NORA ROBERTS

COMORI TĂINUITE

NORA ROBERTS

Comori tăinuite

Hidden Riches
Nora Roberts
Copyright © 1994 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Comori tăinuite
Nora Roberts
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Medeleanu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Comori tăinuite / Nora Roberts; trad.: Aurelia Ulici. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-405-3
I. Ulici, Aurelia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Comori tăinuite

Traducere din limba engleză
Aurelia Ulici

Lira

Mamei, pentru că îi plac fleacurile
și adoră să se tocmească.

prolog

Nu voia să se afle acolo. Nu, detesta să se simtă prins ca într-o capcană în casa aceea veche și luxoasă, înghiontit și ciupit de fantome care nu-și găseau liniștea. Nu era suficient să acopere mobila cu huse, să încuie ușile și să plece. Trebuia să golească de tot casa și, golind-o, să se lecuiască de unele coșmaruri.

– Căpitan Skimmerhorn?

La auzul acestui titlu, Jed a tresărit. De săptămâna trecută nu mai era căpitan. Se retrăsese din armată, predase insigna, dar se săturase să dea explicații în această privință. S-a dat la o parte ca să facă loc celor doi hamali care cărau pe scări un dulap din lemn de trandafir, trecând prin holul cel mare, ca să-l scoată afară, în dimineața rece.

– Da?

– Puteți verifica sus, ca să fiți sigur că am încărcat totul. Se pare că am terminat acolo.

– Grozav!

Dar nu-și dorea nici să urce scările, nici să pună piciorul în camerele alea. Chiar goale, îl apăsau prea tare. „Responsabilitatea", și-a zis, în timp ce urca fără nici o tragere de inimă. Viața lui fusese mult prea plină de responsabilități, ca să le ignore tocmai acum.

Ceva îl împingea de-a lungul coridoarelor care duceau spre fosta lui cameră. Camera în care crescuse și în care continuase să locuiască încă multă vreme după ce rămăsese singur. Dar s-a oprit în ușă chiar înainte de a trece pragul. Cu mâinile înfipte în buzunare, cu pumnii strânși, aștepta ca amintirile să-l asalteze asemenea unor focuri de armă.

În camera aceea a plâns – în secret și plin de pudoare, desigur. Un bărbat din familia Skimmerhorn nu-și arată

niciodată slăbiciunea în public. Apoi, când lacrimile s-au uscat, a complotat în acea cameră. Răzbunări mărunte, inutile, copilărești, care întotdeauna se întorceau împotriva lui.

În camera aceea a învățat să urască.

Și totuși nu era decât o cameră într-o casă oarecare. A încercat să se convingă singur de asta, cu ani în urmă, când s-a întors să locuiască aici ca bărbat. „Și a fost mulțumit?" se întreba singur acum. A fost simplu?

Până la Elaine.

–Jedidiah.

Tresări. Aproape că își scoase mâna dreaptă din buzunar ca să atingă o armă care nu mai era de mult acolo. Gestul și faptul că era atât de apăsat de propriile-i gânduri morbide, încât nu-și dăduse seama că cineva putea să fie în spatele lui, i-au amintit motivul pentru care nu mai avea arma atârnată la șold.

Se destinse și se întoarse spre bunica lui. Honoria Skimmerhorn Rodgers era îmbrăcată elegant. Purta o haină de nurcă, diamantele pentru ținuta de zi îi licăreau în urechi, iar părul alb ca zăpada era frumos coafat. Arăta ca o doamnă care se pregătea să plece să ia masa la clubul preferat. Dar ochii ei, de un albastru strălucitor ca și ai lui, erau plini de îngrijorare.

–Speram că te-am convins să mai aștepți, spuse încet și întinse o mână spre brațul lui.

A tresărit fără să vrea. Cei din familia Skimmerhorn nu obișnuiau să se atingă unii pe alții.

–N-am nici un motiv să mai aștept. Dar există vreun motiv care să justifice comportamentul tău? A arătat către camera goală. Ai vreun motiv să golești casa și să arunci tot ce ți-a aparținut?

–Nimic din casa asta nu mi-a aparținut.

–E absurd. Din tonul vocii ei răzbătea șuieratul ușor al accentului de Boston.

–Pentru că n-am fost la datorie? Se întoarse cu spatele la cameră ca s-o privească în față. Pentru că se întâmplă să fiu încă în viață? Nu, mulțumesc.

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din cauza lui, i-ar fi răspuns sec, dojenindu-l cu asprime.

–Dragul meu, problema nu era să-ți faci datoria. Și nici să te consideri vinovat. Îl privi mai de aproape, spunându-și că, dacă ar fi ajutat la ceva, l-ar fi zgâlțâit. Se mulțumi însă să-l mângâie pe obraz. Ai nevoie doar de ceva timp.

Gestul îl făcu să-și încordeze mușchii. Se străduia din răsputeri să nu-i respingă mângâierea.

–Ăsta e felul meu de a rezolva lucrurile.

–Mutându-te din casa familiei?

–Familie? La auzul acestor cuvinte izbucni în hohote de râs, și ecoul le amplifică, rostogolindu-le răutăcios până jos, în hol. N-am fost niciodată o familie, nici aici, nici în altă parte.

Ochii ei, până atunci blânzi și plini de simpatie, căpătară o expresie dură.

–A pretinde că trecutul nu există este ceva la fel de rău ca și faptul de a trăi în trecut. Ce rezolvi cu asta? Ce rezolvi dacă arunci tot ce ai agonisit și tot ce ai realizat singur? Poate am fost ceva mai puțin entuziasmată de profesia pe care ți-ai ales-o, dar a fost alegerea ta și ai reușit. Mi se pare că ai făcut mai mult pentru numele Skimmerhorn când ai fost avansat căpitan decât au făcut toți strămoșii, cu banii și influența lor socială.

–Nu m-am făcut polițai ca să-mi promovez blestematul de nume.

–Nu, spuse ea liniștită. Ai făcut-o pentru tine, împotriva uriașei presiuni a familiei – inclusiv a mea. Se îndepărtă de el și o luă în jos, spre hol. Cândva, cu mulți ani înainte, pășise aici prima dată ca mireasă. Una nefericită. Am văzut că ți-ai schimbat complet viața și asta m-a impresionat. Pentru că am știut că o faci doar

pentru tine. Întotdeauna m-am întrebat cum de ai avut atâta putere să o faci.

Întorcându-se, îl studie pe acest fiu al fiului ei. Moștenise toate trăsăturile familiei Skimmerhorn. Avea păr arămiu, zburlit de vânt, pieptănat în jurul feței colțuroase, încordate din cauza stresului. Era îngrijorată, ca orice femeie, pentru că slăbise, deși trăsăturile colțuroase îl făceau să pară mai puternic. Forța emanată de înălțime, trupul cu umeri lați subliniau frumusețea masculin-romantică a pielii lui aurii și a gurii senzuale. Ochii lui, de un albastru intens, erau exact ca ochii ei. La fel de sfidători și de îndrăzneți ca și în tinerețe, ochii lui îi aminteau de băiatul zvăpăiat de odinioară.

Dar nu mai era de mult un băiat și se temea că nu mai avea puterea să ajute un bărbat.

–Nu vreau să te văd că-ți dai din nou viața peste cap, din motive greșite. Scutură din cap și se îndreptă din nou spre el, înainte să apuce să spună ceva. Și puteam avea rezerve când te-ai mutat înapoi aici, singur, după moartea părinților tăi, dar și asta a fost tot alegerea ta. O vreme a părut că făcusei încă o dată alegerea bună. Dar acum consideri că soluția pentru tragedia care s-a întâmplat este să-ți vinzi casa, să renunți la carieră?

Jed răspunse într-un târziu:

–Da.

–Mă dezamăgești, Jedidiah.

Era o frază pe care o folosea rar, dar făcea mai mult decât o duzină din insultele pe care i le adusese tatăl său.

–Prefer să te dezamăgesc așa decât să fiu responsabil pentru viața vreunui polițist. Nu mi-a fost scris să comand. Privi în jos, la mâinile încleștate. În ce privește casa, ea trebuia vândută cu mulți ani în urmă. După accident. Și ar fi fost vândută dacă Elaine ar fi fost de acord. Simți un nod în gât. Vinovăția era la fel de amară ca bila. Acum s-a dus și ea și este numai decizia mea.

–Da, e a ta, confirmă Honoria. Dar este una greșită.

Simți cum îl năpădea furia. Voia să lovească în ceva, în cineva, să lovească cu pumnii în carne. Era o senzație care îl copleșea tot mai des. Și, din cauza asta, nu mai era căpitanul J.T. Skimmerhorn din Departamentul de Poliție Philadelphia, ci un civil.

– Poți să pricepi? Nu mai pot trăi aici. Nu pot dormi aici. Am nevoie să scap din infern. Mă sufoc aici.

– Atunci vino cu mine acasă. Măcar în vacanță. Cel puțin până după Anul Nou. Gândește-te înainte de a face ceva ireversibil. Când îi luă palmele în mâini, vocea îi era din nou blândă. Jedidiah, a trecut doar o lună de când a fost ucisă Elaine.

– Știu cât timp a trecut. Da, știa momentul exact al morții surorii lui. Și, pe deasupra, el fusese cel care o omorâse. Îți apreciez oferta, dar am alte planuri. Astăzi, mai târziu, o să văd un apartament. Pe South Street.

– Un apartament! Privirea Honoriei exprima mânie. Zău, Jedidiah, nu e nevoie de asemenea prostii. Cumpără-ți o casă dacă trebuie, ia-ți o vacanță lungă, dar nu te îngropa în niște camere mizerabile.

Era atât de surprins, că a zâmbit.

În anunț se spunea că era un loc liniștit, plăcut și bine plasat. Nu suna deloc rău.

– Bunico – o strânse de mână înainte să apuce să spună ceva – lasă lucrurile așa cum sunt.

Îl privi din nou, încercând să-l convingă.

– Vreau numai ce este mai bine pentru tine.

Își înăbuși un oftat, simțind cum pereții se prăbușeau peste el.

– Întotdeauna ai vrut. Hai să plecăm de aici!

capitolul 1

O sală de teatru fără spectatori avea ceva magic. Totul era magic. Sunetul vocilor actorilor care se rostogolea peste staluri, replicile clare, costumele, energia emoționantă care se revărsa din mijlocul scenei spre scaunele goale din spate.

Isadora Conroy savura magia teatrului în timp ce era instalată într-una din lojele de la teatrul Liberty, urmărind repetiția generală pentru *Poveste de Crăciun*. Ca de obicei, îi plăcea piesa, nu numai Dickens, dar și spectacolul nervilor întinși, emoția creației, a replicilor bine spuse. Înainte de toate, avea teatrul în sânge.

Ceva vibra în ea chiar și când se odihnea. Ochii ei mari, cafenii, străluceau de emoție și păreau că-i domină figura încadrată de părul castaniu cu nuanțe aurii. Fața avea unghiuri fine și curbe moi și respira sănătate și farmec. Energia care zăcea în trupul ei micuț și durduliu răzbătea în afară.

Era o femeie interesată de tot ce o înconjura și credea în iluzii. Urmărindu-și tatăl, cum zdrăngănea lanțurile lui Marley și își profera groaznicele amenințări la adresa lui Scrooge, ea chiar credea în năluci[1]. Și pentru că credea, el nu mai era tatăl ei, ci condamnatul la avariție, înlănțuit pe vecie în lanțurile grele ale lăcomiei lui. Apoi Marley devenea din nou Quentin Conroy, actor de când lumea, director al teatrului de comedie, chemat pentru moment să joace alături de ceilalți.

–Dora!

Venind grăbită din spate, Ophelia, sora ei, îi spuse:

---

[1] Aluzie la personajul avar din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens (n.red.)

–Suntem deja în întârziere cu douăzeci de minute față de program.

–Nu avem un program, murmură Dora, aprobând din cap schimbul perfect de replici. Niciodată nu mi-am făcut un program într-o călătorie pentru cumpărături. Tata e extraordinar, nu-i așa, Lea?

Deși spiritul ei organizatoric se răzvrătea, Lea aruncă o privire pe scenă urmărindu-și tatăl.

–Da. Deși numai Dumnezeu știe cum reușește să obțină asemenea performanțe an după an.

–Tradiția, zâmbi Dora. În tradiție își are teatrul rădăcinile. Faptul că părăsise scena nu îi diminuase iubirea pentru teatru sau admirația pentru omul care o învățase cum să rostească o replică. Îl urmărea cum intra în pielea a sute de personaje pe scenă. Macbeth, Willie Loman, Nathan Detroit. Îl văzuse în plin triumf, dar și când ratase. Însă întotdeauna fusese strălucitor.

–Ți-i amintești pe mami și pe tati în Titania și Oberon? și-a dat ochii peste cap, zâmbind.

–Cine i-ar putea uita? Mami a rămas în pielea personajului săptămâni întregi. Nu e ușor să trăiești alături de regina zânelor. Și dacă nu plecăm de aici mai repede, s-ar putea ca regina să-și facă apariția și să ne spună ce ar putea păți două femei care călătoresc singure în Virginia.

Simțindu-și sora agitată și nerăbdătoare, Dora își petrecu brațul în jurul umerilor ei.

–Calmează-te, iubire, am acceptul ei, iar el o să fie de acord într-o clipă.

Ceea ce a și făcut imediat. Când actorii s-au împrăștiat, Dora a pășit spre mijlocul scenei.

–Tati. I-a aruncat o privire lungă, măsurându-l din cap până-n picioare. Ai fost magnific.

–Mulțumesc, draga mea. Ridică un braț și zdrențele în care era înfășurat plutiră în jurul lui. Cred că machiajul este mai bun decât anul trecut.

–Absolut. De fapt, fondul de ten și cărbunele de machiaj erau îngrozitor de realiste; fața lui frumoasă părea descompusă. Absolut sinistru. Îl sărută ușor pe buze, atentă să nu se murdărească. Nu te superi că o să lipsim diseară la premieră.

–Nici o problemă. Cu toate astea, se îmbufnă puțin. Chiar dacă avea un fiu care să ducă mai departe tradiția familiei Conroy, își pierduse cele două fiice, una prin căsătorie și pe cealaltă când devenise liber-profesionistă. În schimb, din când în când, le dădea câte un mic rol. Deci, cele două fetițe ale mele pleacă în căutarea aventurii.

–Mergem la cumpărături, tati, nu facem o călătorie pe Amazon.

–Chiar și așa. Clipi și o sărută pe Lea. Atenție la șerpi.

–Oh, Lea! Trixie Conroy, splendidă în costumul ei cu trenă și pălărie cu pene, își făcu apariția pe scenă. Datorită excelentei acustici a teatrului Liberty vocea ei profundă se auzea până în rândurile de la balcon.

–E John la telefon, dragă. Nu-și amintește dacă Missy are întâlnirea la cercetași diseară la cinci sau lecția de pian la șase.

–I-am lăsat o listă, mormăi Lea. Cum o să aibă grijă de copii trei zile dacă nu e în stare să citească o listă?

–Un om atât de drăguț, comentă Trixie ca răspuns la reacția Leei. Ginerele perfect. Dora, ascultă, te rog să conduci cu atenție.

–Da, mami.

–Sunt sigură că așa o să faci. Tu ești întotdeauna atentă. N-o să iei nici un autostopist?

–Nici dacă mă imploră.

–Și o să oprești din două în două ore, ca să-ți odihnești ochii?

–Ca un ceasornic.

Războinic cu experiență, Trixie își mușcă buzele.

–Totuși, este un drum îngrozitor de lung până în Virginia. Și s-ar putea să ningă.

–Am cauciucuri de iarnă. Pentru a preveni și alte speculații, Dora îi dădu mamei sale alt sărut.

–Există telefon în mașină, mami. O să-l folosesc de câte ori trecem granița.

–Nu-i așa că o să fie amuzant? Ideea o mai liniști pe Trixie. Oh, Quentin, dragule, tocmai m-am întors de la casa de bilete. Îi făcu soțului ei o plecăciune adâncă. Am vândut totul pentru o săptămână.

–Normal. Quentin își ridică soția pe vârfurile picioarelor și o învârti într-o piruetă grațioasă, pe care o încheie cu o plecăciune adâncă. Un Conroy nu așteaptă decât să fie pe scenă.

–Baftă! Dora își sărută mama pentru ultima dată. Și ție la fel, îi spuse lui Quentin. Și, tati, nu uita să prezinți apartamentul poimâine.

–Niciodată nu uit o promisiune. La drum! strigă el, apoi le făcu fetelor cu ochiul. Drum bun, iubitelor!

Dora a auzit lanțurile zdrăngănind, când Quentin și-a ridicat brațele. Nu și-ar fi putut imagina un alt fel de a-și lua rămas-bun.

Din punctul de vedere al Dorei, o licitație semăna foarte mult cu un spectacol de teatru. Existau o scenă, recuzită, personaje. Așa cum le-a explicat cu ani în urmă și părinților ei muți de uimire, ea nu se retrăsese cu totul de pe scenă. Cu siguranță, își punea foarte bine în valoare calitățile de actor în clipa când vindea sau cumpăra.

A avut destul timp la dispoziție ca să studieze terenul pentru spectacolul din acea zi. Clădirea unde Sherman Porter își ținea licitațiile și unde exista o piață de vechituri care funcționa zilnic a fost la început o hală de carne care te ducea cu gândul la un hambar. Mărfurile erau împrăștiate direct pe tejgheaua rece de beton, printre antricoate de vacă și cotlete de porc. Oamenii înfofoliți cu haine și mănuși răscoleau peste tot, ciocănind

sticlăria, comentând în fața picturilor și discutând despre dulăpioarele chinezești și ramele sculptate.

Ambianța nu era prea plăcută, dar ea fusese și în locuri mai puțin ademenitoare.

Isadora Conroy adora afacerile. Cuvintele „De vânzare" făceau să-i sune în urechi clopoței de argint. Întotdeauna îi plăcuse să cumpere, căutând să plătească cel mai avantajos preț pentru obiectele pe care și le dorea. Aceeași satisfacție o simțea și atunci când dădea banii pe obiecte pe care nu le folosea niciodată. Tot pasiunea pentru nimicuri o determinase pe Dora să-și deschidă propriul magazin și, ca urmare, descoperise că era la fel de plăcut să vinzi ca și să cumperi.

–Lea, privește! Dora se întoarse spre sora ei, arătându-i un vas aurit pentru frișcă, în formă de pantof de seară. Nu-i grozav?

Ophelia Conroy Bradshaw aruncă o privire și ridică una dintre sprâncenele ei aurii. În ciuda numelui romantic, era o femeie bine ancorată în realitate.

–Cred că vrei să spui ridicol, nu?

–Haide, încearcă să privești dincolo de aspectul estetic. Mormăind, Dora își trecu degetul peste vârful papucului. Există un loc pentru cele mai ridicole lucruri din lume.

–Știu. Magazinul tău.

Dora a chicotit, deloc ofensată. A pus obiectul la loc și s-a hotărât să scotocească în maldărul de lucruri. A scos un carnețel și un creion și a notat numărul unei huse de chitară Elvis.

–Sunt foarte bucuroasă că ai venit cu mine în călătoria asta, Lea. Mă ajuți să mă concentrez.

–Cineva trebuie s-o facă. Atenția Leei a fost atrasă de o placă de sticlă încastrată. Pe ea erau fixate două sau trei bucăți de ambră, care s-ar fi potrivit bine cu colecția ei. Încă mă simt vinovată că am plecat de acasă în Ajunul Crăciunului. I-am lăsat singuri pe John și pe copii.

–Abia așteptai să scapi de copii, spuse Dora, în timp ce cerceta o cutie de farduri din lemn de cireș.

–Știu. De asta mă simt vinovată.

–Să te simți vinovat e un lucru pozitiv. Răsucindu-și spre spate unul dintre capetele fularului său roșu, Dora se aplecă, încercând să miște mânerul de alamă al cutiei. Iubito, e vorba de doar trei zile. Practic, suntem pe drumul de întoarcere. O să fim acasă diseară și o să-i sufoci cu iubirea ta pe copii și pe John, așa că toată lumea va fi fericită.

Lea și-a întors privirea și a zâmbit cuplului care stătea în spatele ei.

–Crezi că totul se reduce la cel mai mic numitor comun. Cu un mormăit satisfăcut, Dora se ridică, își netezi părul și dădu din cap.

–Cred că am văzut destul pentru moment.

Când s-a uitat la ceas și-a dat seama că, în scurt timp, acasă urma să înceapă matineul. „Bine, s-a gândit, spectacol acolo, spectacol aici". Își frecă mâinile în așteptarea deschiderii licitației.

–Ar trebui să găsim niște scaune înainte ca ei... O, așteaptă! Ochii căprui îi străluceau. Privește aici! Lea s-a întors spre Dora, care răscolea obiectele chiar de pe pardoseala de ciment.

Pictura era cea care îi atrăsese atenția Dorei. Nu era mare, poate 18x20 de centimetri, cu o ramă simplă, striată, din ebonită. Pânza în sine reprezenta un amestec de culori, dungi și linii încrucișate de cărămiziu și albastru, și o izbucnire de smarald. Ceea ce o atrăgea însă pe Dora erau energia și verva compoziției, la fel de irezistibile pentru ea ca și un joc nou, deosebit.

Dora i-a zâmbit tânărului pictor, care stătea rezemat de zid.

–Ai pus-o invers.

–Ce? Băiatul a întors pictura și a șters-o. Avea șaptesprezece ani, și zâmbetul Dorei l-a răscolit, ca pe un cățel

în călduri. Ah, nu, doamnă! Mărul lui Adam îi tremura când a întors pânza ca să-i arate Dorei cârligul de pe spate.

–Hmm. Când o să fie a ei – și sigur o să fie la sfârșitul acestei zile – o să-i schimbe poziția.

–Uite, ah, transportul ăsta abia a venit!

–Văd. Pășl mai aproape. Câteva piese interesante, remarcă ea. Ridică o statuetă reprezentând un basset cu ochi triști, care se odihnea ghemuit. Era mai grea decât s-a așteptat și a întors-o pe toate părțile, s-o studieze mai de-aproape. Nu e nici semnată și nu are indicat vreun an, își spuse. Dar, oricum, era excelent lucrată.

–E destul de frivol pentru tine? o întrebă Lea.

–Perfect. O proptea excelentă pentru ușă. După ce o puse jos, întinse mâna după o figurină înaltă, care reprezenta un bărbat și o femeie în veșminte antebelice, înlănțuiți într-o piruetă de vals. Mâna Dorei se atinse de niște degete groase și noduroase.

–Scuze. Ridică ochii spre un bărbat în vârstă, care se înclină greoi în fața ei. Frumos, nu-i așa? o întrebă el. Soția mea avea una exact la fel. S-a spart când s-au luat copiii la trântă în salon. Râse dezvelindu-și dinții nefiresc de albi și drepți. Purta un papion roșu și mirosea ca un baton de mentă. Dora îi zâmbi.

–Faceți colecție?

–E un fel de a spune. Puse figurina jos și ochii lui bătrâni și vicleni măturară tejgheaua, cântărind obiectele cu un aer cunoscător. Sunt Tom Ashworth. Am un magazin aici, în Front Royal. Scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-o întinse Dorei. Am adunat atât de multe lucruri de-a lungul anilor, încât nu-mi rămânea altceva de făcut decât să deschid un magazin, ori să cumpăr o casă mai mare.

–Știu ce vreți să spuneți. Sunt Dora Conroy. Îi întinse o mână pe care bătrânul i-o strânse anemic. Am un magazin în Philadelphia.

–M-am gândit că sunteți o profesionistă. Clipi încântat. V-am observat imediat. Nu cred să vă fi văzut la o altă licitație de la Porter.

–Nu, n-am fost niciodată în stare să ajung până aici. De fapt, m-am decis să fac această călătorie dintr-un impuls de moment. Mi-am târât și sora după mine. Lea, Tom Ashworth.

–Încântată să vă cunosc.

–Plăcerea e de partea mea. Ashworth strânse mâna înghețată a Leei. Aici nu e cald niciodată în această perioadă a anului. Probabil că Porter își imaginează că lucrurile or să mai încălzească clădirea.

–Sper să aibă dreptate. Degetele picioarelor Leei erau înghețate în ghetele din piele fină.

–V-ați lansat de mult în afaceri, domnule Ashworth?

–De aproape patruzeci de ani. Soția m-a ajutat să pun afacerea pe picioare, croșetând fulare și eșarfe, și tot felul de asemenea lucruri pe care le vindeam. La acestea se mai adăugau câteva bijuterii fără valoare. Ne desfășuram activitatea într-un garaj. Scoase din buzunar o pipă din cocean de porumb și și-o puse între dinți. În '63 aveam atât de multă marfă, încât nu ne mai descurcam, așa că am închiriat un magazin în centrul orașului. Am muncit din greu până în primăvara lui '86. Acum am un nepot care lucrează pentru mine. Are o grămadă de idei ciudate, dar e băiat bun.

–Afacerile de familie sunt cele mai profitabile, recunoscu Dora. Lea tocmai a început să lucreze part-time la magazin.

–Numai Domnul știe de ce! Lea își îndesă în buzunare mâinile înghețate. Nu știu nimic despre antichități și colecții.

–Nu trebuie decât să-ți imaginezi ce-și doresc oamenii, îi spuse Ashworth, scăpărând chibritul. Și cât de mult plătesc pentru asta, adăugă el, înainte de a pufăi ca să se aprindă pipa.

–Exact. Încântată de el, Dora își strecură o mână pe sub brațul lui. Se pare că trebuie să înceapă. Haideți să căutăm niște locuri libere.

Ashworth îi oferi Leei celălalt braț și, simțindu-se ca un cocoș, conduse femeile spre scaunele din rândul din față.

Dora își scoase carnetul și se pregăti să joace rolul ei favorit.

Clădirea era joasă, dar foarte potrivită. Vocile ricoșau în tavan când se făceau strigările. Dora ardea de nerăbdare. Sigur că existau o mulțime de fleacuri aici, și ea era decisă să-și ia partea.

A licitat mai mult pentru cutia de farduri din lemn de cireș decât femeia slabă cu gura strânsă pungă, și-a adjudecat tot lotul care includea vasul pentru frișcă și papucul și a concurat cu Ashworth pentru o solniță de cristal.

–M-ai depășit, i-a spus el când Dora a supralicitat.

–Am un client care face colecție, i-a răspuns. „Și care plătește dublul prețului de achiziție", a continuat în gând.

–Și ce-i cu asta? Ashworth s-a apropiat mai mult când a început licitația pentru lotul următor. Am la magazin un set de șase. Cobalt și argint.

–Serios?

–Dacă ai timp, vino pe acolo după licitație, să arunci o privire.

–Chiar o s-o fac. Lea, licitează pentru sticla încastrată.

–Eu? îngrozită, Lea își săgetă sora cu privirea.

–Sigur. Ți s-au înmuiat picioarele. Zâmbind, Dora își întoarse capul spre Ashworth. Fii atent acum.

Așa cum se aștepta Dora, Lea a început cu oferte modeste, pur și simplu ca să-l deruteze pe cel care conducea licitația. Ochii îi străluceau. Pe măsură ce obiectele se vindeau, își prezenta oferta pe tonul unui sergent care își comanda recruții.

–Nu e grozavă? Foarte mândră, Dora întinse un braț, cuprinse umerii Leei și o îmbrățișă. Întotdeauna a fost foarte iute. Sângele familiei Conroy.

–Am cumpărat tot. Lea își apăsă mâna pe inima care-i bătea cu putere. Oh Doamne, le-am cumpărat pe toate. De ce nu mă oprești?

–Tocmai când te distrai așa de bine?

–Dar... dar... Surescitată, Lea a sărit de pe scaun.

–Am cheltuit o sută de dolari. O sută.

–Dar i-ai cheltuit bine. Acum, putem pleca. Privind pictura abstractă, Dora își frecă mâinile. A mea ești, șopti ea.

La ora trei, Dora mai adăugase o jumătate de duzină de solnițe de cobalt la comoara ei. Vântul aspru îi îmbujora obrajii, strecurându-se pe sub gulerul hainei.

–Miroase a zăpadă, remarcă Ashworth. Stătea pe trotuarul din fața magazinului său și, cu pipa în mână, adulmeca aerul. Înainte să ajungeți acasă, s-ar putea să ningă.

–Așa sper. Dându-și pe spate părul fluturând, îi zâmbi. Ce este Crăciunul fără zăpadă? Ne bucurăm că v-am cunoscut, domnule Ashworth. Îi dădu mâna din nou. Dacă treceți prin Philadelphia, să-mi faceți o vizită.

–Poți conta pe asta. Duse mâna spre buzunarul în care strecurase cartea ei de vizită. Și voi, doamnelor, aveți grijă. Conduceți cu atenție.

–Așa o să facem. Crăciun fericit!

–La fel și vouă, adăugă Ashworth, în timp ce Dora se urca în mașină.

I-a făcut cu mâna pentru ultima oară, a pornit mașina și a ieșit din curbă. Și-a îndreptat privirea spre retrovizoare și a zâmbit când l-a văzut pe Ashworth stând lângă drum, cu pipa între dinți și cu mâna ridicată într-un salut de adio.

–Ce simpatic! Mă bucur că a luat figurina aceea.

Lea tremura și aștepta cu nerăbdare să se încălzească mașina.

–Sper că nu ți-a luat prea mult pentru solnițe.

–Mmm. A câștigat el ceva, o să câștig și eu, iar doamna O'Malley o să-și îmbogățească colecția. Toată lumea are ce și-a dorit.

–Așa presupun. Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat pictura aia hidoasă. N-o să fii niciodată în stare s-o vinzi.

–Oh, nu se știe.

–La urma urmei, n-ai dat pe ea decât cincizeci de dolari.

–Cincizeci și doi și șaptesprezece, o corectă Dora.

–Just. Răsucindu-se în scaun, Lea se uită la cutiile împachetate din spatele mașinii. Știi că nu ai o cameră pentru toate vechiturile astea.

–O să le găsesc un loc undeva. Nu crezi că lui Missy o să-i placă caruselul?

Lea își imagină cum o să stea jucăria asta mecanică, foarte mare, în dormitorul roz cu alb al fiicei sale.

–Te rog, nu.

–Cum vrei. Dora ridică din umeri. După ce va curăța caruselul, va putea să-l pună pentru un timp în propriul living. Dar cred că o să-i placă. Vrei să-l suni pe John și să-i spui că ne întoarcem?

–Imediat. Cu un oftat, Lea se lăsă pe spate. Mâine, pe vremea asta, o să coc prăjituri și o să întind aluatul pentru plăcintă.

–Asta ți-ai dorit, îi aminti Dora. Ai vrut să te măriți, să ai copii, să cumperi o casă. Unde vrei să ia familia masa de Crăciun?

–N-aș fi avut de gând să fac nimic, dacă mami n-ar fi insistat să mă ajute la gătit. Serios, femeia asta n-a pregătit niciodată în viața ei o masă cu adevărat, nu-i așa?

–Nu una pe care să mi-o amintesc eu.

–Și se instalează la fiecare Crăciun în bucătăria mea și vântură câteva rețete cu umplutură de rubarbă și de castane.

–Aia îngrozitoare, își aminti Dora. Dar a fost mai bună decât mâncărica de cartofi cu porumb dulce.

–Să nu mai vorbim despre asta. Și tati nu e de nici un ajutor, cu căciula lui de Moș Crăciun, amețit de lichiorul de ouă înainte de prânz.

–Poate reușește Will să-l distragă. Vine singur sau cu una dintre drăguțele lui? întrebă Dora, gândindu-se la lista încântătoarelor amoruri ale fratelui lor.

–Singur, din câte am auzit. Dora, vrei să fii atentă la camion?

–Sunt. Din spirit de competiție, Dora ambala motorul și se angaja în depășire. Și când ziceau că vine Will?

–Ia ultimul tren din New York, în Ajunul Crăciunului.

–Destul de târziu pentru o intrare spectaculoasă, prezise Dora. Uite, dacă îți zice ceva, pot oricând... oh drace!

–Ce este? Lea făcu ochii mari.

–Mi-am amintit că noul chiriaș pe care l-a găsit tata a spus că se mută astăzi în apartamentul de vizavi. Sper ca tata să nu uite să fie acolo cu cheile. A fost grozav că a prezentat apartamentul în săptămânile din urmă, cât timp am fost ocupată cu magazinul, dar știi cât de distrat este când are spectacol.

–Tocmai fiindcă știu cum este, nu pricep de ce l-ai lăsat pe el să discute cu chiriașul pentru casa ta.

–N-am avut timp, murmură Dora, examinând posibilitatea de a-l suna pe tatăl ei între spectacole. Și, în plus, tata s-a oferit.

–Numai să nu fii surprinsă dacă o să te trezești vizavi cu un psihopat sau cu o femeie cu trei copii, încurcată cu un iubit tatuat.

Dora își strânse buzele.

– I-am atras atenția tatei în mod special – fără psihopați și tatuați. Sper să fie cineva care să gătească și, ca proprietăreasă, mă aștept să-mi aducă din când în când niște bunătăți preparate de el. Fiindcă veni vorba, nu vrei să mănânci?

– Da, pot foarte bine să iau masa, dacă tot nu o prepar eu.

Pentru a pune capăt discuției, Dora întoarse spre drumul de ieșire din șosea. Ignoră claxoanele indignate ale celorlalți șoferi. Un zâmbet i se întipări pe față când își imagină cum o să-și despacheteze comorile. Primul lucru pe care dorea să-l facă era să găsească lumina potrivită pentru pictură.

La ultimul etaj al turnului strălucitor al clădirii argintii care se înălța deasupra străzilor întortocheate din LA, Edmund Finley se bucura de manichiura săptămânală. Pe peretele opus masivului său birou din lemn de trandafir, se afla o duzină de ecrane de televizor. CNN, *Headline News* și reclama unei rețele de vânzări la domiciliu clipeau în liniște pe perete. Alte ecrane erau orientate spre diferite birouri din firma lui, așa că-și putea urmări angajații.

Dar singurele sunete care răsunau în vastul lui birou erau ariile unei opere de Mozart și hârșâitul pe care îl făcea pila de unghii a manichiuristei.

Lui Finley îi plăcea să privească.

A ales ultimul etajul al clădirii, în așa fel încât de la biroul lui să poată admira panorama orașului Los Angeles. Asta îi dădea un sentiment de putere, de omnipotență și adesea își petrecea câte o oră în fața ferestrei largi din spatele biroului, urmărind pur și simplu cum veneau și plecau oameni, departe, jos.

Și acasă la el, pe una dintre colinele care se înălțau deasupra orașului, existau televizoare și monitoare în fiecare cameră. Și ferestre, multe ferestre de unde putea privi în jos, la luminile orașului. În fiecare seară, stătea

în balconul de la dormitorul său și își imagina că stăpânea totul și pe toți, cât putea cuprinde cu privirea.

Era un om înzestrat cu simțul proprietății. Biroul reflecta gustul lui pentru frumos și obiecte rare. Atât pereții, cât și covoarele erau albe, un alb pur care servea ca fundal imaculat pentru comorile lui. Un vas Ming se înălța grațios pe un postament de marmură. Sculpturi de Rodin și Denecheau umpleau nișele săpate în pereți. Un Renoir atârna într-o ramă aurită deasupra comodei Ludovic al XIV-lea. O canapea de catifea, care-i aparținuse Mariei Antoaneta, flanca mesele de mahon lustruit din Anglia victoriană.

Două vitrine înalte de sticlă găzduiau obiecte de artă aflate într-o dezordine încântătoare: tabachere bombate din lapis și acvamarin, bomboniere de fildeș, figurine de Dresda, cutiuțe de bijuterii de Limoge, pumnale din secolul al XV-lea cu mânere bătute cu pietre scumpe, măști africane.

Edmund Finley achiziționa. Pentru moment, tezauriza.

Afacerile lui de import-export aveau un succes enorm. Contrabanda cu diferite obiecte era și mai înfloritoare. În plus, contrabanda i se părea mult mai provocatoare. Cerea o anume finețe, o minte ingenioasă, curaj și un gust desăvârșit.

Finley, un bărbat înalt, sobru, cu un aer distins, abia împlinise cincizeci de ani și începuse să „achiziționeze" obiecte ca tânăr muncitor în docurile din San Francisco. Era o simplă chestiune de timp plasarea unei lăzi în alt loc decât acolo unde trebuia. Nu era nevoie decât să deschidă lada și să vândă ce scotea din ea. Pe la treizeci de ani, adunase destul capital ca să-și poată deschide propria companie. Era destul de sigur pe el ca să joace dur pe piața neagră și să câștige suficiente contracte care să asigure o circulație fluentă a mărfurilor.

Acum era un om bogat, care prefera hainele italienești, franțuzoaicele și francii elvețieni. Putea, după zeci de ani

de tranzacții, să-și permită să păstreze pentru el ceea ce considera mai bun. Ceea ce era vechi și ieftin.

–Sunteți gata, domnule Finley. Manichiurista puse cu grijă mâna lui Finley pe mapa de pe birou. Știa că o să-i verifice atent munca, în timp ce-și strângea instrumentele. O dată, a urlat la ea timp de zece minute pentru că îi ciupise pielița de la degetul mare. Dar de data asta, în timp ce îi dădea cu lac, a privit mulțumit în jos, la unghii.

–Excelent lucrat. Încântat, își frecă palmele. Scoțând din buzunar o agrafă din aur pentru bani, Finley luă o hârtie de cincizeci. Apoi, cu unul dintre rarele și dezarmantele lui zâmbete, mai adăugă o sută.

–Crăciun fericit, dragă.

–Oh, mulțumesc. Mulțumesc foarte mult, domnule Finley. Crăciun fericit și dumneavoastră.

Încă zâmbind, a poftit-o să iasă dintr-o mișcare cu degetele. Generozitatea lui întâmplătoare era tot atât de firească, precum și lăcomia lui constantă. Le savura pe amândouă. Înainte ca ușa să se închidă în urma femeii, Finley se răsuci în scaun și își împreună mâinile pe vesta de mătase. Printre razele de lumină studia panorama Los Angelesului.

„Crăciunul, se gândea. Ce moment plăcut al anului!" Unul al înțelegerii între oameni, al sunetelor de clopoței și al luminilor colorate. Desigur, era și vremea singurătăților disperate, a deznădejdii și a sinuciderii. Dar aceste mărunte tragedii umane îl lăsau indiferent. Putea să arunce cu bani peste aceste nevoi simple ale celor din companie și asupra familiei. Își putea cumpăra tovarășii din companie. Alesese unul dintre cele mai bogate orașe, unde totul putea fi cumpărat, vândut, posedat. Aici, tinerețea, sănătatea și puterea erau admirate mai presus de orice altceva. În timpul celor mai strălucitoare sărbători, el se putea bucura și de sănătate și de putere. Iar în ceea ce privea tinerețea, banii puteau cumpăra orice iluzie.

Finley cercetă clădirile și ferestrele strălucitoare cu ochii lui de un verde luminos. Realiză cu o vagă senzație de surprindere că era fericit. Un ciocănit în ușa biroului îl făcu să se întoarcă, în timp ce spunea:

–Intră.

–Domnule! Abel Winesap, un bărbat scund, aplecat de umeri, cu importantul titlu de asistent executiv al președintelui, își drese vocea. Domnule Finley!

–Știi care este adevăratul sens al Crăciunului, Abel? Vocea lui Finley era moale, ca un coniac turnat peste frișcă.

–Am deschis-o, așa cum ați cerut, domnule Finley. Când am început să cercetez mărfurile am descoperit că e vorba despre o eroare. Prudent, băgă mâna în ladă, cufundându-și-o în mormanul de hârtie mototolită. Degetele îi tremurau când a scos afară ceașca de ceai din porțelan chinezesc, decorată cu violete micuțe.

Finley a apucat ceașca și a răsucit-o în mâini. Era englezească, o piesă minunată, valorând probabil 200 de dolari pe piața liberă. Dar reprezenta un produs de serie. Mii de astfel de căni, exact la fel, se vindeau peste tot în lume. Așa că n-avea nici o valoare pentru el. A aruncat-o înapoi în ladă, împrăștiind hârtiile.

–Altceva ce mai este?

Tremurând, Winesap își băgă mâna adânc în ladă și scoase o vază de sticlă răsucită.

„Italiană, a dedus Finely în timp ce o inspecta. Făcută de mână." Valora 100, poate 150 de dolari. A aruncat-o, ratând la limită capul lui Winesap. Vasul s-a zdrobit de perete.

–Aici sunt... aici sunt farfurioarele de la ceștile de ceai. Winesap își plimbă privirea de la ladă la fața împietrită a șefului său. Și ceva argint – două platouri, o tavă. O pereche de pocale de cristal cu clopoței de nuntă.

–Unde este marfa mea? întrebă Finley, accentuând fiecare cuvânt.

– Domnule, nu pot – asta este, cred că a fost... Vocea i se transformă într-o șoaptă. O greșeală.

– O greșeală.

Ochii lui Finley căpătaseră strălucirea jadului în timp ce își strângea pumnii. „DiCarlo", și-a spus el, gândindu-se la omul său din New York. Tânăr, strălucitor, ambițios. „Dar nu prost", și-a amintit Finley. Nu atât de prost cât să facă un joc dublu. Mai mult, o să plătească scump pentru greșeala lui.

– Dă-mi-l pe DiCarlo la telefon.

– Da, domnule. Dându-și seama că Finley era pe cale să găsească o altă țintă, Winesap s-a îndreptat spre birou ca să sune.

În timp ce Winesap forma numărul, Finley călcă în picioare, pe covor, cioburile de porțelan. Se apropie de ladă și distruse sistematic tot ce mai rămăsese.

capitolul 2

Jed Skimmerhorn își dorea să bea ceva. Nu avea preferințe pentru un anume tip de băutură. Îi plăcea whisky-ul pentru că îl ardea pe gât când aluneca în jos, savura coniacul pentru aroma sa seducătoare și adora gustul familiar al berii. Dar n-avea de gând să bea nimic până nu termina de cărat sus cutiile, pe scările șubrede din spate care duceau la noul lui apartament.

Nu că ar fi avut prea multe bunuri. Vechiul lui partener, Brent, i-a dat o mână de ajutor cu canapeaua, somiera și piesele mai grele de mobilier. Tot ce mai rămăsese erau câteva cutii de carton pline cu cărți, ustensile de bucătărie și alte nimicuri. Nu știa de ce păstrase atât de multe lucruri, când ar fi fost mai simplu să le lase în magazie.

Și mai avea și alte nedumeriri. N-a putut să-i explice lui Brent, și nici măcar lui însuși, de ce găsise de cuviință să se mute în oraș, departe de imensa casă în stil colonial, într-un apartament. Era ceva în legătură cu un nou început. Dar nu poți s-o iei de la început până nu închei socotelile cu trecutul.

Când se retrăsese din activitate făcuse primul pas – poate cel mai greu. Comisarul de poliție se revoltase și respinsese termenul de retragere, obligându-l pe Jed să afirme că era vorba de un concediu prelungit. „N-are nici o importanță cum se numește", se gândea Jed. Nu mai era polițist. S-ar putea să nu mai fie niciodată polițist. Nu se simțea deprimat, așa cum le explicase și celor din departament. Era terminat. Nu avea nevoie să se regăsească. Voia doar să fie lăsat în pace. Paisprezece ani din viața lui își petrecuse în poliție. Era suficient.

Jed împinse cu cotul ușa deschisă a apartamentului și o propti cu una dintre cutiile pe care le cărase pe scări. Lăsă să alunece a doua cutie de-a lungul podelei de lemn, înainte de a se întoarce pe culoarul îngust, spre scările din spate, care erau folosite la această intrare.

Nu a auzit mersul de șoricel al vecinului de vizavi. Bătrânul excentric care îi închiriase casa îi spusese că al doilea apartament era ocupat, dar îl asigurase că chiriașul era liniștit ca un șoricel.

Așa și arăta.

Jed rămase în capul scărilor, supărat că balustrada nu putea susține o greutate mai mare decât cea a unui copil de trei ani, subnutrit. Iar treptele erau alunecoase de la lapovița care continua să cadă. Zona din spatele clădirii era aproape liniștită. Deși în față se întindea zgomotoasa South Street, Jed nu jinduia după agitație și atmosferă boemă, cu turiști și magazine. Era destul de aproape de fluviu încât să poată face plimbări solitare, atunci când simțea nevoia.

În orice caz, schimbarea părea dramatică dacă se gândea la peluza îngrijită de pe Chestnut Hill, unde se înălța de două secole casa familiei Skimmerhorn. În întuneric putea vedea licărirea luminilor colorate care veneau dinspre ferestrele caselor învecinate. Cineva legase pe acoperiș, cu sârmă, un Moș Crăciun din plastic și pe cei opt reni ai lui, care păreau că zboară zi și noapte.

Asta i-a amintit că Brent îl invitase la cina de Crăciun. Un ajun petrecut cu o familie mare și zgomotoasă, care îl amuza foarte tare înainte. În viața lui nu avusese o familie mare și zgomotoasă, iar cea pe care o avusese nu putea fi considerată deloc amuzantă.

Dar acum nu mai avea familie. Nici un fel de familie.

Își apăsă tâmplele cu degetele și se strădui să nu-și amintească de Elaine. Dar vechile amintiri, ca niște fantome ale păcatelor trecutului, i se strecurau în minte și-l făceau să simtă un gol în stomac.

Scoase ultima cutie din cufăr și o trânti cu atâta forță, încât dulapul Thunderbird începu să geamă din toate sertarele. Nu voia să se gândească din nou la Elaine sau la Donny Speck, la responsabilități sau regrete. Voia să intre în casă, să bea ceva și să nu se gândească la absolut nimic.

Cu ochii îngustați de lapovița de afară, urcă treptele una câte una. Temperatura dinăuntru era incomparabil mai mare față de cea de-afară. Proprietarul se dovedea generos cu căldura. Prea generos. Dar nu era problema lui Jed cum își cheltuia bătrânul domn banii.

Haios tipul bătrân, medita Jed, cu vocea lui plină, cu gesturile teatrale și butelca de argint. Era mai interesat de părerea lui Jed despre teatrul secolului XX decât de referințele lui și de cecul pentru chirie.

Și, dacă ai fost vreodată măcar pe jumătate polițist, nu se poate să nu remarci că lumea este alcătuită mai ales din personaje ciudate.

Odată ajuns în casă, Jed puse cutia pe masa de stejar din sufragerie. Scotoci prin ziarele mototolite, ca să găsească băutura visată. Spre deosebire de lăzile din magazie, pe cutii nu era nimic notat și lucrurile fuseseră îndesate de-a valma. Dacă existase vreo urmă de simț practic în familia Skimmerhorn, Jed considera că Elaine luase și partea lui.

Ultimul gând despre sora lui îl făcu să înjure din nou printre dinți. Știa foarte bine că gândul o să sape mai adânc, pentru că izvora din vinovăție. În ultima lună devenise conștient de faptul că vinovăția îți poate tulbura somnul, stârnind panică.

Mâinile transpirate și panica erau incompatibile cu un polițist. La fel și tendința către furie necontrolată. Dar nu mai era polițist, își aminti Jed. Alegerea, cum spusese bunica lui, îi aparținuse.

Apartamentul suna a gol, ceea ce îl mulțumea, căci îl făcea să se simtă singur. Unul dintre motivele pentru

care îl alesese era și faptul că nu avea de suportat decât un singur vecin. Celălalt motiv i se părea la fel de important: era foarte frumos.

Considera că a trăit destul înconjurat de obiecte scumpe, ca să nu mai fie atras de ele. Oricât de mult ar fi susținut că nu conta ce se afla în jurul lui, se simțea mizerabil în acest complex de apartamente în comun, lipsit de suflet.

Își imagină că vechea clădire fusese transformată în magazin și apartamente cândva, prin anii '30. Păstraseră camerele spațioase, căminul și ferestrele înguste și înalte. Podelele, din stejar, fuseseră bine lustruite pentru noul chiriaș.

Finisajele erau din nuc și fără brizbizuri, iar pereții aveau culoarea fildeșului. Bătrânul domn îl asigurase că puteau fi zugrăviți la cererea lui, dar decorarea casei reprezenta ultima preocupare pentru Jed. Putea să accepte camerele exact așa cum erau.

Dezgropă din hârtii o stică de Jameson, plină pe trei sferturi. O studie un moment, apoi o puse pe masă. Tocmai desfăcea hârtia cu care era împachetată, când auzi un zgomot. Mâinile îi înghețară, iar trupul i se încordă.

Aplecându-și capul, se întoarse, încercând să localizeze zgomotul. I se păru că aude clopoței, ecoul unui clinchet, urmat de hohote de râs, seducătoare și feminine.

Își întoarse privirea către aerisirea de alamă de lângă șemineu. Sunetele de-acolo veneau, când mai slabe, când destul de clare ca să poată auzi fiecare cuvânt, dacă ar fi vrut să asculte.

Sub apartament era un fel de magazin de antichități sau de curiozități. Fusese închis în ultimele zile, dar acum era deschis.

Jed se întoarse să caute paharele și ignoră zgomotele de dedesubt.

–Mă bucur că ai acceptat să ne întâlnim aici, John. Dora așeză noul glob de sticlă pentru lampă alături de registrul de antichități.

–Nici o problemă. A făcut un mic efort și a dus o altă ladă în depozit. Era un bărbat înalt, costeliv, cu o față de om bun, care putea fi simpatică, dar avea niște ochi spălăciți, timizi, care priveau lumea din spatele unor lentile groase.

Vânduse mobile vechi în Landsdowne și fusese declarat omul anului la vânzări doi ani la rând, datorită tonului său calm și atitudinii sale defensive, care i se potriveau și care îi fermecau pe cumpărători.

Îi zâmbi Dorei și își ridică ramele groase ale ochelarilor la baza nasului.

–Cum ai reușit să cumperi atât de multe într-un timp atât de scurt?

–Experiența. Se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe John, apoi se aplecă și îl ridică pe Michael, nepoțelul ei. Hei, broscuță, ți-a fost dor de mine?

–Nu-u. Copilul îi zâmbi și îi înlănțui gâtul cu brațele sale grăsuțe.

Lea se întoarse ca să arunce o privire de vultur către ceilalți doi copii ai săi.

–Richie, mâinile în buzunare! Missy, nu te mai învârti prin magazin!

–Dar, mami...

–Ah, suspină Lea zâmbind. Sunt acasă. Întinse brațele spre Michael. Dora, n-ai nevoie să te ajut cu ceva?

–Nu, mă descurc. Mulțumesc încă o dată.

–Dacă ești sigură... Neîncrezătoare, Lea privi magazinul de jur împrejur. Pentru ea era un mister cum putea sora ei să se descurce în haosul care o înconjura. Au crescut în aceeași atmosferă, confruntându-se în fiecare zi cu o nouă dramă sau o comedie. Pentru Lea, singurul mod de a-și păstra mințile întregi, ca adult, era organizarea. Mai făcu o încercare, spunând că putea veni a doua zi.

–Nu. E ziua ta liberă, iar eu o să apreciez prăjiturile pe care ai să le faci. În timp ce-și conducea familia la ușă, Dora strecură o pungă de M&M nepoatei sale. E cadoul tău, îi șopti. Și nu-i spune mamei tale de unde o ai. Ciufuli părul lui Richie. Valea, piticule!

Băiatul îi zâmbi, arătându-și gaura făcută de cei doi dinți lipsă din față.

–Pot veni hoții la noapte, să te fure. Întinzând mâna, se jucă puțin cu cerceii lungi din ametist care se legănau la urechile ei. Dacă nu sunt prea obosit, o să te scap eu de ei.

–Mulțumesc, Richie, zise Dora pe un ton serios. Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez asta. Dar la noapte o să-mi gonesc singură hoții. Își împinse afară musafirii, apoi începu imediat să încuie, știind că Lea aștepta până când răsucea toate cheile și conecta alarma de siguranță.

Rămasă singură, s-a întors și a respirat adânc. Mirosea a măr și a pin în tot magazinul, de la punga cu amestec de fructe uscate. Era bine să fii acasă, s-a gândit și a apucat cutia cu noile achiziții, decisă să o ia cu ea sus, în apartament.

S-a îndreptat spre depozit, să încuie ușa care dădea spre casa scării. Și-a luat cutia, geanta, sacul pentru noapte și haina pe care o lăsase la intrarea în magazin. Bombănind, a încercat să aprindă lumina de pe scări cu umărul.

Era la jumătatea drumului pe hol, când a observat lumina aprinsă în apartamentul vecin. Noul chiriaș. Echilibrând greutatea, păși pe ușa proptită cu o cutie și intră. Îl văzu stând la o masă veche, cu o sticlă într-o mână și cu un pahar în cealaltă. Camera era mobilată cu o sofa și niște scaune acoperite cu huse.

Dar părea mult mai interesată de bărbatul pe care îl vedea din profil și care luase o înghițitură zdravănă de whisky.

Era înalt, cu constituție atletică, ceea ce o duse cu gândul la un boxer. Purta un tricou marinăresc, cu mânecile suflecate până la coate – nu se vedea nici un tatuaj – și niște jeanși vechi, aproape zdrențuiți. Părul zburlit, de culoarea grâului copt, îi ajungea până la ceafă.

În schimb, ceasul de la încheietură era ori o imitație uimitor de bună, ori un Rolex adevărat.

Fața lui colțuroasă, umbrită de barba aspră, părea încruntată.

Înainte de a putea scoate un sunet, îi văzu corpul încordat. Își întoarse imediat capul și făcu un pas înapoi, în timp ce el o săgeta cu ochii duri, inexpresivi și surprinzător de albaștri.

– Ușa dumneavoastră era deschisă, spuse ea politicos, imediat după aceea simțindu-se jenată pentru faptul că umbla pe holul propriei case.

– Da. Puse sticla jos și luă paharul cu el în timp ce se îndrepta spre ea. Jed începu s-o examineze. În mare parte, corpul era ascuns de cutia de carton uriașă pe care o căra. Avea o față cu un oval drăguț, cu bărbia puțin ieșită în afară, cu un ten roz-alb, ca pe timpuri, cu o gură largă, nerujată, care tocmai schița un zâmbet, cu ochi mari căprui, plini de o curiozitate prietenoasă, și o claie de păr de culoarea nisipului.

– Eu sunt Dora, se prezentă ea, în timp ce el continua s-o studieze. Stau vizavi. Ai nevoie de ceva ajutor ca să te instalezi?

– Nu. Jed dădu cutia la o parte și îi închise ușa în nas. Luată prin surprindere, Dora rămase cu gura căscată.

– Bun-venit vecine, mormăi în timp ce se întorcea spre propria-i ușă. Scotoci după chei, descuie ușa și se strecură prin ea. Mulțumesc mult, tati, se adresă camerei goale. Se pare că a dat norocul peste mine.

Dora și-a aruncat lucrurile pe canapeaua tapițată cu stofă înflorată și își netezi părul cu degetele nervoase. Poate că tipul avea o înfățișare foarte plăcută, dar

ar fi preferat un vecin cu o personalitate mai temperată. Se îndreptă spre telefon, hotărâtă să-și sune tatăl și să-i spună ce se întâmplase.

Înainte de a forma a doua cifră, observă alături de telefon o foaie de hârtie care avea desenată, într-un colț, o inimioară. Quentin Conroy adăuga întotdeauna un mic semn – barometrul dispoziției sale – pe note și scrisori. Dora puse jos receptorul și începu să citească.

Izzy, fetița mea iubită,

Dora tresări. Tatăl ei era singura ființă care îi spunea pe numele de alint.

Misiunea a fost îndeplinită. Și, cred eu, îndeplinită cu succes. Noul tău chiriaș este un tânăr zdravăn, care ar putea să te ajute la multe treburi casnice. Numele lui, așa cum poți vedea din semnătura pe copiile actelor, este Jed Skimmerhorn. Un nume viguros, care îmi amintește de îndrăznești lupi de mare sau de inimoșii pionieri. L-am găsit fascinant de tăcut, dar apele liniștite ascund multe bulboane. Nu cred că puteam să-i ofer ceva mai drăguț adoratei mele fiice decât un vecin deosebit.

Bine ai venit acasă, copilașul meu.

Al tău tată devotat.

Fără să vrea, Dora schiță un zâmbet. Stratagema era clară. Să-i aducă lângă ea un bărbat atractiv, în speranța că o să se îndrăgostească. Poate că se va mărita și-i va dărui lacomului ei tată mulți nepoți.

–Scuze, tati, a murmurat ea. O să ai o altă dezamăgire. Punând scrisoarea alături, trecu ușor cu degetele peste contract, atingând semnătura lui Jed. Era o mâzgălitură groasă, alături de propria-i semnătură, pe ambele copii.

Luând una dintre ele, ieși pe ușă, străbătu holul și ciocăni.

Când se deschise ușa, Dora ridică hârtia și împinse cu colțul hârtiei pieptul lui Jed.

– Ai nevoie de o copie, ca s-o înregistrezi.

El luă hârtia, coborî privirea, măsurând-o insistent din cap până-n picioare, și o ridică apoi ca să o privească drept în ochi. De data aceasta, ochii ei nu mai erau prietenoși, ci aveau o expresie glacială.

– De ce a lăsat bătrânul domn hârtia asta la tine?

Dora își ridică bărbia.

– Bătrânul domn, spuse ea cu jumătate de voce, este tatăl meu. Clădirea îmi aparține, ceea ce face din mine, domnule Skimmerhorn, proprietăreasa dumneavoastră. Se răsuci pe călcâie și străbătu holul cu pași mari. Cu mâna pe clanță, se opri și apoi se întoarse. Avea părul dat pe spate, frumos ondulat și aranjat. Chiria trebuie plătită în data de 21, în fiecare lună. Poți să bagi cecul pe sub ușă și să-ți păstrezi o copie, așa cum se procedează de obicei.

Se strecură înapoi în locuința ei și închise ușa răsucind satisfăcută cheia în broască.

capitolul 3

În timp ce alerga spre scările care duceau la apartamentul său, Jed se resimțea de pe urma jumătății de sticlă de whisky. Unul dintre motivele pentru care alesese locul acesta era sala de gimnastică din colț. Și-a petrecut nouăzeci de minute din acea dimineață ridicând greutăți, lovind într-un sac greu și alungându-și la saună durerea de cap cu care se trezise. Acum, simțindu-se reconfortat, tânjea după o cană de cafea și după micul dejun care se afla în frigiderul lui și pe care îl putea încălzi la cuptorul cu microunde. Și-a scos cheia din buzunarul jachetei și a intrat în hol. A auzit muzica imediat. Nu colinde de Crăciun, din fericire, ci tânguielile răgușite ale unui gospel cântat de Aretha Franklin.

Una peste alta, și-a zis, gustul în materie de muzică al proprietăresei lui nu-l deranja. S-a îndreptat direct spre apartamentul lui și, în drum, a observat că ea avea ușa deschisă.

„Gusturi de comerciantă", s-a gândit Jed, și și-a înfundat mâinile în buzunare trecând mai departe. Era conștient că fusese mitocan seara trecută. Și pentru că o facuse intenționat, nu găsea de cuviință să-și ceară scuze. Totuși s-a gândit că ar fi mai bine să încheie un soi de armistițiu cu femeia care era proprietara casei.

A împins cu cotul ușa întredeschisă și a intrat.

Apartamentul ei, ca și al lui, era spațios, cu tavane înalte și scăldat în lumina care pătrundea prin cele trei ferestre din față. Aici se oprea asemănarea.

Deși crescuse într-o casă decorată cu tot felul de lucruri prețioase, a rămas uimit. Niciodată nu mai văzuse până atunci atâtea obiecte îngrămădite într-o încăpere.

Rafturi de sticlă acopereau un întreg perete și pe ele erau așezate sticle vechi, căni de metal, figurine, cutii pictate și numeroase bibelouri, într-o cantitate considerabilă. În casă existau și multe măsuțe și fiecare dintre ele era acoperită cu obiecte de sticlă și de porțelan. Pe canapeaua înflorată se aflau o mulțime de perne colorate care se asortau cu culorile șterse ale unui covor mare. Exista unul asemănător în holul de la intrare al casei lor. La fereastră se afla un pom de Crăciun și pe fiecare creangă atârnau globuri colorate și luminițe. O sanie de lemn era plină cu conuri de brad. Omul de zăpadă din ceramică, postat în vârful bradului, îi zâmbea. Se așteptase să vadă domnind dezordinea în apartament. Dar, nu-și putea explica de ce, n-a remarcat acest lucru. Dintr-odată a avut sentimentul că a deschis un cufăr cu o comoară magică.

În mijlocul harababurii se afla stăpâna locului. Purta un costum roșu cu fustă strâmtă și o jachetă călduroasă. Cât timp a stat cu spatele la el, și-a strâns buzele și s-a întrebat în ce fel de dispoziție fusese seara trecută de nu observase acest corp armonios și micuț.

Printre sunetele ample ale vocii Arethei, o auzea pe Dora fredonând. Jed se propti de ușă, când femeia, care tocmai aranja o pictură pe care o luase de pe canapea, se întoarse. Spre lauda ei, reuși să-și reprime un țipăt când îl zări.

–Aveai ușa deschisă, îi spuse el.

–Da. Apoi, pentru că nu era la fel de monosilabică precum chiriașul ei, ridică din umeri. Am mutat câteva lucruri azi-dimineață – de aici, de sus, jos. Își aranjă bretonul. Aveți vreo problemă, domnule Skimmerhorn? Curg țevile? Șoareci?

–Nu am observat nimic.

–Grozav. Traversă camera și ieși din câmpul lui vizual, până când Jed trecu de ușă. Stătea lângă masa de sufragerie cu picior și turna dintr-un ceainic de porțelan într-o cană delicată, asortată, o cafea tare, care mirosea grozav. Dora

așează ceainicul înapoi pe masă și puse în cană o bucățică de zahăr. Buzele neasemuit de frumoase erau la fel de roșii ca și costumul. Aveți nevoie de ceva?

–Așa ceva, dacă nu vă deranjează. Și arătă cu capul spre cana cu cafea.

„Acum face pe vecinul simpatic", se gândi Dora. Fără să spună nimic, se îndreptă spre vitrina din sticlă bombată și mai scoase o cană și zaharnița.

–Frișcă? Zahăr?

–Nu.

Pentru că Jed nu intrase în cameră, i-a dus cafeaua până la ușă. „Zâmbește lingușitor, și-a zis. Ce emoționant!" În privința ochilor însă, tatăl ei avusese dreptate. Erau duri și scrutători.

–Mulțumesc. A dat cafeaua peste cap din două înghițituri și i-a întins cana. Își amintea că și mama lui avea astfel de porțelanuri. Și el spărsese câteva.

–Bătrânul – tatăl tău, s-a corectat el, a spus că pot să-mi pun echipamentul lângă ușă. Dar, cum nu el este proprietarul, cred că trebuie să tratez cu tine.

–Echipamentul? Dora îi luă cana goală, o puse pe masă, apoi sorbi o gură de cafea. Ce fel de echipament?

–O banchetă, câteva greutăți.

–Oh! Instinctiv, își întoarse privirea spre brațele și spre pieptul lui. Nu cred că este vreo problemă – numai să nu faci prea mult zgomot când este deschis magazinul.

–O să am grijă să nu fac zgomot. Privi din nou tabloul, studiindu-l câteva clipe. La fel de îndrăzneț, și-a spus, ca și culorile pe care le poartă, ca parfumul cu miros de punci. Știi, tabloul este pus invers.

Dintr-odată, fața i se lumină de un zâmbet strălucitor. Firește că îl pusese pe canapea în felul în care fusese expus la licitație.

–Și eu cred la fel. O să-l atârn invers.

Ca să-i demonstreze, se îndepărtă și întoarse tabloul. Jed își îngustă ochii în efortul de a-l admira.

–Acum stă cum trebuie, se declară el de acord. Este la fel de urât, dar stă cum trebuie.

–Aprecierea artei este ceva personal, ca și arta în sine.

–Dacă spui tu. Mulțumesc pentru cafea.

–Cu plăcere. Oh, Skimmerhorn?

S-a oprit privind-o peste umăr. Strălucirea de nerăbdare din ochii lui o intrigă mai tare decât un zâmbet, oricât de prietenos ar fi fost.

–Dacă intenționezi să-ți redecorezi și să-ți aranjezi noua locuință, vino jos la magazin. La magazinul Dorei oricine poate găsi ceva care să-l intereseze.

–Nu am nevoie de nimic. Mulțumesc pentru cafea. Când a auzit ușa închizându-se, Dora încă zâmbea.

–Greșești, Skimmerhorn, a murmurat. Toată lumea are nevoie de ceva.

Anthony DiCarlo își petrecu dimineața stând în biroul prăfuit și ascultând formația Beach Boys cântând *Little St. Nick*. Voia răspunsuri pe loc.

Mult mai la obiect, Finley voia și el răspunsuri, dar le voia ieri. DiCarlo și-a lărgit nodul cravatei. Nu primise încă nici un răspuns, dar îl va obține. Telefonul pe care îl primise ieri de la Los Angeles era cât se poate de clar. Să găsească marfa, altfel va suporta consecințele.

DiCarlo nu avea intenția să afle despre ce consecințe era vorba.

Ridică ochii către ceasul de deasupra și urmări limba minutarului care trecea de la 9:04 la 9:05. Mai erau mai puțin de cincisprezece ore. Avea palmele transpirate.

Prin panoul larg de sticlă cu un Moș Crăciun supradimensionat însoțit de harnicii lui reni, putea vedea mai mult de o duzină de funcționari vamali ocupați să ștampileze și să care.

DiCarlo zâmbi ironic unui funcționar de la supraveghere peste măsură de gras, cu un moț în frunte, care se apropia de intrare.

–Domnule DiCarlo, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Bill Tarkington avea un zâmbet obosit pe fața de buldog. Așa cum puteți să vă imaginați, zilele astea a fost aici o agitație nebună. Nu mă plâng, totuși, nu, domnule, nu mă plâng. Afacerile au mers foarte bine.

–Am așteptat cincisprezece minute, domnule Tarkington, spuse DiCarlo, manifestându-și fățiș furia. N-am timp de irosit.

–Cine are în perioada asta a anului? Foarte îndatoritor, Tarkington s-a îndreptat spre cafetieră. Luați loc. Pot să vă pun puțină cafea? Reveniți-vă.

–Nu. Aici s-a făcut o greșeală, domnule Tarkington. O greșeală care trebuie îndreptată imediat.

–Bine, o să vedem ce putem face. Puteți fi mai explicit?

–Mărfurile pe care i le-am trimis lui Abel Winesap la Los Angeles nu sunt cele care au ajuns în Los Angeles. Este destul de clar pentru dumneata?

Tarkington își ridică o sprânceană întrebător.

–Asta este o adevărată problemă. Aveți copia după factura de îmbarcare?

–Desigur. DiCarlo scoase hârtia împăturită din buzunarul de la pieptul hainei.

–Lăsați-mă să arunc o privire. Degetele lui grase, ca niște cârnați, se mișcau surprinzător de grațios în timp ce umbla în computer. Să vedem. A încercat mai multe coduri. Trebuia să plece în 17 decembrie... Da, da, uite-l aici. A plecat la timp. Trebuia să ajungă ieri sau cel târziu astăzi.

DiCarlo și-a trecut o mână prin părul negru și des. „Idioții", și-a spus. Era înconjurat de idioți.

–Vasul a ajuns. Dar nu este în regulă.

–Vreți să spuneți că transportul care a fost descărcat la Los Angeles avea altă destinație?

–Nu. Am spus că transportul nu cuprindea ceea ce trebuie.

–Foarte ciudat. Tarkington și-a mai turnat o cafea. Încărcătura a fost ambalată aici? Oh, stați, stați, îmi amintesc. N-a mai așteptat răspunsul lui DiCarlo. Am expediat lada ambalată și dumneavoastră ați supervizat. Cum să se fi schimbat mărfurile în largul mării?

–Asta este și întrebarea mea, șuieră DiCarlo, lovind cu pumnul în birou.

–Stați, fiți calm. Plin de bunăvoință, Tarkington mai încercă niște coduri. Acest vas a plecat de la secția trei. Să vedem cine era de serviciu în ziua aceea. Ah, am ajuns. Se pare că era Opal. S-a răsucit și i-a zâmbit lui DiCarlo. Lucrătoare foarte bună, Opal. Și o doamnă drăguță. A avut o perioadă proastă în ultima vreme.

–Nu mă interesează viața ei personală. Vreau să-i vorbesc.

Tarkington se întoarse și sună în biroul lui.

–Opal Johnson, vă rog, să se prezinte la biroul domnului Tarkington. A închis, apoi și-a mângâiat moțul, ca să fie sigur că era la locul lui. Sigur nu vreți o cafea? Poate niște alune? A ridicat capacul cutiei de carton. Astăzi a sosit o încărcătură de jeleu de zmeură și niște roți pentru tractoare.

DiCarlo auzi un zgomot ca de aburi care ies dintr-un ceainic și se întoarse. Calm, Tarkington se servea cu alune.

DiCarlo strângea din pumni, în timp ce o negresă slabă și înaltă traversa curtea depozitului. Purta jeanși și un pulover verde-deschis, marca Nike. Părul îi era strâns la spate în coadă de cal. O vânătaie îngălbenită provocată de o lovitură mai veche îi înconjura ochiul stâng.

Deschise ușa și își vârî capul înăuntru. Camera se umplu de zgomotul ce răzbătea din curtea depozitului.

–M-ați chemat, domnule Tarkington?

–Da, Opal. Intră o clipă. Vrei puțină cafea?

–Sigur. În timp ce închidea ușa, Opal îl cercetă cu privirea pe DiCarlo și examină rapid toate variantele.

O s-o concedieze. Categoric o s-o concedieze, pentru că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor săptămâna trecută, după ce a bătut-o Curtis. Străinul care venise să vorbească cu ea era unul dintre proprietari. Scoase o țigară din pachet și o aprinse cu degete tremurânde.

–Avem o mică problemă, Opal.

Vorbea răgușit, ca și cum ar fi avut gâtul plin cu nisip.

–Da, domnule?

–Dânsul este domnul DiCarlo. A expediat un transport prin liniile noastre, săptămâna trecută.

Opal se simți străbătută de un val de teamă.

–Am avut multe transporturi care au plecat săptămâna trecută, domnule Tarkington.

–Da, dar când transportul a ajuns la destinație, marfa nu era cea care trebuia. Tarkington a privit-o fix.

Cu inima bătându-i puternic, Opal înaintă câțiva pași.

–A fost trimis într-o direcție greșită?

–Nu, a fost trimis unde trebuia, dar marfa dinăuntru nu corespunde și suntem nedumeriți, pentru că domnul DiCarlo a supravegheat personal ambalarea. Mă gândeam că poate îți amintești ceva.

Trupul, capul și ochii îi ardeau. Coșmarul care o urmărea de aproape o săptămână devenea realitate.

–Îmi pare rău, domnule Tarkington, s-a străduit să articuleze. Este greu să-ți amintești fiecare transport. Știu doar că săptămâna trecută am lucrat trei schimburi duble și că mă duceam în fiecare seară acasă cu gândul să-mi bag picioarele în apă.

„Minte", a decis DiCarlo. Putea să vadă asta în ochii ei, în atitudinea corpului ei.

–Măcar am încercat. Tarkington făcu un gest larg. Dacă îți mai trece altceva prin minte, să-mi spui. Bine?

–Da, domnule, vă spun. Strivi țigara în scrumiera de metal de pe biroul lui Tarkington.

–Vom face o investigație, domnule DiCarlo. Cea mai mare mândrie a noastră este să ne mulțumim clienții. Din mâinile noastre în mâinile dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet, reproducând mottoul companiei.

–Corect. Nu era foarte interesat de Tarkington, deși nu i-ar fi displăcut să-și înfigă pumnii în pântecul lui umflat. Dacă vrei să te mai bucuri de conducerea E.F. Incorporated, găsește răspunsurile.

DiCarlo dădu roată zgomotoasei încăperi de expediție și se opri în dreptul lui Opal. Îl urmărea cu ochi speriați cum înainta spre ea. Inima îi bătea nebunește când se opri în dreptul ei.

–La ce oră iei pauza de prânz?

Surprinsă, aproape că dărâmă o cutie cu obiecte de bucătărie.

–La 11.30.

–Ne întâlnim afară, la intrare.

–Mănânc la cafenea.

–Nu astăzi, i-a spus DiCarlo încet. Nu, dacă vrei să-ți păstrezi slujba. La 11.30, a adăugat el și a plecat.

Se temea să-l ignore, dar se temea și de recunoștința lui. La 11.30, Opal și-a pus geaca lila și s-a îndreptat spre intrarea angajaților. Nu putea decât să spere că, în timp ce dăduse ocol clădirii, reușise să-și recapete stăpânirea de sine.

Nu-i plăcea să sară peste masa de prânz. Se părea că oul pe care îl înghițise de dimineață rămânea singura mâncare până la întoarcerea acasă. N-o să recunoască nimic, se încuraja singură în timp ce mergea. N-aveau cum să dovedească greșeala, atâta vreme cât nu o recunoștea. Dacă-și pierdea slujba din nou, adio bunăstare. Chiar dacă ea se putea împăca cu situația, nu același lucru se putea spune despre copii.

Opal îl observă pe DiCarlo stând lângă capota unui Porsche. Mașina era destul de bătătoare la ochi, iar omul –

înalt, brunet, foarte prezentabil și îmbrăcat într-un costum de cașmir gri-pal – o făcea să se gândească la un star de cinema. Îngrozită și intimidată, se îndreptă spre el cu capul plecat.

DiCarlo n-a spus nimic, pur și simplu a deschis ușa dinspre locul pasagerului. S-a strâmbat când a auzit-o oftând instinctiv, în momentul când s-a așezat pe scaunul din piele. S-a urcat și el și a răsucit cheia în contact.

–Domnule DiCarlo, chiar sper să vă pot ajuta în legătură cu transportul dumneavoastră. Eu...

–O să mă ajuți. A băgat în viteza întâi și mașina a țâșnit ca un glonț lucios și roșu din față de la Premium. Nu i-a adresat nici un cuvânt vreme de două minute, așteptând ca nervii să i se încordeze la maximum. I-a aruncat un zâmbet satisfăcut când a auzit-o deschizând discuția.

–Unde mergem?

–N-avem un loc anume.

Emoționată de faptul că se plimba într-o mașină de lux, și-a umezit buzele uscate.

–Trebuie să fiu înapoi într-o jumătate de oră. DiCarlo n-a făcut nici un comentariu și a continuat să meargă cu viteză.

–Ce înseamnă toate astea?

–Bine, o să-ți spun, Opal. Mi-am imaginat că putem să ne înțelegem mai bine departe de locul de muncă. Îmi închipui că ai avut destulă bătaie de cap săptămânile astea. Așa cred. Crăciunul este o perioadă dificilă. Și mai cred că știi exact ce s-a întâmplat cu transportul meu.

Simți o împunsătură în stomac, ca o lovitură iute de cuțit.

–Uitați ce e, domnule, v-am spus deja că nu știu ce s-a întâmplat. Mi-am făcut doar datoria cum am putut mai bine.

A întors mașina spre dreapta dintr-o singură mișcare, iar Opal făcu ochii mari.

–Știm amândoi că pot să strâng șurubul, dulceață. Putem să-l slăbim sau putem să-l strângem.

–Eu... nu știu ce vreți să spuneți.

–Oh, ba da. Vocea lui mârâia la fel de periculos, ca și motorul automobilului Porsche. Știi exact ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat, Opal? Ai aruncat o ocheadă la conținutul lăzii și te-ai hotărât să păstrezi obiectele pentru tine? Așa, ca bonus pentru Ajunul Crăciunului?

Înțepeni și o parte din teamă i se transformă în furie.

–Nu sunt o hoață. Nu am furat niciodată în viața mea nici măcar un creion. Și acum întoarceți mașina, domnule!

Și-a amintit de Curtis și de lemnul de sasafras – cum avusese grijă s-o informeze că se numea – cu care îi făcuse vânătăile și îi rupsese oasele. Amintirea întâmplării o făcu să se ghemuiască lângă portieră în timp ce rostea ultimul cuvânt.

–Poate chiar nu ai furat nimic, a părut de acord DiCarlo, după ce femeia începu din nou să tremure. Asta chiar mă va face să-mi pară rău că depun plângere împotriva ta.

Tresări.

–Plângere? Ce plângere?

–Marfa, pe care patronul meu o considera valoroasă, a dispărut. Poliția va fi interesată să afle ce s-a întâmplat cu acest transport după ce a ajuns în mâinile voastre. Și dacă ești complet nevinovată, tot se va ridica un mare semn de întrebare în legătură cu modul tău de lucru.

Se simțea paralizată de frică.

–Nu știu ce era în ladă. N-am făcut decât s-o încarc.

–Știm amândoi că asta este o minciună. DiCarlo a oprit în parcarea din fața toaletei magazinului. A văzut cum ochii i s-au umplut de lacrimi, iar mâinile suceau și răsuceau baretele sacului de umăr. A simțit că era pe-aproape și s-a înfipt mai bine în scaun, aruncându-i o privire nemiloasă.

–Vrei să-ți salvezi slujba, Opal? Nu vrei să fii concediată și arestată, nu?

–Am copii, suspină femeia când din ochi îi țâșniră primele lacrimi. Am copii.

–Atunci ar fi mai bine să te gândești la ei, la ce se poate întâmpla cu ei dacă intri într-o astfel de încurcătură. Patronul meu e un om foarte dur. Și-a fixat privirile pe vânătăile decolorate de pe fața ei. Știi ce înseamnă un om dur, nu?

Într-un gest de apărare, își ridică mâna spre obraz.

–Am... am căzut și m-am lovit de un bolovan.

–Sigur că da. Ai căzut trântită de pumnul cuiva, corect? Pentru că ea nu i-a răspuns, a continuat să insiste, dar pe un ton ceva mai ponderat: Dacă șeful meu nu primește înapoi ceea ce îi aparține, nu o să fie nervos numai pe mine. O să ajungă cu căutările până la Premium și o să dea de tine.

„O să descopere", și-a zis ea speriată. Întotdeauna descoperă.

–N-am luat eu marfa, nu am luat-o. Eu doar...

–Doar ce? DiCarlo s-a oprit și abia s-a stăpânit să nu-i înfigă mâna în gât și s-o sugrume.

–Am lucrat trei ani la Premium. Își trase nasul și bâgă mâna în sac după un șervețel. Anul viitor aș fi putut ajunge supervizor pe etaj. DiCarlo și-a stăpânit pofta de a o brusca și s-a străduit să rămână calm.

–Ascultă, știu se înseamnă să fii promovat șef. Dacă mă ajuți, fac același lucru pentru tine. Nu văd nici un motiv ca tot ce-mi spui să nu rămână numai între mine și tine. De asta nu te-am chestionat în biroul lui Tarkington.

Opal bâjbâi după o țigară. Automat, DiCarlo coborî geamul.

–N-o să vă întoarceți în biroul domnului Tarkington?

–Nu, dacă joci corect cu mine. Altfel... Ca să fie mai convingător, și-a înfipt degetele în ceafa ei, în așa fel încât să-i întoarcă fața spre el.

–Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Am crezut că o să le găsesc imediat după aceea. Dar n-am fost sigură. M-am speriat. Am lipsit câteva zile luna trecută pentru că cel mic a fost bolnav și săptămâna trecută o zi, când am căzut și... și am fost atât de grăbită, că am încurcat facturile. Se întoarse încercând să respire. Am crezut că o să pot pune totul la loc, dar n-am fost foarte sigură. Dar ieri am căutat în dosarul cu livrări și totul părea în regulă. Așa că am fost convinsă că am lămurit totul și că nimeni nu va ști ce s-a întâmplat.

–Ai încurcat facturile, a repetat el. Numai un funcționar idiot amestecă hârtiile și îmi pune afacerile în pericol.

–Îmi pare rău. Oftă. Poate n-o s-o lovească, dar sigur era gata să i-o plătească. Opal știa că întotdeauna i-o plătește cineva. Îmi pare foarte rău.

–O să-ți pară și mai rău, dacă nu descoperi unde ai trimis încărcătura.

–Am răscolit ieri prin toate hârtiile. E vorba de faptul că până dimineață n-a mai rămas decât o singură ladă din acel lot. Plângând, căută din nou în sac. Am scris adresa, domnule DiCarlo. A pescuit-o din sac și DiCarlo i-a smuls-o din mână.

–Sherman Porter, Front Royal, Virginia.

–Vă rog, domnule DiCarlo, am copii. Plângea. Știu că am comis o greșeală, dar am făcut treabă bună la Premium. N-aș vrea să fiu concediată.

DiCarlo a strecurat hârtia în buzunar.

–O să verific și o să mai vedem. Speranța a făcut-o să-și descleștеze fălcile.

–Atunci n-o să-i spuneți domnului Tarkington?

–Am spus că mai vedem. DiCarlo a pornit motorul, gândindu-se la pasul următor. Dacă lucrurile nu se rezolvau

pe calea asta, avea de gînd să se întoarcă la Opal și să-i învinețească fața.

Pe una dintre mesele din magazin, Dora făcea ultimele retușuri unei funde mari și roșii, care împodobea un pachet pentru a fi oferit cadou.

–O să-i placă grozav, domnule O'Malley. Mulțumită de tranzacție, Dora a mângâiat cutia frumos împachetată, care conținea solnițele de cobalt. Și o să fie o surpriză foarte mare, pentru că nu le-a văzut în magazin.

–Ei bine, vă mulțumesc că m-ați sunat, domnișoară Conroy. Nu știu ce găsește Hester a mea la lucrurile astea, dar sigur o să facă un adevărat depozit.

–O să fiți un erou pentru ea, îl asigură Dora, în timp ce el lua pachetul sub braț. Și sper să mai fac rost de încă un set până la aniversarea căsătoriei, în februarie.

–Drăguț din partea dumneavoastră. Sigur nu vreți să le păstrați în depozit?

–Nu neapărat. Crăciun fericit, domnule O'Malley!

–Și dumneavoastră la fel. Cumpărătorul ieși mulțumit, cu pași ușori. Mai erau încă vreo șase clienți în magazin, doi ajutați de asistenta ei, Terri. Perspectiva unei alte zile pline de succes înainte de sărbători îi umplea Dorei inima de încântare. Ocolind casa de marcat, a dat roată prin magazin, știind că era important să fii prevenitor, dar să nu te amesteci.

–Vă rog, întrebați-mă dacă aveți vreo nelămurire.

–Oh, domnișoară?

Dora s-a întors zâmbind. Doamna trupeșă, cu păr negru dat cu fixativ, părea o figură cunoscută.

–Da, doamnă. Pot să vă ajut cu ceva?

–Oh, așa sper. Și făcu un gest deznădăjduit către una dintre mesele de prezentare. Astea sunt niște proptele pentru uși, nu-i așa?

–Da, doamnă. Desigur, puteți să le folosiți la orice altceva, dar asta este prima lor funcție. Automat, Dora

aruncă o privire către clopoțelul care suna la ușă. Când îl văzu pe Jed pășind înăuntru, ridică mirată o sprânceană. Unele sunt din epoca victoriană, a continuat ea. În mod obișnuit, erau făcute din fier. Ridică un obiect voluminos, în formă de coș de fructe. Era folosit probabil în salon. Avem și un model din sticlă.

Acela se afla sus, în dormitorul ei, dar putea fi adus imediat.

Femeia studia o spirală de alamă bine lustruită.

–Nepoata mea și soțul ei abia s-au mutat în casă nouă. Vreau să-i fac fiecăruia un cadou de Crăciun, dar mi-ar plăcea să fie și un cadou pentru casă. Sharon, nepoata mea, a cumpărat multe obiecte de aici.

–Oh, colecționează ceva în mod special?

–Nu, îi plac obiectele vechi și lucrurile ciudate.

–Și mie la fel. Ăsta este motivul pentru care v-ați gândit la proptelele pentru uși?

–Da. Nepoata mea obișnuiește să coasă la mașină. Petrece multă vreme în acea cameră fermecătoare. Este o casă veche, știți, așa că au remobilat-o. Ușa de la camera de croitorie nu stă deschisă. Fiindcă așteaptă un copil, probabil că ar vrea să poată auzi ce se întâmplă în celelalte camere și ăsta este un fel amuzant de a o face. Încă ezita. I-am cumpărat lui Sharon o oală de noapte de aici, cu câteva luni în urmă, de ziua ei. I-a plăcut.

–Era un Sunderland, cu o broască pictată pe fund? își aminti ea.

Ochii femeii străluciră.

–Da. Ai o memorie formidabilă.

–Mi-a plăcut foarte mult acea piesă, doamnă...

–Lyle. Alice Lyle.

–Doamna Lyle, da. Mă bucur că a nimerit într-o casă bună. Făcând o pauză, Dora își duse un deget la gură. Dacă îi plac asemenea lucruri, poate apreciază ceva de pe raftul ăsta. Alese o figurină de alamă în formă de elefant. Ăsta e Jumbo, îi explică.

–Da. Femeia a ridicat mâinile și a chicotit, când Dora i l-a dat pe Jumbo. Dumnezeule, ce puternic e, nu-i așa?

–Este unul dintre preferații mei.

–Cred că e perfect. Mângâie discret eticheta atârnată de piciorul din față al lui Jumbo. Da, nu încape nici o îndoială.

–Ați vrea să fie împachetat în hârtie de cadou?

–Da, mulțumesc. Și... Luă în mână câinele de porțelan pe care Dora îl cumpărase la licitație cu numai o zi înainte. Credeți că s-ar potrivi în camera copiilor?

–Mie mi se pare adorabil. Un câine de pază calm și simpatic.

–Cred că o să-l iau și pe el – un cadou luat din timp pentru cea mai nouă nepoată a mea sau nepot. Acceptați carduri Visa?

–Desigur. O să dureze numai câteva minute. Nu vreți puțină cafea cât timp așteptați? Dora făcu semn către masa pe care erau aranjate întotdeauna căni de cafea și tăvi cu prăjiturele, înainte de a aduce obiectele la casa de marcat. Cumpărături de Crăciun, Skimmerhorn? îl întrebă trecând pe lângă el.

–Am nevoie de – cum îi zice? Ceva pentru o vizită.

–Uită-te prin magazin. Vin imediat la tine.

Jed nu știa prea bine ce trebuia să caute. Era derutat de uimitoarea abundență de mărfuri oferite de magazinul Dorei.

Se aflau acolo figurine delicate care îl făceau să se simtă greoi și stângaci, la fel cum se simțea odinioară în camera mamei lui. Dar aici nu avea sentimentul că totul era formal și de neatins. Sticle de diferite mărimi și culori străluceau îmbietor în lumina soarelui. Aici puteai găsi orice, de la cutiuțe pentru medicamente de stomac, până la cizmulițe lustruite. Soldații aranjați în linie de luptă se băteau în vechi ilustrate din război.

A deschis o ușă și a dat peste a doua cameră, la fel de încărcată ca prima. Ursuleți și ceainice, ceasuri cu cuc și tirbușoane. „Magazin de vechituri", și-a spus.

Alene, a ridicat o cutiuță smălțuită, decorată cu trandafiri pictați. S-a gândit că lui Mary Pat i-ar fi plăcut.

–Ei, Skimmerhorn, mă uimești. Încadrată de rama ușii, Dora zâmbea. Făcu un gest spre cutiuța pe care o ținea în mână și se îndreptă spre el. Ai un gust excelent. E o piesă adorabilă.

–Poți să ții în ea ace cu gămălie sau inele, nu?

–Probabil că da. Inițial a fost făcută pentru plasturi. Bogătașii îi foloseau la începutul secolului al XVIII-lea ca să ascundă cojițele de la variolă, apoi nu au mai dat cutiuței nici o întrebuințare, bucurându-se doar de frumusețea ei. Asta este un Staffordshire, de prin anul 1770. Și-a ridicat ochii de la cutie și în privire i se putea citi un zâmbet jucăuș. Face 250.

–Asta? Nu era nici cât palma lui.

–Bine, dar este un George al III-lea.

–Da, bine. A pus-o la loc pe masă cu aceeași grijă cu care ar fi umblat cu un exploziv. Faptul că putea să și-o permită nu l-a impresionat în nici un fel. Nu e chiar ceea ce mi-am dorit.

–Nu-i nici o problemă. Avem câte ceva pentru toate gusturile. Ziceai că te duci într-o vizită și vrei să oferi un cadou?

Jed a mormăit ceva și a cercetat camera din priviri. Nu mai avea curaj să atingă nimic. Se simțea din nou ca în anii copilăriei, în fața salonului casei Skimmerhorn.

Nu pune mâna, Jedidiah. Ești atât de neîndemânatic. Nu apreciezi nimic.

A alungat din memorie imaginile odată cu senzațiile care le însoțeau, un amestec de mirosuri de Chanel și de coniac.

Privirea i-a rămas încruntată.

–În fond, aș putea să duc câteva flori.

–Și ăsta ar fi un gest drăguț. Dora era amuzată de stângăcia lui tipic masculină. O sticlă de vin este la fel de acceptabilă. Nu foarte original, dar acceptabil. De ce nu-mi spui câte ceva despre gazda ta?

–De ce?

Simțindu-i suspiciunea din voce, Dora a zâmbit.

–Așa o să-mi imaginez cum arată și te pot ajuta să alegi ceva. Este atletic, un tip sociabil, un om de casă care-și face singur pâine?

Poate nu voia să-l facă să se simtă prost, cum credea Jed, dar ăsta era rezultatul.

–Este vorba de soția partenerului meu – fostul partener. Este asistentă la traumatologie. Are doi copii și îi plac foarte mult cărțile.

–Ce fel de cărți?

–Nu știu. De ce naiba nu s-o fi dus la florărie?

–Bine, atunci. Făcându-i-se milă de el, l-a mângâiat pe braț. Mi se pare că avem de-a face cu o femeie ocupată, o femeie pasionată de profesie. Romantică și plină de compasiune. Cadoul nu trebuie să fie prea personal. Ar fi potrivit ceva pentru casă. Dând din cap, a ieșit și s-a îndreptat spre un colț care era aranjat ca o cămară de odinioară. Cred că asta o să-i facă plăcere. Dora a luat de pe raft un vas cioplit din lemn, ghintuit în alamă.

Văzându-l, Jed s-a încruntat. Părinții lui nu prea se omorau după vechituri bizare.

–Ce-i asta, ceva pentru păstrat prăjituri?

–Ce deștept ești! Dora i-a zâmbit. Este un vas în care se țineau biscuiții. Victorian. Acesta este din stejar, de prin anii 1870. Un cadou practic și decorativ, iar la patruzeci de dolari nu te costă mai mult decât o duzină de trandafiri cu cozi lungi sau un vin bun, franțuzesc.

–Bine. Cred că o să-i găsească o întrebuințare.

–Pot să te mai ajut cu altceva? Poate cu un cadou de Crăciun cumpărat în ultimul moment?

–Nu, e destul. A mers în urma ei până în camera principală. Locul mirosea plăcut. A mere. Muzica se auzea în surdină. A recunoscut câteva măsuri din *Spărgătorul de nuci* și a fost surprins să constate că dintr-odată se simțea relaxat. De unde ai toate lucrurile astea?

–Oh, de ici, de colo, i-a spus ea peste umăr. Licitații, talciocuri, preluări de moșteniri.

–Și, de fapt, cum scapi de toate astea?

Amuzată, a luat o cutie din spatele casei și a pus în ea cadoul.

–Lumea colecționează, Skimmerhorn. Uneori, oamenii nici nu-și dau seama de asta. Ai avut jocuri cu bile când erai mic sau cărți de benzi desenate ori cartonașe cu jucători de baseball?

–Sigur că am avut.

Ea a împachetat cutia în hârtie de mătase, lucrând repede, cu îndemânare.

–Și n-ai făcut niciodată schimb de cartonașe? Și-a ridicat privirea și l-a surprins urmărindu-i mâinile.

–Sigur că am făcut, a murmurat. Privind-o cum lucra și-a simțit corpul străbătut de o săgetare fierbinte. Exact cum te jucai tu cu păpușile.

–De fapt, n-am făcut-o. Ea nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Adevărul e că nu mi-au plăcut niciodată prea mult. Preferam tovarășii de joacă imaginari, pentru că puteai să-i transformi în orice personaj doreai în orice moment. A potrivit cu grijă capacul cutiei, pe care scria cu litere aurii MAGAZINUL DORA. Am observat că majoritatea copiilor colecționează și fac schimb. Unii oameni nu se maturizează, dacă nu fac asta. Ți-l împachetez ca de cadou? Nu costă în plus.

–Da, te rog.

L-a luat și s-a îndreptat spre casă. El a rămas pe loc nu pentru că era interesat de ce se întâmpla acolo, ci fiindcă avea nevoie de mai mult spațiu ca să respire. Atracția sexuală pe care o simțea nu era nouă, dar o încerca pentru

prima dată datorită faptului că o femeie avea mâini frumoase. Și ochi imenși căprui, a adăugat. Și mai era și acel zâmbet, și-a spus. Părea întotdeauna că râde de o glumă secretă.

Fără îndoială că a fost celibatar prea multă vreme, dacă se simțea atras doar de faptul că o femeie râdea la el.

Ca să treacă timpul, a luat un obiect în formă de minge de baseball găurită în mijloc. Cuvintele „Mountain Dew" erau imprimate pe fund. Curios, Jed a răsucit-o în mână. Nu s-a gândit că putea fi un fel de cupă pentru băuturi nealcoolice.

–Interesantă, nu? Dora i-a pus în față cutia frumos împachetată.

–Mă întrebam ce este.

–Se folosește pentru chibrituri. I-a luat o mână și i-a trecut un deget pe marginea aspră a bolului. Freci chibritul de margine și apoi îl aprinzi. Mountain Dew este o marcă de whisky. Datează din secolul al XIX-lea. O umbră de zâmbet i-a luminat fața. Îți place?

–E deosebită.

–Mă simt atrasă de lucrurile deosebite. Și-a ținut mâinile calde peste ale lui încă o clipă. Ia-o. Consider-o un cadou de casă nouă.

Interesul lui inexplicabil pentru obiect a scăzut simțitor.

–Hei, nu cred că...

–Nu este un obiect scump. Nu e decât un gest de bună vecinătate, Skimmerhorn. Nu fi antipatic!

–Bine, dacă ești atât de amabilă.

Ea a râs și l-a strâns repede de mână.

–Sper ca prietena ta să aprecieze cadoul. S-a îndepărtat ca să ajute alt cumpărător, dar l-a urmărit cu coada ochiului ieșind din magazin.

„Un om ciudat", s-a gândit. Și, desigur, ciudate erau și lucrurile pe care ea le vindea.

DiCarlo alerga de-a lungul bulevardului Van Wyck spre aeroport, cu o mână formând un număr la telefonul din mașină și cu cealaltă conducând.

–DiCarlo, a spus, punând telefonul pe speaker. Dați-mi-l pe domnul Finley. Cu nervii încordați, s-a uitat la ceas. O să reușească, s-a încurajat singur.

–Domnule DiCarlo. Vocea lui Finley a umplut mașina. Presupun că ai vești bune.

–Cercetez toate pistele, domnule Finley. DiCarlo se străduia să rostească cuvintele pe un ton calm, de afaceri. Am descoperit ce s-a întâmplat cu adevărat. Un funcționar idiot de la Premium a încurcat lăzile. Pe-ale noastre le-a trimis în Virginia. O să îndrept situația cât de curând.

–Înțeleg. A urmat o pauză lungă. DiCarlo simțea un nod în gât. Și ce înțelegi prin curând?

–Domnule Finley, chiar acum sunt în drum spre aeroport. Am făcut o rezervare spre Dulles, unde mă așteaptă o mașină închiriată. O să fiu în Front Royal înainte de ora cinci, pe Coasta de Est. Am numele și adresa persoanei către care a fost direcționată încărcătura. Vocea i-a slăbit. Toate cheltuielile le acopăr din banii mei, domnule Finley.

–Înțelept din partea dumitale, domnule DiCarlo, pentru că nu admit să mă coste mai mult decât m-a costat deja greșeala pe care ai făcut-o.

–Nu, domnule. Și aveți cuvântul meu că această greșeală va fi îndreptată rapid.

–Foarte bine. Aștept să mă contactezi când ajungi la destinație. Firește, vreau ca funcționarul să fie concediat.

–Desigur.

–Și, domnule DiCarlo? Știi cât de importantă este marfa asta pentru mine, nu? Folosește orice metodă pentru a o recupera. Absolut orice metodă.

–Am înțeles. Când legătura s-a întrerupt, DiCarlo a rânjit. Încurcătura asta îi stricase vacanța, așa că era pregătit să folosească orice metodă. Absolut orice metodă.

capitolul 4

–Este doar o încurcătură, nu-i așa?

În timp ce punea această întrebare retorică – și deloc amuzantă pentru DiCarlo – Sherman Porter scotocea prin dosarele din biroul lui.

–Cred că am rătăcit-o pe aici, dar chiar acum are loc o licitație, a continuat Porter în timp ce desfăcea cu grijă dosarele. S-a produs o răsturnare de situație. A schimbat mare parte din inventar. La dracu', unde o fi pus femeia aia lucrurile?

Porter a deschis un alt sertar cu dosare.

–Nu știu cum am crezut că o să pot găsi ceva când Helen este plecată pentru o săptămână să-și viziteze fata în D.C. Ați avut mare noroc că m-ați găsit. O să închidem până după Anul Nou.

DiCarlo și-a privit ceasul. Vedea cum i se irosea timpul. Răbdarea lui era pusă la grea încercare.

–Poate nu m-am făcut foarte clar înțeles, domnule Porter. Returnarea acestor mărfuri este vitală pentru patronul meu.

–Oh, ați fost foarte clar. În cele din urmă, omul nu cere decât ceea ce îi aparține. În privința asta, lucrurile păreau încurajatoare. Porter a dezgropat un mic teanc de coli frumos tipărite. Vedeți, Helen a listat toate mărfurile pe care le-a scos la licitație, numărul lotului, prețurile de vânzare. O bijuterie de femeie.

–Pot să văd?

–Sigur, sigur. După ce i-a întins hârtiile, Porter a deschis sertarul de sus al biroului. A scos o sticlă de Four Roses și două pahare. I-a oferit un pahar lui DiCarlo,

cu un zâmbet stânjenit. Ciocniți un pahar cu mine? Este după program și alungă frigul.

DiCarlo a privit sticla cu dezgust.

–Nu.

–Bine, atunci o să mă servesc singur.

DiCarlo și-a scos propria listă și a comparat-o cu cea a lui Porter. Era totul acolo, a observat ușurat și disperat în același timp. Totul era vândut. Câinele de porțelan, bibelourile, pictura abstractă, vulturul de bronz și papagalul de mătase. Enorma și urâta replică a Statuii Libertății se dusese și ea, la fel ca și semnele de carte.

În buzunar, DiCarlo avea o altă listă. În ea figura descrierea a ceea ce avea mai important și mai valoros fiecare piesă din transport. Un vas Gallé semnat valora aproape 100 000 de dolari, o pereche de figurine în ipostaze senzuale, furate din Austria dintr-o colecție privată, valorau o sumă cu șase cifre. La aceasta se adăuga o broșă antică cu safir, despre care se credea că ar fi aparținut reginei Scoției, Maria.

Și lista continua. În pofida frigului din cameră, DiCarlo avea pielea jilavă. Nici un singur obiect nu mai era în posesia lui Porter. „Vândut, s-a gândit Di Carlo, totul vândut."

–N-a mai rămas nimic, a zis încet.

–Am spus că totul a mers bine. Satisfăcut, Porter și-a mai turnat un pahar.

–Am nevoie de toate obiectele astea.

–Te înțeleg, dar transportul a venit cu câteva minute înainte de licitație și nu a mai fost timp ca să se facă inventarul. Șeful tău și cu mine putem da în judecată, pe bună dreptate, Premium. Pentru că ideea îi surâdea, Porter a zâmbit și a mai luat o înghițitură. Pariez că o să pună jos și o sumă frumușică.

–Domnul Finley își vrea marfa, nu un proces.

–Cum dorește. Dintr-o înghițitură, Porter și-a terminat băutura. Helen a păstrat lista e-mailurilor de la clienții

noștri. Notele de plată de la licitație. N-ai decât să arunci un ochi peste ele, să confrunți numele și adresele cu cele pe care le-a scris în liste după ce am vândut marfa. Poți să iei legătura cu toți și să le explici situația. Desigur, o să-mi returneze marfa *mea*.

I-ar fi luat zile întregi să umble după obiectele lui Finley, s-a gândit DiCarlo, indispus. Poate chiar săptămâni.

–Firește, a mințit el.

Porter a rânjit. Din punctul lui de vedere era mulțumit că deja vânduse un lot. Acum vindea altul – totul la prețul unuia singur.

–Lista e-mailurilor?

–Oh, sigur, sigur. Amețit de băutură, Porter a scotocit într-un sertar și a scos o cutie de metal plină cu fișe. Dă-i drumu', ai tot timpul. Eu nu mă grăbesc.

Douăzeci de minute mai târziu, DiCarlo l-a părăsit pe Porter, care se îmbătase de-a binelea. Se ivise o licărire de speranță. Figurina de porțelan fusese vândută în Port Royal și era proprietatea lui Thomas Ashworth, un dealer de antichități. DiCarlo se gândea că va intra repede în posesia unei piese, ceea ce îl va calma pe Finley și îl va ajuta să câștige timp.

Așadar, acum se îndrepta spre magazinul lui Ashworth. DiCarlo și-a pus în funcțiune strategia. Voia să intre, să explice situația, cât se poate de delicat, prietenește. Ashworth plătise doar 45 de dolari pentru bibelou, așa că DiCarlo era pregătit să-l răscumpere și să ofere dealerului și un profit.

Totul putea fi aranjat repede, fără neplăceri. De îndată ce va intra în posesia figurinei îi va telefona lui Finley, pentru a-i spune că totul era sub control. Cu puțin noroc, Finley se va mulțumi să-l pună pe Winesap să contacteze restul persoanelor de pe listă și DiCarlo se va putea întoarce la New York să-și petreacă Crăciunul.

Perspectiva i-a îmbunătățit starea de spirit în asemenea măsură, încât DiCarlo fredona în timp ce parca mașina în fața magazinului lui Ashworth. Zâmbetul i s-a șters de pe buze când a coborât din mașină și a trecut strada.

„ÎNCHIS"

Cartonul mare din vitrină i-a năruit orice speranță.

DiCarlo a ajuns la ușă din doi pași, a zgâlțâit clanța, a privit prin fereastra largă, punându-și mâinile de-o parte și de alta a feței și lipind-o de geam. Nu putea vedea altceva decât umbra propriei nenorociri. Știa că Finley nu accepta nici o scuză. Nu manifesta vreo înțelegere în cazul în care intervenea un ghinion.

Apoi, în timp ce mârâia cu buzele strânse, DiCarlo a zărit porțelanul care reprezenta un bărbat și o femeie în haine de bal, îmbrățișați. Și-a strâns pumn mâinile înmănușate. Nu putea să vadă mai bine din cauza geamului.

Prima măsură a fost să mute mașina. A înconjurat cvartalul încet, urmărind cu un ochi mașinile în patrulare. A parcat două cvartale mai departe. Din torpedou a luat ceea ce credea că-i trebuia. O lanternă, o șurubelniță și pistolul. Le-a strecurat într-unul dintre buzunarele hainei de cașmir.

În acest moment, nu se putea apropia de ușa din față, așa că se îndreptă spre strada alăturată firmei, cu pași liniștiți, de parcă ar fi știut unde merge. Dar, în timp ce înainta, privea în jur atent și îngrijorat.

Era un oraș mic și, în noaptea rece, majoritatea locuitorilor lui erau acasă și luau masa de seară. DiCarlo nu a întâlnit pe nimeni în timp ce mergea spre intrarea din spate a magazinului lui Ashworth.

Nu a observat prezența nici unui sistem de securitate. Mișcându-se repede, a folosit șurubelnița ca să deschidă ușa. Zgomotul lemnului zdrobit îl făcu să zâmbească.

Uitase plăcerea simplă a spargerilor de pe vremea când era doar un hoț. DiCarlo s-a strecurat înăuntru și a închis ușa în urma lui. A aprins lanterna, a acoperit lumina cu mâinile și a mișcat-o în stânga și în dreapta. Intrase într-un loc care părea un birou mic și înghesuit. Pentru că voia să-și acopere urmele, DiCarlo s-a hotărât să acționeze ca și cum ar fi fost un hoț de rând. Fără să-și irosească timpul, a deschis sertarele și le-a golit.

A chicotit de unul singur și a lăsat lumina lanternei să cadă pe un plic din plastic de la bancă. Se părea că norocul îi surâdea. Numără rapid bancnotele și estimă că trebuie să fie vreo 500 de dolari. Mulțumit, îngrămădi banii în buzunar și se folosi de lanternă ca să ajungă în încăperea principală.

Lui DiCarlo i s-a părut că cel mai bun lucru era să distrugă câteva obiecte, pentru a lăsa impresia unei spargeri. A înhățat o sticlă lăptoasă de lampă și o vază Capo di Monte, la întâmplare. Apoi, pentru că se simțea atât de bine, dădu roată mesei și luă o colecție de farfurioare. Din impuls și pentru că erau ani de când nu mai simțise fiorii plăcerii unui furt adevărat, își vârî în buzunare câteva cutiuțe cloisonné.

A rânjit când a descoperit figurina.

–Să fiu al naibii, murmură, după care înțepeni. O lumină plutea deasupra magazinului, venind din casa scării, care se afla la dreapta lui. Ținându-și respirația, DiCarlo se ascunse între dulapul din lemn de trandafir și lampadarul de alamă.

–Am chemat poliția. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat de flanel gri, cobora treptele cu o crosă de golf în mână. Sunt pe drum, așa că mai bine rămâi pe loc.

Glasul lui de om bătrân trăda frica. Pentru moment era nedumerit și mirosea a pui fript. Bătrânul avea un apartament sus, și-a dat seama DiCarlo, iar el s-a chinuit să spargă magazinul, ca un amator.

Dar nu era timp pentru regrete. Punând figurina sub braț, ca pe o minge de fotbal, se năpusti asupra lui Ashworth, așa cum se aruncase cândva pe Fifth Avenue asupra unei doamne în vârstă căreia îi luase brățara Gucci și o îndesase în jachetă.

Bătrânul a gemut în urma impactului, s-a clătinat pe scări; halatul de baie s-a desfăcut și a lăsat să se vadă picioarele albe și subțiri, ca niște creioane. Respirând greu, Ashworth s-a legănat greoi cu crosa de golf în mână, încercând să-și recapete echilibrul. Reacționând mai violent decât a intenționat, DiCarlo apucă crosa și îl lovi peste ureche. Ashworth s-a înclinat în față. S-a lovit cu capul de fărașul de fontă, cu un zgomot prevestitor de rele.

–Ah, Hristoase! Dezgustat, DiCarlo îl împinse pe Ashworth într-o parte cu vârful pantofului. În lumina care venea de pe scări, putu vedea dâra de sânge și ochii lui deschiși și ficși. Înainte de a se retrage, lovi corpul cu furie de două ori.

Ieși pe ușa din spate și era deja la jumătatea drumului spre mașină când a auzit vuietul sirenelor.

Când a sunat telefonul, Finley butona canalele nenumăratelor televizoare.

–DiCarlo pe linia doi, domnule Finley.

–Dă-mi-l. După ce a pus telefonul pe speaker, Finley a întrebat: Ai nouăți pentru mine?

–Da, da, domnule. Am la mine figurina de porțelan, domnule, ca și lista pe care se află înscrise destinațiile celorlalte mărfuri. DiCarlo vorbea de la telefonul din mașină și rula cu o viteză de cincizeci și cinci de kilometri la oră, pe drumul de întoarcere spre aeroportul Dulles International.

Finley a tăcut o clipă.

–Explică-mi.

DiCarlo a început cu Porter, făcând pauză la câteva propoziții, ca să se asigure că Finley vrea să continue.

–O să vă trimit prin fax lista, imediat ce ajung la aeroport, domnule Finley.

–Bine, trimite-o. Pari cam... tulburat, domnule DiCarlo.

–Ei, de fapt, domnule, a fost o problemă cu recuperarea figurinei. Un dealer de antichități a cumpărat-o în Front Royal. Magazinul lui era închis când am ajuns și, știind că vreți rezultate imediat, l-am spart ca s-o iau. Dealerul era sus. A fost un accident, domnule Finley. A murit.

–Înțeleg. Finley își examină unghiile. Te sfătuiesc să ai grijă cu acest Porter.

–Să am grijă?

–Poate face legătura între tine și... accident, corect? Și, făcând legătura cu tine, domnule DiCarlo, face legătura cu mine. În concluzie, îți sugerez să se piardă orice urmă cât mai repede.

–Sunt... sunt în drum spre aeroport.

–Du-te înapoi, e clar? Nu-ți bate capul cu faxul. După ce termini de făcut curățenie în Virginia, te aștept aici, cu figurina. O să discutăm următorii pași.

–Vreți să vin în California?

–La prânz, domnule DiCarlo. Închidem dimineață, devreme. Sărbătorile, știi. Pentru informații, contactează-l pe Winesap în timpul zborului.

–Da, domnule. DiCarlo întrerupse legătura și se îndreptă spre prima ieșire din autostradă. Spera ca Porter să fie încă la birou și destul de beat ca să-i poată trimite un glonț în cap, fără prea multe complicații. Dacă nu ieșea din toată încurcătura asta cât mai repede, n-avea să ajungă la timp acasă pentru masa de Crăciun.

–*Serios*, Andrew, n-ai de ce să urci la mine. Apărându-se cu o disperare pe care numai o femeie care voia să scape de plictiseală o putea înțelege, Dora rămase nemișcată în casa scării. *Lasă-mă doar să intru*,

se maimuțări ea, în spatele ușii închise. Pe urmă, când rămânea singură, putea să se dea cu capul de pereți.

Andrew Dawd, un contabil care considera strângerea fondurilor din taxele pentru protecția azilelor întruchiparea aventurilor amoroase, râse cu poftă și o ciupi de obraz.

–Dora, mama m-a învățat întotdeauna să conduc o fată până la ușă.

–Dar mama ta nu-i aici, sublinie Dora și urcă treptele. Și e târziu.

–Târziu? Nu este nici unsprezece. Doar n-ai să mă alungi fără să-mi oferi o ceașcă de cafea, nu-i așa? Își arătă dinții strălucitori, pe care adorata lui mamă insistase să și-i îndrepte. Faci cea mai bună cafea din Philadelphia.

–Este un dar. Când auzi ușa de afară deschizându-se și închizându-se, Dora căută un mod politicos să-l refuze.

Jed intră cu pași mari în hol și se scotoci în buzunarele oribilei lui jachete din piele, căutându-și cheile. Îl apăra de vânt și o purta peste un tricou de bumbac și niște jeanși zdrențuiți. Avea părul ciufulit, fața nerasă și o privire ursuză.

Dora se întrebă de ce, pentru moment, prefera privirea încruntată a lui Jed contabilului, cu costumul său la patru ace, pus la punct și spilcuit, din spatele ei. Cu siguranță, greșeala îi aparținea.

–Skimmerhorn.

Jed o salută pe Dora cu o privire scurtă, în timp ce băga cheia în broască.

–Conroy, i-a răspuns. Cu acest singur cuvânt de salut și de adio, s-a strecurat înăuntru și a închis ușa.

–Noul tău vecin? Sprâncenele negre și bine conturate ale lui Andrew s-au ridicat spre fruntea înaltă, pe care mama lui o considera un semn de inteligență, și nu o moștenire paternă.

–Da. Dora simți mirosul de *Halston for men* al lui Andrew, în total dezacord cu parfumul de animal sălbatic

al lui Jed, miros care încă dăinuia în aer. Cum pierduse ocazia să se scuze, descuie ușa și îl lăsă pe Andrew să intre.

–Pare deosebit de... solid. Încruntat, Andrew își scoase trenciul, împăturindu-l frumos pe marginea scaunului. Trăiește singur?

–Da. Enervată de atâta ordine, Dora își aruncă haina de nurcă de prin 1925 pe divan, în drumul ei spre bucătărie.

–Sigur, știu cât de important este să ții un apartament închiriat, Dora, dar nu crezi că ar fi fost mai înțelept – și, precis, mai sigur – să închiriezi unei femei?

–De ce o femeie? Dora mormăi ceva și apoi puse boabele de cafea în râșnița veche, manuală. Nu. În timp ce măcina cafeaua s-a uitat peste umăr la Andrew, care stătea în spatele ei, cu buzele strânse, dezaprobator. Tu așa crezi?

–Da. Vreau să spun că amândoi trăiți aici singuri.

–Nu, eu trăiesc aici singură. El trăiește acolo. Pentru că o enerva să-i simtă răsuflarea în ceafă când măcina cafeaua, Dora îi spuse: de ce nu te duci să pui niște muzică, Andrew?

–Muzică? Fața îngrijită i se lumină. Desigur. La dispoziția ta.

O clipă mai târziu, a auzit acordurile liniștite ale unei înregistrări Johnny Mathis. Ah, a răsuflat ușurată, iar apoi a ridicat din umeri. Dacă nu era în stare să se descurce cu un contabil care purta costume Brook Brothers și folosea colonie Halston, merita să plătească prețul.

–Cafeaua este gata în câteva minute, i-a comunicat în timp ce se întorcea în living. Andrew studia noua ei pictură. Reprezintă ceva, nu-i așa?

A dat din cap, apoi s-a îndepărtat.

–Cu siguranță, este îndrăzneață. Apoi s-a întors spre Dora, ca s-o admire în rochița ei neagră și scurtă, cu perle strălucitoare. Și te reprezintă.

–Am achiziționat-o la o licitație, în Virginia, acum câteva zile. Se așează pe brațul scaunului, încrucișându-și picioarele, fără să-și dea seama că își expunea astfel coapsele.

Andrew a apreciat gestul în mod deosebit.

–M-am gândit să mă bucur de ea un timp, înainte de a o duce în magazin. A zâmbit, apoi cu o privire aprigă a sărit ușoară de pe scaun. Mă duc să văd dacă e gata cafeaua.

Dar Andrew îi prinse mâna și o trase spre el, într-o mișcare pe care o considera probabil elegantă, prinzând-o în brațe. A fost cât pe-aci să-și ciocnească capul de bărbia lui.

–Să ne bucurăm de muzică, spuse schițând câțiva pași de dans. Mama lui plătise o groază de bani pe lecțiile de dans și nu voia să rateze ocazia de a-și etala talentele.

Dora s-a străduit să se relaxeze. În timp ce-și potrivea pașii după ai lui, s-a gândit că dansa destul de bine. A schițat un zâmbet și a închis ochii. S-a lăsat în voia muzicii, zâmbind ușor când a aplecat-o cu o mișcare elegantă.

„Nu e un băiat chiar așa rău", s-a gândit ea. Îi purta de grijă mamei sale și era bine văzut. Numai pentru că a plictisit-o de moarte la câteva întâlniri nu însemna că...

Deodată o îmbrățișă strâns, alungându-i dispoziția romantică. Asta putea înțelege și sigur i-a scăpat din vedere. Dar, în timp ce încerca să-l îndepărteze cu o mână, simți la pieptul hainei lui conturul inconfundabil al unei periuțe de dinți.

Cum îl cunoștea foarte bine pe Andrew, se îndoia că o lua după el ca să se spele după fiecare masă.

Înainte să poată spune ceva, el îi strecură o mână sub rochie și o apucă de fund.

–Hei! Furioasă, îl respinse și, pentru că a avut grijă să-și apere gura, sărutul lui a ajuns zgomotos pe gât și pe umeri.

–Oh, Dora, Dora, te doresc.

–Mi-am dat seama. În timp ce încerca să se smulgă din îmbrățișare, mâna lui a reușit să-i deschidă fermoarul. Dar n-o să mă ai. Acum, dă-te imediat la o parte.

–Ești atât de frumoasă, atât de irezistibilă.

A împins-o spre scaun. Dora s-a dezechilibrat și a înjurat.

–Stăpânește-te sau te pocnesc. El a continuat să murmure cuvinte de alint și s-au rostogolit împreună pe podea. N-o deranja umilința de a fi imobilizată de un contabil ce părea că-și pierduse mințile, ci faptul că în cădere s-au lovit de măsuța de cafea și au dărâmat câteva dintre comorile ei, care s-au zdrobit de podea.

Hotărâtă să pună capăt acestei situații, Dora și-a înfipt genunchiul între coapsele lui Andrew. În timp ce bărbatul gemea de durere, i-a tras și un pumn în ochi.

–Of! a strigat împingându-l.

Urlând, Andrew s-a contorsionat ca un crevete fiert. Dora s-a ridicat în picioare.

– Dacă nu te ridici imediat, te lovesc din nou. Vorbesc serios.

Speriat, s-a așezat în patru labe.

–Ești nebună, i-a spus și a scos o batistă albă ca neaua ca să-și șteargă fața de sânge.

–Ai dreptate. I-a luat haina de pe jos și i-a întins-o. O să te simți mult mai bine fără mine. Și acum, fugi acasă, Andrew. Și pune-ți niște gheață la ochi.

–Ochiul meu. S-a pipăit sărind ca ars. Ce-o să-i spun mamei?

–Că ai intrat cu capul într-o ușă. Nerăbdătoare, Dora l-a ajutat să se ridice. Pleacă, Andrew.

Rănit în demnitatea lui, și-a smuls haina din mâna ei.

–Te-am invitat la masă. De două ori.

–Consideră asta o investiție proastă. Sunt sigură că o să găsești o modalitate prin care să-ți scoți paguba. A deschis ușa brusc, tocmai când Jed o deschidea pe a lui. Afară!

Și dacă mai încerci figura asta încă o dată, îți învinețesc amândoi ochii.

–Ești nebună, i-a aruncat Andrew din ușă. Ți-ai ieșit din minți.

–Întoarce-te numai și-ți arăt eu ție nebunie. Și-a scos un pantof și l-a aruncat ca pe un disc. Din acest moment ești concediat. Dora a rămas în ușă, cu un picior descălțat și cu unul încălțat, încercând să-și recapete suflul. Zgomotul ușor cu care Jed și-a dres vocea i-a atras atenția. Zâmbea mulțumit. Era pentru prima dată când îl vedea zâmbind, dar nu avea dispoziția necesară pentru a-i aprecia compania.

–Ai văzut ceva nostim, Skimmerhorn?

El a stat câteva clipe pe gânduri.

–Da. Pentru că de multă vreme nu se mai distrase atât de bine, a rămas în pragul ușii și a continuat să zâmbească. O întâlnire interesantă, Conroy?

–Fascinantă. A mers șchiopătând spre hol, să-și culeagă pantoful. După ce l-a recuperat, s-a întors. Mai ești aici?

–Așa se pare.

Dora a respirat adânc și și-a trecut mâna prin părul ciufulit.

–Vrei ceva de băut?

–Sigur.

După ce a intrat în apartament, Dora și-a scos și celălalt pantof și i-a aruncat pe amândoi alături.

–Coniac?

–Grozav. A privit spre porțelanurile sparte de pe podea. Probabil că zgomotul obiectelor sparte îi atrăsese atenția. Până să audă țipetele, stătuse pe gânduri dacă era cazul să intervină sau nu. Chiar și pe vremea când purta insigna de polițist ezita să se amestece într-o dispută domestică.

A privit-o pe Dora în timp ce turna coniacul în pahare. Avea fața încă îmbujorată, ochii îngustați.

–Deci, cine era javra?

–Fostul meu contabil. Dora i-a întins lui Jed un pahar. Mă plictisește de moarte, vorbindu-mi despre Programul CS și investiția de capital pe termen lung, iar apoi își imaginează că poate veni aici și să-mi smulgă hainele de pe mine.

Jed a măsurat cu privirea splendida ei rochie neagră.

–Drăguță rochie, a remarcat el. Nu știu de ce-și irosește timpul cu acumularea de capital.

Dora a mai luat o înghițitură.

–Stai puțin. Presupun că-mi faci un compliment.

Jed a ridicat din umeri.

–Se pare că a ieșit din luptă cam șifonat.

–Ar fi trebuit să-i spargi nasul. Îmbufnată, s-a îndepărtat și a început să adune cioburile de pe jos. A ridicat o cană spartă. Era un Derby. 1815. Și scrumiera asta era un Manhattan.

Jed s-a ghemuit lângă ea.

–Scumpe?

–Nu asta e problema. Uite, o bomboniera Hazel Ware – ametist marocan, cu capac.

–Acum sunt cioburi. Lasă-le, o să te tai. Adu o mătură.

Mormăind, s-a ridicat și s-a dus să scotocească prin bucătărie.

–Avea și o periuță de dinți în buzunar, își aminti ea, fluturând o mătură și un făraș. O blestemată de periuță. Pariez că nenorocitul a făcut parte din grupul de cercetași Eagle Scout.

–Probabil că a mutat-o din pijama în buzunarul hainei. Amabil, Jed a luat mătura din mâna ei.

–Nu m-ar mira. Dora s-a îndreptat spre bucătărie pentru a aduce cutia de gunoi. A sărit ca arsă în timp ce Jed arunca o parte din cioburi în cutie. Și niște prezervative.

–Orice cercetaș Eagle Scout care se respectă are așa ceva în trusă.

Resemnată, s-a așezat din nou pe brațul scaunului. Destul de teatral, se pare, rochia s-a ridicat.

–Și tu ai fost cercetaș Eagle Scout?

A aruncat ultimele cioburi de sticlă, apoi a privit-o lung.

–Nu, eu am fost delincvent. Te-aș sfătui să-ți păzești spatele. S-ar putea să-mi lipsească o doagă.

–Mulțumesc. Dora s-a ridicat să umple paharele din nou. Deci, cu ce te ocupi acum?

–Ar fi fost cazul să știi. Jed a luat o țigară din pachet și a aprins-o. Doar am depus o cerere.

–N-am avut ocazia s-o citesc. Îmi dai și mie una? Și a arătat spre țigara lui. Îmi place să fumez când sunt stresată sau în mare încurcătură.

I-a dat țigara deja aprinsă și a luat alta.

–Te simți mai bine?

–Așa cred. A tras repede un fum și l-a dat imediat afară. Nu-i plăcea gustul, ci numai efectul. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

–Ce întrebare?

–Cu ce te ocupi?

–Cu nimic. A zâmbit, dar nu era nimic hazliu în asta. Sunt bogat și nu depind de nimeni.

–Oh! Presupun că asta se datorează faptului că ești delincvent. A mai tras un fum din țigară. Fumul și alcoolul îi dădeau o stare de amețeală plăcută. Deci ce faci toată ziua?

–Nu mare lucru.

–Aș putea să-ți găsesc o ocupație. A ridicat din sprâncene.

–Așa?

–Muncă cinstită, Skimmerhorn. Asta dacă ești îndemânatic.

–Mi s-a spus că sunt destul de bun. Și-a întins mâna spre fermoarul care era deschis până aproape de talie.

După un moment de ezitare, l-a închis până la capăt. Dora a tresărit și a clipit de câteva ori.

–Ah... mulțumesc. Voiam să spun că am nevoie de niște rafturi noi pentru magazin. Într-un loc ca ăsta mereu trebuie câte ceva.

–Balustrada de afară e sub orice critică.

–Oh! Buzele i s-au strâns, ca și cum ar fi fost vorba de o insultă personală. Poți s-o repari?

–Probabil.

–Putem trece asta în contul chiriei sau te pot plăti cu ora.

–O să mă gândesc la propunere. Pentru moment îl preocupa altceva – i-ar fi făcut plăcere s-o atingă. Doar o mângâiere cu vârful degetelor pe curbura gâtului. Nu putea spune de ce. Atât își dorea să facă, numai atât, și să vadă dacă vena de la baza gâtului ei lung și subțire îi pulsa în semn de răspuns.

Plictisit de propria-i persoană, Jed a pus alături paharul gol și s-a îndreptat spre ea, ca să ia cutia de gunoi.

–O s-o duc eu.

–Mulțumesc. A înghițit în sec. Nu era chiar atât de simplu să scape de nodul pe care îl simțea în gât. Era ceva tulburător în felul în care o privea bărbatul ăsta.

„Proastă", și-a spus. Am avut pur și simplu o zi lungă și extenuantă. S-a îndreptat spre bucătărie.

–Chiar îți mulțumesc, i-a spus încă o dată. Dacă nu veneai, aș fi avut nevoie de cel puțin o oră ca să scap de toate cioburile astea.

–E în regulă. Mi-a plăcut să te văd cum i-ai dat un șut în fund.

A zâmbit.

–De ce?

–Nu mi-a plăcut costumul lui. S-a oprit în ușă și a privit-o. Mi-e silă de tipii puși la patru ace.

–O să țin mine asta. Cu un zâmbet care i-a arcuit buzele, s-a uitat în sus. Jed i-a urmărit privirea, studiind vâscul atârnat deasupra capului său.

–Drăguț, a spus și, pentru că era un bărbat care hotărâse să nu-și mai acorde nici o șansă, s-a îndreptat spre apartamentul lui.

–Hei! Amuzată de reacția lui, Dora l-a apucat de mână. Ghinion, i-a spus. Ridicându-se pe vârfuri, și-a frecat ușor gura de a lui. Risc să nu am noroc.

A atins-o mai mult dintr-un impuls, ca și cum se simțea împins de la spate. I-a luat bărbia în mână și a țintuit-o cu privirea.

–Riști mai mult de-atât, Isadora.

Și-a lipit gura de a ei într-un sărut cu miros de tutun și de coniac și cu o violență care i-a făcut sângele să-i circule mai repede.

„Oh, Doamne, Dumnezeule", a mai apucat să gândească. Sau poate murmura asta în timp ce își lipea disperată buzele de ale lui.

A fost ceva rapid, a durat doar câteva secunde, dar, când i-a dat drumul, s-a răsucit pe călcâie, făcând ochii mari.

S-a aplecat din nou spre ea, încă o dată, luptând cu dorința animalică de a face exact ce încercase și idiotul de contabil.

–Nu vreau să aflu cum e să mă dai afară în șuturi, i-a spus încet. Încuie-ți ușa, Conroy.

S-a îndepărtat, traversând holul, apoi a închis ușa după el.

capitolul 5

–De ce ești așa de irascibilă? a întrebat-o Lea. A năvălit în depozit ca să anunțe o vânzare de 500 de dolari și a salutat pentru a treia oară în dimineața aceea, cu un mormăit scurt.

–Nu sunt irascibilă, a ripostat Dora. Sunt ocupată. Ținea în mână serviciul Fire-King Dinnerware, pictat cu flori de caprifoi. S-ar cuveni ca lumea să încerce să-și facă cumpărăturile cu două zile înainte de Crăciun. Îți dai seama că trebuie s-o pun pe Terri să livreze marfa asta traversând tot orașul astăzi după-amiază?

–Puteai să-i spui clientului să vină după ele.

–Și puteam să renunț la reduceri, i-a răspuns Dora. Am blestematele astea de farfurii de trei ani. Aș fi fericită să le dau oricui.

–Dacă poți să faci o astfel de afirmație, știu sigur că ceva nu este în regulă, i-a spus Lea încrucișându-și brațele. Descarcă-te.

–Totul e-n regulă. În afară de faptul că nu putea să doarmă. Și n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că a acceptat să se lase sărutată. Am prea multe de făcut și prea puțin timp să le fac.

–Dar ție îți place asta, Dora, a subliniat Lea.

–M-am schimbat. Dora a învelit ultima cupă în ziar. Unde o fi panglica aia de împachetat? S-a întors, apoi s-a împleticit înapoi spre masă, pentru că l-a văzut pe Jed în capul scărilor. Dar el n-a observat.

–Scuze. Am coborât să te întreb dacă mai vrei să repar balustrada.

–Balustrada? Oh... oh, bine. Detesta faptul că se simțea tulburată. Ai nevoie de lemn sau de altceva?

–Sau de altceva.

Când Lea și-a dres glasul, și-a ridicat privirea.

–Oh, Lea, el este Jed Skimmerhorn, noul chiriaș. Jed, sora mea, Lea.

–Încântată de cunoștință. Lea i-a întins mâna. Sper că te-ai instalat bine.

–Oarecum. Vrei să repar balustrada sau nu?

–Da, cred că da. Dacă nu ești prea ocupat. Dora găsi panglica de împachetat și o luă ca să lege cutia. Îi veni însă o idee salvatoare. De fapt, poți să mă ajuți cu un drum în oraș. Ai mașină, nu? Un Thunderbird?

–Și?

–Am de făcut o livrare – de fapt, am trei livrări. Nu mă pot dispensa de asistenta mea.

Jed își vârî degetele în buzunarul de la piept.

–Vrei să fac eu livrările?

–Dacă nu te deranjează. Ții socoteala la benzină și la kilometraj. Și îi adresă un zâmbet radios. Poți chiar să capeți și ceva bacșișuri.

Ar fi trebuit s-o repeadă. Dar nu știa prea bine de ce n-a făcut-o.

–Cum aș putea să refuz? Și s-a uitat destul de plictisit la cutiile pregătite pentru transport. Încotro?

–Scrie pe ele. Celelalte două sunt chiar acolo. Arătă cu capul spre colțul camerei. Poți să le cari până la mașină pe ușa din spate.

Fără să comenteze, Jed înhăță prima cutie și dispăru afară.

–*Ăsta* este noul chiriaș? șopti Lea. Luă în calcul tot felul de posibilități, în timp ce se grăbea spre ușă ca să se uite după el, în stradă. Cine este? Cu ce se ocupă?

–Abia ți-am spus cine este. Îl cheamă Skimmerhorn.

–Știi foarte bine ce vreau să spun. Îl urmări pe Jed cum îndesa cutiile în portbagajul de la T-Bird și revenind apoi în cameră. Se întoarce.

–Așa sper, spuse Dora sec. A luat numai una dintre cutii. O ridică singură pe a doua și i-o pasă lui Jed când acesta intră pe ușă. Sunt fragile, îl avertiză ea.

–Vezi ce umeri are? chicoti Lea. John n-o să aibă asemenea umeri nici în cele mai extravagante fantezii ale mele.

–Ophelia Conroy Bradshaw, să-ți fie rușine. John este un tip minunat.

–Știu asta. Sunt nebună după el, dar n-a avut niciodată asemenea umeri. Adică are, vreau să spun, dar sunt un fel de oase și... Doamne! După ce studie felul în care pantalonii Levis s-au mulat pe Jed când s-a aplecat spre portbagaj, își duse mâna la inimă și zâmbi. Întotdeauna e încurajator să știi că încă mai funcționează atracția fizică. Deci ce face?

–În legătură cu ce?

–Cu... facturile? spuse repede. Nu uita să-i dai domnului Skimmerhorn facturile, Dora. Le luă și i le dădu personal lui Jed, când acesta se întoarse după ultima cutie.

–Mulțumesc. Îi aruncă Leei o privire urâcioasă, ca răspuns la strălucirea din ochii ei. Vrei să repar lemnul ăla sau nu?

–Lemn? Oh, balustrada, și-a amintit Dora. Sigur, dă-i drumu'. Poți să bagi nota de plată pe sub ușă, dacă nu sunt prin zonă.

Nu se putuse abține. Știa că ar fi trebuit, dar era peste puterile lui.

–Ai o altă întâlnire fierbinte?

Dora i-a zâmbit dulce și i-a trântit ușa în nas.

–Pupă-mă-n fund, Skimmerhorn.

–M-am gândit la asta, a murmurat el. Apoi a luat-o din loc.

–Spune, i-a cerut Lea. Spune tot. Nu scăpa nici un amănunt, oricât ar fi de insignifiant.

–Nu e nimic de spus. Am ieșit cu Andrew aseară, Jed a dat nas în nas cu el, iar eu l-am dat pe ușă afară, în șuturi.

–L-ai dat pe Jed afară în șuturi?

–Pe Andrew – el a creat situația, a spus Dora la capătul puterilor. Și eu l-am dat în șuturi afară. Acum, dacă am terminat mica noastră ședință de bârfă...

–Aproape. Și el cu ce se ocupă? Jed, vreau să spun. Ridică greutăți sau ce face de are asemenea umeri?

–N-am știut niciodată că ești obsedată de umeri.

–Sunt, când aparțin unui trup ca ăsta. Să vedem. Este hamal.

–Da' de unde.

–Muncitor în construcții.

–Pierzi o călătorie pentru două persoane în Maui. N-ai vrea să încerci cu valize Samsonite?

–Spune-mi odată.

Dora își petrecuse o parte din acea noapte agitată examinând cererea lui Jed. Una dintre referințele pe care le avea era de la comisarul James L. Riker, din departamentul de poliție din Philadelphia. Ceea ce avea sens, s-a gândit, câtă vreme ultimul loc de muncă al lui Jed a fost la DP Philadelphia.

–E un fost polițai.

–Fost? Lea a făcut ochii mari. Hristoase, a fost concediat din armată pentru mită? Trafic de droguri? A ucis pe cineva?

–Ai o imaginație bogată, iubito. Dora și-a bătut sora pe umăr. Jur că ai fi foarte potrivită să-i moștenești pe tati și pe mami la scenarii. S-a retras, a încheiat. Cu câteva luni în urmă. Conform informațiilor amănunțite pe care tata le-a cerut când a vorbit cu comisarul de poliție, Jed a fost foarte apreciat, iar ei îi păstrează pistolul de serviciu, în speranța că se va întoarce.

–Bine, și atunci de ce a plecat?

–Nimeni nu pare să știe, a spus strâmbând din nas, dar era la fel de curioasă ca și Lea și o irita faptul că tatăl lor nu l-a întrebat. Jocul s-a terminat. A ridicat mâna ca să pună capăt altui val de întrebări. Dacă nu ne întoarcem s-o ajutăm pe Terri, o să-mi facă viața un iad.

–Bine, dar sunt mult mai liniștită știind că ai un polițist chiar vizavi de tine. O să te apere de necazuri. Brusc, făcu ochii mari. Oh, Doamne, Dory, te-ai gândit că poate poartă pistol?

–Nu cred că are nevoie de pistol când transportă veselă. Spunând asta, Dora își împinse sora spre ușă.

În alte împrejurări, DiCarlo s-ar fi simțit ca un idiot stând într-o elegantă sală de așteptare cu o statuetă ieftină în poală. Însă în locul ăsta de primire, decorat cu picturi impresioniste și sculpturi Erte, nu se simțea deloc nepotrivit. Era doar speriat.

Nu a avut intenția să săvârșească o crimă. Nu că nu i-ar fi plăcut să ucidă, asemenea vărului său, Guido, dar nu asta urmărise. DiCarlo considera plasarea unui glonț între ochii lui Porter drept un fel de autoapărare.

Dar era extraordinar de supărat din cauza zborului lung pe care fusese nevoit să-l facă, de la est la vest, de-a lungul coastei. Conștient de faptul că era urmărit de ghinion, se întreba dacă nu cumva, printr-un ciudat complex de împrejurări, ținea în poală statueta care nu trebuia. Sigur că părea să fie cea pe care o împachetase în lada de la Premium. Într-o lume normală nu s-ar fi putut să existe două obiecte de porțelan la fel de urâte, în același orășel.

–Domnul DiCarlo? l-a întrebat secretara. Domnul Finley vă primește imediat.

–Ah, da. Sigur. DiCarlo s-a ridicat, a luat statueta sub braț și și-a aranjat nodul de la cravată cu mâna liberă. A urmat-o pe blondă spre ușile duble de mahon și s-a străduit să-și compună un zâmbet plăcut.

Finley nu s-a ridicat din spatele biroului său. Îi făcea plăcere să-l vadă pe DiCarlo agitat, după ce trecuse oceanul pentru a se prezenta la raport. I-a zâmbit rece, observând dunga de transpirație de deasupra buzei lui de sus.

–Domnule DiCarlo, ai rezolvat lucrurile în marele stat Virginia?

–Totul a fost rezolvat.

–Excelent. A arătat spre birou, așa că DiCarlo a pus statueta jos. Asta este tot ce mi-ai adus?

–Am și lista celorlalte mărfuri. Și toate adresele. La un gest al mâinii lui Finley, DiCarlo s-a scotocit în buzunar după listă. După cum vedeți, au fost numai patru cumpărători, iar doi dintre ei sunt tot dealeri. Mă gândesc că ar trebui să fie simplu să mergem în aceste magazine și să răscumpărăm marfa.

–Te gândești? a spus Finley încet. Dacă te-ai fi gândit, marfa ar fi fost deja în posesia mea. Oricum, a continuat în timp ce DiCarlo tăcea, intenționez să-ți dau posibilitatea s-o recuperezi chiar dumneata.

S-a ridicat și și-a trecut un deget peste fața drăguță a femeii imortalizate în statuetă.

–Neinspirată lucrare. Chiar hidoasă, nu crezi?

–Da, domnule.

–Și tipul ăsta, Ashworth, a dat bani frumoși pe ea. Uimitor, nu-i așa, ce pot considera oamenii atrăgător. Numai dacă te uiți și vezi cât de stângace e linia, cât de șterse sunt culorile și ce calitate proastă are materialul. Ei bine, frumusețea e trecătoare. Ridică o scrumieră de marmură albă de pe birou și decapită femeia.

DiCarlo, care numai cu câteva ore înainte omorâse cu sânge rece doi oameni pentru statuetă, a tresărit când a fost zdrobit și al doilea cap. Îl urmărea cu nervii încordați, în timp ce Finley distrugea sistematic și mâinile.

–Un cocon urât, a murmurat Finley, pentru a proteja frumusețea pură. Din interiorul torsului figurinei scoase

un mic obiect învelit în plastic. Îl dezveli cu delicatețe, iar plasticul fâșâi precum hainele atunci când un bărbat își dezbracă iubita.

Ceea ce văzuse DiCarlo părea a fi o brichetă de aur, bogat ornamentată și bătută cu pietre prețioase. Pentru el era mult mai atrăgătoare decât statueta în care fusese ascunsă.

–Știi ce este asta, domnule DiCarlo?

–Nu, domnule.

–Este un etui. Finley a râs, apoi a mângâiat bijuteria. În acel moment trăia suprema fericire – un copil cu o jucărie nouă, un bărbat cu o amantă nouă. Care nu-ți spune nimic, desigur. În caseta asta mică, ornamentată, se țineau instrumentele pentru manichiură sau acele de cusut, poate de siguranță, ori tutunul de prizat. Un mic flecușteț care ieșise din modă pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Ai în față una dintre piesele cele mai măiestrit lucrate; este din aur, iar pietrele, domnule DiCarlo, pietrele sunt rubine. Pe spate are marcate inițialele. Zâmbind visător, o întoarse. A fost un dar de la Napoleon pentru Josephine. Dar acum îi aparținea.

–Este nemaipomenit, domnule Finley. DiCarlo îi adusese obiectul dorit, iar patronul lui părea foarte mulțumit.

–Așa crezi? Ochii de smarald ai lui Finley au strălucit. Jucăria asta este numai o parte din bunurile mele, domnule DiCarlo. Oh, îmi face plăcere că a ajuns în mâinile mele, dar asta îmi aduce aminte de lipsa celorlalte obiecte. Obiecte pentru care, pot spune, mi-a trebuit mai mult de opt luni să le adun și alte două luni să le asigur transportul. Este aproape un an din viața mea, ceea ce pentru mine înseamnă foarte mult, ca să nu mai vorbesc despre cheltuieli. Apucă din nou scrumiera și sparse cu ea faldurile delicate ale rochiei doamnei din porțelan. Cioburile săreau ca mici rachete prin aer. Îmi poți înțelege suferința, nu-i așa?

–Da, domnule. Transpirația rece se scurgea pe spinarea lui DiCarlo.

–Atunci trebuie să ne gândim cum le aducem înapoi. Stai jos, domnule DiCarlo.

Cu o mână nesigură, DiCarlo mătură așchiile de porțelan de pe scaunul îmbrăcat în piele. Se așeză precaut pe marginea lui.

–Sărbătorile mă fac mărinimos, domnule DiCarlo. Finley își trase scaunul și continuă să mângâie caseta cu mișcări circulare. Mâine este Ajunul Crăciunului. Ți-ai făcut planuri, îmi imaginez.

–Da, de fapt, da. Familia mea, înțelegeți...

–Familiile. Fața lui Finley se lumină de un zâmbet. Nimic nu este mai important decât familia în preajma sărbătorilor. Eu, personal, nu am familie, dar asta nu este important. Până nu-ți dai osteneala să-mi recuperezi măcar o mică parte din bunuri, și asta cât mai repede, nici prin cap nu-mi trece să te las să-ți vezi familia de Crăciun. Ținând strâns caseta între palme, își îndoi brațele. Îți dau răgaz până la 1 ianuarie. Generos, știu, dar, așa cum am spus, vin sărbătorile. Sărbătorile mă fac sentimental. Vreau ca totul să ajungă la mine până la 1 ianuarie... nu, nu, 2 ianuarie. Un zâmbet larg îi lumină fața. Cred că nu mă vei dezamăgi.

–Nu, domnule.

–Aștept un raport al progreselor făcute, fie că e sărbătoare, fie că nu. Mă poți găsi aici sau pe numărul privat. Ținem legătura, domnule DiCarlo. Dacă nu primesc vești la intervale regulate, o să te caut personal. Și nu cred că îți dorești așa ceva.

–Nu, domnule. DiCarlo își imagină ce lucru groaznic ar fi fost să fie vânat de un lup turbat. O să fac exact cum doriți.

–Excelent. Oh, și înainte de a pleca, pune-o pe Barbara să-mi facă o copie după lista asta.

Jed nu putea spune ce îl determinase să facă acel pas. N-avea nici un motiv să se ducă la magazin în dimineața aceea. Se putea simți foarte bine petrecându-și ziua la sala de gimnastică, ridicând greutăți în propriul apartament sau citind. Numai Dumnezeu știa ce impuls nebunesc îl îndemna s-o ia în jos pe scări și oarecum de bunăvoie să facă livrări pentru Dora.

Desigur, și-a amintit el cu un zâmbet, urma să primească un bacșiș gras pentru serviciile prestate. Câțiva dolari și, dacă avea noroc, chiar o cutie de tablă colorată, plină cu prăjiturele de casă.

Nu era cine știe ce scofală și apoi i se părea destul de interesant să constate că avea parte de o primire entuziastă când bătea la ușa cuiva aducând un pachet, nu o insignă de polițist.

Trăise din plin experiența unor astfel de încercări și acum stătea în frig, înlocuind balustrada. Faptul că asta îi făcea chiar plăcere îl transforma în propriii ochi într-un idiot.

Era obligat să lucreze afară, pentru că Dora nu avea nici măcar un metru liber în întreaga clădire. În ce privește uneltele, nu avea decât o singură șurubelniță și un ciocan rotund cu un mâner ascuțit, așa că s-a milogit de Brent să-i împrumute câte ceva. Desigur, Mary Pat l-a iscodit pentru toate, de la obiceiurile lui alimentare până la iubirea vieții lui, în timp ce el clocotea de furie. A durat aproape o oră până când a reușit să plece cu un fierăstrău electric.

Jed a tras învățămintele necesare de pe urma întâmplărilor din acea zi: trebuia să țină totul pentru el, exact așa cum își planificase. Când cineva nu vrea să aibă legături cu ceilalți, nu are nici un motiv rațional să se încurce cu ei.

Dar, până la urmă, în spatele clădirii nu exista nimeni care să-l bată la cap și îi plăcea să lucreze cu propriile mâini, să simtă lemnul sub degete. Cândva, chiar se gândise să-și amenajeze un mic atelier în spatele casei din

Chestnut Hill. Un loc unde putea să lucreze câte ceva în timpul liber. Dar asta fusese înainte de Donny Speck. Înainte de investigația care devenise o obsesie. Și, desigur, s-a întâmplat înainte ca Elaine să plătească prețul.

Jed revăzu în minte întreaga scenă. Mercedesul sedan argintiu era în șopron. Văzu strălucirea mată a perlelor din jurul gâtului lui Elaine și își aminti că erau un cadou de ziua ei de la primul dintre cei trei soți ai ei. Îi văzu ochii, de un albastru strălucitor ca și ai lui – poate singura trăsătură de familie pe care o aveau în comun –, o văzu ridicându-se și privind curioasă în direcția lui. Îi citi în ochi ușoara plictiseală și apoi se văzu pe el alergând peste peluza îngrijită, printre tufele de trandafiri.

Soarele scânteia pe capota cromată, înțepându-i ochii. O pasăre cățărată într-unul dintre cei trei meri ciripea de zor.

Apoi explozia a spintecat aerul ca un pumn fierbinte care l-a lovit pe Jed în spate, l-a făcut să zboare în lături, spre tufele de trandafiri, unde petalele s-au împrăștiat din cauza forței suflului.

Mercedesul argintiu era un ghem de foc, înconjurat de fumul negru care se ridica spre cerul de vară. A crezut că a auzit-o cum a țipat. Putea fi scrâșnetul metalului care se rupea. Spera să fie asta. A sperat că nu a simțit nimic după ce mâna ei a răsucit cheia în contact și a declanșat bomba.

Asudând, Jed a tăiat balustrada cu fierăstrăul electric al lui Brent. Era gata. Elaine murise și nu o mai putea aduce înapoi. Donny Speck era mort, slavă Domnului. Și oricât de mult și-ar fi dorit-o, Jed nu mai putea să-l omoare încă o dată.

Și era exact așa cum dorea să fie. Singur.

– Ho, ho, ho!

Distras de vocea entuziastă din spatele lui, Jed a răsucit fierăstrăul. S-a întors, ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor de aviator, în timp ce studia cu un amestec

de plictiseală și de curiozitate obrajii roșii ai lui Moș Crăciun.

– Ai venit ceva mai devreme, nu?

– Ho, ho, ho, a spus Moșul încă o dată și s-a lovit peste pântecul enorm. Arăți de parcă ai avea nevoie de o mică încurajare de Crăciun, fiule.

Resemnându-se la gândul că fusese întrerupt, Jed căută o țigară.

– Domnul Conroy, nu? Citi dezamăgirea pe fața Moșului. Datorită ochilor, a spus Jed și a aprins un chibrit. „Erau ochii Dorei", se gândi Jed. Mari, căprui și plini de secrete năstrușnice.

– Oh, exclamă Quentin. Presupun că un polițist este antrenat să descopere ce se ascunde sub aparențe, iar un actor are menirea de a exprima acest lucru. Desigur, am jucat multe roluri de apărători ai legii și ordinii în cariera mea. În funcție de sezon, îi distrez pe copii de Ziua copilului nevinovat. Își mângâie barba mătăsoasă. Un deziderat modest, care îmi oferă însă satisfacții, atâta vreme cât îmi dă posibilitatea să creez unul dintre cele mai credibile personaje pentru un auditoriu receptiv. Copiii sunt actori, înțelegi, și actorii – copii.

Amuzat fără să vrea, Jed a dat aprobator din cap.

– Te cred pe cuvânt.

– Văd că Izzy te-a pus la treabă.

– Izzy?

– Iubita mea fiică. Quentin își ridică sprâncenele și îi făcu cu ochiul. Frumușică, nu?

– Arată foarte bine.

– Și gospodină. Nu știu de unde a moștenit asta. Nu de la maică-sa. Cu un aer conspirativ, Quentin s-a tras mai aproape. Nu că mă plâng, dar a fierbe un ou este pentru ea un triumf culinar. Desigur, are alte talente.

– Sunt convins de lucrul ăsta. Și Dora are.

– Firește. O femeie de afaceri dedicată, primul meu născut, nu seamănă deloc cu noi ceilalți sub acest aspect,

deși, desigur, putea să facă o carieră strălucită pe scenă. Cu adevărat strălucită, a repetat cu oarecare regret. Dar a ales lumea comerțului cu amănuntul. Genele sunt ceva ciudat, nu crezi?

–Nu prea m-am gândit la asta. Ascultă, trebuie să termin aici înainte de a se întuneca.

–Aș putea să-ți dau o mână de ajutor? spuse Quentin, manifestând un surprinzător simț practic, ceea ce făcea din el un bun regizor, ca și un bun actor.

Jed privi pântecul plin, haina roșie și barba fluturândă din bumbac alb.

–Nu ai niște pitici care să se ocupe de astfel de lucruri?

Quentin râse încântat.

–În zilele noastre, toată lumea face parte dintr-un sindicat, băiete. Nu-i pot pune pe micii ticăloși să facă ceva, dacă nu scrie în contract.

Jed și-a strâns buzele și s-a întors spre fierăstrău.

–Imediat ce termin aici, mă poți ajuta să o fixez.

–Aș fi încântat.

Om răbdător, Quentin s-a așezat pe o treaptă. Îi plăcuse întotdeauna să supravegheze munca manuală. A supraveghea era cuvântul-cheie. Din fericire, cu felul său de a fi, lipsit de îngâmfare, n-a murit de foame de-a lungul carierei sale de actor.

Își întâlnise nevasta la treizeci de ani, în timpul unui spectacol cu *Furtuna*, unde el era Sebastian și ea Miranda. Au pătruns cu curaj în noua lume a căsătoriei și au făcut nenumărate turnee, cu remarcabil succes, până s-au stabilit în Philadelphia și au înființat Liberty Players.

Acum, la respectabila vârstă de cincizeci și trei de ani – patruzeci și nouă în CV – conducea la Liberty Players o trupă respectată, care interpretase totul de la Ibsen la Neil Simon, cu un profit constant.

Poate pentru că viața lui fusese ușoară, Quentin a trăit fericit. Își văzuse fiica mai mică așezată la casa ei, fiul lui

ducea cu mândrie numele familiei mai departe pe scenă. Numai Dora lipsea.

Quentin a decis că acest bărbat tânăr și sănătos, cu ochi misterioși, era soluția perfectă. Zâmbind în sinea lui, a scos perna din pântecul Moșului, cu o mișcare scurtă. Urma altceva.

–Bine lucrat, băiete, i-a spus Quentin după o jumătate de oră, în timp ce se ridica și mângâia balustrada. Fină ca un obraz de femeie. Și este o plăcere să te vadă omul muncind. Cum faci s-o fixezi la loc?

–Apuc-o bine și du-te cu capătul tău în sus.

–Este fascinant. Clopoțeii de argint de la cizmele lui Quentin sunau în timp ce urca scările. Nu sunt complet novice; am asistat la construirea decorurilor. Odată am construit ceva grozav pentru Jolly Roger în spectacolul *Peter Pan*. Quentin și-a răsucit mustața albă și l-a privit cu mândrie. Firește, l-am interpretat pe Hook.

–Mă așteptam să-mi spui asta. Folosind fierăstrăul lui Brent, Jed a fixat balustrada la loc. În timp ce lucrau, bătrânul a continuat conversația. Jed a descoperit că era ușor să-l ignori, așa cum ignorai muzica de fond din cabinetul dentistului.

–Ce simplu a fost! Întorcându-se la baza scărilor, Quentin a zgâlțâit balustrada și a zâmbit. Tare ca piatra. Sper că Izzy a mea o să-ți aprecieze munca. Și i-a tras lui Jed o palmă amicală pe spate. De ce nu vii să iei masa de Crăciun cu noi? Ophelia mea a făcut o cantitate impresionantă de mâncare.

–Am alte planuri.

–Ah, desigur. Quentin a zâmbit, fără să-și dezvăluie gândurile. Își făcuse propriile cercetări în legătură cu Jed Skimmerhorn. Știa precis că Jed nu avea altă familie decât pe bunica lui. Atunci, poate de Anul Nou. Întotdeauna dăm o petrecere la teatru. Ești bine-venit la Liberty.

–Mulțumesc, o să mă gândesc la asta.

–Între timp, cred că meritățm o recompensă pentru munca noastră.

A zâmbit din nou, făcându-i cu ochiul lui Jed, în timp ce turnă whisky într-un păhărel de argint. I l-a întins lui Jed.

Gândindu-se că n-avea nici un motiv să-l refuze, Jed a dat băutura peste cap. S-a străduit să nu se înece. Licoarea era foarte tare.

–Noroc. Quentin i-a mai dat un pahar. Îmi place să văd un bărbat care bea zdravăn. Mai ia unul.

Jed a mai băut un pahar și a lăsat whisky-ul să-l încălzească.

–Ești sigur că Moș Crăciun are voie să bea?

–Dragă băiete, cum crezi că supraviețuim în nopțile lungi și reci de la Polul Nord? Data viitoare poate o să ajungem în Pacificul de Sud. O schimbare agreabilă, printre palmieri. O să încercăm să includem în program și un grup de muzicanți. Izzy trebuie să te aducă și pe tine.

A mai turnat în paharul lui Jed și a început să fredoneze *There is Nothin' Like a Dame*.

„Whisky-ul și-a făcut efectul", s-a gândit Jed. Asta explica de ce stătea afară în frig și întuneric, mulțumindu-se să privească un Moș Crăciun care cânta.

În timp ce dădea peste cap un alt păhărel, a auzit ușa deschizându-se și, privind în jur, a văzut-o pe Dora stând în capul scărilor, cu mâinile înfipte în șolduri.

„Doamne, ce picioare lungi avea", s-a gândit el.

I-a aruncat lui Jed o privire fulgerătoare.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-l încurajezi.

–Eu mi-am văzut de treabă.

–Stând pe scările din spate și bând whisky cu un om în costum de Moș Crăciun? Bună treabă.

Pentru că limba i se împleticea, Jed a pronunțat cu grijă:

–Am reparat balustrada.

–Lăudărosule! Dora a coborât scările și l-a apucat de braț pe tatăl ei, tocmai când Quentin făcea o piruetă nostimă. Spectacolul s-a încheiat.

–Izzy! Încântat, Quentin și-a sărutat fiica pătimaș și a strâns-o în îmbrățișarea sa de urs. Tânărul tău și cu mine am făcut lucrări de tâmplărie.

–Văd asta. Amândoi păreți foarte ocupați în momentul ăsta. Să mergem în casă, tati. A luat butelca și i-a pus-o lui Jed în mână. Mă întorc după tine, a șuierat și și-a târât tatăl în sus, pe scări.

–Mi-am văzut de treaba mea, a repetat Jed și a înșurubat bine sticla înainte de a o strecura în buzunar. Între timp, Dora s-a întors și a strâns ustensilele lui Brent cu grija cu care cineva împachetează porțelanuri fine.

–Așa. Jed a ridicat lada, punând-o alături. Unde e Moșul?

–Doarme. Avem o regulă pe-aici, Skimmerhorn. Nu bem în timpul serviciului.

Jed s-a îndreptat de spate și s-a proptit de mașină.

–Am terminat. Încruntat, a arătat spre balustradă. Vezi?

–Da. L-a privit și și-a scuturat capul. Nu te învinovățesc. Este irezistibil. Haide, o să te duc sus.

–Nu sunt beat.

–Abia te miști, Skimmerhorn. Corpul tău o știe, dar informația nu a ajuns până la creier.

–Nu sunt beat. A mai spus o dată, dar nu a obiectat când și-a petrecut un braț în jurul umerilor lui și l-a condus spre scări. Am câștigat cincisprezece dolari și am primit două duzini de prăjiturele cât ți-am livrat marfa.

–Asta e bine.

–Grozave prăjiturele. Când au ajuns în dreptul ușii s-a ciocnit de ea. Doamne, ce bine mirosi!

–Pariez că spui asta tuturor proprietăreselor. Ai cheile?

–Da. A bâjbâit după ele, a renunțat și s-a proptit de perete. Îi prindea bine, s-a gândit, să bea atât de mult, încât să-și reprime iritarea.

Oftând, Dora și-a băgat mâna în buzunarul de la pieptul lui. S-a chinuit cu închizătoarea, dar l-a deschis.

–Încearcă în celălalt, i-a sugerat.

S-a uitat în sus și i-a remarcat zâmbetul surprinzător de fermecător.

–Nu sunt. Dacă te amuză atât de tare, nu ești chiar așa de beat cum am crezut. Descurcă-te singur.

–Ți-am spus că nu sunt beat. Le-a găsit, apoi s-a întrebat cum poate să bage cheile în broască, dacă podeaua se mișcă. Dora i-a ghidat mâna. Mulțumesc.

–E tot ce pot să fac. Ești în stare să te bagi singur în pat? Și-a proptit o mână pe rama ușii.

–Las-o baltă, Conroy. Nu vreau să mă culc cu tine.

–Bine, cu asta m-ai pus la punct.

–Tu însăți îți creezi probleme. Cu ochii ăștia mari și căprui, cu corpul tău mic și puternic. Vreau doar să fiu singur.

–Presupun că am pierdut orice speranță să devin mama copiilor tăi. Dar nu te necăji, o să supraviețuiesc. L-a dus până la canapea, l-a trântit jos, apoi i-a ridicat picioarele.

–Nu te vreau, i-a spus în timp ce-i scotea cizmele. Nu vreau pe nimeni.

–Bine. Nevăzând nici o pătură în jur, l-a acoperit cu câteva prosoape care atârnau pe scândura de călcat. N-o să tremuri de frig. Arăta extraordinar de drăguț, s-a gândit, așa beat mort, nesociabil și pe jumătate adormit. Mânată de un impuls de moment, s-a aplecat peste el și l-a sărutat pe vârful nasului.

–Dormi, Skimmerhorn. O să te simți ca dracu' mâine.

–Pleacă, a murmurat el, închizând ochii.

capitolul 6

Dora a avut dreptate. Se simțea îngrozitor. Ultimul lucru pe care îl dorea Jed era ca cineva să-i bată la ușă când încerca să facă un duș. Înjurând, a răsucit robinetul, și-a pus un prosop în jurul șoldurilor și s-a îndreptat spre ușă. Bombănind, a deschis.

–Ce dracu' vrei?

–Bună dimineața, Skimmerhorn. Dora a năvălit înăuntru cu un coș în brațe. Văd că ești la fel de simpatic și de vesel ca întotdeauna.

Purta un fel de fustă-pantalon, albastru intens cu auriu, care i-a atras atenția.

–Dispari!

–Vai, suntem prost dispus în dimineața asta. Fără să se supere, a desfăcut coșul. Înăuntru erau un termos, o cană de ceramică plină cu un lichid portocaliu care arăta destul de rău și un ștergar alb ca laptele, care învelea două cornuri. Cum toată afacerea a fost pusă la cale de tata, m-am gândit să văd cum te simți în dimineața asta. Avem nevoie de o sticlă, o cană cu farfurioară și o tavă. Cum el nu s-a mișcat, a dat din cap. Bine, o să le găsesc singură. De ce nu te duci să pui ceva pe tine? Mi-ai spus clar că persoana mea nu te interesează, dar vederea trupului tău ud și pe jumătate gol m-ar putea aduce într-o stare de frenezie sexuală greu de stăpânit.

I-a tresărit un mușchi de pe față în timp ce scrâșnea din dinți.

–Drăguț, Conroy. Foarte drăguț. Dar s-a întors și s-a îndreptat cu pași mari spre dormitor. A revenit îmbrăcat într-un costum gri rupt în genunchi. Între timp ea așezase micul dejun pe tava de picnic. Ai și o aspirină?

–M-am gândit la asta.

–Mai întâi aspirinele. I-a dat trei pastile. Ia-le cu puțin suc.

S-a uitat urât la lichidul galben pe care i l-a turnat într-un pahar.

–Ce dracu' e asta?

–Salvarea. Crede-mă.

Pentru că era convins că nu se putea simți mai rău, a înghițit pilulele cu două guri mari din leacul Dorei.

–Hristoase! Are gust de lichid pentru îmbălsămare.

–Oh, îmi imaginez că e făcut după aceeași rețetă. Dar îți garantez rezultatul. Tata bagă mâna în foc pentru el și, crede-mă, e expert. Încearcă și cafeaua – nu prea alungă mahmureala, dar vei fi destul de treaz ca s-o savurezi.

Pentru că ochii erau pe cale să-i iasă din orbite, i-a apăsat cu palmele.

–Ce a fost în cană?

–Arma secretă a lui Quentin Conroy. Mai are destulă în subsol, unde face experiențe ca un om de știință nebun. Tatei îi place să bea.

–Ce noutate!

–Știu că ar trebui să-l dezaprob, dar e destul de greu. Nu face rău nimănui. Nu sunt foarte sigură nici dacă își face lui rău. A rupt un colț din corn și l-a mestecat. Nu devine posac sau răutăcios. N-a intenționat niciodată să se arunce sub roțile unei mașini sau să conducă o instalație complicată. A ridicat din umeri. Unii oameni vânează sau colecționează timbre. Tata bea. Te simți mai bine?

–O să supraviețuiesc.

–Asta-i grozav. O să plec să deschid magazinul. Nici nu știi cât de multă lume face târguieli în Ajunul Crăciunului. S-a ridicat să plece, cu mâna pe clanță. Oh, și balustrada arată bine. Mulțumesc. Spune-mi când vrei să punem împreună câteva rafturi. Și nu fi îngrijorat, a adăugat ea cu un zâmbet. Nici eu nu vreau să mă culc cu tine.

Dora a închis ușa și a început să fredoneze în timp ce străbătea culoarul.

DiCarlo se simțea minunat. Norocul îi surâdea din nou; mașina Porsche închiriată duduia pe drumul 95. Cutia frumos împachetată, de pe bancheta din spatele lui, conținea un vultur de bronz și o reproducere a Statuii Libertății, amândouă achiziționate cu ușurință de la un magazin care se afla chiar aproape de Washington, D.C.

„A fost foarte simplu", se gândea acum DiCarlo. A intrat în magazin, a scotocit puțin, apoi a ieșit din nou, mândru posesor a două piese ale kitsch-ului american. După un scurt tur prin Philadephia, unde urma să achiziționeze celelalte două obiecte de pe lista lui, se putea întoarce la New York. Dacă toate mergeau normal, putea fi acasă pe la ora nouă, la timp pentru celebrarea sărbătorii.

A doua zi, după Crăciun, putea să-și reia activitatea prevăzută în agenda sa de lucru. În ritmul ăsta, își imagina că va intra înainte de termen în posesia tuturor mărfurilor domnului Finley.

Putea chiar obține un bonus pentru asta.

Mișcându-și degetele în ritm de dans, a format numărul privat al lui Finley, la telefonul din mașină.

– Da.

– Domnul Finley. DiCarlo.

– Ai ceva interesant să-mi spui?

– Da, domnule. Am recuperat încă două articole în D.C.

– Tranzacțiile s-au desfășurat în liniște?

– Fără probleme. Acum mă îndrept spre Philadelphia. Încă două obiecte sunt într-un magazin de-acolo. Sper să ajung pe la trei.

– Atunci îți doresc Crăciun fericit, domnule DiCarlo. Până în douăzeci și șase sunt greu de găsit. Firește, dacă ai ceva de raportat, lasă-i un mesaj lui Winesap.

–Rămânem în legătură, domnule Finley. Sărbători fericite!

Finley a închis telefonul, dar a continuat să stea în balcon, uitându-se la smogul gros care se ridica deasupra LA-ului. Cutiuța atârna la gâtul lui, pe un lanț fin de aur.

DiCarlo a sosit la Philadelphia pe la ora 15. A avut norocul să ajungă la magazinul Dorei cu cincisprezece minute înainte de închidere. Primul lucru pe care l-a observat a fost o roșcată statuară, cu o bonetă verde de elf pe cap.

Terri Starr, asistenta Dorei, îi zâmbea amabil lui DiCarlo.

–Crăciun fericit, i-a spus cu o voce limpede ca un clopoțel de sărbătoare. Ați ajuns la timp. Închidem mai devreme astăzi.

DiCarlo a arborat un zâmbet sfios.

–Pariez că nu vă plac foarte mult cumpărătorii din ceasul al doisprezecelea.

–Dimpotrivă. Deja observase Porsche-ul din față și și-a făcut socoteala că o să încheie ziua de lucru cu o vânzare importantă. Căutați ceva anume?

–De fapt, da. A aruncat o privire în jur, sperând să observe fie pictura, fie câinele de porțelan. Sunt în drum spre casă și am o mătușă care colecționează statuete în formă de animale. Mai ales câini.

–Vă rog să mă urmați. Înaltă de șase picioare în pantofii ei cu tocuri, Terri a luat-o înainte ca un sergent care inspecta trupele. A apreciat costumul lui DiCarlo, așa cum a făcut și cu mașina, și l-a dus spre câinele de jad. Este una dintre piesele mele favorite. A deschis vitrina cu geamul bombat și a luat un câine Foo, verde ca mărul, una dintre piesele lor cele mai scumpe. Splendidă, nu?

–Da, dar mă tem că gusturile mătușii mele nu sunt atât de sofisticate. A privit-o cu ochi glumeți. Știți cum sunt aceste micuțe doamne.

–Bineînțeles. Nu poți să conduci un magazin de rarități și să nu știi. Să căutăm altceva. Cu un oarecare regret, Terri a pus piesa din jad la loc. Avem un cuplu de doi cookeri spanioli, din ghips.

–Aș vrea să arunc o privire. Aveți ceva împotrivă dacă mă uit puțin în jur? Poate îmi sare în ochi ceva pentru mătușa Maria.

–Mergeți drept înainte. Nu vă grăbiți.

DiCarlo a văzut câinii din ghips. A trecut în revistă pudelii din *cloisonné* și retrieverii din sticlă suflată. Erau acolo și un dalmațian din plastic și un chihuahua din alamă. Dar nu a văzut nicăieri câinele din porțelan.

S-a uitat și după pictură. Erau zeci de tablouri înrămate, portrete și postere de reclame. Dar nu exista nici o pictură abstractă în ramă de ebonită.

–Cred că am găsit ceva perfect. Terri a făcut doi pași înapoi, când DiCarlo s-a întors ca o vijelie. Era una dintre acele femei care se mândrea cu faptul că știa să descifreze fizionomia oamenilor. În momentul acela, a văzut pe fața lui că era capabil de crimă. Eu... vă rog să mă scuzați. V-am speriat?

Zâmbetul a alungat răceala de gheață din privirea lui DiCarlo și Terri s-a amăgit cu gândul că i se păruse.

–Da, m-ați speriat. Cred că eram cu gândurile în altă parte. Ce avem aici?

–Este o faianță Staffordshire, un câine ciobănesc englez cu pui. E foarte drăguță, nu? Potrivită pentru aleea mătușii Maria. DiCarlo a arborat din nou zâmbetul amabil, imediat ce a observat eticheta cu prețul. Cred că o să-i placă, a spus, sperând să mai treacă ceva timp până când o va împacheta. Mă gândeam la cu totul altceva, dar merge și asta.

–Cash sau cu card?

–Cu card. Îi întinse cartea de credit. A avut un câine preferat, câinele ei, înțelegeți? continuă el ținându-se după Terri, spre casă. Un câine maro cu pete albe, care

stătea încolăcit pe covor și dormea douăzeci de ore din douăzeci și patru. Mătușa Maria îl adora. Speram să găsesc ceva care să-i semene.

–Ce drăguț! Terri înveli faianța Staffordshire în hârtie de mătase. Probabil că sunteți un nepot extrem de iubitor.

–Mă rog, mătușa Maria m-a crescut.

–Păcat că nu ați venit cu câteva zile mai înainte. Am avut o piesă foarte asemănătoare cu cea despre care vorbiți. Un câine cu pete, din porțelan, dormind încolăcit. A fost adus în magazin numai cu o zi înainte să-l vindem.

–L-ați vândut? spuse DiCarlo printre dinți, străduindu-se să zâmbească. Ce păcat!

–Nu era o piesă la fel de frumoasă ca aceasta pe care tocmai ați cumpărat-o, domnule DiCarlo, adăugă ea după ce îi returnă cardul. Credeți-mă, mătușa dumneavoastră o să fie încântată.

–Nu mă îndoiesc. Vă admir și picturile.

–Unele. Cele mai multe sunt postere și portrete de familie pentru saloanele de la moșii.

–Nimic modern? Vreau să redecorez o casă.

–Din păcate, nu. Avem câteva lucruri în camera din spate, dar nu am văzut nici o pictură.

În timp ce ea scria chitanța, DiCarlo bătea cu degetele în tejghea și se gândea. O să afle cine a cumpărat câinele. Dacă scena nu s-ar fi petrecut la lumina zilei, în dreptul ferestrei largi din spatele lui, i-ar fi pus pistolul în ceafă ca s-o forțeze să-i dea informația.

Desigur, pe urmă trebuia s-o omoare.

Se întoarse spre fereastra din spate. Nu era trafic prea mare de vehicule sau de pietoni. Dar scutură din cap. O fată cu role, îmbrăcată într-o jachetă, îl privea fix. Nu merita să riște.

–Semnați aici. Terri îi dădu pachetul și cardul. Sper să petreceți un Crăciun grozav alături de mătușa dumneavoastră.

Pentru că îl urmărea din spatele ferestrei, DiCarlo a pus cutia în portbagajul mașinii, apoi a făcut cu mâna înainte de a se urca în mașină. A ieșit ușor din curbă.

O să se ducă undeva să ia masa. Când se va întuneca și magazinul va fi gol, avea să se întoarcă.

Dora a bătut încet la ușa lui Jed. Știa că o să mârâie la ea. Asta nu se putea evita. De fapt, se obișnuise cu felul în care își arăta colții și se certa. Nu-i făcea plăcere, dar era deja obișnuită.

Și nu a dezamăgit-o.

Șortul și tricoul îi erau pline de transpirație. Brațele îi străluceau de sudoare. Ar fi putut să-i admire pentru o clipă forța bărbătească, dar era prea ocupată să studieze căutătura fioroasă din ochii lui.

Jed a luat un prosop și l-a pus în jurul gâtului.

–Ce mai vrei acum?

–Iartă-mă că te deranjez. L-a dat puțin la o parte și a observat echipamentul lui de sport trântit în living. În timp ce tu erai atât de preocupat să-ți lucrezi mușchii, mie mi s-a stricat telefonul. Trebuie să sun undeva.

–Este un telefon în colț.

–Ești un tip adorabil, Skimmerhorn. De ce nu pune laba pe tine nici o doamnă drăguță?

–O gonesc cu bastonul.

–O, n-am nici o îndoială în privința asta. Fii băiat bun. E un telefon local.

Pentru o clipă, a crezut că o să-i trântească ușa în nas. Încă o dată. Dar el a deschis ușa larg și a făcut un pas înapoi.

–Dă-i drumu', i-a spus și s-a dus în bucătărie.

Voia să-i respecte intimitatea? Greu de crezut. Raționamentul ei s-a dovedit corect, pentru că s-a întors cu o sticlă, îmbrăcat într-o jachetă cu glugă. Dora a umblat la telefon, a oftat ușor, iar apoi a pus receptorul în furcă.

–Și al tău e mort.

–Nu e atât de surprinzător, de vreme ce locuim în aceeași clădire. Ușa lui era deschisă, ca și a ei. Din apartamentul ei se auzea muzică. Muzică de Crăciun. Un cor medieval, mai degrabă incitant decât plictisitor.

Din nefericire, Dora avea exact același efect asupra lui.

–Întotdeauna te îmbraci așa când vorbești la telefon? Purta o rochie lucioasă, argintie, cu bretele și tocuri înalte.

Un lănțișor cu steluțe îi atârna de fiecare ureche.

–Trebuie să mă duc la câteva petreceri. Dar tu? Îți petreci Crăciunul ridicând greutăți?

–Nu-mi plac petrecerile.

–Nu? A ridicat din umeri și mătasea argintie a foșnit îmbietor. Mie îmi plac. Zgomotul, mâncarea și bârfele. Desigur, îmi place să port discuții cu alte ființe umane, dacă sunt interesante.

–Atâta vreme cât nu pot să-ți ofer nici o petrecere de Crăciun, ar fi mai bine să pleci. A pus prosopul alături și a ridicat o halteră. Asigură-te că partenerul tău nu se atinge de punciul de Crăciun.

–Nu merg cu nimeni, ca să nu am probleme cu punciul de Crăciun. O să chem un taxi. S-a așezat pe brațul canapelei, încruntându-se, în timp ce Jed ridica greutăți. Nu-i părea rău pentru el. Era ultima persoană de pe lume care îi inspira simpatie. Și totuși nu-i plăcea să și-l imagineze petrecând singur seara de Ajun, ridicând haltere. De ce nu vii cu mine?

I-a aruncat o privire lungă și tăcută și s-a grăbit să continue:

–Nu e o cerere în căsătorie, Skimmerhorn. Doar niște petreceri unde te duci și încerci să fii simpatic.

–Nu vreau să fiu simpatic.

–Înțeleg că ești demodat, dar este Ajunul Crăciunului. Un timp al prieteniei. Înțelegere între oameni. Poate ai auzit de asta.

–Am auzit niște zvonuri.

Dora a așteptat puțin.

–Ai uitat de păcăleli?

–Las-o baltă, Conroy.

–Mă rog, e un progres față de dimineață. Lumea o să creadă că suntem îndrăgostiți. L-a privit lung. Bucură-te de transpirație, Skimmerhorn. Sunt sigură că Moșul o să-ți pună ceva în șosete. S-a oprit, înclinându-și capul. Ce e zgomotul ăsta? Ascultă. Ochii i se micșorară din cauza concentrării. O, Doamne! Nu-mi spune că avem șoareci.

El puse jos haltera și ascultă.

–E cineva jos, în magazin. În magazin, repetă el. Zgomotul urcă prin aerisiri. Nu-ți cunoști propria clădire, Conroy?

–N-am stat prea mult pe-aici, mai ales când magazinul era deschis. A încercat să alunge gândul, apoi a înțepenit. Dar magazinul nu este deschis. Vocea i-a coborât până la șoaptă. Nu e nimeni jos.

–Cineva este.

–Nu. Își ridică mâna să-și domolească emoția. Am închis de câteva ore. Terri a plecat la trei și jumătate.

–Deci s-a întors.

–În ajun de Crăciun? Este la una dintre petrecerile unde mă duc și eu. Dora păși cu atenție, îndreptându-se spre ușă.

–Unde te duci?

–Jos, bineînțeles. Cineva a demontat probabil alarma și a pătruns înăuntru. Dacă își imaginează că o să poată să-mi jefuiască magazinul, o să aibă o surpriză.

Înjură, chibzui, apoi o apucă de braț și o împinse la loc pe scaun.

–Stai acolo. Se îndreptă spre dormitor. Dora încă se gândea pe ce nume să-l strige, când el se întoarse în cameră aducând un 38.

Ochii i se măriră.

–Ce-i asta?

–O umbrelă. Rămâi acolo. Încuie ușa.

–Dar...

–Stai acolo. Jed închise ușa în urma lui. Era probabil asistenta ei, s-a gândit în timp ce se mișca repede, în liniște, în jos, pe hol. Sau sora ei care uitase să ia un pachet. Sau bătrânul, căutând o sticlă. Dar polițistul din el nu putea să nu acționeze. Și tot ca polițist, nu putea să nu țină seama de faptul că telefonul nu funcționa și că zgomotele care veneau prin aerisiri erau făcute cu grijă.

Ajunse la ușa care ducea spre depozitul magazinului și o deschise încet. De jos nu venea prea multă lumină. Auzi un zgomot – un zăvor închis.

„Oare ține bani acolo? se întrebă și înjură printre dinți. Probabil. În vreo casetă veche sau într-o cutie de prăjituri."

O mișcare în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Și înjură din nou. Dora era cu trei trepte mai sus, cu ochii măriți și cu o halteră în mână. Jed ridică un deget. Dora scutură din cap, iar el îi arătă pumnul. Mândră, femeia își ridică bărbia.

–Idioata, murmură Jed. Rămâi acolo, pentru numele lui Dumnezeu!

Porni în jos, încă gesticulând, când a treia treaptă scârțâi sub piciorul lui. A urmat o serie de pocnituri care s-au izbit de zid, la câțiva centimetri de fața lui.

Jed s-a ghemuit, a coborât celelalte trepte în viteză și, când a ajuns jos, s-a rostogolit și s-a ridicat cu arma întinsă, moment în care a văzut ușa din spate sărind într-o parte. O auzi pe Dora în spatele lui și îi strigă să rămână pe loc.

Din fugă își ațintì arma asupra ușii și apoi ieși în stradă. Aerul rece l-a izbit drept în față. Dar avea sângele înfierbântat. Zgomotul de picioare care alergau venea din dreapta. Ignorând cererea Dorei de a se opri, și-a continuat urmărirea.

Era instinctul pe care și-l antrenase jumătate din viață. După ce a alergat cam jumătate de cvartal, a zărit o mașină care pornea. Când s-a întors la Dora, a găsit-o stând în mijlocul grămezii de pietriș, tremurând.

–Intră.

Teama cedase locul furiei.

–Ai fața plină de sânge.

–Da? Și-a trecut mâna peste obraz și a constatat că degetele îi erau ude. Probabil că a sărit tencuială. S-a uitat în jos la haltera pe care încă o ținea în mână. Și ce aveai de gând să faci cu asta?

–Dacă te prindea și te trântea la pământ aveam de gând să-l lovesc cu haltera. S-a simțit ușurată când l-a văzut băgând pistolul în buzunar. Crezi că trebuie chemate întăriri?

–Nu mai sunt polițist.

„Ba da, ești", s-a gândit ea. Poate că nu cunoscuse prea mulți apărători ai legii și ordinii, dar avea în fața ochilor un polițist autentic. Fără să spună nimic, l-a urmat spre intrarea din spate a magazinului.

–Ai auzit de sisteme de siguranță?

–Dar am unul. Mi-am închipuit că face un zgomot infernal, dacă încearcă cineva să intre.

Jed s-a încruntat doar și s-a dus imediat înăuntru, smulgând cutia și firele.

–Mickey Mouse, i-a spus dezgustat, numai după ce a aruncat o privire rapidă mecanismului.

Ea s-a bosumflat, punând jos greutatea.

–Tipul care mi l-a vândut era de altă părere.

–Tipul care ți l-a vândut a râs probabil și cu fundu' când l-a instalat. Tot ce trebuie să faci este să tai firele. Ca să-i demonstreze a tăiat capetele firelor. Pentru mai multă siguranță, a decuplat telefoanele. A văzut după lumină dacă e cineva sus.

–Atunci a fost un prost, nu-i așa? Dinții îi clănțăneau. Vreau să spun că trebuia să aștepte până plecam sau adormeam, apoi putea să intre și să fure.

–Poate era grăbit. N-ai o haină, ceva? Ți s-a înroșit nasul.

Jignită, și-a frecat nasul.

–Proasta de mine, nu mi-am luat șalul. Ce era zgomotul ăla care s-a auzit înainte să cobori scările? Păreau niște baloane care se sparg.

–Amortizor. Jed și-a verificat buzunarul.

–Amortizor? Cuvântul i-a ieșit ca un chițăit, în timp ce-și freca brațul. Ca în filmele cu gangsteri? A tras în tine?

–N-am luat-o ca pe ceva personal. Ai o monedă la tine? Ar trebui să raportăm ce s-a întâmplat.

Își întinse mâinile spre el. Culoarea cu care frigul îi colorase obrajii dispăru. Jed îi văzu pupilele dilatate.

–Dacă leșini peste mine, chiar că m-ai nenorocit. O apucă de bărbie și o zgâlțâi puțin. Gata, s-a terminat. A plecat. E în regulă?

–Ai fața plină de sânge, spuse ea necăjită.

–Mi-ai mai spus asta.

–Putea să te nimerească.

–Puteam să-mi petrec noaptea asta cu o dansatoare exotică. Imaginează-ți cât de departe de realitate sunt asemenea scenarii. Ce zici despre monedă?

–Nu am... Cu un gest automat, își scutură buzunarele. Am un telefon în mașină.

–Sigur că ai. Se grăbi spre mașină și descoperi că era deschisă.

–Nu e nimic înăuntru, spuse ea înfuriindu-se.

Îi făcu plăcere să vadă că obrajii i se colorează din nou.

–În afară de telefon și de casetofon – a ridicat o sprânceană –, un Fuzzbuster.

–A fost un cadou. Își încrucișă brațele.

–Bine. Formă numărul lui Brent și așteptă până sună de două ori.

–Crăciun fericit!

–Bună, Mary Pat. Auzea copiii țipând, în fundal, pe melodia *Jingle Bells* dată la maximum. Vreau să vorbesc cu Brent o clipă.

–Jed! Doar nu ai sunat ca să invoci niște amărâte de scuze pentru mâine? Îți jur că te scot din casă cu forța, cu mâinile mele.

–Nu, o să fiu acolo.

–La două fix.

–O să-mi potrivesc ceasul. Brent e prin preajmă?

–Chiar aici, preparând cârnații lui celebri în lumea întreagă. Ți-l dau imediat.

S-a auzit un clinchet. *Jingle Bells* a fost înlocuit de *Rudolf*.

–Hei, căpitane, la mulți ani!

–Iartă-mă că te întrerup de la gătit, dar avem o mică problemă aici.

Jody, lasă pisica în pace! Ce fel de problemă?

–O spargere. Magazinul de sub apartament.

–Au luat ceva?

–O să verific. Și-a ridicat de pe față părul răsvășit de vânt și a privit-o pe Dora cum tremura. A tras în mine câteva focuri. A folosit un amortizor.

–La naiba. Te-a nimerit?

–Nu. Și-a mai trecut o dată mâna peste obraz. Sângerarea aproape se oprise. Avea o mașină pe-aproape. După zgomotul motorului, nu era una economică.

–Liniștește-te, Kimo Sabe. O să raportez spargerea. Lasă totul în seama mea.

–Mulțumesc. A închis și a privit-o pe Dora, care țopăia când pe un picior, când pe celălalt, în efortul inutil de a se încălzi. Ar trebui să bei un coniac. Pentru că avea mâinile înghețate, i le-a luat și i le-a încălzit, în timp

ce se întorceau la magazin. Poți să arunci o privire în jur și să vezi dacă lipsește ceva?

–Nu trebuie să ating nimic, nu?

–Abține-te până vine poliția.

–Putem închide ușa?

–Sigur. A aruncat o privire scurtă către climatizor și l-a închis. După ce a aprins lumina, pur și simplu a rămas uimit.

Depozitul era ticsit. Pe un perete, cutiile fuseseră îngrămădite până la tavan. Rafturile erau pline de mărfuri despachetate, puse în dezordine, imposibil de distins. Erau într-un colț și două vitrine cu patru despărțituri. Deasupra lor se afla o grămadă de cutii.

Mai era și o masă care părea o insulă de echilibru. Pe ea se aflau un telefon, un vas de porțelan plin cu creioane și stilouri și bustul lui Beethoven, care servea drept prespapier.

–N-a dispărut nimic, a spus ea.

–De unde știi?

–Îmi cunosc inventarul. S-a îndreptat spre rafturi și a atins ceva ce lui Jed i se părea a fi o sticlă veche de parfum sau loțiune. Acest Daum Nancy costă mai mult de o mie. Farfuria asta Castelli și mai mult. Și tot așa. A dat jos o cutie care avea desenată pe ea o jucărie de copil.

–Nando? Un robot pentru copii?

–Valorează ușor două mii pentru un colecționar. L-a suflat și l-a pus la loc.

–Și lași marfa la vedere?

–Am sistem de alarmă. Aveam, a mormăit. E dificil să-mi mut întregul stoc într-o pivniță în fiecare seară.

–Și bani cash?

–Depunem totul, dar rămâne cam o sută, în monedă mică și mărunțiș, în fiecare seară. S-a îndreptat spre birou și a deschis sertarul de sus. A scos un plic și din el a luat niște bani. Sunt aici. Exact cum am spus, poți să verifici. S-a îndepărtat și a auzit o hârtie foșnindu-i sub picior.

S-a aplecat și a ridicat-o. O chitanță de plată cu card, i-a spus lui Jed. Nostim, asta poate fi o pistă.

–Să vedem. I-a luat-o din mână. Timothy O'Malley. 55 și impozit, din decembrie 21. Pentru solnițe?

–Soția lui face colecție.

–Cinci sute pentru o râșniță de sare?

–Solniță, l-a corectat Dora și i-a smuls chitanța. Țăranule!

–Vampir.

Deloc amuzată, s-a întors să pună chitanța în dosar.

–Privește aici, l-a rugat. În sertarul ăsta este dezordine. A venit și s-a uitat peste umărul ei.

–Nu era dinainte?

–Bineînțeles că nu. Păstrez cu mare grijă toată arhiva. Lea și-a petrecut o săptămână luna trecută ca să pună în ordine hârtiile și să aducă la zi dosarele.

–Deci căuta ceva în dosarele tale. Ce păstrezi în ele?

–Nimic de valoare. Chitanțe, facturi, lista de e-mailuri, printuri cu inventare, hârtii de livrare. Nedumerită, și-a trecut o mână prin păr. Steluțele care îi atârnau în urechi sclipeau în lumină. Nimeni nu ar da o spargere pentru niște hârtii. Un agent nebun de la controlul financiar? Un contabil psihopat?

Imediat ce rosti asta, Dora își mușcă limba.

–Cum se numea ticălosul de aseară?

–Nu fi ridicol. Andrew nu ar face niciodată așa ceva.

–N-ai spus că era contabil?

–Bine, dar...

–Și l-ai concediat?

–Asta nu e un motiv să...

–Andrew și mai cum?

A respirat adânc, fluturându-și bretonul.

–O să-ți dau numele, adresa, numărul de telefon, după care poți să-ți faci treaba de polițist. Să-l hărțuiești ca să afli ce alibi a avut în noaptea cu pricina.

–Nu sunt polițist.

–Asta miroase a polițist...

–De unde știi a ce miroase un polițist?

–A praf de pușcă și a transpirație. Dacă mă gândesc mai bine, tu ai și gust de polițist.

–Cum vine asta?

–Nu știu. În mod deliberat, și-a îndreptat privirea spre gura lui, apoi a coborât-o încet. Dur, autoritar, puțin rău.

–Pot fi mai rău. Era foarte aproape de ea, așa că nu mai putea face nici o mișcare din cauza dulapului cu dosare din spatele ei.

–Mi-am imaginat. Ți-am spus că întotdeauna am avut problema asta cu autoritatea? Încă din școala elementară.

A împins-o înapoi.

–N-ai pomenit de asta. Și-a dat seama că nu mirosea nici a praf de pușcă, nici a transpirație. Toată camera mirosea ca Dora, un parfum persistent și înțepător, care făcea un bărbat să saliveze.

–Așa este, a continuat ea. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am început propria mea afacere. Detest să primesc ordine.

–Ești prea încăpățânată să le primești. Ți-am spus să rămâi pe loc.

–Am simțit nevoia să fiu aproape de omul cu pistolul. Și-a ridicat mâna și și-a trecut-o peste tăietura de pe obrazul lui. M-ai speriat.

–Nu ți-a fost frică până nu s-a terminat.

–Nu-i adevărat, am fost speriată tot timpul. Tu nu?

–Nu. Mie îmi place să tragă lumea în mine.

–Probabil că asta a fost reacția pe care am avut-o. Și-a pus mâinile în jurul gâtului lui, simțindu-se foarte bine în prezența lui. Știi, din cauza șocului.

–Ți-am spus să te dai înapoi.

–Împinge-mă. Buzele i s-au rotunjit. Te desfid.

S-a aplecat spre ea să-i găsească gura. Se aștepta să fie dur și era pregătită pentru asta. Greutatea trupului său a făcut-o să se lipească cu spatele de dulapul cu dosare.

Mânerele îi intrau în coaste, dar plăcerea era prea mare ca să mai simtă durerea.

El știa că face o greșeală. În timp ce stătea lipit de ea, își dădea seama de asta. Reușise să-i înfigă un cuțit în minte, ca să nu mai poată să se elibereze. Acum ea tremura sub el, scoțând mici sunete de plăcere din adâncul pieptului. Și avea un gust minunat, iute și dulce în același timp.

A durat o veșnicie până când și-a îngăduit să savureze abandonarea dulce a femeii. A făcut un pas înapoi, să-și limpezească gândurile, dar ea și-a înfipt amândouă mâinile în părul lui și l-a tras din nou peste ea.

–Mai vreau, a murmurat, în timp ce îi căuta înnebunită buzele. Întotdeauna am vrut mai mult.

Cu el putea să vrea mai mult. Simțea asta. Cu el nu va avea acea vagă senzație de neîmplinire. Se putea desfăta, se putea simți împlinită.

Pentru o clipă se gândi s-o pună jos acolo, pe podeaua depozitului înghesuit, în fumul de pistol care plutea încă în aer. Poate ar fi făcut-o, dar era încă destul de stăpân pe el ca să audă pașii de la ușa din spate și zgomotul pietrișului sub roțile de afară.

–Au venit polițiștii. A luat-o pe Dora de umeri și a dat-o la o parte cu un gest hotărât. Femeia văzu în ochii lui ceea ce el continua să nege. Era încă polițist.

–De ce nu pui de-o cafea, Conroy? După toate aparențele, nu te mai duci la petrecere.

Ea a pornit pe scări în sus și, cu spatele spre el, i-a spus:

–Și asta a fost tot?

–Da. Brusc, i s-a făcut o poftă extraordinară de o țigară. Asta a fost tot.

capitolul 7

Dora sorbea din paharul de coniac. Jed bea cafea. „Polițai", a gândit răutăcioasă. Pe deasupra, ei nu beau în timpul serviciului doar la televizor. Dorind să-l ignore complet, așa cum o ignora și el, s-a încolăcit pe divan, admirând luminițele vesele din pomul de Crăciun. Îi plăcea prietenul lui Jed, locotenentul Brent Chapman, cu pantalonii lui șifonați, cu cravata lui bălțată și cu zâmbetul satisfăcut. Când a intrat, mirosea a cârnați și a scorțișoară, iar ramele grele de baga îi măreau ochii căprui. Comportamentul lui era atât de liniștitor, încât Dora s-a oferit să pună de cafea și să aducă prăjituri, pentru că era mult mai încântată să primească oaspeți neașteptați decât să fie amestecată într-o cercetare a poliției în legătură cu niște focuri de armă.

Brent a pus întrebările pe un ton serios și degajat, aproape relaxant.

Nu, nu lipsea nimic, după cât a putut aprecia.

Nu, nu exista nimic în dosare care să aibă o cât de mică valoare bănească.

Da, magazinul a fost foarte aglomerat în ultimele săptămâni. Dar nu-și putea aminti pe nimeni care să i se fi părut suspect sau să fi pus întrebări neobișnuite.

„Dușmani?" Asta a făcut-o să râdă. Nu, numai dacă o punea la socoteală pe Marjorie Bowers.

–Bowers? Brent a ciulit urechile. A rămas cu pixul suspendat deasupra blocnotesului.

–Am concurat amândouă pentru o piesă la școală. La juniori. S-a montat *West Side Story*. Am întrecut-o la audiții, așa că a lansat zvonul că sunt însărcinată.

–Nu-mi vine să cred.

–Cu reputația pătată, nu am avut de ales, a continuat Dora. Am atacat-o după școală. A aruncat o privire spre Jed, care cerceta încruntat farfuria cu brânză din fața lui.

–E foarte interesant, dar nu cred că are vreo legătură cu întâmplarea.

–Mă rog, mă ura cu adevărat. Dora a ridicat din umeri. Apoi, lucrurile s-au repetat la Toledo. Nu, greșesc. Juniorii trebuiau să fie în Milwaukee. Am făcut schimb de grupe în acele zile.

Brent a zâmbit. Îi plăcea proprietăreasa lui Jed. Mulți oameni care erau supuși unui tir de armă își pierdeau orice simț al umorului.

–Să ne referim la ceva mult mai recent.

–Povestește-i despre dobitocul de contabil, i-a cerut Jed.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Andrew nu putea face așa ceva.

–Dawd, a întrerupt-o Jed. A fost contabilul Dorei până acum câteva zile. A încercat s-o seducă, așa că i-a învinețit un ochi și i-a dat papucii. Zâmbi răutăcios în direcția Dorei. Și i-a tras un șut în fund.

–Înțeleg. Cu limba între dinți, Brent a scris numele în carnet. Îi venea să zâmbească, dar uitându-se în ochii Dorei a înțeles că trebuia să păstreze o atitudine sobră.

–A mai amenințat și altă dată?

–Nu. Dă-mi o țigară, Skimmerhorn.

El i-a aprins una.

–Sâcâită sau stresată? a întrebat-o când i-a oferit-o.

–Tu ești judecătorul. I-a aruncat cuvintele, trăgând repede un fum. Cel mai violent lucru pe care l-a putut face Andrew a fost să se ducă acasă și să se miorlăie la maică-sa.

–Nu ar fi rău dacă am sta de vorbă cu el, a spus Brent. Unde putem să-l găsim?

Dora i-a aruncat lui Jed o privire dezgustată.

–Dawd, Dawd și Goldstein, o firmă de contabilitate la intersecția Străzii 6 cu Market.

Brent și-a notat și a luat unul dintre fursecurile pe care Dora le pusese pe o farfurie drăguță lângă cotul lui.

–Plăcut mod de a petrece Ajunul Crăciunului, nu?

–Aveam alte planuri. Dora a zâmbit. Îmi pare rău că ți-ai părăsit familia.

–Asta mi-e slujba. Grozave prăjituri.

–Mulțumesc. Nu vrei să-ți dau câteva pentru acasă? Ai copii, nu?

–Da. Trei. Îndreptându-și genunchii, Brent a căutat în portofel, să-i arate pozele. În timp ce Brent privea în jur, Dora s-a ridicat să admire fotografiile copiilor. Erau două fete și un băiat, drepți și spilcuiți de parcă ar fi pozat pentru un album al școlii.

–Fata cea mare seamănă cu tine, a comentat Dora.

–Da, seamănă. Ea e Carly. Are zece ani.

–Am o nepoată care are tot zece ani. E în clasa a cincea.

–Și Carly este tot într-a cincea. La școala elementară Bester din Landsdowne.

–Și Missy este tot la Bester. Mai mult ca sigur că se cunosc.

–Trebuie să fie Missy Bradshaw, nu-i așa? Are un frate mai mic pe care îl cheamă Richie și care este o adevărată...

–Teroare, da, e adevărat.

–Au trecut de multe ori prin fața casei. Locuiesc la distanță de o stradă de noi. Jucăm biliard împreună cu părinții lui Missy.

–N-ați vrea să rămâneți singuri? i-a întrebat Jed. Amândoi i-au aruncat lui Jed o privire compătimitoare.

–Spune-mi, Brent, întotdeauna a fost așa de dificil?

–Și încă cum! Brent a lăsat portofelul și s-a ridicat. Avea tricoul plin de firimituri de la prăjituri și urme de degete pe ochelari. Dora îl găsea fermecător. Dar a fost cel

mai bun polițist cu care am lucrat vreodată, așa că poți să te simți în siguranță cu el alături.

–Mulțumesc. Mă duc să-ți aduc prăjiturile. Ignorându-l pe Jed, s-a îndreptat spre bucătărie.

–Grozavă proprietăreasă, a comentat Brent, ridicând din sprâncene.

–Concentrează-te! Cât de repede o să aflați ceva despre gloanțele pe care le-ați găsit în tencuială?

–Iisuse, Jed, e Crăciunul. Lasă-le câteva zile băieților de la laborator. O să cercetăm și urmele, dar va fi o pierdere de timp.

–Dacă a fost destul de profesionist ca să folosească amortizorul, mai mult ca sigur că a purtat mănuși.

–Ai ghicit.

–Ce-ți imaginezi... Jed a tăcut când Dora s-a întors cu o farfurie de carton acoperită cu o folie de aluminiu.

–Mulțumesc, domnișoară Conroy.

–Dora. O să-mi spui dacă descoperi ceva?

–Bineînțeles. Stai liniștită. O să supraveghez cercetările.

–Bine. I-a aruncat lui Jed o privire lungă și rece. Pot dormi liniștită acum.

–Așa e. Crăciun fericit!

–Te conduc. Jed i-a făcut Dorei semn cu capul. Mă întorc. În timp ce ieșeau pe hol, Brent a mai luat o prăjitură de sub folie.

–De când ești aici, de o săptămână?

–Aproape.

–Cum de-ai amețit-o deja?

–E un talent. De ce crezi că un profesionist a pătruns prin efracție într-un magazin de vechituri și a răscolit un maldăr de hârtii?

–E o întrebare de o sută de puncte. Brent s-a îndreptat spre ușa din spate, înfruntând o pală de vânt.

–Sunt o groază de lucruri de valoare acolo.

–Dar nu a venit după obiecte scumpe, nu-i așa?

–N-a avut timp să scotocească. L-ai întrerupt.

–A văzut lumină sus, a tăiat firele telefonice. A deconectat sistemul de alarmă. Dar nu a venit pentru Daum Nancy.

–Pentru ce?

–Nu contează, a scuturat din cap Jed, plictisit și el. S-a îndreptat spre dulapul cu dosare.

–Pentru că umbla după ceva anume.

–Da. Jed a aruncat țigara. Dar a găsit? Și ce căuta în dosarele unui magazin de vechituri?

–Chitanțe? a întrebat Brent, în timp ce deschidea ușa mașinii.

–Lista inventarului, nume, adrese.

–Poți să scoți băiatul din armată, dar nu poți să scoți armata din băiat.

–Mă interesează personal când cineva trage în mine.

–Nu te pot acuza pentru asta. Ne lipsești, căpitane! Ceva a licărit în ochii lui Jed, ca și cum ar fi fost supărat, apoi a dispărut repede.

–Orașul pare să se descurce destul de bine și fără mine.

–Ascultă, Jed...

–Las-o baltă. N-avea dispoziția necesară pentru a primi lecții și nici nu era pregătit pentru o discuție pe tema vinovăției. Ajută-mă să aflu ce s-a întâmplat.

–O să fii primul care află. Brent s-a urcat în mașină și a coborât geamul. Și păzește-ți ținta, băiete. Cred că doamna poate s-o nimerească.

Drept răspuns, Jed a pufnit. S-a îndreptat spre casă. Voia să fie sigur că Dora încuiase magazinul înainte ca el să se întoarcă să mai arunce o privire.

Nu era decât un civil care își lua măsuri de precauție, și-a spus.

–Au plecat, i-a comunicat Dorei când a intrat pe ușa descuiată. Poți conta pe Brent. Este foarte bun în chestiuni de amănunt.

–Grozav! Stai jos.

–Am niște treabă. Ai grijă să încui ușa.

–Stai jos, a repetat ea și i-a arătat scaunul. Am de gând să mă ocup puțin de rana ta.

–Asta o s-o rezolv eu.

–Știi ceva, Skimmerhorn? Când cineva sare în apărarea unei femei, onoarea o obligă să aducă antisepticul. Dacă purtam jupon, îl rupeam ca să fac bandaje din el.

Jed a mai aruncat o privire la îmbrăcămintea ei fistichie.

–Ce porți pe dedesubt?

–O piele tonifiată. Pentru că anticipase întrebarea, Dora îl obligă să se așeze. Acum se presupune că o să spui „La naiba, doamnă, nu e decât o zgârietură".

–Asta și este. Zâmbi subțire. Dar putea să fie mult mai rău.

–Fără îndoială. Foșnind din mătăsuri, îngenunche și șterse rana cu un tampon de vată. Sora mea ar fi spus că puteai să-ți pierzi ochiul. Pentru Lea, orice poate fi un potențial obiect de scos ochii. A moștenit genele mamei. Dora luă un alt tampon și spuse mulțumită: S-a mai aranjat.

Deși superficială, rana îl ustură foarte tare. Jed o apucă de încheietura mâinii.

–La naiba, ce este asta?

–Alcool. Și-a fluturat genele. Am curățat varul.

–Până la os, a murmurat Jed.

–Nu fi copil, Skimmerhorn. Ține apăsat.

Încă un tampon l-a făcut să se strâmbe.

–Mi-ai spus pe nume când alergai în jos pe scări, țipând isteric.

–Niciodată n-am țipat isteric.

–Atunci ai făcut-o. A imitat-o amuzat. Jed! Jed! Oh, Jed.

Dora dădu drumul tamponului într-un bol.

–În clipa aia am crezut că erai la un pas de moarte. Din nefericire, m-am înșelat. I-a pus un deget pe bărbie, i-a întors puțin capul, examinând tăietura. Nu vrei un plasture?

–Nu. Ochii i-au strălucit. Ai de gând să pupi locul?

–Nu. Apoi s-a ridicat, a dus bolul și s-a așezat la loc.

–Ascultă, am o întrebare. Știu ce-o să răspunzi. O să spui că nu trebuie să-mi fac griji, că n-a fost decât una dintre acele ciudățenii care se întâmplă curent. Dar o să te întreb oricum. Crezi că o să se întoarcă?

Jed i-a studiat fața. În ochii ei desluși o încordare pe care reușise s-o ascundă până atunci. Ar fi vrut să facă ceva ca să-i alunge îngrijorarea.

–Nu știu, a spus sec.

–Grozav! Dora a închis ochii, respirând greu. Atunci mai bine te întreb altceva. Dacă n-ai nici o idee ce-a căutat aici, cum poți să spui dacă se întoarce sau nu?

–Nu pot să spun. Ar fi putut s-o mintă, și-a spus Jed, cu atât mai mult, cu cât obrajii ei erau din nou palizi. Dar îi era foarte greu să-i dea iluzia că nu există nici un pericol, doar ca să-i ofere o noapte liniștită. Avea ochii întunecați și foarte obosiți.

–Uite. S-a ridicat și amândoi au fost surprinși de gestul tandru cu care i-a dat părul după urechi, înainte de a-și îndesa mâna în buzunar. Uite, a spus din nou. Nu cred că ai motive să-ți faci griji pentru noaptea asta. Tot ce trebuie să faci este să te bagi în pat. Lasă-l pe polițist să-și facă datoria.

–Da. Îi stătea pe vârful limbii să-l roage să rămână, dar nu teama era motivul principal. Și-a frecat mâinile, în sus și în jos, ca să le încălzească. O să lipsesc mâine toată ziua – o să fiu la sora mea. O să-ți las numărul în cazul... numai dacă este cazul, a încheiat.

–Grozav! Încuie după mine. Bine?

–Poți fi sigur de asta. A pus mâna pe clanță, când el a ieșit pe hol. Și tu. Adică, încuie și tu.

–Sigur. A așteptat până când ea a închis ușa, răsucind cheia în broască. Un zgomot inconfundabil de scaun care scârțâia pe dușumea i-a dat de înțeles că l-a tras ca să proptească ușa. „Bună idee, Conroy", și-a spus el, apoi a coborât ca să mai dea o raită în depozit.

Într-o casă frumoasă din capitala federală, ascunsă printre stejari falnici, o doamnă bogată se delecta cu un pahar de sherry, privind *White Christmas* al lui Bing Crosby pe ecranul mare al televizorului.

La auzul unor pași ușori în spatele ei, doamna Lyle a zâmbit și a ridicat o mână.

–Vino să vezi, Muriel, a invitat-o, adresându-se servitoarei ei de-o viață. Este filmul meu preferat.

Când a primit lovitura, nici n-a țipat. Cristalul delicat s-a spart de colțul măsuței pentru cafea, pătând covorul Aubusson cu vinul roșiatic.

De undeva, prin ceața durerii care o paraliza, a auzit zgomotul sticlei zdrobite și o voce furioasă de bărbat întrebând-o mereu și mereu:

–Unde este câinele? Unde e nenorocitul ăla de câine? Apoi n-a mai auzit nimic.

Era miezul nopții când DiCarlo urca cu liftul spre apartamentul lui din Manhattan. Avea mâinile încărcate de cutii de care făcuse rost din spatele magazinului de băuturi.

Fusese norocos că găsise chitanța pentru acel câine nenorocit, și-a spus și s-a întrebat, într-o doară, dacă gloanțele pe care le trăsese pe scările magazinului de antichități au nimerit în ceva. Sau pe cineva.

„Nici o problemă", s-a gândit. Pistolul nu putea fi identificat. Și făcuse progrese.

A aranjat mai bine cutiile când a ieșit din ascensor, pe drumul spre hol. Avea vulturul de bronz, Statuia Libertății din ghips și câinele de porțelan.

–Așa... Dora gusta dintr-un morcov, în timp ce Lea încerca gâsca de Crăciun. Jed a alergat afară după tip, agitând pistolul, în timp ce eu am rămas acolo ca una dintre eroinele tale preferate de la Hollywood, cu mâinile încrucișate la piept. Ai unde să pui legumele astea?

–În frigider. Slavă Domnului că nu ai fost rănită. Stresată de clocotul nenumăratelor cratițe care fierbeau pe foc, de zgomotul asurzitor făcut de copii în living și de posibilitatea ca mama ei să năvălească în bucătărie în orice clipă, Lea s-a cutremurat. Ani de zile m-am temut că magazinul tău poate fi spart. Eu am fost cea care te-a convins să-ți pui sistem de alarmă, ți-aduci aminte?

–Mulți ani mi-a fost și mie frică. Dora a călit niște buchețele de broccoli într-o cratiță cu unt și arpagic, apoi s-a întins spre tava pe care era pregătită o gustare și a început să ciugulească. Jed spune că nu face doi bani.

–Zău? Grozav! Lea s-a oprit din treabă, indignată. Vărul lui John, Ned, susține că e o capodoperă.

–Ned, vărul lui John, e un ticălos. Dă-mi o cratiță mai mare. O umplu cu conopidă. Oricum, polițaii au venit și au pus o grămadă de întrebări. Dora a omis intenționat povestea cu gloanțele. Nu i se părea o conversație potrivită pentru ziua de Crăciun. Și am aflat că fostul partener al lui Jed e unul dintre vecinii voștri.

–Oh! Lea și-a răsucit încheietura în timp ce bătea piureul de cartofi.

–Tatăl lui Carly Chapman. Merge la aceeași școală cu Missy.

–Carly? În timp ce vorbea despre prietenele fiicei ei, Lea ridică un capac și mirosi. O, da! Brent și Mary Pat. Jucăm biliard.

–Am auzit. Înainte de a pomeni despre contabil, Dora își făcu curaj cu un pahar de vin. În toate astea e și o parte bună. O să-l chestioneze pe Andrew.

–Glumești. Andrew?

–„Contabilul respins încearcă să se răzbune distrugând dosarele femeii." Dora a ridicat din umeri și i-a întins paharul surorii sale. Pare mai probabil decât orice altceva. Când e masa de seară?

–În douăzeci de minute, abstracție făcând de faptul că ai lăsat baltă legumele. Dacă putem s-o ținem pe mama ocupată cu... S-a întrerupt, înjurând încet, în timp ce Trixie Conroy pătrundea în încăpere.

Trixie își făcea întotdeauna o intrare spectaculoasă, fie că era pe scenă, fie că se afla în colțul pieței. Era îmbrăcată ca pentru o masă simplă, de familie, într-o rochie lungă de culoare roșie, cu franjuri și mâneci largi. Materialul îi învăluia teatral silueta subțire. Părul, tuns băiețește, era de un roșu stins. Fața albă ca laptele, fără riduri, grație unei îngrijiri atente și unui lifting subtil, era frapantă. Ochii albaștri, blânzi, moșteniți de Lea, aveau gene dese, iar gura plină și senzuală era rujată.

A năvălit în bucătărie, foșnind din mătăsuri, în valuri de parfum cu tentă de lemn exotic.

–Iubitele mele! Avea o voce dramatică, răgușită, care putea ajunge ușor până în ultimul rând al sălii de teatru. Sunt atât de fericită să-mi văd fetele împreună. A respirat adânc. Oh, și ce arome minunate! Sper că n-ai încălzit prea tare chiftelele mele, Ophelia.

–Ah...! Lea i-a aruncat o privire disperată Dorei, care s-a mulțumit să ridice din umeri. Nu, mami, sigur că nu. Lea nu le-a încălzit deloc. În schimb, le-a ascuns sub chiuvetă, în speranța că le va da mai târziu la cățel. Mami, știai că... sunt verzi?

–Normal. Trixie s-a învârtit în jurul plitei, zdrăngănind capacele. Eu le-am vopsit, special pentru această ocazie. Poate le servim acum, ca aperitiv.

–Nu. Cred că putem să... Negăsind o soluție mai bună, Lea și-a sacrificat sora. Mami, știai că cineva i-a spart magazinul Dorei?

–La naiba, Lea!

Lea s-a făcut că nu aude și a continuat:

–Azi-noapte.

–Oh, fetița mea, mielușica mea. Trixie a străbătut bucătăria și a ciupit-o pe Dora de obraz. Ești rănită?

–Nu, sigur că nu.

–Dora, de ce nu te duci cu mama în camera cealaltă? Așezați-vă și povestește-i tot ce s-a întâmplat.

–Da, da, neapărat. Trixie a apucat-o pe Dora de mână și a scos-o din bucătărie. Trebuie să-mi spui imediat ce s-a întâmplat. Puteam să ajung la tine într-o clipă. Biata mea fetiță. Quentin, fiica noastră a fost jefuită.

Dora își privi sora peste umăr înainte de a se arunca în luptă.

În salonul familiei Bradshaw domnea haosul. Peste tot erau împrăștiate jucării, iar mersul pe covor devenise o adevărată cursă cu obstacole. Se auzeau pocnituri și țipete, pentru că o mașină de poliție, teleghidată, mânuită cu ochi de vultur de Michael, îl teroriza pe Mutsy, câinele familiei. Will, foarte newyorkez în cămașa de mătase închisă la culoare și cu cravata plisată, o distra pe Missy cu un cântec la pian, John și Richie erau concentrați să joace Nintendo, iar Quentin, cu lichiorul de ouă alături, chibița.

–Quentin! Vocea de scenă a lui Trixie a pus capăt oricărei mișcări. Fata noastră a fost amenințată.

Incapabil să se abțină, Will a executat la pian un acord melodramatic, gest recompensat de Dora cu o strâmbătură din nas.

–Mami, nu am fost amenințată. Dora și-a mângâiat mama încurajator, a condus-o spre un scaun și i-a oferit paharul ei de vin. Au vrut să jefuiască magazinul,

i-a explicat. De fapt, nici nu știu dacă au reușit. N-au luat nimic. Jed i-a speriat.

–Am avut o presimțire în legătură cu el, a spus Quentin ducându-și mâna la nas. Un fel de-al șaselea simț, dacă vreți. S-a luptat cu ei?

–Nu, pur și simplu i-a speriat.

–Eu l-am împușcat, a urlat Richie și a sărit pe divan, trăgând cu o armă automată imaginară. Ți-am spus eu.

–Adevărat, mi-ai spus.

–Richie, nu te urca pe mobilă, i-a poruncit John. Dora, ai chemat poliția?

–Da. Și cazul e pe mâna celor mai buni polițiști din Philadelphia. L-a luat în brațe pe Richie. Iar polițistul care cercetează cazul este tatăl prietenei voastre foarte bune, cu față de broscuță. Carly Chapman.

–Carly Chapman! a strigat Richie.

–Îți transmite salutări. Dora și-a fluturat genele. Toți au răsuflat ușurați și Dora a înțeles că a trecut criza.

–Willowby! Trixie a făcut liniște cu un singur cuvânt și a ridicat o mână. În noaptea asta o să stai la Isadora. N-o să mă simt liniștită, dacă nu știu că un bărbat are grijă de ea.

–Mamă! Dora și-a luat înapoi paharul de vin. În numele tuturor feministelor, mi-e rușine pentru tine.

–Idealurile sociale și politice pălesc atunci când cineva îmi amenință copilul. Will, o să stai cu sora ta.

–Nici o problemă.

–Bine, dar eu am o problemă, i-a retezat-o Dora. Lasă păr pe chiuvetă când se rade și poartă conversații interminabile și indecente cu tipe din New York.

–O să-mi folosesc cardul meu de telefon, a mormăit Will. Și n-aveai de unde să știi că erau obscene, dacă nu trăgeai cu urechea.

–Mama voastră știe mai bine ce trebuie făcut. Quentin s-a ridicat ca să-și mai toarne lichior de ouă. În seara aceea era foarte șic în puloverul cu guler pe gât și ținută sportivă.

S-a întors și a sărutat mâna soției. Mâine-dimineață mă duc personal la magazin, să văd care e situația. Nu-ți mai bate tu căpșorul frumos, dulceață.

–Și mai vorbeați de obscenitate, a mormăit Will, apoi s-a strâmbat. Ce e duhoarea asta?

–Cina, a anunțat Lea, ieșind din bucătărie. Zâmbea, strâmbându-se la Trixie. Iartă-mă, dragă, cred că ți-am ars chiftelele.

Pe o stradă din apropiere, Jed se străduia să se strecoare pe ușă. Îi plăcuse cina de Crăciun de la familia Chapman mai mult decât s-ar fi așteptat. Era greu să-i ignori pe copiii care se bucurau atât de mult de cadourile de Crăciun. Imposibil să nu te simți relaxat de mirosul de brad, de curcan și de plăcintă cu mere care plutea în aer. Și mai era și faptul că Brent și Mary Pat îi plăceau și ca oameni, și ca pereche. Dar cu cât stătea mai mult în casa lor plăcută, cu atât se simțea mai stânjenit. Scenele de familie – focul din cămin, copiii jucându-se pe covor – n-aveau nici o legătură cu mizerabilele lui amintiri despre vacanțele copilăriei.

Scandalurile permanente. Sau, mai rău, mult mai rău, liniștea înghețată, sufocantă. Anul în care mama lui a zdrobit toate porțelanurile de pereți. Anul în care tatăl lui a distrus cu un pistol de calibru 25 toți ciucurii de cristal ai candelabrului din foaier. Apoi a urmat Crăciunul în care Elaine n-a mai venit deloc acasă, dar s-a întors după două zile cu buza spartă și ochii învinețiți. N-a fost acela anul în care el a fost arestat pentru furt de la Wanamaker? Nu, și-a amintit Jed. Asta s-a întâmplat cu un an mai târziu – când avea paisprezece ani.

Cam așa arătau frumoasele zile ale vieții lui trecute.

–Poți să iei ceva de mâncare acasă, a insistat Mary Pat. Nu știu ce-o să fac cu tot ce-a rămas.

–Fii un prieten adevărat, i-a spus Brent, trăgând o palmă peste fundul apetisant al soției, în timp ce trecea pe lângă

ea ca să-și mai toarne bere. Dacă nu-mi sari în ajutor, o să mănânc curcan o lună întreagă. Mai vrei o bere?

Jed a refuzat.

–Nu, conduc.

–Chiar pleci foarte devreme, s-a plâns Mary Pat.

–Am stat aici toată ziua, i-a amintit și, pentru că ea se număra printre puținele persoane cu care se simțea bine, a sărutat-o pe obraz. Acum mă duc acasă, să văd ce pot face cu cartofii și cu supa.

–Niciodată nu iei destul. Asta mă supără. A aranjat mâncarea într-un sufertaș. De ce nu îmi povestești mai multe despre minunata ta proprietăreasă?

–Nu e minunată. E exact cum trebuie.

–Brent a spus că e minunată. Mary Pat s-a uitat lung la soțul ei, care s-a mulțumit să ridice din umeri. Și sexy.

–Asta pentru că i-a dat prăjituri.

–Dacă este sora Leei Bradshaw, trebuie să fie foarte atrăgătoare. Mary Pat a umplut un alt vas cu bucăți de plăcintă cu mere. Lea e apetisantă chiar și dimineața, cu grămada de copii care țipă în mașină. Părinții sunt actori, știai? Teatru, a adăugat Mary Pat, dând cuvântului o încărcătură dramatică. Am văzut-o și pe mama lor. Mi-ar plăcea să arăt așa când o să îmbătrânesc.

–Arăți grozav, dulceață, a asigurat-o Brent.

–Bine. Dând din cap, Mary Pat i-a întins sufertașul. L-ai auzit spunând nemaipomenită? Sau sexy?

–O spun eu.

–Mulțumesc, Jed. De ce n-o aduci pe la noi într-o zi? La masă sau să bem ceva?

–Îi plătesc chirie. Nu socializez cu ea.

–Da, dar ai apărat-o de tipul ăla periculos, a subliniat Mary Pat.

–Din reflex. Trebuie să plec. Îi luă mâncarea din mână. Mulțumesc pentru masă.

Cu un braț trecut pe după mijlocul lui Brent, Mary Pat i-a făcut cu mâna în timp ce Jed aprindea farurile.

–Știi, o să dau o fugă până la magazin.

–Vrei să spui c-o să spionezi puțin, nu?

–Ia-o cum vrei. Își puse capul pe umărul lui Brent. Mi-ar plăcea să văd cum arată această proprietăreasă grozavă, sexy și singură.

–Nu-i pasă lui de asta.

–O să vedem. Oricum are nevoie de cineva în viața lui.

–Are nevoie să se întoarcă la muncă. Așa o să fim din nou parteneri. Ea s-a întors și și-a țuguiat buzele, ca să primească un sărut.

În LA, Finley își lua cina compusă din rață și ouă de prepeliță. Alături de el, în sufrageria uriașă, se afla o blondă trăsnet, cu ochi verzi și bine făcută. Vorbea trei limbi străine și era specialistă în artă și literatură. Nu excela doar prin inteligență și frumusețe, ci era aproape la fel de bogată ca Finley. Orgoliul lui pretindea toate aceste calități de la femeia care îi ținea companie.

În timp ce ea își bea șampania, Finley deschise cutiuța elegant împachetată pe care i-o adusese.

–Ce drăguț din partea ta, iubito. Puse capacul alături și se opri.

–Știu că-ți plac lucrurile frumoase, Edmund.

–Sigur că-mi plac. I-a aruncat o privire caldă înainte de a desface hârtia de mătase. A scos un mic obiect de fildeș sculptat ca un filigran, cuprinzându-l în palmă cu tandrețe. A oftat adânc, apreciativ.

–L-ai admirat de fiecare dată când ai luat masa cu mine, așa că m-am gândit că ar putea fi cadoul perfect pentru Crăciun. Încântată de reacția lui, și-a pus mâna peste a lui. Mi s-a părut mai potrivit să-ți ofer ceva din colecția mea personală.

–Este foarte rafinat. Ochii îi străluceau în timp ce studia mica sculptură erotică. Și, așa cum mi-ai spus, este unicat.

–De fapt, se pare că m-am înșelat. Și-a luat paharul și a simțit cum degetele lui tremură într-un spasm. Cu câteva săptămâni în urmă am reușit să obțin și perechea ei. A râs ușor. Nu mă întreba cum, pentru că provine dintr-un muzeu.

–Deci nu e unicat. Plăcerea s-a destrămat ca un fum, înlocuită de amărăciunea dezamăgirii. Ce te-a făcut să crezi că o să fiu încântat de un obiect obișnuit?

Schimbarea de ton a surprins-o.

–Edmund, rămâne totuși ceea ce este. O piesă splendidă, o capodoperă excepțională. Și foarte valoroasă.

–Valoarea e ceva relativ, draga mea. În timp ce o privea cu ochi reci, a strâns între degete sculptura delicată. A strâns din ce în ce mai tare până ce s-a auzit un trosnet. Când ea a protestat indignată, a zâmbit din nou, apoi a adunat bucățelele la un loc și le-a pus în paharul cu vin. Sigur, dacă mi-ai fi dat piesa din colecția ta, aș fi considerat-o valoroasă. În cele din urmă, asta n-a fost decât o copie.

capitolul 8

Când Jed a ciocănit la ușa Dorei, puțin după nouă în a doua zi de Crăciun, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ar fi fost să audă o voce de bărbat spunându-i să aștepte un minut.

S-a auzit o bufnitură și niște pași care alergau.

Will, înfășurat într-un cearșaf înflorat ca într-o togă, a deschis ușa cu un mârâit neprietenos, după ce s-a lovit de măsuța Pembroke.

–Dacă ai ceva de vânzare, i-a spus, sper să fie cafea.

„Sigur știa să și-i aleagă, s-a gândit Jed răutăcios. Mai întâi un contabil în călduri, iar acum un băiețandru abia ieșit de pe băncile colegiului."

–Isadora, a spus Jed arătându-și dinții.

–Imediat. Atent la cearșaful pe care îl târa după el, Will s-a dat deoparte, pentru ca Jed să poată intra. Unde dracu' e? a mormăit. Dora! Vocea a răsunat puternic între pereți și tavan.

Puștiul are ceva plămâni, a decis Jed, apoi a observat, intrigat, harababura de perne și cuverturi de pe canapea.

–Nu intra până nu-mi usuc părul. Dora a ieșit din baie îmbrăcată în halat și înarmată cu uscătorul de păr. Puteai măcar... S-a oprit, privindu-l pe Jed. Bună dimineața.

–Vreau să vorbesc cu tine câteva minute.

–Bine. Și-a ridicat părul cu mâinile. L-ai cunoscut pe fratele meu?

„Frate", s-a gândit Jed, iritat din cauza ușurării pe care a simțit-o dintr-odată.

–Nu.

–Tipul din cearșaf este Will. Will, tipul care ar trebui să se bărbierească este Jed, de vizavi. Fostul polițist care

l-a alungat pe spărgător. Ochii adormiți ai lui Will s-au luminat.

–Îmi pare bine să te cunosc. Am jucat rolul unui dealer de droguri într-un film de Sly Stallone. Am fost omorât din prima secvență, dar experiența mi s-a părut interesantă.

–Fără doar și poate.

–Intră. Dora i-a pasat lui Will uscătorul. Poți să intri la duș. Eu o să fac cafeaua, iar tu pregătești micul dejun.

–În regulă. S-a îndepărtat trăgând cearșaful după el.

–Mama a considerat că am nevoie de un bărbat în casă după spargere, i-a explicat Dora. Will a fost singurul disponibil. Putem sta de vorbă în bucătărie.

Era împărțită la fel ca și a lui, dar sigur era mai bine utilată. Înainte de a deschide discuția, Dora a luat o cutie și a scos niște boabe de cafea pe care le-a pus într-o râșniță.

–Cum ți-ai petrecut Crăciunul?

–Bine. Am chemat pe cineva înainte de prânz, să monteze o alarmă nouă. Una care să funcționeze.

Dora a tăcut. Mirosul de cafea și parfumul ei umpleau camera, făcându-l pe Jed să saliveze.

–Ce vrei să spui?

–E un prieten de-al meu. Își cunoaște meseria.

–Un prieten, a repetat, întorcându-se la râșniță. Mai întâi, trebuie să spun că sunt uimită că ai un prieten. În al doilea rând, presupun că te aștepți să-ți fiu recunoscătoare pentru incredibilul tău tupeu.

–Locuiesc și eu aici. Nu vreau să mai fiu împușcat încă o dată.

–Puteai să discuți cu mine înainte.

–Nu erai prin preajmă. A așteptat până a pus ceainicul la fiert. Ai nevoie de niște încuietori adevărate la uși. Pe astea le-am demontat cu cuțitul.

În timp ce se gândea, Dora a pus cafeaua în filtru.

–Mă tot întreb dacă să mă amuz, să fiu supărată sau impresionată.

–O să-ți plătesc încuietorile.

Asta a făcut-o să se decidă. Buzele i s-au rotunjit, apoi zâmbetul i s-a transformat într-un hohot de râs.

–Bine, Skimmerhorn. Dă-i drumu' și fă ca lumea noastră să fie sigură și veselă. Altceva?

–Am crezut că pot să fac măsurătorile pentru rafturile de care ai nevoie.

Și-a trecut limba peste buze și s-a întins după coșul cu portocale.

–Nu este un deranj prea mare din partea unui om fără nici o ocupație? Pentru că nu i-a răspuns, s-a apucat să curețe o portocală. O să-ți arăt la ce m-am gândit după micul dejun. După cele întâmplate, astăzi nu deschidem până la prânz. După ce desfăcu vreo șase portocale, puse bucățile în storcător ca să facă suc. De ce nu pui masa?

–Pentru ce?

–Pentru micul dejun. Will face niște clătite grozave. Înainte să apuce să răspundă, se auzi fluieratul ceainicului.

–Unde ții farfuriile?

–În primul dulap.

–Încă ceva, îi spuse în timp ce deschidea ușa dulapului. Ai putea să pui ceva pe tine? Îi aruncă un zâmbet ușor, care îi provocă un chicotit. Văzându-ți trupul ud, pe jumătate dezbrăcat, simt că mă cuprinde frenezia sexuală.

N-o amuză deloc să-și audă propriile cuvinte aruncate în față. Își turnă o cană de cafea și se îndepărtă.

–Miroase bine, spuse Will, îmbrăcat acum într-un tricou și jeanși negri. Părul lui, ceva mai deschis decât al Dorei, era ușor ciufulit. Semăna cu Ralph Lauren. Dora face o cafea grozavă. Hei, vrei să deschizi televizorul? Poate pe CNN. N-am mai aflat ce se întâmplă în lume

de câteva zile. Suflecându-și mînecile, Will turnă cafea pentru el și pentru Jed.

–La naiba, Will!

Vocea Dorei îl făcu pe fratele ei să tresară.

–Am uitat să spăl chiuveta, îi explică acesta lui Jed. Chiar detestă să vadă cum alunecă spuma de ras pe faianță.

–O să țin minte, dacă se va ivi vreodată ocazia.

–Totuși, i se pare normal să-și atârne desuurile peste tot. Ridică vocea ca să se audă din bucătărie până în baie și adăugă: Crescând alături de două surori, niciodată nu mi s-a întâmplat să intru în baie și să nu mă împiedic de o pădure de ciorapi. În timp ce vorbea, Will cântărea cantitățile și amesteca cu mare atenție. Surprinse privirea lui Jed și îi zâmbi. Suntem bucătari grozavi, Lea, Dora și cu mine. A fost un fel de autoapărare în timpul anilor când mâncam semipreparate în fața televizorului. Povestește-mi despre spargere, spuse Will fără să se oprească din amestecat. Crezi că e ceva supărător?

–Întotdeauna sunt supărat când trage cineva în mine. Sunt destul de ciudat.

–Trage? Mâna lui Will rămase suspendată la câțiva centimetri deasupra vasului, iar oul pe care tocmai îl spărgea se scurse înăuntru. Ce înțelegi prin asta?

–Un pistol. Gloanțe. Jed sorbi din cafea. Buum!

–Iisuse! Dora n-a scos nici un cuvânt despre împușcături. Luând după el vasul în care bătea ouăle, trecu prin living spre baie și deschise ușa cu putere.

Dora aproape că se înțepă în ochi cu creionul de sprâncene.

–La dracu', Will!

–N-ai spus nimic despre împușcături, Dora, ai lăsat impresia că a fost o glumă.

Oftă, trânti creionul pe marginea chiuvetei și îi aruncă lui Jed o privire ucigașă peste umărul lui Will.

–Mulțumesc că m-ai turnat, Skimmerhorn.

–Cu plăcere, Conroy.

–Nu-l învinovăți. Furios, Will o apucă pe Dora de umăr și o zgâlțâi. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat. Și vreau să aflu chiar acum.

–Atunci întreabă-l pe băgăciosul de polițai. Îi dădu un ghiont lui Will. Sunt ocupată, spuse trântindu-i ușa în nas.

–Isadora, vreau un răspuns. Sau o sun pe mama.

–Sun-o, și eu o să-i spun cum ți-ai petrecut weekendul în Long Island cu stripteusa.

–Artistă profesionistă, mormăi, întorcându-se spre Jed. Tu, i se adresă lui Jed, povestește-mi în timp ce prepar micul dejun.

–Nu sunt prea multe de povestit. Jed încercă în clipa aceea un sentiment de jenă. Nu din cauza relatării evenimentelor din Ajunul Crăciunului. I se trăgea de la faptul că îi vedea pe cei doi frați împreună, citea pe fața lui Will îngrijorarea și furia – emoții care derivau dintr-o dragoste cu rădăcini adânci, nu dintr-o simplă obligație de familie.

–Asta e tot? întrebă Will.

–Ce? încercă Jed să se dezmeticească.

–Asta a fost? Un individ a spart magazinul, a răvășit dosarele, a tras câteva gloanțe și a fugit?

–Mai mult sau mai puțin.

–De ce?

–De asta sunt plătiți polițiștii, ca să afle. Jed își luă singur a doua cană de cafea. Uite, în după-amiaza asta se montează un nou sistem de alarmă. Și încuietori noi. O să fie în siguranță.

–Ce fel de polițist ai fost? De cartier, de la narcotice, de care?

–N-are nici o relevanță. Acum nu mai sunt.

–Da, dar... Will se încruntă la clătita pe care o răsturnase pe o farfurie cu flori albastre. Skimmerhorn? Așa-ți spune ea, nu? Mi-a rămas numele ăsta în minte. Mi-amintesc

ceva de-acum câteva luni. Sunt un consumator de ştiri. Will îşi scormonise memoria, ca şi cum ar fi căutat nişte replici învăţate mai demult. Căpitan, nu-i aşa? Căpitan Jedidiah Skimmerhorn. Tu eşti cel care l-a pus la pământ pe Donny Speck, regele drogurilor. „Poliţist milionar în luptă cu regele drogurilor", îşi aminti Will. Ai ţinut multă vreme prima pagină a ziarelor.

–E de domeniul trecutului.

Will făcu un efort şi îşi aminti mai multe.

–Asasinarea surorii căpitanului Skimmerhorn, în maşina căreia a fost plasată o bombă. Cred că un om care a lichidat un criminal de teapa lui Speck este în stare să aibă grijă de sora mea mai mare.

–Poate să-şi poarte singură de grijă, anunţă Dora. Cu storcătorul de fructe în mână, răspunse la telefonul din bucătărie. Alo? Da. Will e lângă mine. O clipă, vă rog. Dora îşi flutură genele. Marlene.

–Oh! Will îşi puse două clătite în farfurie şi le tăie cu furculiţa. O să dureze ceva timp. După ce luă telefonul din mâna surorii sale, se rezemă de perete. Alo, splendoare! Vocea lui era moale ca frişca. Iubito, ştii că mi-e dor de tine. Nici nu m-am mai gândit la altceva. Când o să mă întorc diseară, o să-ţi dovedesc cât de mult mi-ai lipsit.

–Mi-e silă, mormăi Dora.

–De ce nu i-ai spus toată povestea?

Dora ridică din umeri şi coborî vocea.

–N-avea nici un rost să-mi îngrijorez familia. Au tendinţa să dramatizeze cele mai normale situaţii. Dacă mama descoperea că am o viroză stomacală, diagnosticul era de malarie şi începea să-i sune pe specialişti. Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat, dacă i-aş fi spus că cineva mi-a găurit pereţii?

Jed dădu din cap, savurând clătitele.

–Ar fi chemat CIA și ar fi trimis aici două gărzi de corp numite Bubba și Frank. Așa, s-a mulțumit doar să-l planteze pe Will.

–E de treabă, spuse Jed chiar când Will închidea telefonul. Înainte să facă doi pași, acesta sună din nou.

–Alo! Ochii lui Will străluciră. Heather, dragă. Desigur că mi-a fost dor de tine, iubito. Nu m-am gândit decât la tine. Mâine-seară o să-ți dovedesc cât de mult mi-ai lipsit.

–Frumoasă lovitură, spuse Jed și rânji satisfăcut.

–Așa crezi tu. Cât timp el e ocupat să facă amor prin AT&T, eu o să închid televizorul. S-a ridicat să-l oprească, dar o știre îi atrase atenția.

„Nu s-au descoperit încă făptașii atentatului care s-a comis în înalta societate, a anunțat reporterul. Cunoscuta Alice Lyle a intrat azi-dimineață în comă, ca urmare a unui atac din timpul unei aparente spargeri în propria ei casă, care a avut loc în 24 decembrie. Doamna Lyle a fost găsită în stare de inconștiență. Muriel Doyle, menajera doamnei Lyle a murit în aceeași seară. Amândouă femeile, și doamna Lyle, și menajera, au fost descoperite de nepoata doamnei Lyle în dimineața de Crăciun. Alice Lyle, văduva lui Harold T. Lyle, de la Lyle Enterprises, este încă în stare critică. Purtătorul de cuvânt al poliției din Philadelphia a afirmat că cercetările sunt în curs."

–O, Doamne! Ridicând din sprâncene, Dora s-a întors spre Jed. O cunoșteam. A fost la magazin înainte de Crăciun și a cumpărat un cadou pentru nepoata ei.

–Ăla este un cartier bogat, a spus Jed îngrijorat. Lyle e un nume cunoscut. Spărgătorii pot s-o încurce urât.

–A cumpărat un set de proptele pentru uși, și-a amintit Dora. Și mi-a spus că nepoata ei așteaptă un copil. Începu să tremure. Ce groaznic!

–Nu trebuie să-ți faci inimă rea. Jed s-a ridicat și a închis televizorul.

–Asta te-au învățat la școala de poliție? îi trânti ea, apoi dădu din cap. Îmi pare rău. De-asta nu ascult niciodată știrile. Singurele lucruri pe care le citesc din ziar sunt mica publicitate și benzile desenate. Și-a dat părul pe spate și s-a străduit să-și schimbe starea de spirit. Cred că o să cobor și o să deschid magazinul mai devreme. O să-l las pe Will să facă ordine înainte de a pleca să-și petreacă Anul Nou la New York.

De data asta n-a mai rezistat tentației de a întinde mâna s-o mângâie pe obraz. Avea pielea fină ca petalele de trandafir.

–E greu de suportat, când nu e vorba despre străini.

–E greu și în acest caz. A ridicat o mână și l-a prins de încheietură. De asta te-ai retras?

Jed și-a lăsat mâna în jos.

–Nu. O să mă orientez către articolele de menaj. Mulțumesc pentru cafea.

Dora aproape a oftat, când ușa s-a închis în urma lui.

–Will, când termini cu conversațiile obscene, ocupă-te de farfurii. Mă duc jos, la magazin.

–Am terminat. A ieșit din bucătărie, sorbind din suc. Ești plină de secrete, nu, Dory? De ce nu mi-ai spus că chiriașul tău este marele polițist dur care l-a lichidat pe Donny Speck?

–Cine e Donny Speck?

–Pe ce lume trăiești? Ciuguli o firimitură de clătită în timp ce curăța masa. Speck conducea unul dintre cele mai mari carteluri ale drogurilor de pe Coasta de Est – poate cel mai mare. Pe deasupra era și nebun; nu stătea pe gânduri să arunce în aer pe oricine îi stătea în cale. Mereu cu același MO – o bombă acționată prin aprindere.

–Jed l-a arestat?

–Arestat, pe dracu! L-a urmărit, în cel mai clasic gen de bătaie între pistolari.

–L-a omorât? întrebă Dora cu buzele uscate. De-asta a renunțat la postul de polițist?

–Rahat, cred că a căpătat o medalie pentru asta. Vestea a circulat peste tot astă-vară. Faptul că este nepotul lui L.T. Bester, Incorporated a atras și mai mult atenția presei.

–Bester, Inc.? E vorba despre o grămadă uriașă de bani?

–Da. O adevărată avere, Dora. Supermarketuri. Philadelphia n-are prea mulți polițiști grei ca el.

–Dar e ridicol. Dacă e așa de bogat, de ce a închiriat un apartament deasupra unui magazin de vechituri?

Will a scuturat din cap.

–Tu, care ești o Conroy, te miri că este excentric?

–Pentru o clipă, mi-am pierdut capul.

–Probabil că eroul nostru, bogatul căpitan de poliție, și-a luat o pauză. Vara trecută era foarte la modă. Datorită investigațiilor făcute în legătură cu Speck, a apărut la știri câteva luni bune, iar apoi sora lui a fost omorâtă într-o explozie de mașină...

–Stai puțin. Se agață de brațul lui Will. Sora lui?

–Au crezut că a fost Speck, dar n-au avut nici o dovadă.

–Oh, dar asta e ceva groaznic! Palidă, își duse mâna la stomac, care i se strânsese ghem.

–Mai rău, a fost de față când s-a întâmplat. Un articol titra: „Căpitanul de poliție și-a văzut sora murind". Foarte dur.

–Bietul Jed, murmură Dora.

–Tabloidele au făcut multe speculații pe tema asta. Nu-mi amintesc chiar totul, dar au fost multe scandaluri în clanul Skimmerhorn-Bester. Sora lui a divorțat de trei sau patru ori. Părinții obișnuiau să se certe în public. Cred că era vorba și de niște scandaluri în care Jed a fost implicat în tinerețe. Știi cât de mult le place oamenilor să citească despre suferințele celor bogați.

–Nu mă mir că vrea să fie singur. Dar, continuă după un moment, asta nu e o soluție. Întinzându-se, îl sărută

pe Will pe obraz. Fii atent când pleci. Ne vedem de Anul Nou?

–N-aș putea rata o asemenea ocazie. Dora?

–Hmm?

–Fă ce-ți spune. Îmi place să-l știu în preajma ta.

–Și mie îmi place. Își luă cheile și se îndreptă spre scări.

Dimineața n-au fost prea mulți clienți, așa că Dora a avut timp să se gândească. Nu știa o mulțime de lucruri despre Jed Skimmerhorn. Amănuntele fascinante pe care Will i le-a picurat în ureche nu făcuseră decât să-i stârnească dorința de a afla mai multe.

–Bună dimineața, Izzy, fiica mea iubită. Quentin a intrat în magazin. Avea urechile acoperite cu niște apărători de blană puse peste claia de păr argintiu. Purta o haină lungă până în călcâie, un dar de Crăciun de la nevasta lui.

–Tati! Ești chiar persoana pe care voiam s-o văd.

– Este o adevărată recompensă să fii întâmpinat astfel de copilul tău. Pentru un bărbat de vârsta a doua, acest lucru este o adevărată fericire.

–Ah, Terri, o apariție spectaculoasă, ca de obicei. S-a apropiat de roșcată, i-a luat mâna și a făcut o plecăciune teatrală. O mândrie pentru teatrul Liberty, pentru umilul vostru director, ca și pentru magazinul Dorei. Ce, nu aveți clienți în dimineața asta?

–Câțiva care au venit să se uite, un schimb și o vânzare de 20 de dolari pentru un ciocănel de ușă, în formă de hipopotam cu gura căscată, l-a informat Dora. Cred că magazinele mari sunt închise. Terri, te descurci aici, nu?

–Cu ochii închiși.

–Tati. Dora și-a luat tatăl de braț și l-a condus din magazin într-o cameră mai mică. Ce știi despre Jed Skimmerhorn?

–Ce știu? Pentru a trage de timp, Quentin a luat un tub de bomboane cu mentă Certs. Să vedem. Cam 1,75, să zicem. Vreo 75 de kilograme, conformație atletică. În jur de 35 de ani. După piele, de descendență anglo-saxonă.

–Las-o baltă. Te cunosc eu, Quentin D. Conroy. Lea ar putea crede că ai închiria apartamentul unuia care zornăie din lanțuri, de genul celor „născuți pentru a preamări iadul", cu tatuaje pe piept, dar eu te cunosc mai bine.

Quentin a clipit, evident șocat.

–A spus Lea așa ceva? Ce limbă de șarpe, pentru numele lui Dumnezeu. Și-a lovit palma cu pumnul.

–Nu schimba subiectul. Știi tot despre Skimmerhorn, altfel nu ar mai fi locuit aici. Așa că dă-i drumu'! Ce e cu povestea asta că se trage dintr-o familie foarte bogată?

–Clanul Bester-Skimmerhorn, a confirmat Quentin. Plictisit, și-a scos haina și a împăturit-o cu grijă, punând-o pe marginea scaunului. Cea mai mare parte din avere provine din partea mamei lui, deci ramura Skimmerhorn n-a fost prea strângătoare. Jed este moștenitorul, dacă vrei, și din toată familia nu au mai rămas decât el și doi veri îndepărtați.

–Deci din punct de vedere financiar este independent, a murmurat Dora. Să fiu a naibii!

–Independența este numai aparent cel mai important aspect. Quentin i-a luat mâna cu tandrețe. Știi că nu-mi place să iau în seamă zvonurile, Izzy.

–Nu trebuie decât să mi le spui.

A râs, bătând-o pe obraz.

–Ce fată aprigă am! Foarte aprigă. Potrivit zvonurilor, tânărul Jed a intrat în poliție împotriva dorinței familiei. I-au dezaprobat alegerea carierei și au rupt relațiile cu el. Vocea lui picura, ca atunci când spunea o poveste. În orice caz, părinții lui nu erau agreați în societate. În sensul cel mai adevărat al cuvântului. Dădeau adevărate spectacole în public cu certurile lor. Nu era un secret că se detestau

unul pe celălalt, dar n-au divorțat ca să nu distrugă legăturile financiare dintre Bester și Skimmerhorn.

–Suflete generoase, a murmurat Dora.

–Oh, chiar așa! Jed și-a făcut un nume în poliție. Și-a câștigat și reputația de copoi și pe cea de terrier. Lua și urma și își înfigea și dinții în pradă. Quentin a zâmbit, amuzat de propria-i analogie. În urmă cu un an, a fost făcut căpitan, poziție râvnită de mulți și care l-ar fi putut propulsa la conducerea departamentului de poliție. Atunci a apărut Donny Speck.

–Mi-a spus Will. Speck a omorât-o pe sora lui.

–Așa presupune toată lumea. În legătură cu motivul pentru care Jed a părăsit postul, nu pot face decât speculații, așa că îți sugerez să-l întrebi pe el.

–N-o să-mi spună.

–Te interesează personal sau profesional?

S-a gândit un pic, apoi a acceptat o bomboană de mentă de la tatăl ei.

–Nu m-am hotărât. Mulțumesc pentru amănunte. L-a sărutat pe obraz. Ar fi trebuit să-mi spui tu, nu să te întreb eu.

–Cu plăcere.

–Jed s-a întors în depozit. Poți să-l tragi de limbă cât timp schimbă încuietorile.

–O să fie o plăcere pentru mine. Și-a luat haina pe braț.

–Poți s-o lași aici.

–Aici... ah, nu. Evitând privirea Dorei, a mângâiat haina. S-ar putea să-mi fie frig.

„Probabil că are nevoie de butelca din buzunar", a presupus Dora și și-a reluat treburile.

Întors în depozit, Jed a luat din nou sculele lui Brent. Tocmai se pregătea să fixeze un șurub când și-a făcut apariția Quentin.

–E ziua cadourilor pentru tine. Se pare că ești omul zilei. Pot să-mi exprim cea mai adâncă și sinceră recunoștință?

–Domnule Conroy.

–Quentin, te rog. După spusele lui Will, ți-ai riscat viața pentru a-mi apăra fetița. Quentin s-a așezat pe scaunul din spatele scării. Spune-mi, ai prins vreun fir?

–Sună la secție și caută-l pe locotenentul Brent Chapman. El se ocupă de acest caz.

–Dar, dragul meu băiat, tu ai fost la fața locului, amenințat cu arma. Unde sunt găurile făcute de gloanțe? Will mi-a spus că s-au tras focuri de armă.

–În tencuială, pe casa scării. Amuzat, Jed l-a urmărit pe Quentin care s-a dus să pipăie peretele. Nu s-ar fi mirat dacă omul ar fi scos din buzunar o lupă.

–Curios, nu-i așa? Știi, l-am interpretat odată pe Poirot într-un spectacol cu *Orient Express*.

–Am aflat de la Will că și el a jucat un rol de dealer de droguri cu Stallone. Grozavă familie!

–Cine interpretează personajul negativ trebuie s-o facă atât de bine, încât să pună în valoare eroul pozitiv. Știi doar că avem teatrul în sânge. Deși Izzy se pare că a făcut altă alegere. S-a întors și s-a așezat din nou. S-a lăsat pe spate, a pus picior peste picior și și-a încrucișat mâinile pe pântec. Cât e ceasul?

Jed și-a întors mâna și s-a uitat la ceas.

–Mai sunt câteva minute până la prânz.

–E bine atunci. Mulțumit, Quentin a scos la iveală sticla din buzunarul hainei.

–Să n-o văd în fața ochilor.

Quentin a zâmbit cu simpatie.

–Mă tem că atunci a fost plină cu o licoare menită să pună la încercare puterile mele. Astăzi avem mai puține grade.

–Oricum, nu mă interesează.

–Bine. În cinstea tuturor fetelor pe care le-am iubit. Quentin a tras o duşcă bună, a oftat şi apoi a pus sticla la loc. Dora se putea ivi în orice clipă. Altul este motivul pentru care am venit în dimineaţa asta. Vreau să reînnoiesc invitaţia la petrecerea pe care o dăm în fiecare an, la teatru, în ajunul Anului Nou. Soţia mea vrea să-ţi mulţumească personal pentru că ai avut grijă de Izzy a noastră.

–Nu sunt mare amator de petreceri.

–O s-o iau ca pe o favoare personală, dacă în cele din urmă o să vii. După acest incident, aş fi îngrijorat dacă Izzy ar veni singură. Înainte de a pleca, Quentin a mai tras o duşcă.

Cum agitaţia din magazin se mai potolise, Dora a lăsat-o pe Terri să-şi vadă de treabă şi şi-a petrecut o mare parte din după-amiază aranjându-şi dosarele. Când a coborât Jed, se făcuse aproape seară. Fără să-i adreseze un cuvânt, a început să măsoare peretele pe care îi spusese să instaleze rafturile.

Dora l-a ignorat şi ea câteva minute.

–Sistemul de alarmă cu care m-ai potcovit pare destul de bun şi pentru Fort Knox.

Jed a mâzgălit câteva cifre pe o hârtie.

–Tot ce trebuie să faci este să ţii minte un cod de şase cifre.

–Şi dacă uit codul, clopoţeii şi soneriile pornesc, luminile încep să clipească şi o grămadă de tipi înarmaţi cu bastoane mă forţează să ies cu mâinile ridicate.

–N-ai decât să ţii minte codul.

–Nu sunt bună la cifre. De-asta am un contabil.

–Ai avut un contabil. Apropo, e curat.

–Curat? Andrew? Sigur că este. Mama lui îl verifică în fiecare seară dacă s-a spălat după urechi.

Jed a trântit ruleta cu care măsura.

–De ce dracu' ai ieşit cu el prima dată?

–Mi-a vorbit despre paragraful 25 din noua lege a taxelor. Ar fi fost îngrozitor să nu-l știu. Apoi a zâmbit, pentru că în sfârșit erau capabili să poarte o conversație. De fapt, într-un fel îmi pare rău pentru el. Mama lui este o scorpie bătrână, care îl sufocă.

–În noaptea cu pricina, Andrew a fost cu scorpia bătrână și cu alte câteva zeci de persoane la Dawd, la petrecerea de Crăciun dată de Dawd și Goldstein. Are un alibi solid până la 10.30.

–Nu am crezut nici o clipă că a fost el. Câteva minute s-a ocupat cu separarea chitanțelor de facturi. Am sunat la spital.

–Ce?

–Doamna Lyle, de la știrile de dimineață. Nu am putut să mi-o scot din minte. Dora a luat o chitanță Federal Express. Este încă în comă. I-am trimis flori. Cred că a fost un gest prostesc.

–Și eu cred același lucru. Dar oamenii apreciază de obicei gesturile prostești.

Dora a oftat și s-a întors spre birou.

–Skimmerhorn, n-ai vrea să faci o plimbare afară?

–Tocmai am terminat de măsurat, așa că nu-ți mai stau în cale.

–Nu, am spus să faci o plimbare. Nerăbdătoare, și-a trecut mâinile prin păr. Nu vrei să mănânci o pizza, să vezi un film? N-am chef să mă lupt acum cu teancul ăsta de hârtii.

–E cam devreme pentru film.

–După pizza n-o să mai fie. Și-a modulat vocea cât mai insinuant. Fii cavaler, Skimmerhorn. Unicul lucru mai rău decât să te duci singur la film este să vezi un film singur în casă.

Nu putea, știa bine că nu putea. După cele întâmplate între ei cu o noapte în urmă, trebuia s-o evite.

– Care e codul de la alarmă?

–De ce?

– Pentru că, dacă ieșim, trebuie să închidem. Încordarea i-a dispărut ca prin farmec.

– Este 12, 24, 93? Ajunul Crăciunului, '93. A zâmbit și și-a luat haina. Mi-am imaginat că este o dată pe care n-o s-o uit.

– Bine gândit. Și-a pus jacheta. După o scurtă ezitare, a apucat-o de mâna pe care i-o întinsese. O să încercăm încuietorile.

capitolul 9

Mary Pat era adepta contactelor directe. Așa că cel mai bun mod de a-și satisface curiozitatea în legătură cu proprietăreasa lui Jed era să cumpere ceva. A intrat în magazinul Dorei, unde, spre încântarea ei, a dat cu ochii de partenera sa de biliard.

–Lea, bună!

–Ei, salut! Lea a pus deoparte scrumiera de sticlă suflată, pe care o ștergea. Ce vânt te aduce prin partea asta a orașului?

–E ziua mamei. Nu conta că fusese cu trei luni în urmă. Mi-a plăcut cutia de biscuiți pe care mi-a adus-o Jed și m-am gândit să-i cumpăr un obiect unicat.

–Numai unicate avem. Ce fac copiii?

–Oh, ne-au înnebunit. Număr zilele până la începutul școlii.

–Cine n-o face? Mintea Leei lucra cu febrilitate. Mary Pat era sursa perfectă pentru a afla câte ceva despre Jed. Deci voi și cu Jed sunteți prieteni.

–De mulți ani. Mary Pat a examinat colecția de porțelanuri Goss, gândindu-se cum să aducă vorba ca din întâmplare despre sora Leei. El și Brent au fost parteneri în același departament șase ani, înainte ca Jed să fie făcut căpitan. Sora ta are un magazin foarte drăguț. De când a intrat în afaceri?

–Încă din școală, a spus Lea sec. Întotdeauna i-a plăcut să facă comerț. Dar, oficial, de trei ani.

„O femeie de afaceri înrăită", și-a spus Mary Pat. „O vânătoare de profituri?"

–Are câteva lucruri minunate. S-a uitat la eticheta cu prețul unui shaker Deco pentru cocktail și a scos

un fluierat. Sper că n-a mai avut alte neplăceri de când cu spargerea.

–Slavă Domnului! Lea s-a îndreptat spre serviciul de cafea din argint și a turnat două cești de cafea. Frișcă, nu? Fără zahăr?

–Mmm. Mulțumesc.

–Din fericire, Jed a fost aici. E liniștitor să știi că Dora are vecin un polițist. Și încă unul dintre cei mai buni. Brent crede că dacă Jed iese din pasa asta și își reia slujba poate fi șef încă zece ani.

–Serios? Gândindu-se cu vinovăție la dietă, Lea și-a pus o jumătate de linguriță de zahăr în cafea.

Mary Pat a schimbat vorba.

–Am fost surprinsă când s-a mutat aici. Sora ta chiar este întreprinzătoare – magazin propriu, proprietate.

–Oh, Dorei îi place să conducă.

„Arogantă", și-a spus Mary Pat. Era mulțumită, spre binele lui Jed, că venise să spioneze. S-a întors când a auzit voci din direcția ușii.

–Cred că știu unde o să găsiți exact ceea ce vă trebuie, doamnă Hendershot. Dora ajuta o doamnă în vârstă să treacă pragul magazinului.

–Să mă suni, i-a cerut cu o voce surprinzător de puternică pentru un trup atât de fragil. Nunta strănepoatei mele are loc peste două luni. Tinerii întotdeauna se grăbesc.

–Nici o grijă. În timp ce ieșeau pe ușă, Dora i-a oferit doamnei brațul și, deși era îmbrăcată cu o bluză din mătase subțire, a ieșit în stradă, îndreptându-se către un DeSoto clasic, care aștepta în colț. O să găsim pentru ea cadoul perfect.

–Să nu mă dezamăgești. Doamna Hendershot și-a așezat bastonul alături și și-a pus mâinile pe volan. Du-te înăuntru, fetițo, să nu răcești.

–Da, doamnă. Dora a păşit pe trotuar înainte ca doamna Hendershot să se înscrie în trafic. Apoi s-a grăbit să intre, frecându-şi braţele.

–Dacă ar participa la raliu, nimeni n-ar întrece-o.

–O femeie de vârsta ei n-ar trebui să conducă, a decretat Lea şi i-a întins surorii sale o cană de cafea.

–De ce nu? Conduce maşina aia veche ca o profesionistă. Bună dimineaţa, i-a spus lui Mary Pat. V-a dat Lea o mână de ajutor?

Mary Pat a avut destul timp să-şi studieze victima. A apreciat, cu oarecare invidie, stilul jachetei înflorate a Dorei şi fusta strâmtă, călduroasă, de culoarea caisei. Având în vedere faptul că era o femeie care stătea în picioare ore în şir, s-a mirat că purta tocuri înalte şi s-a întrebat dacă safirele din urechile ei erau adevărate sau false.

–Am venit să caut un cadou pentru o zi de naştere. Eu şi Lea suntem vecine.

–Este doamna Mary Pat Chapman, a informat-o Lea. Toate ideile preconcepute ale lui Mary Pat s-au spulberat când Dora i-a zâmbit şi i-a întins mâna. Dintr-odată deveniseră bune prietene.

–Îmi pare foarte bine că ai venit. Eram nerăbdătoare să te cunosc. Brent a fost grozav alaltăieri, m-a liniştit. Apropo, ţi-a plăcut cutia de biscuiţi?

–Da, mi-a plăcut. Mary Pat era mai relaxată. De fapt, mi-a plăcut atât de mult, încât am venit să caut un cadou pentru mama. A ezitat şi apoi a pus cana jos. Dar nu numai pentru asta am venit. În primul rând, am vrut să te studiez.

Ochii Dorei au zâmbit peste marginea căniі.

–Cine te-ar învinovăţi pentru asta? Bine, în timp ce mă studiezi, am putea să căutăm un cadou pentru mama? Te-ai gândit la ceva?

–Nu. Ai fost măritată?

Dora aproape că a chicotit la auzul întrebării ei atât de directe.

–Nu. Am fost aproape logodită cândva. Ți-l amintești pe Scott, Lea?

–Din nefericire.

–S-a mutat în LA și povestea noastră de dragoste s-a stins încet. Ce-ai zice de o sticluță pentru parfum? Avem câteva piese din cristal, porțelan, sticlă suflată.

–Poate. Are o măsuță de toaletă. Oh, asta e splendidă. A ridicat o sticluță în formă de inimă, decorată cu flori pe față și pe spate. Consideri profitabilă afacerea?

Dora a zâmbit.

–Nu mă interesează contul din bancă al unui bărbat, chiar dacă este atât de consistent ca al lui Jed. Mă atrage mai degrabă trupul lui. Sticluța costă șaptezeci și cinci de dolari, dar dacă te interesează pot să-ți fac o reducere de zece la sută.

–Adjudecat, și Mary Pat i-a zâmbit la rândul ei. E atrăgător, nu?

–Foarte. Vrei să împachetez cadoul?

–Da. Mary Pat a urmat-o pe Dora la casă. De obicei, nu sunt atât de înfiptă, dar Jed aproape că face parte din familie.

–Înțeleg. Dacă n-aș înțelege, aș fi fost și eu înfiptă. Mai mult decât încântată de rezultatele vizitei, Mary Pat a izbucnit în râs.

–Bine. Știi, Dora, Jed ar avea nevoie... S-a oprit când bărbatul despre care vorbea a apărut din depozit.

–Conroy, vrei ca astea să fie... A tăcut, făcând ochii mari. Mary Pat!

–Bună! A zâmbit destul de forțat. Mă bucur să te întâlnesc aici.

El o cunoștea prea bine. Și-a înfipt mâinile în buzunare.

–Ce faci aici?

–Cumpăr un cadou. Și-a scos cartea de credit, ca să fie și mai convingătoare. Pentru mama.

–Sunt convins că o să-i placă. Cu spatele la Jed, Dora i-a făcut lui Mary Pat semn cu ochiul.

–Are la dispoziție treizeci de zile ca să-l schimbe. S-a întors spre Jed. Ai nevoie de ceva?

Enervat, și-a strâns buzele.

–Vrei ca nenorocitele alea de rafturi să fie fixe sau mobile?

–Poți să le faci reglabile? Grozav. Jed ne dă o mână de ajutor. Zâmbind, Dora s-a întors către Mary Pat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

–E mare lucru să ai un bărbat îndemânatic prin preajmă, a căzut de acord Mary Pat. Jed l-a ajutat pe Brent să termine camera de zi anul trecut. Poate o s-o vezi cândva.

–Ești aproape la fel de subtilă ca o bombă nucleară, Mary Pat. Jed le-a aruncat o privire furioasă și a trântit ușa depozitului în urma sa.

–Este un tip prietenos și liniștit, a precizat Dora.

–De-asta îl și iubim.

Mary Pat a plecat câteva minute mai târziu, mulțumită de treaba făcută în acea dimineață.

„Femeia asta o caută cu lumânarea", s-a gândit înciudat Jed, în timp ce tăia lemnul cu fierăstrăul. Și-a imaginat că se putea descurca singură. Era tentat să-i demonstreze contrariul.

Nu se temea de ea. Să fie al naibii dacă se temea. Dar... A pus fierăstrăul alături și a scos o țigară. Sigur că-l enerva.

Îi plăcea s-o audă râzând. Și-a amintit de felul obraznic în care îi răspunsese în timpul filmului, seara trecută, în întunericul din sală. „N-avea nici o problemă să facă conversație", și-a zis. „La naiba", și-a dat seama că putea sta lângă ea o oră, fără să scoată nici un cuvânt și să nu existe nici un gol în conversație.

Ar fi fost stupid să nu admită că-i plăcea felul în care arăta. Ochi mari și fustă scurtă. Nu se lăsa intimidată ușor. Îi plăcuse grozav cum se năpustise asupra contabilului, cu pumnii strânși și ochi învăpăiați.

S-a surprins zâmbind de unul singur și a stins țigara.

N-o să-i permită niciodată să-i facă una ca asta. N-avea nevoie de bătăi de cap. Nu voia complicații.

Poate că și-a petrecut ceva timp imaginându-și cum o dezbrăca pe Isadora Conroy de hainele elegante pe care le purta. Asta nu însemna că avea de gând să treacă la fapte.

În plus, devenise suspicios și cinic, în buna tradiție a familiei Skimmerhorn. Anii petrecuți în poliție nu făcuseră decât să accentueze tendința. Atâta vreme cât nu are încredere într-o femeie, e în stare să-și țină mâinile acasă.

Zece minute de stat în frig i-au răcorit sângele. A ridicat scândurile și a intrat înăuntru.

Ea era încă acolo, în spatele biroului. Înainte să-și înceapă discursul ironic, i-a văzut fața. Obrajii îi erau palizi, ochii întunecați și strălucitori.

–Vești proaste? a întrebat-o cu voce indiferentă. Văzând că nu-i răspunde, a pus scândurile alături. Dora? S-a oprit în fața biroului, strigând-o încă o dată.

Ea și-a ridicat capul. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. A văzut sute de femei plângând, unele în timpul unor cercetări dure, altele apăsate de păcate grave. Nu-și amintea ca vreuna să-l fi impresionat mai tare decât această femeie înlăcrimată.

A clipit și, scoțând un sunet ciudat, a ieșit din spatele biroului. Rațiunea îl îndemna s-o lase să plece, dar din doi pași a fost lângă ea. A răsucit-o până când a ajuns cu fața la el.

–Ce s-a întâmplat? Tatăl tău?

Luptându-se să-și păstreze calmul, Dora a negat. Ar fi vrut să-și lase capul pe umărul lui Jed. Poate pentru că i l-a oferit, l-a refuzat.

–Stai jos. În ciuda protestelor ei, a așezat-o pe scaun. Vrei s-o chem pe sora ta?

–Nu. A respirat adânc. Pleacă.

Ar fi vrut s-o asculte, dar se simțea vinovat. S-a îndreptat spre baia de alături și a turnat apă într-o cană Dixie.

–Uite. Bea asta. Apoi așază-te din nou, închide ochii și respiră adânc.

–Ce e asta? Un tratament marca Skimmerhorn?

–Cam așa ceva, i-a răspuns el băgându-și mâinile în buzunare.

Cum își simțea gâtul uscat, a băut apa. Stătea cu ochii închiși și lui Jed i s-a părut fragilă, în contrast cu femeia plină de viață care, cu câteva clipe înainte, îi răscolise dorința. S-a așezat pe birou și a așteptat.

–Bine, a spus după un moment. Merge. A oftat și a închis din nou ochii. Mulțumesc.

–Ce s-a întâmplat?

–A sunat telefonul. A oftat și s-a întins după un pachet de batiste. În călătoria de cumpărături dinainte de Crăciun, am cunoscut un dealer. L-am sunat ca să-l întreb dacă are o piesă pe care mi-a cerut-o un client. A respirat din nou adânc. A murit. A fost omorât săptămâna trecută, în timpul unei spargeri.

–Îmi pare rău. Jed detesta aceste cuvinte, pentru că le considera complet inutile.

–Nu l-am întâlnit decât o dată. I-am făcut o ofertă pentru câteva obiecte. După licitație am fost cu Lea la el la magazin și am băut o ciocolată fierbinte. Vocea i s-a stins și a avut nevoie de câteva clipe ca să-și revină. La telefon era fiul lui. A fost omorât acum două nopți.

–L-au prins pe individ?

–Nu. L-a privit pe Jed, care era mulțumit că nu mai plângea. Nu cunosc nici un amănunt. N-am vrut să întreb. Cum ți se pare? l-a întrebat, prinzându-l de mână cu o grabă care i-a surprins pe amândoi. Cum te-ai descurcat

în intervalul care s-a scurs între acea zi groaznică și ziua când te-ai retras?

–Nu poți privi lucrurile la fel când ești în slujbă și când ești civil.

–Te-ai retras pentru că nu mai puteai privi lucrurile cu ochi de polițist?

–Într-un fel, da.

–Nu cred că e un motiv bun.

–Eu așa am crezut.

–Interesantă alegere a timpului verbului, Skimmerhorn. S-a ridicat, sperând să nu mai simtă ghemul din stomac. Puteai să spui „eu cred" – numai dacă nu te-ai răzgândit. O să discutăm mai târziu despre asta. Acum nu sunt pregătită. Mă duc să stau de vorbă cu Lea.

*

Gregg și Renee Demosky au sosit acasă, în Baltimore, la șase fix. Ca de obicei, erau certați. S-au ciondănit timp de douăzeci de minute, cât au făcut de la cabinetul lui Gregg, unde Renee era asistentă și au continuat și în garaj până ce Gregg a parcat BMW-ul lângă Toyota Supra, iar apoi s-au îndreptat spre ușa casei.

–Am fi putut ieși în oraș să luăm cina, a spus Renee în timp ce deschidea ușa din față. Era o blondă statuară aproape în pragul vârstei a doua. Mi-ar plăcea să văd lume, dar fără să rămână cu gura căscată, s-a plâns ea. Parcă am fi în rut, Gregg.

–Mie îmi place să fim în rut, a mormăit Gregg. Haide, Renee, las-o baltă. Tot ce-mi doresc e să mă odihnesc acasă la mine. Cer prea mult?

–Iar eu vreau să ies o noapte în oraș, poate chiar să merg la Inner Harbour. Renee a deschis ușa frigiderului și a scos o cratiță cu ton.

–Dar nu, m-am întors acasă după ce am stat în picioare toată ziua, scobindu-i pe alții în dinți și trebuie să pregătesc cina.

Gregg s-a îndreptat direct către sticla de scotch din living.

–Nu pleca de lângă mine când îți vorbesc. Renee a băgat cratița în cuptor și a luat-o repede pe urmele lui.

S-a oprit, ca și bărbatul ei, să privească dezastrul din livingul lor. Ce nu lipsea fusese distrus sau îngrămădit în mijlocul camerei, pe covorul persan. Colțul în care se aflau televizorul, casetofonul și CD-playerul era complet gol.

–Oh Gregg! Resentimentele au fost date uitării, și Renee s-a aruncat în brațele bărbatului ei. Am fost jefuiți.

–Nu plânge, iubito. Du-te în bucătărie și cheamă poliția.

–Toate lucrurile noastre splendide.

–Nu sunt decât lucruri. A strâns-o aproape și a sărutat-o pe vârful capului. O să facem și mai multe. Încă ne avem unul pe celălalt.

–Oh. În timp ce-l privea, lui Renee îi șiroiau lacrimile pe obraji. Chiar crezi asta?

–Sigur că da. A mângâiat-o pe păr. Și când polițiștii or să termine ce au de făcut aici și o să ne dăm seama ce dracu' s-a întâmplat, o să ieșim. Numai noi doi.

DiCarlo o acompania cu un fluierat pe Tina Turner care cânta la casetofonul din mașină. Era în posesia sirenei, precum și a celor 600 de dolari pe care familia Demosky îi ascunsese în congelator, a minunatului inel cu rubine și diamante pe care Renee îl păstra într-un sertar și a câștigului pe care îl obținuse după ce pasase unui tip din Columbia, Maryland, aparatura electronică.

Una peste alta, considera că avusese o zi bună. Făcând ca totul să pară un jaf obișnuit, și-a plătit și cheltuielile de călătorie. Își putea permite și o cameră la un hotel de lux, după ce pusese mâna și pe papagalul din Virginia.

Dar mai avea de făcut o călătorie urgentă în Philadelphia, după pictură.

Într-o zi sau două, Finley își va da seama cât de eficient și de creativ putea fi Anthony DiCarlo. Și, a reflectat el, o să fie răsplătit cu o recompensă substanțială pentru serviciile aduse.

capitolul 10

Un foc zdravăn ardea în căminul lui Adam. Flăcările vesele se proiectau pe covorul oriental și pe pereții tapetați cu mătase. Un vermut fin arunca luminițe dintr-un pahar gros din cristal Baccarat, tăiat în fațete. Van Cliburn executa un elegant studiu de Chopin. Un valet bătrân și discret servea niște gustări rafinate pe un platou georgian de argint. Era exact genul de cameră de care Jed fugea în timpul copilăriei, cu acel bric-a-brac care amintea de averi din moși-strămoși. Dar exista și o subtilă diferență. În camera aceasta, în casa aceasta, cunoscuse și câteva bucurii trecătoare. În camera aceasta fusese trădat sau certat, ori ignorat.

Asta îl făcea să-și amintească cu tristețe de băiatul care fusese odinioară.

Jed s-a ridicat din incomodul fotoliu Ludovic al XIV-lea, ca să-și întâmpine bunica în capătul salonului.

În haine de seară, arăta ca un moștenitor al familiei Bester-Skimmerhorn. Numai ochii lui, când privea în jos spre flăcările jucăușe, sugerau faptul că a ales alt drum și strădania permanentă de a-și găsi locul.

Nu l-ar fi deranjat o vizită. Dintre toate rudele lui, Honoria a fost singura pentru care avusese sentimente generoase în tinerețe. Și fiindcă destinul a decis astfel, ea a fost și singura rudă pe care a părăsit-o. Dar îl enerva să se comporte frumos la comandă.

A refuzat s-o ia pe Honoria la balul de iarnă, însă ea, folosind o combinație de șiretlicuri, tenacitate și culpabilizare, îl convinsese să revină asupra hotărârii.

– Bine, Jedidiah, ești foarte punctual.

Honoria stătea în picioare, în ușa salonului. Avea pomeții înalți ca cei din New England și ochi albaștri strălucitori. Părul alb ca zăpada era coafat în jurul feței înguste. Buzele, încă pline și ciudat de senzuale, erau arcuite. Se mândrea cu faptul că știa când câștiga un meci, fie că juca bridge, fie că-și impunea punctul de vedere.

–Bunico! Pentru că așa se cuvenea și pentru că știa că-i face plăcere, i-a luat mâna și a ridicat-o spre buze. Arăți splendid.

Era adevărat, și ea știa lucrul acesta. Rochia Adolpho de un albastru intens îi scotea în evidență ochii și silueta elegantă. Diamantele străluceau la gâtul ei, în urechi și la încheietura mâinii. Îi plăceau pietrele prețioase pentru că le moștenise și pentru că era destul de vanitoasă ca să știe că lumea întorcea ochii după ele.

–Toarnă-mi ceva de băut, i-a poruncit cu un ușor accent, care amintea de Boston. Asta ca să ai timp să-mi mai povestești cum ți-ai rânduit viața.

–Nu e nevoie de prea mult timp pentru asta. Dar s-a îndreptat supus spre dulapul cu băuturi.

Și-a amintit când îl prinsese șterpelind din același dulap, cu douăzeci de ani în urmă. A insistat să bea din paharul de whisky – și a băut cât timp ea l-a urmărit cu ochii ca oțelul. Iar apoi, când i s-a făcut îngrozitor de rău, și-a întos capul de la el.

Când o să fii destul de mare, Jedidiah, ca să bei ca un bărbat, o să bem împreună un cocktail. Până atunci, nu face ceea ce nu ești în stare.

–Sherry, bunico? a întrebat-o zâmbitor.

–De ce-aș vrea să beau o băutură pentru doamne în vârstă, când există un whisky atât de bun? Foșnind din mătăsuri, s-a așezat lângă foc. Când pot veni să văd cocioaba în care te-ai mutat de bunăvoie?

–Oricând dorești. Și nu e o cocioabă.

A pufnit și a privit la paharul de cristal greu, plin cu whisky.

–Un apartament amărât deasupra unui magazin mizerabil.

–N-am observat nici un fel de mizerie.

–Aveai o casă foarte potrivită.

–Aveam douăzeci de camere-mausoleu pe care le detestam. Știa la ce trebuia să se aștepte. Pe deasupra, de la ea moștenise tenacitatea care făcuse din el un bun polițist.

În loc să se așeze, s-a îndreptat spre cămin.

–Întotdeauna le-am detestat.

–Nu sunt decât niște lemne și niște cărămizi, i-a retezat-o ea. E o risipă prostească de energie să deteși un lucru neînsuflețit. În orice caz, ești oricând bine-venit aici. Așa cum ai fost întotdeauna.

–Știu. Mai trecuse prin toate astea și altă dată, dar pentru că a vrut să alunge îngrijorarea din ochii ei, a glumit: Nu vreau să-ți tulbur viața sexuală.

–Ar fi destul de greu s-o faci din aripa de est. Oricum, ți-am respectat întotdeauna independența. Și pentru că a observat în timp ce-i făcea ultima ofertă că s-a înseninat puțin, a schimbat subiectul. Când ai de gând să te întorci la munca ta de polițist?

El a ezitat puțin.

–Nu am intenția să mă întorc.

–Mă dezamăgești, Jedidiah. Și, cred, te dezamăgești singur. S-a ridicat, adoptând o atitudine regească. Pune-mi pelerina. E timpul să plecăm.

Dora adora petrecerile. Unul dintre modurile ei preferate de a se reface după o zi grea era să se aranjeze, să se îmbrace și să petreacă seara în mijlocul oamenilor. Nu avea importanță dacă știa doar o singură persoană, atâta vreme cât era multă lume, șampanie, muzică și mâncare bună. Așa se explica faptul că îi cunoștea pe mulți dintre cei care veniseră la balul de iarnă. Unii erau prieteni, alții, clienți de-ai ei sau sponsori ai familiei sale actoricești.

Era în stare să se distreze trecând de la un grup la altul, schimbând câteva cuvinte și ascultând ultimele bârfe. Deși îmbrăcase o rochie albă fără bretele, îi era cald din cauza aglomerației din încăpere și se simțea bine.

–Dora, iubito, arăți fabulos. Ashley Draper, o parvenită de primă mână, care tocmai se despărțise de al doilea soț, s-a apropiat de Dora, învăluită într-un nor de parfum Opium.

–Arăți nemaipomenit, Ashley!

–Ești o drăguță să spui asta, deși știu că sunt cam spălăcită. Chiar după Anul Nou mă duc să petrec o săptămână la Green Door. Sărbătorile sunt extrem de obositoare, nu-i așa?

–Numai Domnul știe cum o să trecem peste ele. Dora și-a îndesat în gură o măslină umplută. Credeam că ești la Aspen.

–Plec săptămâna viitoare. Ashley a făcut semn cu mâna către un alt cuplu. Ce rochie oribilă, a murmurat printre buzele zâmbitoare. O face să semene cu o pătlăgea vânătă umflată.

Amuzată de remarca ei, Dora și-a dat seama că acesta era motivul pentru care o suporta pe Ashley.

–Ești singură sau cu vreun mascul?

–Doamne, nu! Ashley și-a rotit privirea prin încăpere. Însoțitorul meu e o uimitoare colecție de mușchi, cu plete ca ale lui Samson.

Și de astă dată, descrierea făcută de Ashley era exactă. Dora l-a depistat imediat.

–Măi, măi...

–Un artist, a turuit Ashley. Am decis că am nevoie de un sponsor. Apropo de bărbații din viața noastră, am auzit că Andrew a rupt relațiile de afaceri cu tine.

–Așa ai auzit? Pe Dora a amuzat-o faptul că Andrew sau, mai precis, maică-sa răstălmăcise lucrurile.

–Trebuie să spun că sunt în căutarea unei persoane mai serioase care să stea între mine și fisc.

–Și cum merg afacerile?

–Oh, reușim să vindem câte-un flecușteț din când în când.

–Mm, da. Finanțele n-o interesau pe Ashley, câtă vreme cecul cu pensia venea la timp. Ne-ai lipsit aseară la Bergerman.

–Am fost... reținută în ultimul moment.

–Sper că a meritat, i-a trântit-o Ashley, apoi a strâns-o complice de mână. Privește acolo. A coborât vocea, adresându-i-se pe un ton confidențial. E o mare doamnă. Rar își face apariția pe aici.

–Cine? Curioasă, Dora a întors capul. A pierdut restul explicației lui Ashley în momentul în care l-a văzut pe Jed. Surpriză, surpriză, a murmurat. Scuză-mă, Ashley, trebuie să-l văd pe bărbatul în frac.

Arăta nemaipomenit în frac, și-a spus, în timp ce dădea roată sălii de bal ca să ajungă în spatele lui Jed.

–Știu, a spus peste umărul lui. Te întorci în poliție și lucrezi sub acoperire. L-a auzit înjurând ușor, când s-a întors.

–Conroy. Trebuie să fii peste tot?

–Am invitație, i-a spus, uitându-se semnificativ la poșeta de seară. Dar tu, polițistule?

–Iisuse. E destul de neplăcut că mă aflu aici și fără...

–Jedidiah! Vocea autoritară a Honoriei a pus capăt discuției. Ți-ai pierdut bunele maniere și trebuie să te învăț eu? Prezint-o pe prietena ta bunicii.

–Bunica? Cu un zâmbet scurt, Dora a luat mâna fină a Honoriei. Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Skimmerhorn, deși asta îmi contrazice teoria că Jed s-a născut dintr-un ou foarte vechi, cu o coajă foarte tare.

–Nu știe să se poarte în societate. Honoria a studiat-o pe Dora cu interes crescând. Eu sunt doamna Rodgers, draga mea. Am fost scurt timp măritată cu Walter Skimmerhorn, dar am avut grijă să îndrept situația.

–Iar eu sunt Dora Conroy, proprietara locuinței lui Jed.

–Ah! Această singură silabă era cât se poate de expresivă. Și ce fel de chiriaș este nepotul meu?

–Nu prea poți avea încredere în el. Dora i-a aruncat o privire lui Jed, încântată de flăcările din ochii lui. Dar pare destul de curat și nu e scandalagiu.

–Mă bucur să aud asta. Pe vremuri, în tinerețea lui, m-am temut să nu aibă ca proprietar un gardian.

–Atunci puteți fi încântată că a ales să fie de partea legii.

–Sunt foarte mândră de el. Este primul și ultimul Skimmerhorn care nu a acumulat nimic.

–Bunico! Foarte hotărât, a luat-o de braț. Să-ți aduc o gustare?

–Sunt în stare să-mi iau și singură. La fel de hotărâtă, s-a smuls de lângă el. Sunt aici câteva persoane cu care aș vrea să stau de vorbă. Dansează cu fata, Jedidiah.

–Da, Jedidiah, a spus Dora, în timp de Honoria se îndepărta. Dansează cu fata.

–Du-te și găsește pe altcineva să hărțuiești, i-a sugerat el și s-a întors spre bar. Avea nevoie de ceva mai tare decât șampania.

–Bunica te supraveghează, amice. Dora l-a tras de mânecă. Facem pariu că te urechează dacă nu mă duci pe ringul de dans și nu ești fermecător?

Punând paharul alături, Jed a luat-o de braț. Dacă îi înfigea degetele în carne ceva mai tare era hotărâtă să țipe.

–N-ai nici un iubit pe-aici?

–Nu mă întâlnesc cu băieți, i-a spus Dora, mulțumită că Jed adoptase poziția de dans. De obicei, nu-mi dau întâlniri la baluri.

–De ce?

–Pentru că trebuie să am grijă să se distreze el, iar eu prefer să mă distrez eu. Orchestra interpreta o versiune

dulceagă a piesei *Twilight Time*. Ești un bun dansator, Skimmerhorn. Mai bun decât Andrew.

–Mulțumesc mult.

–Sigur, ar fi mult mai drăguț dacă te-ai uita la mine, în loc să te holbezi la ceilalți dansatori. În timp ce el o privea de sus, ea a dat din cap și a zâmbit. Ce e cu tine? Te distrezi bine?

–Detest lucrurile astea. Era o rușine, s-a gândit, că se simțea atât de bine în compania ei. Ție probabil că-ți plac.

–Oh, da. Ar trebui să iei lucrurile așa cum sunt. O ocazie de a te pune în valoare. A ridicat un deget și i-a îndepărtat un fir de păr de pe umăr. Sunt grozavă când e vorba să mă dau mare.

–Deja mi-am dat seama.

–Uimitoare capacități de premoniție. Ți se trage de la faptul că ai fost căpitan?

Și-a plimbat o mână pe spatele ei și a descoperit pielea goală.

–Întotdeauna ieși seara îmbrăcată atât de elegant?

–Numai dacă nu am altă soluție. Îți place rochia?

–Ce a mai rămas din ea. Melodia s-a terminat și a început alta, dar el uitase că nu voia să danseze cu ea. Honoria plutea în brațele unui distins domn cu mustață argintie. Arăți grozav, Conroy.

–Doamne! A făcut ochii mari. Uite cum îmi bate inima.

–Dacă vreau să îți simt inima, o fac când suntem singuri.

–Îți exerciți șarmul de dragul bunicii?

El a privit-o din nou de sus. Ceva din zâmbetul ei l-a făcut să surâdă.

–Te place.

–Sunt o persoană agreabilă.

–Nu, nu ești. Ești o încăpățânată enervantă. Și-a plimbat mâna pe spatele ei gol până în locul unde

mătasea fustei întâlnea mătasea pielii. O încăpățânată foarte sexy.

–Sunt făcută pentru tine, Jed. Și, pentru o clipă, a simțit o înțepătură în inimă, în timp ce-și plimba degetele pe gâtul lui.

–Poate. Și-a coborât capul și a sărutat-o ușor pe buze.

–Absolut, a precizat ea. A simțit o împunsătură în stomac. A ignorat privirile curioase ale celorlalți și nu și-a dezlipit buzele de-ale lui. Putem pleca acasă, să aruncăm hainele de pe noi și să eliberăm puțin din această tensiune.

–Interesantă imagine, Conroy, dar asta sună ca și cum ar urma un *sau*.

–Sau, a spus și a încercat să zâmbească, pentru început am putea fi prieteni.

–Cine a spus că vreau să fiu prietenul tău?

–Nu vrei să te salvezi? Îi mângâie ușor obrazul cu mâna. Pot fi un prieten foarte bun. Și cred că ai nevoie de unul.

Îi atinse latura sensibilă, chiar dacă el se străduia să păstreze distanța.

–De unde știi asta?

–Pentru că toată lumea are nevoie de un prieten. Pentru că este greu să fii singur într-o încăpere plină de lume, dar tu ești.

După o puternică luptă interioară, și-a sprijinit fruntea de a ei.

–La naiba, Dora! Nu vreau să-mi pese de tine. Nu vreau să-mi pese de...

–Nimic? a încheiat ea fraza în locul lui. Când a privit în sus, în ochii lui, s-a simțit străbătută de un fior. Nu ești mort, a murmurat.

–Aproape. S-a tras înapoi. Vreau să beau ceva.

S-au dus împreună l-a bar, a cerut șampanie, iar el scotch.

–Îți spun eu cum facem. Vocea ei era din nou limpede. Să încercăm ceva nou. Nu o să-ți fac necazuri – și invers. Nu o să fac comentarii sugestive sau să te ironizez.

Jed a amestecat gheața din pahar în timp ce o studia.

–Și atunci?

–Haide să fim amândoi drăguți și să ne distrăm bine. Când l-a văzut ridicând din sprâncene, a râs și l-a luat de braț. Bine, eu mă voi distra și tu te vei simți bine. Ți-e foame?

–Puțin.

–Să mergem să vedem ce e la bufet. Dacă ai o farfurie în mână, nici o femeie care îți face ochi dulci nu se așteaptă să dansezi.

–Nimeni nu-mi face ochi dulci.

Dar a plecat cu ea.

–Te înșeli. Și eu ți-aș face ochi dulci, dacă nu te-aș cunoaște. Oscila între crema de somon și ciupercile umplute, așa că a luat din amândouă. Nu cred că te-am mai văzut vreodată la balul de iarnă și în ultimii trei ani n-am lipsit de la nici unul.

Putea să invoce ca pretext munca, și-a amintit Jed. Și-a pus o bucată de brânză în farfurie și a tăcut.

–Genul ăsta de conversație e dificil pentru tine, nu-i așa? A continuat să zâmbească, în timp ce-și umplea din nou farfuria cu mâncare. Ți-am întins o mână, am spus ceva, apoi, în funcție de context, ai râs, ai părut amuzat, supărat, intrigat și ai răspuns. Corect?

–Ai o limbă al naibii de ascuțită, Conroy.

–E un început bun. A luat o porție de paste cu spanac. Spune-mi, bunica ta este acea Honoria Rodgers care a cumpărat de la Christie, cu câteva luni în urmă, candelabrul cloisonné în formă de elefant, de pe vremea dinastiei Qing?

–Nu știu despre nici un elefant, dar este singura Honoria Rodgers pe care o cunosc.

–Extraordinară piesă – cel puțin, pare nemaipomenită în catalog. N-am putut să mă duc la New York, dar am licitat de mai multe ori prin telefon. Nu pentru Qing. Îmi depășea posibilitățile. Aș vrea să-l văd cândva.

–Dacă te interesează o invitație, pot să aranjez cu ea.

–Făceam doar conversație, Skimmerhorn. Încearcă una din astea, l-a invitat cu gura plină, și a luat o înghițitură de paste. Incredibile. Înainte de a putea accepta sau refuza, i-a dat și lui să guste. Grozavă, nu?

–Nu-mi place spanacul. Strâmbându-se, a înghițit o gură de whisky.

–Nici mie nu-mi plăcea, dar tata m-a făcut să mănânc cântându-mi „Popeye marinarul". Aveam douăzeci de ani, a spus ea serioasă. Și eram naivă. Când Jed a zâmbit, ea a ridicat paharul pentru un toast. Pentru noi. Arăți atât de bine când zâmbești.

–Dora dragă. Escortată de tânărul artist, Ashley s-a strecurat spre bufet. Cum reușești să mănânci atât și să-ți păstrezi silueta?

–Doar un mic pact cu Satana.

Ashley a râs veselă și i-a aruncat lui Jed o privire fugară – pe care Dora a calificat-o scurt – dulceagă.

–Isadora Conroy, Heathcliff. Și-a prezentat amicul ca și cum ar fi fost un armăsar premiat la un concurs. L-am descoperit în micuța și minunata lui galerie din South Street.

–Oh? Dora nu și-a bătut capul să-i amintească faptul că magazinul ei era în South. Întotdeauna am vrut să descopăr câte ceva – un mic Cristofor Columb. Sau Indiana Jones. Pentru că Heathcliff o privea uimit, i s-a făcut milă de el. Lăsându-i farfuria lui Jed, i-a întins mâna. Ashley mi-a spus că ești artist.

–Sunt. Eu...

–A făcut cele mai serioase studii de viață senzuală. Ashley a strâns brațul lui Heathcliff, așa cum face o femeie cu animăluțul preferat. Trebuie doar să-l vezi la lucru.

–Va fi primul lucru pe lista mea.

–Nu cred că mi l-ai prezentat pe însoțitorul tău.

–Dar nu am nici unul. Ăsta e un termen depășit, nu crezi? Sună ca și cum ai avea nevoie de cineva alături pentru că singur nu știi încotro să te îndrepți. În ce mă privește, am un extraordinar simț de orientare.

–Dora. Ashley a râs din nou scurt și zgomotos. Ești foarte spirituală.

–Să nu exagerăm, a mormăit Jed în barbă.

Dora l-a privit țintă.

–Jed Skimmerhorn, Ashley Draper și Heathcliff.

–Oh, îmi amintesc de căpitanul Skimmerhorn. Ashley i-a întins mâna, așteptând până când Jed i-a înapoiat Dorei farfuria. Voiam să spun, derutantul căpitan Skimmerhorn. Ne-am gândit să te atragem într-una dintre micile noastre afaceri.

–Nu consider tentante micile afaceri.

De data aceasta, Ashley a râs încet și gros.

–Și eu le prefer pe cele complicate. De unde vă cunoașteți?

Dora a prins mingea din zbor, ca s-o scape pe Ashley de comentariile răutăcioase ale lui Jed.

–Jed și cu mine împărtășim o pasiune, a spus și a sorbit din paharul de șampanie. Pentru pernițele de ace.

Ochii lui Ashley s-au mărit.

–Jed are o colecție impresionantă. Ne-am întâlnit într-un talcioc, când amândoi căutam o inimioară din satin albastru cu broderie, care avea și ace. A scos un oftat ușor.

–Colecționezi... pernițe pentru ace? l-a întrebat Ashley pe Jed.

–De când eram copil. Am făcut o obsesie pentru ele.

–Și are mult gust. I-a aruncat o privire familiară pe sub sprâncene. Încearcă să mă tenteze și pe mine. Și știe perfect că aș face orice ca să le obțin.

–Negocierile... Și-a plimbat degetul pe linia gâtului ei... sunt deschise.

–Fascinant, a murmurat Ashley.

–Așa este, a fost Dora de acord. Oh, uite-i pe Magda și pe Cari. Vă rog să ne scuzați. Vreau să stau de vorbă cu ei.

–Permițe de ace? i-a șoptit Jed la ureche, când s-au pierdut amândoi în mulțime.

–M-am gândit la cutii de sardine, dar păreau atât de snobi.

–Puteai să-i spui adevărul.

–De ce?

S-a gândit puțin.

–Era mai simplu.

–Prea plictisitor. Mai mult, dacă ar fi aflat că stai vizavi de mine, s-ar fi instalat în apartamentul meu, încercând să te seducă. Nu ai fi vrut asta, nu?

Cu buzele strânse în semn de aprobare, Jed a privit peste umerii ei, studiind-o pe Ashley.

–Ei...

–Te-ar fi folosit și apoi te-ar fi dat la o parte, l-a asigurat Dora. O zăresc acolo pe bunica ta. Vrei să ne apropiem de ea?

–Nu, dacă ai de gând s-o chinui cu candelabrul.

Nu asta era intenția ei – nu tocmai.

–Ți-e frică să nu te pună din nou să dansezi cu mine. Eu o să mă duc să vorbesc cu Magda și cu Cari, iar tu ni te alături, dacă vrei, mai târziu.

A luat-o de braț.

–Stai prin preajmă.

–Ce invitație încântătoare! De ce?

–Pentru că, dacă tot trebuie să rămân prins aici pentru următoarele câteva ore, măcar să fiu în compania ta.

–Ce poetic! Cum aș putea să rezist? Să mergem să vedem dacă bunica ta vrea să mănânce ceva. Promit să nu aduc vorba de candelabre decât dacă va fi nevoie.

–Jed!

O mână l-a bătut pe umăr. Jed s-a întors.

–Comisare, a spus el destul de indiferent.

–Mă bucur să te văd. Comisarul de poliție James Riker i-a aruncat lui Jed o privire scurtă și pătrunzătoare. Evident, i-a plăcut ce a văzut, pentru că fața lui slabă și măslinie s-a luminat de un zâmbet. Văd că te menții în formă.

–Da, domnule.

–Ai cam depășit termenul de concediu. Cum ai petrecut de Crăciun?

–Grozav! Pentru că nu putea ignora faptul că Riker o privea pe Dora, a făcut prezentările. Comisarul Riker, Dora Conroy.

–Bună!

Cum avea amândouă mâinile ocupate, Dora s-a mulțumit să-i zâmbească.

–Deci dumneavoastră vă revine obligația de a păstra ordinea și disciplina în Philadelphia.

–Datoria mea este să păstrez oameni ca Jed în funcție.

Spre deosebire de Riker, Dora simțea încordarea care pusese stăpânire pe Jed. Trebuia să facă în așa fel încât să nu și-o exteriorizeze. Dora a schimbat repede subiectul.

–Presupun că, în mare parte, munca dumneavoastră este una administrativă.

–Da, așa este.

–Vă lipsește acțiunea? A zâmbit, întinzându-i lui Jed paharul gol. În povești, polițiștilor întotdeauna le lipsește acțiunea.

–Adevărul e că îmi lipsește. Din când în când.

–Vreau să te întreb ceva. Am un nepot iubitor de sânge care vrea să știe un amănunt. Ai împușcat vreodată pe cineva? Riker s-a prefăcut că nu era surprins de întrebare.

–Nu, regret.

–E în regulă. M-am liniștit.

–Sper că o să mă ierți, domnișoară Conroy, dar trebuie să-l răpesc pe Jed un minut. Primarul ar vrea să schimbe câteva vorbe cu el.

Dora l-a salutat amabil.

–Încântată că v-am cunoscut, comisare Riker.

–Plăcerea a fost de partea mea. Îl reținpe Jed numai câteva clipe.

Jed i-a pasat Dorei paharul gol.

–Scuză-mă.

„Oh, detestă cu adevărat toate astea", s-a gândit ea în timp ce-l urmărea cum se îndepărtează. Nu se exterioriza, dar le detesta. Un om trimis în prima linie ar fi manifestat mai mult entuziasm.

Când s-a întors, clocotea de mânie. Îi părea rău pentru el. Dora s-a întrebat dacă poate găsi o metodă prin care să-l facă să uite de discuția pe care o avusese cu comisarul și cu primarul.

„Să glumească cu el pe tema asta?" s-a întrebat în timp ce se îndrepta spre bufet, ca să-și umple din nou paharul cu șampanie. Probabil era mai ușor să-l enerveze. Pentru asta nu era nevoie de un efort prea mare.

–Credeam că organizează cu mai mult discernământ asemenea petreceri.

Vocea răgușită era ușor de recunoscut. Dora s-a întors cu fața luminată de un zâmbet.

–Doamnă Dawd, Andrew. Ce... plăcere!

Doamna Dawd scotea flăcări pe nări.

–Andrew, adu-mi un pahar de sifon.

–Da, mamă.

Doamna Dawd, cu silueta ei voluminoasă, înveșmântată în satin negru, s-a întors, iar Dora i-a putut zări cele câteva fire de păr crescute în barbă, pe care uitase să le smulgă.

–Știam eu cu cine am de-a face, domnișoară Conroy. L-am avertizat, desigur, dar Andrew, ca orice bărbat, se lasă păcălit de vicleniile femeilor.

–Mi-am extirpat toate șiretlicurile. Pot să vă arăt cicatricile.

Femeia a ignorat-o.

–Dar la ce te poți aștepta de la cineva care se trage dintr-o familie de actori?

Dora a respirat adânc și a sorbit calm din șampanie. Nu voia ca idioata de bătrână s-o scoată din minți.

–Prăpăditele astea de familii de actori, a spus Dora liniștită. Fonda, Redgrave, Bridges. Dumnezeu știe cum de și-au permis să atenteze la bunele moravuri.

–Te crezi deșteaptă.

–Mamă, ți-am adus sifonul.

Doamna Dawd l-a ignorat pe Andrew.

–Te crezi deșteaptă, a mai apus o dată, ridicând vocea destul ca să poată fi auzită de cei din jur. Dar nu-ți merge cu trucurile tale ieftine.

–Mamă...

–Calm, Andrew.

Ochii ei scoteau flăcări. Te ducea cu gândul la o ursoaică ce-și apăra puiul.

–Da, Andrew, fii calm. Dora a zâmbit cu răutate. Mama Dawd tocmai îmi vorbea despre micile mele trucuri. Te referi la acela când i-am spus micuțului tău fiu să-și scoată mâna de sub fusta mea?

Femeia a izbucnit furioasă:

–L-ai *ademenit* în apartamentul tău și când ai văzut că nu mai e receptiv la jalnica ta atracție, l-ai atacat. Pentru că și-a dat seama exact cine ești.

Ochii Dorei străluceau.

–Cine sunt?

–O târfă, a șuierat. O târâtură, o prostituată.

Dora și-a pus jos paharul ca să-și elibereze mâna. A strâns-o pumn și s-a hotărât să-l folosească. S-a mulțumit însă să răstoarne farfuria în părul lucios al doamnei Dawd.

Țipătul care a urmat putea sparge cristalul. Cu crema de somon curgându-i în ochi, doamna Dawd a făcut

un pas înainte. Dora era pregătită de atac, apoi a scos un urlet, în timp ce se retrăgea.

–Dumnezeule, Conroy, a mormăit Jed împingând-o pe Dora afară, prin ușile sălii de bal. Nu pot să te las singură nici cinci minute?

–Dă-mi drumu'! A vrut să-l împingă, dar el i-a blocat brațele. Ea a început.

–Nu-ți plătesc cauțiunea ca să te scot din închisoare. S-a îndreptat spre zona de odihnă, cu fotolii confortabile și vase cu plante. Auzea orchestra care cânta *Stormy Weather*.

Perfect.

–Așază-te. Și-a însoțit comanda cu un gest care a făcut-o să se prăbușească în scaun. Adună-te!

–Uite, Skimmerhorn, asta este problema mea.

–Vrei să-l chem pe comisar să te aresteze pentru tulburarea liniștii publice? a întrebat-o cu blândețe. Câteva minute petrecute în carceră or să te răcorească.

„Ar vrea el", s-a gândit Dora răutăcioasă. A bătut din picioare și și-a încrucișat brațele.

–Dă-mi o țigară.

El avea deja țigara aprinsă și i-a dat-o.

–Mulțumesc. Și n-a mai scos un sunet.

Îi cunoștea obiceiurile. Trăgea trei, poate patru fumuri și apoi o arunca.

–N-am început eu. Și-a strâmbat buzele în timp ce arunca țigara. Jed a decis că era mai bine să stea jos.

–N-am spus că ai început tu.

–N-ai amenințat-o c-o arestezi.

–Mi-am imaginat că are destule probleme ca să-și scoată ardeii iuți din păr. Ce zici de-o băutură?

–Nu. Continua să bombăne. Uite, Skimmerhorn, m-a insultat pe mine, familia mea, femeile în general. Și am suportat, chiar dacă m-a făcut târâtură.

Nu-i mai ardea de glume.

–Ți-a spus ție toate astea?

–Și am suportat, a continuat Dora, pentru că mi-am spus că este o bătrână nebună și zănatică. Nu am vrut să fac o scenă. Nu am avut de gând să mă cobor la nivelul ei. Apoi a mers prea departe, un pas prea departe.

–Ce s-a întâmplat?

–M-a făcut prostituată.

Jed a clipit, luptându-se cu frisonul pe care îl simțea pe ceafă.

–Să mergem s-o punem la punct.

Dora și-a ridicat bărbia, mijindu-și ochii.

–Să nu îndrăznești să glumești.

–Nu glumesc. Cine râde?

–Tu, la naiba! Ți s-a împleticit limba chiar acum.

–Nu-i adevărat.

–Ba da. Te-ai bâlbâit.

–E de la whisky.

–Pe naiba! Și-a răsucit capul, dar el a observat tremurul buzelor ei. Când i-a întors fața spre el, și-au zâmbit.

–Datorită ție am petrecut o seară interesantă, Conroy.

–Bine. S-a calmat, a chicotit și apoi și-a pus capul pe umărul lui. Am încercat să fac ceva care să-ți distragă atenția de la problemele cu comisarul și cu primarul.

–De ce-aș fi fost supărat?

–Te presează, nu-i așa? Deși nu s-a mișcat, l-a simțit tresărind. Din fericire pentru mine, a apărut doamna Dawd și n-a trebuit să inventez nimic.

–Deci i-ai aruncat mâncarea în cap ca să-mi ridici moralul.

–Nu, ăsta a fost un gest egoist, dar mi-a fost de un real folos. Și-a întors capul. Dă-mi un pupic, vrei?

–De ce?

–Pentru că îmi doresc unul. Unul prietenesc.

I-a pus un deget pe barbă ca s-o ridice și și-a lipit buzele de ale ei.

–E destul de prietenesc?

–Da, mulțumesc.

A început să râdă, dar el i-a înlănțuit gâtul cu brațele. Cu ochii închiși, și-a apropiat din nou gura de a ei, i-a mângâiat buzele pe rând cu limba și i-a sorbit răsuflarea.

Era ca apa limpede, dulce după o sete cumplită. Se sorbea ușor.

A simțit o nevoie imperioasă, un val de căldură care a lăsat-o fără vlagă. N-a tras-o mai aproape, nici n-a sărutat-o mai tare. Imediat s-a calmat, s-a detașat, încercând să se stăpânească.

Când s-a îndepărtat, ea a rămas cu ochii închiși, absorbită de intensitatea senzațiilor. Urechile îi țiuiau când și-a deschis ochii.

–Doamne, a fost tot ce a reușit să articuleze.

–Probleme?

–Așa cred. Și-a strâns buzele. Putea să jure că tremură. Cred... Cred că o să plec.

Când s-a îndreptat de spate, genunchii îi tremurau. „E foarte greu, s-a gândit, să stăpânești situația când îți tremură genunchii." Și-a apăsat o mână pe abdomen unde simțea o minge de foc.

–Doamne, a spus din nou și s-a îndepărtat.

capitolul 11

Noul sistem de alarmă din casa Dorei l-a enervat la culme pe DiCarlo. Timpul îndelungat de care a avut nevoie ca să treacă de încuietorile zdravene i-a dat programul peste cap. Spera să intre și să iasă din depozit la miezul nopții. Cu siguranță, dacă doamna Conroy a cumpărat blestemata aia de pictură, aceasta era înăuntru, ținând seama de ceea ce îi spusese funcționarul în Ajunul Crăciunului.

Se putea considera norocos dacă reușea să intre în depozit la miezul nopții. Și ce era mai rău, începuse să cadă o lapoviță scârboasă. Mănușile chirurgicale îl protejau prea puțin de frig.

Pe deasupra, nu era nici lună, s-a gândit în timp ce dârdâia. Totuși, nu se vedea nici o mașină în parcare, ceea ce însemna că nu era nimeni acasă. În pofida complicațiilor, putea să ajungă mâine-dimineață la New York. O să doarmă toată ziua, apoi o să ia un avion spre coastă. După ce va pune mâna pe jucăriile lui Finley și va primi gratificația generoasă, va zbura înapoi spre New York pentru distracția din ajunul Anului Nou.

DiCarlo tremura din cauza fulgilor de zăpadă care i se strecurau pe sub guler ca niște ace de gheață.

Când a sărit ultimul arc, a scos un suspin de mulțumire.

După cincisprezece minute însă, era sigur că pictura nu se afla în magazin. Și-a impus să se stăpânească să nu distrugă totul. Era preferabil ca nimeni să nu știe că acolo s-a dat o spargere.

A mai făcut un tur prin magazin, ridicând automat mici fleacuri pe unde trecea, inclusiv câinele Foo pe care

încercase Terri să i-l vândă. Resemnat, DiCarlo a luat-o în sus pe scări. A înjurat încet, când a văzut yala de la ușa din capătul scărilor. Părea una obișnuită, care nu-i crea probleme.

A ascultat, dar nu a auzit nici un zgomot. Nici radio, nici televizor sau discuții. A luat-o în liniște de-a lungul holului, privind atent pe fereastră, ca să fie sigur că parcarea era încă goală.

Trei minute mai târziu se afla în apartamentul lui Jed. A terminat cercetarea aproape înainte să înceapă. Nu erau picturi pe pereți, nimic împăturit în dulapuri. Nu a găsit nimic sub pat, în afară de o copie după *The Haunting of HUI House* de Shirley Jackson.

A descoperit un pistol de calibru 38 în noptieră, dar după o scurtă examinare l-a pus la loc. Până nu găsea pictura, n-avea de gând să fure nimic. În drum spre ieșire a aruncat o privire halterelor din sufragerie.

A intrat în apartamentul Dorei în câteva secunde. Femeia nu-și bătuse capul să încuie.

Cercetarea ridica însă probleme cu totul diferite. În timp ce în apartamentul lui Jed găsise foarte puțină mobilă, casa Dorei era ticsită. Dezordinea de la Jed izvora din nepăsare. La Dora era un stil de viață.

În apartamentul ei existau multe picturi. O acuarelă, două portrete ovale, un profil de bărbat cu guler înalt și unul de femeie. Alte lucrări de litografie, postere publicitare și câteva desene în peniță, pe congelator. Dar nici o pictură abstractă pe perete.

S-a îndreptat spre dormitor, ca să caute în dulap. Pentru că și el lăsase ușa descuiată, abia a avut timp să reacționeze când a auzit-o deschizându-se. În momentul în care s-a trântit ușa, DiCarlo s-a ascuns în dulap, în spatele unor haine divers colorate. „Trebuie să fiu nebună, și-a spus Dora. Absolut nebună." Și-a scos haina, a lăsat-o pe spătarul scaunului și a căscat. Cum de și-a lăsat părinții s-o convingă să facă așa ceva?

Continuând să bombăne, s-a îndreptat direct spre dormitor. Planurile ei pentru seară fuseseră atât de simple, s-a gândit. O masă ușoară, cu pui la grătar și orez; o baie lungă și parfumată, cu un pahar de Chardonnay alături. Intenționa să încheie seara cu o carte bună lângă focul din dormitor.

„Dar nu", și-a spus aprinzând lampa Tiffany de lângă pat. O, nu, căzuse iar în vechea capcană a spectacolului care trebuia să continue.

Era vina ei că, de trei generații, virusul scenei se răspândea în familia ei ca gripa? Era vina ei că tatăl ei o bătuse la cap să se înscrie în uniune?

„Absolut, nu, a decis, trăgându-și peste cap puloverul negru de cașmir. Nu eu le-am dat blestemata de gripă. Nu sunt obligată să sar în gol numai pentru că am un card „ATSE".

Oftând, s-a aplecat să-și scoată ciorapii negri. În loc să petreacă o seară relaxantă acasă, răspunsese chemării nebunești a mamei ei și stătuse ore în șir printre obiectele de recuzită și decorurile care se schimbau.

Chiar nu-i făcea nici o plăcere. Nu voia să stea în spatele scenei și să asculte ecoul vocilor, să plece în grabă când luminile se stingeau ca să se schimbe decorul, să simtă mândria actorilor chemați la scenă deschisă.

În același timp, s-a gândit Dora în timp ce căsca, era ceva ereditar...

Printr-o fantă de câțiva centimetri între ușile întredeschise ale dulapului, DiCarlo avea o vizibilitate excelentă. Urmărind scena, simțea că îi trecea supărarea. Situația oferea posibilități neexplorate încă. Femeia care se apleca și se întindea la capătul patului făcuse un striptease foarte incitant și acum avea pe ea numai un sutien micuț din dantelă. DiCarlo a studiat curba moale a fundului Dorei, care era aplecată să-și frece degetele de la picioare.

Era frumos construită, din linii ferme. Și, după felul în care se mișca, părea a fi foarte rapidă.

E adevărat că ea îi schimbase planurile, dar DiCarlo se mândrea cu propria-i gândire creativă. Pur și simplu o să aștepte până când femeia, foarte drăguță și foarte singură, o să se bage în pat.

Dora s-a întors și și-a examinat sânii strânși în sutienul din dantelă.

„Foarte drăguț", s-a gândit și a zâmbit în întuneric. „Cu adevărat foarte drăguț."

Dar imediat ce ea va ajunge în pat, și-a imaginat DiCarlo, nu va fi nici o problemă să-și folosească farmecul impresionant – și pistolul 22 automat – pentru a o convinge pe femeie să-i spună unde era pictura.

Dora și-a dat părul pe spate, și-a mișcat umerii. Părea că se pregătește, s-a gândit DiCarlo. Sângele îi zvâcnea în vine și tremura nerăbdător. Cu ochii închiși și cu un început de zâmbet pe față, și-a rotit ușor capul.

Dora și-a ridicat mâinile spre închizătoarea din față a sutienului.

Clătinându-se, s-a lovit de ușa dulapului. DiCarlo era cuprins de un amestec de furie și frustrare.

–Așteaptă! a strigat Dora apucând o rochie de casă de pe marginea patului. Aprinzând lumina, s-a grăbit să ajungă în living. A ezitat cu mâna pe clanță.

–Jed?

–Deschide, Conroy.

–M-ai speriat, a spus în timp ce deschidea ușa. Tocmai... Felul în care arăta a făcut-o să tacă. A mai văzut accese de furie și altă dată, dar niciodată una atât de intensă și niciodată îndreptată împotriva ei. Instinctiv, a ridicat o mână și a dus-o la gât, apoi a făcut un pas înapoi. Ce este?

–Ce dracu' crezi că faci?

–Ah... mă bag în pat, a spus ea prudent.

–Crezi că dacă îți plătesc chirie poți să-ți folosești blestemata ta de cheie și să scotocești prin lucrurile mele când ai chef?

Și-a coborât mâna și a apucat hotărâtă clanța.

–Nu știu despre ce vorbești.

–Lasă prostiile. Jed a apucat-o de încheietură și a tras-o spre hol. Știu să recunosc când mi-a răscolit cineva casa.

–Mă doare. Zadarnic încerca să opună rezistență. Era speriată, cu adevărat speriată, că putea face lucruri și mai rele.

–Ai riscat când ai pătruns în intimitatea mea. Furios, a proptit-o de peretele opus. Plânsul ei înăbușit nu făcea decât să-i mărească furia. După ce ai scotocit? a întrebat-o. Ce dracu' credeai că o să găsești?

–Dă-mi drumu'! S-a răsucit negând cu vehemență. Ia-ți mâinile de pe mine.

–Ai vrut să scotocești prin lucrurile mele? Ochii lui aruncau văpăi.

Animalul era dezlănțuit, ăsta era singurul lucru la care se putea gândi.

–Ți-ai imaginat că, dacă m-ai primit la tine, poți să-ți bagi nasul în sertarele mele, în dulapul meu, și eu o să te las? A târât-o după el, făcând-o să se împleticească. Bine. A deschis ușa trântind-o de perete și a împins-o înăuntru. Uită-te bine în jur. Dora avea buzele albe. Respirația îi ieșea șuierând printre ele. Jed se afla între ea și ușă. Nu exista nici o posibilitate să scape. În timp ce inima îi bătea cu putere, i-a văzut fața descompusă de furie.

–Ești complet nebun.

Nici unul dintre ei nu l-a auzit pe DiCarlo strecurându-se pe culoar afară.

Erau doar la doi pași și Dora tremura cu mâinile întinse pe lângă halatul care-i alunecase de pe umeri.

–Credeai că n-o să observ? S-a mișcat prea repede ca ea să poată scăpa, apucându-i halatul de revere și apoi i-a dat drumul brusc. Am fost polițai timp de paisprezece ani blestemați. Cunosc toate semnele.

–Încetează! S-a împins în el. Zgomotul halatului sfâșiat pe umeri a fost ca un țipăt. Lacrimi de groază au izbucnit din ochii ei, împiedicând-o să mai vadă. Nu am fost aici. Nu m-am atins de nimic.

–Să nu mă minți.

Dar primul semn de îndoială i se strecurase în inimă.

–Dă-mi drumu'! Lacrimile îi curgeau picurând pe masă. Încet, ca o femeie care așteaptă ca tigrul să atace din nou, s-a retras câțiva pași. N-am fost niciodată aici. Am venit acasă cu zece minute în urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, poți să verifici capota mașinii, nici nu s-a răcit. Vocea îi tremura. Am fost la teatru toată seara. Poți să suni, să te convingi.

El n-a spus nimic, privea numai silueta ei din ușă. Halatul era pe jos, desfăcut. Vedea cum îi tremurau mușchii și cum îi șiroia pe față transpirația provocată de frică. Plângea în hohote, suspinând, în timp ce bâjbâia după clanța ușii.

–Stai departe de mine, a șuierat. Dora a reușit să fugă, ieșind pe ușa deschisă și trântind-o pe a ei. El a rămas exact acolo unde era, așteptând să-și recapete controlul.

N-a greșit. Doamne, n-a greșit! Cineva a fost în casă. Știa asta. Cărțile lui au fost mișcate din loc, hainele scoase afară, pistolul cercetat.

Dar nu fusese Dora.

Scârbit, și-a apăsat ochii cu palmele. A răbufnit. Nu era nici o surpriză, s-a gândit, coborându-și mâinile. Aștepta să răbufnească de câteva luni.

Se întorsese acasă la sfârșitul unei zile mizerabile, după negocieri cu avocați, contabili și bancheri, și răbufnise din senin.

Și dacă asta nu era suficient, terorizase și o femeie. De ce i-a cășunat pe ea? Pentru că l-a atras. L-a atras, și el a găsit modalitatea perfectă de a o face să plătească prețul. „Frumos comportament, Skimmerhorn", s-a gratulat singur și s-a îndreptat spre bucătărie. Căuta sticla de whisky.

S-a oprit înainte de a-și turna primul pahar. Și-a trecut o mână prin păr, a respirat adânc și s-a îndreptat spre apartamentul Dorei, să ia taurul de coarne.

Când a auzit ciocănitura, Dora s-a oprit. A ridicat capul. S-a împiedicat în propriile picioare.

–Dora, îmi pare rău! De partea cealaltă a ușii, Jed a închis ochii. La dracu', a șuierat și a bătut din nou. Lasă-mă să intru un minut, te rog. Vreau să mă asigur că ești bine. Dincolo de ușă domnea liniște deplină. Lasă-mă doar un minut. Jur, n-o să te ating. Vreau să văd dacă ești bine, asta-i tot.

Supărat, a răsucit clanța.

Cu ochii mari, Dora o privea cum se rotește. O, Doamne, a intrat în panică, nu a încuiat-o. Un sunet slab i-a ieșit din gât. S-a îndreptat spre ușă chiar în momentul în care Jed a deschis-o. A înghețat și Jed i-a putut citi pe față groaza pe care o mai văzuse întipărită de atâtea ori pe fețele oamenilor. Spera să-și amintească cum să facă să șteargă teama, așa cum își amintise și s-o provoace. Foarte încet, a ridicat mâinile cu palmele în afară.

–Nu mă mișc de aici, nu vin mai aproape. Ea tremura ca o frunză. Nu vreau să te ating, Dora. Vreau doar să-mi cer scuze.

–Pleacă imediat.

Avea obrajii încă uzi, dar ochii îi erau uscați și îngroziți. Nu putea să plece până nu-i alunga teama.

–Te-am rănit? Și-a dat seama de stupiditatea întrebării. Sigur că te-am rănit. Felul în care plângea când o lipise de perete i-a revenit în minte și inima i s-a strâns.

–De ce?

Faptul că i-a pus întrebarea l-a mirat.

–Contează? Nu am nici o scuză. Nici scuzele nu mai contează după ce-am făcut. Aș vrea să... A făcut un pas înainte, dar s-a oprit când ea a tresărit. Ar fi preferat un șut în măruntaie. Aș vrea să pot spune că a fost justificat, dar nu a fost.

–Vreau să știu de ce. Mâna i se închidea și se deschidea pe gulerul halatului. Îmi datorezi o explicație.

Simțea că avea o minge de foc în gât. Nu știa ce era mai rău, s-o înghită sau s-o scuipe. Dar ea avea dreptate. Trebuia să-i dea o explicație.

–La o săptămână după ce mi-a ucis sora, mi-a lăsat semne prin casă. Nici vocea, nici figura nu lăsau să se vadă cât de greu îi venea să mărturisească. A lăsat pe noptiera mea un instantaneu al ei și câteva tăieturi din ziar cu imagini din timpul exploziei. Greața îl cuprinsese cu intensitatea pe care o simțise în toate lunile din urmă. Se albi, ca și cum ar fi dat aceeași bătălie. Voia doar să știu că poate să-mi facă felul oricând. A vrut să fie sigur că știu cine purta răspunderea pentru moartea lui Elaine. Când am venit acasă, seara, și am crezut că ai fost înăuntru, am retrăit scena.

Avea o față frumoasă, expresivă. Putea citi pe ea orice emoție. Groaza și furia pe care era pregătit să le înlăture au dispărut. Au fost înlocuite de licăriri de înțelegere și de simpatie.

–Nu mă privi în felul ăsta. Tonul lui era repezit și, după cum i s-a părut ei, defensiv. Nu pot să schimb nimic din ce am făcut.

Ea și-a coborât ochii.

–Ai dreptate. Nu se poate. Când m-ai sărutat aseară, am crezut că ceva s-a întâmplat între noi. Își ridică din nou privirea, însă avea ochii reci. Dar așa ceva nu se va mai putea întâmpla. Pentru că tu nu ai încredere în mine. Și asta doare, Jed, dar greșeala îmi aparține.

Știa că situația era fără speranță.

–Mă pot muta dacă vrei, spuse cu o voce sugrumată. Pot pleca în seara asta și-mi iau lucrurile mai târziu.

–Nu e necesar, dar fă ce vrei.

Dând din cap, păși înapoi pe hol.

–Crezi că o să-ți revii?

În loc de răspuns, se îndreptă spre ușă, o închise încet și răsuci cheia în broască.

Dimineața a găsit pe birou flori. Margarete, puțin ofilite, care miroseau a primăvară, îngrămădite într-un vas Minton. Încruntată, Dora și-a reprimat plăcerea pe care a resimțit-o în primul moment și le-a ignorat.

Nu se mutase. Și-a dat seama de asta după bufniturile pe care le auzise când trecuse pe lângă ușa lui mai devreme.

Nu știa dacă lucrul acesta trebuia s-o mulțumească. În fond, Jed Skimmerhorn era un chiriaș care plătea. Nimic mai mult. Nimeni nu o speriase așa, nu o amenințase și nu îi zdrobise inima, pentru ca după aceea s-o farmece cu un buchet de margarete. Putea să încaseze cecul în fiecare lună, să-l salute politicos dacă se întâmpla să se întâlnească pe hol și să-și vadă de viața ei.

Era o chestiune de mândrie.

În timp ce Terri și Lea deschideau magazinul, ea a scos facturile, a deschis carnetul de cecuri și s-a pregătit de muncă.

Câteva clipe mai târziu a aruncat o privire spre margarete și nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească. Apoi s-a auzit zgomotul unor bocanci în jos, pe scări. Și-a strâns buzele și a privit fix notele de plată pentru electricitate.

Jed a ezitat în capul scărilor, gândindu-se la un pretext rezonabil pe care să-l invoce. Putea să jure că temperatura a scăzut cu zece grade când a intrat el în magazin.

Nu putea s-o acuze că-l trata cu răceală. Dar îl făcea să se simtă un dobitoc, pentru că se oprise să cumpere flori la întoarcerea de la sala de sport.

–Dacă lucrezi aici, pot să termin rafturile mai târziu.

–Mai am de lucru câteva ore, a spus ea. Nu și-a ridicat privirea.

–O să iau câteva lucruri din oraș. A așteptat zadarnic un răspuns din partea ei. Ai nevoie de ceva?

–Nu.

–Bine. S-a întors pe scări. Atunci o să le termin după-amiază. Pe urmă o să ies să-mi cumpăr o cămașă de forță.

Dora a ridicat o sprânceană, în momentul în care el a trântit ușa. „Probabil crede că o să mă arunc în brațele lui, pentru că mi-a cumpărat flori. Cretin." A privit-o pe Terri care trecea prin magazin.

–Bărbații sunt niște cretini.

Normal ar fi fost ca Terri să zâmbească răutăcios și să completeze afirmația cu propriile exemple. În schimb, stătea în ușă, frecându-și mâinile.

– Dora, ai luat tu sus câinele? Mica piesă chinezească? Știu că-ți place să muți lucrurile.

–Câinele Foo? Cu buzele strânse, Dora bătea cu creionul în birou. Nu. Nu am atins nici un obiect de la Crăciun. De ce?

Terri a zâmbit jenată.

–Nu-l găsesc. Pur și simplu, nu-l găsesc nicăieri.

–Probabil a fost mutat. Poate Lea...

–Am întrebat-o și pe ea, a întrerupt-o Terri. Vocea abia i se auzea. I-o arătase unui client zilele trecute. Acum nu mai era.

–Nu intra în panică. Dora a plecat de lângă birou. Lasă-mă să arunc o privire în jur. Poate i-am schimbat eu locul.

Era însă convinsă de contrariu. Magazinul Dorei trebuia să pară o locuință, în care valorile și fleacurile erau atent aranjate unele lângă altele. Exista întotdeauna o regulă după care erau aranjate – regula Dorei.

Cunoștea locul fiecărui obiect, până la ultima carte poștală.

Lea era ocupată cu un client și i-a aruncat surorii ei doar o privire rapidă, apoi a continuat să arate niște vase în care se păstra tutunul.

–Era în vitrina lui, a spus Terri încet. L-am arătat în Ajunul Crăciunului, chiar înainte de închidere. Și sunt sigură că l-am văzut ieri, când am vândut figurina Dulton. Erau una lângă alta. Aș fi observat dacă lipsea.

–În regulă. Dora a bătut-o pe Terri pe umăr. Să aruncăm o privire prin jur.

Rezultatul primei inspecții era îngrijorător. Dora pusese cu mâna ei în vitrină un scarabeu. A întrebat pe un ton calm:

–Terri, ai vândut tu ceva de dimineață?

–Un set de ceai Meissen. Lea a vândut balansoarul de mahon și o pereche de candelabre de alamă.

–Nu ai vândut nimic altceva?

–Nu. Chipul lui Terri a pălit. Ce s-a întâmplat? Lipsește ceva?

–Salatiera, cea de email, care era acolo. Dora s-a stăpânit să nu înjure. Și călimara care era înăuntru.

–Cea de cositor? Terri s-a întors spre vitrină mormăind: O, Doamne, Dora!

Dora și-a scuturat capul în loc de răspuns și a făcut un tur rapid prin tot magazinul.

–Prespapierul Chelton, a spus după câteva momente. Sticla de parfum Baccarat, sigiliul Fabergé... Numai ăsta costa 5 200 de dolari. Și tabachera din bachelită. Aceasta costa numai trei dolari, însă dispariția ei a înfuriat-o mai tare decât cea a Fabergé-ului. Toate obiectele erau destul de mici ca să poată fi strecurate într-un buzunar sau într-o geantă.

–Nu am avut mai mult de opt-nouă persoane în magazin de dimineață, a început Terri. Oh, Dora, trebuia să-i supraveghez mai atent.

–Nu e vina ta.

–Dar...

–Nu este. Deși clocotea de furie, a luat-o pe Terri de mijloc. Nu putem trata pe oricine trece de ușa magazinului

ca pe un hoț. În cele din urmă, o să punem acele blestemate de oglinzi de securitate pentru supravegherea mărfurilor.

–Dora, Fabergé-ul.

–Știu. O să întocmesc un raport și am să-l prezint companiei de asigurări. Terri, vreau să-ți iei pauza de masă acum.

–Nu pot să mănânc.

–Atunci du-te să te plimbi. Cumpără-ți o rochie. O să te ajute să te simți mai bine.

Terri și-a suflat nasul.

–Nu ești supărată?

–Supărată? Sunt furioasă. A privit-o cu ochii mijiți. Dacă se întoarce și încearcă să ia altceva, o să-i rup degetele. Acum du-te și limpezește-ți mintea.

–Bine. Și-a suflat nasul încă o dată și a lăsat-o pe Dora singură în camera mică a magazinului.

–S-a întâmplat ceva rău? a întrebat Lea când și-a băgat capul înăuntru.

–Destul de rău.

–Îmi pare rău.

–Nu-mi spui că trebuia să încui lucrurile?

Lea a oftat.

–Cred că asta dovedește că am avut dreptate, dar după câteva săptămâni de muncă aici am înțeles de ce n-o faci. Vrei ca atmosfera să fie cât mai destinsă.

–Da. Dora și-a frecat fruntea, încercând să scape de durerea de cap. Poți crea o ambianță plăcută cu zece mii.

–Zece mii, a repetat Lea, cu ochii cât cepele. Zece mii de *dolari*? O, Doamne, Dory!

–Nu-ți face griji, sunt asigurată. La naiba cu asta! Închide magazinul pentru o oră. Ieși și mănâncă sau fă ce vrei. Eu o să mă duc în spate să iau ceva. Vreau să fiu singură.

–Ești sigură? Lea a privit fix în ochii surorii ei. Ești sigură. O să încui.

–Mulțumesc.

capitolul 12

Jed se întreba dacă întoarcerea la sediul poliției, pentru prima dată de la retragerea lui, nu era tot un fel de a se pedepsi. Putea să-și fixeze o întâlnire cu Brent oriunde în altă parte și să-i evite pe cei care îi aminteau că acum era un civil. Dar Jed s-a îndreptat spre fostul lui birou, locul unde își petrecuse opt din cei paisprezece ani de muncă în poliție, pentru că știa că trebuia să depășească situația. Felul în care își pierduse controlul cu o noapte înainte îi dovedise că erau o grămadă de lucruri cu care trebuia să se confrunte.

Totul era neschimbat. Aerul mirosea tot a cafea dată în foc, a trupuri transpirate și a fum stătut – totul acoperit de mirosul de dezinfectant. Pereții fuseseră zugrăviți recent, dar culoarea bej proprie instituțiilor se păstrase. Zgomotele erau familiare. Sunetul telefoanelor, zgomotul tastaturilor, vocile ridicate.

Faptul că venise acum fără armă îl făcea să se simtă stânjenit.

Era aproape gata să se întoarcă din drum, dar doi polițiști în uniforme s-au îndreptat spre ușă, pregătindu-se să plece în patrulare. Și-a dat seama că l-au recunoscut. Cel din stânga era Snyder, și-a amintit Jed cu o tresărire.

–Căpitane, domnule!

„Pe zi ce trece sunt tot mai tineri", s-a gândit Jed. Acesta abia dacă împlinise vârsta la care bărbații încep să se bărbierească. După ce-i salută, își continuă drumul.

S-a oprit lângă ghișeu și a așteptat până când polițaiul cu umeri lați s-a întors.

–Ryan! Când l-a observat pe Jed, fața i-a înflorit într-un zâmbet atât de larg, încât părea că ochii i-au dispărut în faldurile pielii roșcate de irlandez.

–Căpitane! A ieșit de după birou, strângând mâna lui Jed ca într-o menghină de oțel. Îmi pare bine că te văd.

–Cum merg treburile?

–Oh, cum știi. Nimic nou sub soare. S-a aplecat peste tejgheaua care îi despărțea. Lorenzo a încasat-o la magazinul de băuturi săptămâna trecută.

–Am auzit ceva. Ce s-a întâmplat?

–Un tip a încasat un glonț, el a șters sângele și a ieșit în stradă.

–După ce a scos glonțul cu dinții.

–Cam așa. Cineva l-a strigat pe Ryan, dar el i-a cerut să aștepte. Noi lipseam de-acolo, căpitane, a spus întinzându-se din nou peste birou. Goldman face pe căpitanul. Vreau să spun că se poartă ca și cum ar fi cel mai bun, dar să fim serioși. Omul e un ticălos.

–O să-l dai de gol.

–Nu, domnule. Ryan a scuturat din cap. Unele lucruri sunt posibile, altele nu. Oamenii știu că pot să-ți vorbească direct. Știu că ești același și pe stradă, și în spatele biroului. Goldman poate duce povara comenzii strecurându-se printre reguli și proceduri. Schiță un zâmbet disprețuitor. Nu poți să-l prinzi când iese pe ușă, doar dacă s-ar afla acolo o cameră de filmat și trei reporteri.

–O publicitate bună nu face rău departamentului. Locotenentul Chapman este aici? Vreau să vorbesc cu el.

–Sigur, cred că e în biroul lui. Poți să-l chemi jos. Ryan s-a întors cu un aer încurcat.

–Am nevoie de ecuson de vizitator, sergent.

–Mi-e silă, a mormăit Ryan în timp ce-i dădea unul. Ți-am spus deja, mi se face silă.

–Mi-ai spus. Jed a strecurat legitimația în cămașă.

Ca să ajungă la Brent, trebuia să treacă prin țarcul taurilor. Ar fi preferat un vals lent pe cărbuni încinși.

Stomacul i se strângea de câte ori își auzea numele strigat. De fiecare dată era obligat să se oprească și să schimbe câteva cuvinte, încerca să evite speculațiile, întrebările fără răspuns.

I s-a părut o veșnicie până când a ajuns la ușa lui Brent.

A bătut o dată, apoi a împins ușa deschisă. Brent stătea la biroul lui, cu telefonul la ureche.

–Spune-mi ceva ce nu știu. S-a ridicat. Imediat, starea de iritare pe care o resimțise mai înainte s-a risipit. Da, da, și când ai de gând să fii direct, o să ne înțelegem. Vorbim atunci. A închis și s-a așezat din nou pe scaun. Erai prin apropiere și te-ai gândit să treci pe-aici, nu-i așa?

–Nu. Jed s-a așezat și a scos o țigară.

–Știu, vrei o cafea ca la poliție.

–Când vreau să-mi fie rău, pot s-o fac și singur. Jed a aprins un chibrit. Nu voia să întrebe, nu voia să se amestece. Dar a făcut-o. Goldman este un ticălos atât de mare cum pretinde Ryan?

Strâmbându-se, Brent s-a dus să ia două cești de cafea.

–Mă rog, nu este întruchiparea popularității. L-am surprins pe Thomas jos, în vestiar, înfigând ace în păpușa care îl întruchipa pe Goldman. Mi-am dat seama de asta pentru că avea ochii mici ca niște mărgele și dinții mari.

Jed a luat cafeaua.

–Ce-ai făcut cu păpușa?

–Am înfipt și eu câteva ace. Cu toate acestea, Goldman nu pare să se simtă prea rău.

Jed a rânjit. După prima înghițitură de cafea, a dat-o deoparte.

–Știi, aș putea să-ți pun o vorbă bună la șef. Presupun că o să țină seama de recomandarea mea.

–Nu mă interesează. Brent a împins cana de cafea, ca să nu fie nevoit s-o arunce la gunoi. Sunt sătul de funcții. Thomas va înceta să mai înfigă ace într-o

păpușă cu rame de baga. S-a așezat pe marginea biroului. Întoarce-te, Jed.

Jed și-a coborât privirea asupra cănii de cafea și apoi și-a ridicat încet ochii.

–Nu pot. Pentru numele lui Dumnezeu, Brent, mă aflu într-o încurcătură. Dă-mi o insignă acum și nu știu cum o să mă descurc. Aseară... A trebuit să se oprească. A tras un fum adânc din țigară... cineva mi-a scotocit prin lucruri.

–A fost o altă spargere?

Jed a scuturat din cap.

–De data asta a fost abil. Câteva lucuri mutate de la locul lor, un sertar închis, în timp ce eu l-am lăsat pe jumătate deschis, cam așa ceva. Am lipsit cea mai mare parte din zi. Am fost la proprietatea lui Elaine, acolo unde își avea casa. Obosit, și-a masat gâtul. După aceea, m-am dus și am băut, apoi am văzut un film. Am venit acasă, am aruncat o privire în jur și m-am dus după Dora.

A mai luat o gură de cafea. Nu era mai amară decât gustul pe care deja îl simțea în gât.

–Vreau să spun că m-am dus după ea, Brent. Am văzut negru în fața ochilor, am luat-o de gât. Dezgustat, a strivit țigara și s-a ridicat în picioare.

–Doamne, Jed! Buimăcit, l-a urmărit pe Jed care măsura cu pași mari încăperea. Doar n-ai lovit-o?

–Nu. Cum putea să se simtă jignit de întrebare? și-a spus Jed. Totuși, am speriat-o de moarte. Așa m-am simțit și eu după ce mi-am revenit. N-am intenționat asta. N-am făcut-o cu sânge rece. Pur și simplu, am răbufnit. Nu mi-aș fi permis să fac așa ceva dacă aveam insigna, Brent. S-a întors spre el. Insigna a însemnat întotdeauna ceva pentru mine.

–Te știu de mai bine de zece ani. Nu te-am văzut niciodată abuzând de ea.

–Și nici n-am intenționat. Oricum, de-asta sunt aici. Nu Dora a intrat în apartamentul meu. Cine a făcut-o?

–Poate s-a întors individul care a dat spargerea în noaptea aceea. Voia să mai salte ceva.

–Nu aveam prea multe lucruri acolo, dar erau câteva sute în sertar. Pistolul. Un walkman Sony. Casa Dorei este plină.

–Ai verificat sistemul de securitate?

–L-am cercetat, n-am descoperit nimic. Tipu' e bun, Brent. Un profesionist. Poate fi în legătură cu Speck, cineva care vrea să se răzbune pe mine. Speck nu era genul care să inspire loialitate după moarte. Dar, ca și Jed, Brent nu excludea o asemenea posibilitate.

–O să fac cercetări. Aș putea cere să fie supravegheată clădirea?

În mod normal, Jed ar fi trebuit să se bucure la gândul protecției. Acum doar a dat aprobator din cap.

–Dacă cineva mă vizează pe mine, n-aș vrea ca Dora să cadă la mijloc.

–Consideră treaba ca și făcută. Dar spune-mi cum o să rezolvi lucrurile cu Dora?

–Mi-am cerut scuze. A oftat și s-a întors să studieze posterul din camera lui Brent. Mare porcărie! I-am propus să mă mut, dar ea n-a dat nici un semn că i-ar păsa ce am de gând să fac. A mormăit în barbă, dar Brent avea urechea fină.

–Ce-a fost asta? Spuneai ceva de niște flori?

–I-am cumpărat niște blestemate de flori, a izbucnit Jed. Nici nu s-a uitat la ele. Nici nu vrea să mă privească. Ceea ce ar fi în regulă, cu excepția faptului că...

–Ce excepție?

Jed s-a răsucit spre el și pe chipul lui se putea citi disperarea.

–Doamne, Brent, m-a prins! Nu știu cum a făcut, dar m-a prins. Dacă nu o am mai repede, cred că o să fac o prostie.

–Semn rău, a spus Brent, cu o mișcare ușoară din cap. E semn rău când faci prostii.

–Găsești că e un început?

–Ei bine... da. Brent a zâmbit și și-a scos ochelarii. De fapt, unul important. Din câte îmi amintesc, ai fost întotdeauna agreat de femei. Te-am considerat un as în astfel de lucruri. Acum stai aici cu un nod în gât. Bine îți mai stă.

Jed l-a privit cu asprime.

–Așa că e furioasă, a continuat Brent. O să te facă să te chinui, să o implori pentru o vreme.

–Nu mă milogesc. Și-a îndesat mâinile în buzunare. Mai degrabă am înfuriat-o decât am speriat-o. Nu mai voia să-l privească în ochi cu teamă. Mă gândesc că aș putea să-i iau și mai multe flori la întoarcere.

–Ce-ar fi să te gândești la ceva lucitor, amice! Un obiect pe care să i-l poți atârna la gât.

–O bijuterie? N-am de gând s-o mituiesc ca să mă ierte.

–Dar florile la ce folosesc?

–Florile nu sunt o mită. Mirat că un om însurat știa atât de puține lucruri, Jed s-a îndreptat spre ușă. Florile sunt romantice. Bijuteriile au o conotație mercantilă.

–Da, dar nimic nu este mai mercantil decât o femeie furioasă. Întreab-o pe nevastă-mea, i-a trântit-o Brent lui Jed când era gata să iasă. Hei, Skimmerhorn! Păstrăm legătura.

Bombănind supărat, Brent s-a întors la birou. A căutat dosarul Speck pe computer.

Jed s-a mirat s-o găsească pe Dora la birou când s-a întors. Lipsise mai mult de trei ore și, deși o știa de puțină vreme, n-o văzuse niciodată îngropată în hârtii mai mult de jumătate din acest timp. Dora părea să prefere contactele cu clienții.

N-a fost surprins să constate că îl ignora cu desăvârșire, ca și dimineață, dar de data aceasta se considera pregătit.

–Ți-am adus ceva.

Jed a pus o cutie mare pe birou, în fața ei. Când ea s-a uitat la cutie, Jed a remarcat satisfăcut că se citea curiozitatea în ochii ei.

–Este doar un halat. În locul celui pe care ți l-am distrus azi-noapte.

–Înțeleg.

A ridicat din umeri nerăbdător. Considera că și-a pierdut prea mult timp cu căutarea cadoului. Învârtindu-se prin raionul de lenjerie de damă cu vânzătoarele după el, se simțise ca un pervers. În cele din urmă, reușise să se decidă pentru un halat de prosop.

–Sper că n-am greșit măsura. Dar, dacă vrei, poți să-l probezi.

Cu grijă, a închis dosarul și și-a pus mâinile deasupra lui. Când a privit în sus spre el, curiozitatea a cedat locul furiei.

–Dă-mi voie să fiu directă. Crezi că un buchet amărât de flori și un halat o să limpezească lucrurile?

–Eu...

Nu i-a dat nici o șansă.

–Crezi că margaretele tale or să mă impresioneze până la lacrimi? Asta ai crezut? Nu știu cum ai jucat înainte, amice, dar cu mine n-o să-ți meargă. S-a ridicat de la birou și a dat cutia deoparte. Dacă ochii ar fi fost niște arme, el s-ar fi putut considera un om mort. Un comportament de neiertat nu poate fi dat uitării cu ajutorul unor amărâte de cadouri. Degeaba arborezi expresia asta de câine bătut!

A ridicat vocea cât a putut de tare și a făcut o pauză ca să se calmeze.

–Ai pătruns cu forța în apartamentul meu, aducându-mi acuzații. De ce? Pentru că m-am apropiat de tine și pentru că nu ți-a plăcut cum au evoluat lucrurile între noi? Nici n-ai vrut să te gândești că puteai greși, pur și simplu ai atacat. Ai făcut să-mi înghețe sângele în vine. Și-a strâns buzele și s-a întors. M-ai umilit îngrozitor.

N-am făcut altceva decât să stau acolo, să tremur și să plâng. Nu am răspuns atacului. Acum, după ce recunoscuse acest lucru, se simțea mai calmă. L-a înfruntat din nou. Detest asta mai mult decât orice.

–Ar fi trebuit să fii nebună să mă ataci în starea în care eram.

–Nu asta este esențial.

–Este esențial. A simțit că furia îl cuprindea din nou. La naiba, Dora, te luptai cu un maniac care avea mai bine de cincizeci de kilograme în plus față de tine. Ce aveai de gând să faci, să mă pui la pământ?

–Cunosc tehnici de autoapărare, a spus ea, ridicându-și bărbia. Ar fi trebuit să fac ceva.

Și-a amintit cât îl impresionaseră lacrimile ei de groază.

–Ai tăcut. Ești nebună dacă te rușinezi fiindcă ți-a fost teamă.

–Nu cred că insultele sunt cea mai bună modalitate pentru limpezirea situației, Skimmerhorn. A ridicat o mână să-și dea părul pe spate. Nu era gestul ei obișnuit, a observat Jed. Părea obosită. Uite, am avut o zi grea...

L-a împins când a apucat-o de mână. Și-a ridicat mâneca bluzei. Se vedeau vânătăi pe brațe, pe care știa că le făcuse cu degetele lui.

–Nu încetez să-mi cer scuze. Ochii lui erau cât se poate de grăitori. Asta nu înseamnă că se rezolvă totul. Și-a îndesat mâinile în buzunare. Nu pot să-ți spun că n-am mai lovit o femeie înainte, pentru că am făcut-o. Dar asta s-a întâmplat întotdeauna din cauza serviciului, niciodată în viața personală. Te-am rănit. Și nu știu cum să te fac să uiți.

S-a îndreptat spre scări.

–Jed. Se simțea un tremur în vocea ei. Așteaptă un minut. „Ticălos", a gândit ea, aruncând o privire spre

cutie. Halatul era aproape identic cu al ei, în afară de culoare. Și-a adâncit degetele în gulerul verde-intens.

–Nu aveau unul alb. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de tulburat. Porți o grămadă de lucruri în culori vii, așa că...

–E drăguț. Dar n-am spus că te-am iertat.

–Bine.

–Aș prefera să aplanez lucrurile. Nu-mi place să am conflicte cu vecinii.

–Ai tot dreptul să impui regulile.

Ea a zâmbit ușor.

–Trebuie să fie greu de îndurat pentru tine să ai o asemenea forță.

–N-ai fost niciodată în locul unui bărbat care cumpără lenjerie de damă. Nu știi nimic despre suferință. A vrut s-o atingă, dar s-a stăpânit. Îmi pare rău, Dora.

–Ba știu foarte bine. Azi-dimineață am fost aproape la fel de furioasă ca tine. Cu greu mi-am regăsit calmul, după toate necazurile pe care le-am avut la magazin.

–Ce fel de necazuri?

–Am constatat că lipsesc lucruri. Ochii i s-au întunecat din nou. În dimineața asta, la scurt timp după ce ai plecat să-ți cumperi cămașă de forță.

El n-a zâmbit.

–Ești sigură că era totul la locul lui seara, când ai închis?

–Îmi cunosc marfa, Skimmerhorn, a spus ea înțepată.

–Ai zis că ai venit acasă cu câteva minute înainte de scandalul pe care l-am făcut azi-noapte.

–Da, ce-a fost...

–Erai supărată când am plecat de la tine. Ai continuat să fii supărată și dimineață. Nu cred că ai fi observat ceva.

–Ce să observ?

–Că nu-ți lipsește nici un obiect din casă. Lasă-mă să arunc o privire.

–Despre ce vorbești?

–Cineva a intrat la mine în apartament azi-noapte. S-a stăpânit înainte de a-i vorbi, dar putea să-i citească îndoiala pe față.

–Nu spun asta ca să-mi ierți comportamentul, dar cineva mi-a scotocit apartamentul, a spus el din nou, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Polițaii văd lucruri pe care civilii nu le observă. Mi-a trecut prin minte că ar fi putut fi cineva dintre oamenii lui Speck, bântuind pe-aici, ca să mă hărțuiască pe mine, dar nu exclud posibilitatea să fi fost oricine altcineva, care a căutat un obiect anume.

–Dar sistemul de alarmă?

–Un fleac pentru un spărgător profesionist.

–Oh! Și-a închis ochii o secundă, iar el a luat-o de mână și a dus-o spre scări. Bine, asta mă face să mă simt mult mai bine. Cu un minut înainte eram fericită că nu s-a comis decât furtul din magazin. Acum bagi groaza în mine sugerând că spărgătorul mi-a scotocit prin apartament.

–Hai să verificăm. Ai cheile?

–Nu e încuiat. În ochii lui se citea furia. Ascultă, asule, ușa de afară era încuiată și eu eram chiar în capul scărilor. Pe lângă asta... A împins ușa s-o deschidă. Nu a fost nimeni aici.

–Mm-hm. S-a aplecat să cerceteze broasca, dar n-a observat semne clare că s-a umblat la ea. Ai lăsat-o deschisă când ai plecat aseară?

–S-ar putea. A început să se enerveze. Nu-mi aduc aminte.

–Ții bani lichizi în casă?

–Puțini. S-a îndreptat spre birou și a tras un sertar. Sunt exact acolo unde trebuiau să fie. Și așa sunt și toate celelalte lucruri.

–Nu te-ai uitat?

–Știu exact ce am în casă, Jed.

A cercetat camera cu mâna lui, scotocind, identificând bibelourile cu mare atenție.

–Ce s-a întâmplat cu pictura? Cea de deasupra patului?

–Pictura abstractă? Mama a spus că-i place, așa că i-am dat-o pentru un timp. Și a arătat spre cele două portrete pe care le atârnase pe perete în locul ei. M-am gândit că o să-mi placă să-mi țină companie cei doi. Dar am greșit. Sunt cu totul sumbri și plicticoși, dar n-am avut ocazia să...

–Bijuterii?

–Sigur că am bijuterii. Bine, bine. Și-a rotit privirea și s-a îndreptat spre dormitor. S-a dus spre cufărul din lemn de camfor și ebonită. Pare că totul e la locul lui. E destul de greu să-mi amintesc, pentru că am făcut schimb de obiecte cu Lea... A luat o punguță de catifea și a scos din ea o pereche de cercei cu smaralde. Dacă cineva a avut de gând să scotocească pe-aici, asta a căutat. Sunt veritabili.

–Drăguț, a spus după ce i-a privit. Nu era deloc mirat că avea bijuterii cât pentru o duzină de femei. Dora adora cantitatea. Se aștepta ca dormitorul Dorei să fie la fel de înțesat de obiecte ca și livingul. Sau la fel de feminin. Ce pat!

–Îmi place. E o reproducere Ludovic al XV-lea. L-am cumpărat dintr-un hotel din San Francisco. N-am putut rezista.

Era un pat înalt, acoperit cu brocart greu, albastru, și ușor curbat la capete. Pe pat se aflau mai multe pernuțe cu volane.

–Îmi place să stau pe el și să citesc la lumina focului. A închis cutia cu bijuterii. Ceea ce m-a făcut să cumpăr casa asta a fost dimensiunea camerelor și faptul că am cămin în dormitor. Sunt – cum spune tata – ca atunci când toarce. A râs. Scuze, căpitane, asta n-ar trebui să sune ca mărturisirea unei crime.

Începea să-și revină. Dar nu-și putea reprima iritarea.

–De ce nu-mi dai lista obiectelor dispărute? Noi... Brent are câțiva oameni care verifică casele de amanet.

–Am raportat deja infracțiunea.

–Lasă-mă să te ajut. Simțea nevoia disperată s-o atingă, să afle dacă și-a revenit. Dar când a mângâiat-o pe braț, ea n-a făcut decât să-i zâmbească. S-a gândit că trebuia să renunțe.

–Bine. N-ar fi înțelept să transformăm munca unui căpitan de poliție într-o simplă urmărire a unui spărgător de magazine. Lasă-mă să... Dora a făcut un pas înapoi, dar el nu s-a mișcat din loc. Inima îi bătea mai tare de emoție, dar aceasta nu avea nici o legătură cu frica. Lista este jos.

–Cred că știai. Ai avut dreptate.

–Întotdeauna este bine să știi. De data asta în ce privință am avut dreptate?

–Am greșit în legătură cu cele întâmplate între noi.

–Oh! Devenea emoționant. Ce s-a întâmplat între noi?

Ochii lui s-au întunecat. Ea se gândea la obiectul de cobalt care era expus în magazin.

–Te-am dorit. Mi-am imaginat cum ar fi să te dezbrac și să te ating, și să te simt sub mine. M-am întrebat dacă pielea ta are un gust la fel de plăcut ca parfumul tău.

Se simțea copleșită de emoție.

–Asta s-a întâmplat?

–În ce mă privește, da. Asta m-a făcut să-mi cam pierd mințile.

–Și acum ți-e mai bine?

El a scuturat din cap.

–Mai rău. Acum îmi imaginez că fac toate lucrurile astea în pat. Dacă vrei să mă pedepsești crunt pentru ce am făcut azi-noapte, nu e nevoie decât să-mi spui că nu te interesează.

A respirat adânc. Nu se punea problema interesului.

–Cred... Cu un zâmbet ușor și-a trecut amândouă mâinile prin păr. Cred că am să studiez oferta ta cu cea mai mare atenție, iar apoi am să-ți dau un răspuns.

–Știi unde mă găsești.

–Da, știu.

Nu se aștepta s-o emoționeze, dar era mulțumit de turnura pe care o luaseră lucrurile.

–Vrei să luăm masa împreună? Am putea discuta condițiile.

O bătaie rapidă a inimii o făcu să se simtă foarte tânără și foarte nebună.

–Nu pot, am o întâlnire cu nepotul meu. Ridică o perie de argint de pe masă și o puse imediat la loc. Este la vârsta la care detestă fetele, așa că, din când în când, îl duc la film sau prin magazine. Un fel de ieșire ca între băieți.

–Dar ești fată.

–Nu pentru Richie. A luat peria din nou, răsucind-o în mâini. Nu mă deranjează să stau nouăzeci de minute la *Zombie Mercenaries from Hell* – așa că mă simt un fel de băiat.

–Dacă spui tu. Aruncă o privire fugară spre mâinile ei nervoase și zâmbi. Deci amânăm pentru altă dată.

–Sigur. Poate mâine.

–Cred că pot să-mi revizuiesc agenda. Îi luă peria din mână și o puse alături. Ce-ar fi să ne ducem să luăm lista aia?

După ce au ieșit din dormitor fără să se fi întâmplat nimic, Dorei i-a scăpat un oftat ușor. Era hotărâtă să pună capăt acestei afaceri – cu cât mai repede cu atât mai bine –, fiindcă simțea din nou că-i pulsează sângele în vene.

–Ai cheile jos? a întrebat-o Jed, în timp ce se îndreptau spre hol.

–Ce... oh, da.

–Bun.

A încuiat ușa.

DiCarlo putea fi încântat de camera lui luxoasă de la hotelul Ritz-Carlton, cu patul moale, imens, cu un bar foarte bine asortat, cu un seviciu excelent și maseuză la cerere.

Ar fi fost și mai încântat dacă ar fi avut și pictura. În schimb, era agitat.

Dacă bărbatul n-ar fi apărut în apartament cu totul pe neașteptate, și-a spus DiCarlo, acum s-ar fi aflat în posesia picturii sau măcar ar fi aflat unde era.

A ezitat să-l caute pe Finley. În afară de un insucces, nu era nimic de raportat în legătură cu noaptea trecută. Și mai avea timp numai până la 2 ianuarie. Era o noapte ratată, care îi dădea planurile peste cap, dar reprezenta doar o întârziere, nu un dezastru.

A mestecat încă o alună și a făcut-o să alunece cu o înghițitură de Beaujolais. Îl nedumerea faptul că bărbatul își dăduse seama că îi fusese scotocit apartamentul. Întinzându-se, DiCarlo a recapitulat toate mișcările din noaptea trecută, pas cu pas. Nu clintise nimic din loc. Se stăpânise să ia vreunul dintre obiectele ușor de furat din cele două apartamente. Ce luase din magazin putea, fără probleme, să fie pus pe seama unei simple spargeri.

Atâta vreme cât bărbatul o acuza pe femeia din apartamentul vecin că i-a intrat în casă, n-avea rost să-și schimbe planul.

Tot ce avea de făcut era să se întoarcă, a hotărât DiCarlo. Trebuia să procedeze exact ca în noaptea trecută. Numai că, de data asta, la sfârșitul operațiunii, femeia va trebui să moară.

capitolul 13

Temperatura a scăzut sub paisprezece grade minus, sub un cer strălucitor presărat cu stele de gheață, brăzdat de razele înghețate ale lunii. Magazinele de pe South Street erau închise și nu era trafic. Din când în când, cineva ieșea dintr-unul dintre restaurante, înfofolit în haine groase, grăbindu-se spre mașină sau metrou. Apoi strada rămânea din nou liniștită, cu sclipirile felinarelor care luminau drumul.

DiCarlo a observat echipajul de poliție încă de când a făcut primul tur al cvartalului. Cu mâinile pe volan, a întors la colț și s-a îndreptat spre râu. Nu se aștepta la o astfel de întâlnire. Polițiștii nu erau preocupați de obicei să supravegheze o clădire numai pentru o posibilă spargere într-un magazin mic.

S-ar putea însă ca doamna să-l fi alertat pe șeful poliției, și-a spus DiCarlo. Ori poate n-a fost decât un ghinion. În orice caz, nu era decât un detaliu minor. Și un motiv în plus s-o lichideze pe frumoasa domnișoară Conroy.

Ca să se calmeze, a condus mașina la întâmplare vreo zece minute, deschizând radioul și trecând în revistă diferite scenarii. Cât timp s-a învârtit în jurul străzii, DiCarlo și-a definitivat planul. A oprit mașina în colț. Luând harta orașului Philadelphia din torpedou, a ieșit din mașină. DiCarlo știa că polițaiul nu poate vedea în el altceva decât un tip bine îmbrăcat, într-o mașină închiriată, evident rătăcit.

–Ai vreo problemă, amice? Tipul în uniformă lăsă geamul în jos. Aerul dinăuntru mirosea a cafea și a mezeluri.

–Da, domnule ofițer. Jucându-și rolul, DiCarlo zâmbi derutat. Aș fi bucuros să mă scoți de-aici. Nu știu cum

am făcut de-am întors greșit, dar mi-am dat seama că mă învârt în cerc.

–Am văzut că ai mai fost pe-aici. Să vedem dacă pot să te ajut. Unde vrei să ajungi?

–Fifteenth cu Walnut? Di Carlo îi întinse harta pe geam. Aici am reperat-o, dar să găsești strada cu mașina e altceva.

–Nici o problemă. Trebuie doar să mergi pe aici, în jos, pe Fifth și să faci la stânga. O să dai direct în Walnut, la Independence Square, și mai faci o dată stânga. Căută un pix. Să-ți arăt.

–Mulțumesc, domnule ofițer.

Zâmbind, DiCarlo înfipse pistolul cu amortizor în pieptul polițistului. Ochii li se întâlniră pentru o secundă. N-au fost decât două împușcături înfundate. Corpul polițistului a alunecat într-o parte. Meticulos, DiCarlo i-a verificat pulsul și, când a constatat că nu mai avea, a deschis încet ușa șoferului, cu mâinile înmănușate și a îndreptat corpul în poziția șezând. A închis fereastra și ușa, apoi a luat-o spre mașina lui.

A început să înțeleagă de ce vărul Guido era atât de pornit împotriva omorurilor.

Dora a fost dezamăgită că Richie nu a răspuns invitației ei de a dormi la ea, așa că, după film l-a lăsat la un prieten.

Spera să se întoarcă la Lea și la John, ca să-i întâlnească pe ceilalți copii. O petrecere simpatică în pijamale ar fi calmat-o. Pur și simplu nu voia să fie singură.

Nu, s-a corectat, problema era faptul că nu voia să fie singură și la doar câțiva pași de Jed Skimmerhorn. Nu conta că după-amiază fusese atât de fermecător și de atrăgător, dar nu voia să se lase amăgită și să uite că era un om capabil să se comporte ca un sălbatic dominat de furie.

Crezuse și acceptase scuzele lui. Chiar înțelesese o parte din motivații. Dar asta nu anula faptul că era ca un butoi de pulbere cu fitilul foarte scurt. Nu voia să-i iasă în cale, dacă exploda din nou.

Și apoi, nici ea nu era lipsită de temperament. Poate avea un fitil mai lung, dar, într-o oarecare măsură, calitatea explozibilului era aceeași.

Poate că de asta avea nevoie, s-a gândit Dora. O femeie care să-i țină piept, să atace la rândul ei, să câștige și să piardă în egală măsură. Dacă găsea pe cineva care să-i înțeleagă nevoia de a lovi în obiecte neînsuflețite din când în când, poate reușea să fie mai deschis. Poate asta l-ar ajuta să alunge otrava din rănile care i-au făcut atât de mult rău. Poate...

„Potolește-te, Dora", a mormăit. „Ai găsit o scuză. Nu el are nevoie de asta, tu ai nevoie." Nu-și dorea un iubit cu mai multe probleme decât personajele din piesele lui Eugene O'Neill. S-a întors spre micul loc de parcare din spatele magazinului. Nu contează cât este de drăguț când zâmbește.

Mașina T-Bird nu se afla în parcare. Dora s-a încruntat o clipă, apoi a scuturat din cap. „E mai bine", s-a gândit. Dacă nu era prin preajmă, n-avea cum să-i bată la ușă și să aducă și necazurile după el.

Ghetele i-au scârțâit pe pietriș, au bocănit pe scările din spate, pe care, ca de obicei, le-a urcat în fugă. După ce a introdus codul în sistemul de alarmă, a descuiat ușa și a tras-o după ea.

N-o să stea cu urechea ciulită, ca să audă dacă vine Jed. O cană de ceai și cartea pe care voia s-o citească erau cele mai bune remedii pentru o minte tulburată. Și, cu ceva noroc, acestea vor anula efectele filmului de groază la care o invitase Richie în seara aceea.

S-a strecurat în apartament și a aprins luminițele pomului de Crăciun. Ele nu încetau niciodată s-o înveselească. A deschis stația stereo, și-a scos cizmele și și-a

aruncat hainele. Toate au nimerit direct în dulap, în timp ce fredona alături de Billie Holiday.

În ciorapi, s-a îndreptat spre bucătărie ca să încălzească ceainicul. Mâna i-a înțepenit pe robinet când a auzit zgomotul parchetului din cealaltă cameră. În timp ce apa curgea în chiuvetă, ea asculta bătăile propriei inimi.

„Pune mâna pe ceva, Conroy", și-a spus. Filmul ăla tâmpit era de vină. Nu putea fi nici un psihopat uriaș în sufrageria ei, așteptând-o cu un cuțit de măcelar. Amuzându-se pe seama spaimei ei nejustificate, a pus ceainicul la fiert și a potrivit capacul. S-a întors în living și s-a oprit îngrozită.

Era întuneric beznă, ca într-un cavou, și doar o rază slabă de lumină venea din bucătărie.

Dar aprinsese beculețele din pom, nu-i așa? Sigur că le aprinsese, s-a asigurat, în timp ce își ducea mâna la gât ca să-și ia pulsul. O siguranță? Nu, nu, combina muzicală funcționa și era aceeași priză. A raționat cu calm, așteptând ca bătăile inimii să i se domolească. Probabil că beculețele pomului s-au ars. Scuturând din cap din cauza imaginației prea bogate, a luat-o de-a lungul camerei, ca să le aranjeze.

Și lumina din bucătărie a rămas în spatele ei.

A icnit, când s-a străduit să se întoarcă, cu un ușor tremurat. Teama o paraliza. Un lung minut a stat nemișcată, ascultând fiecare sunet. Nu auzea nimic altceva decât bubuitul inimii ei. Ridicând o mână, a izbucnit în râs. Sigur că nu era nimic. S-au ars beculețele, asta e tot.

„Imaginația prea bogată te poate ucide", a murmurat. Tot ce trebuia să facă era...

O mână i-a acoperit gura, un braț i-a înconjurat mijlocul, înainte să apuce să se zbată, era imobilizată de un trup puternic.

–Nu te deranjează întunericul, nu-i așa, iubire? Vocea lui DiCarlo devenise un șuierat înspăimântător. Acum stai nemișcată și foarte liniștită. Știi ce e asta? A slăbit

strânsoarea exact cât să-i strecoare pistolul sub pulover, iar apoi să i-l ridice spre piept. Este o armă. Nu vrei s-o folosesc, nu-i așa?

Și-a scuturat capul, strângând tare din ochi, în timp ce el îi înfigea pistolul în carne. Se simțea incapabilă să mai raționeze.

–Ești fată bună. Acum o să-mi iau mâna. Dacă țipi, o să te omor. Când și-a luat mâna de pe gura ei, Dora și-a strâns buzele cu putere ca să-și domolească tremurul. Nu l-a întrebat ce vrea. Îi era teamă să afle.

–Te-am urmărit noaptea trecută, în dormitor, în timp ce îți scoteai hainele. Respirația i s-a accelerat și și-a strecurat mâna liberă între picioarele ei. Aveai lenjerie neagră. De dantelă. Mi-a plăcut.

Ea a gemut, întorcând capul într-o parte. O urmărise. El o urmărise, era singurul lucru la care se putea gândi, cu scârbă.

–O să faci din nou puțin striptease pentru mine, imediat după ce o să punem la punct o mică afacere.

–Am... am bani, a încercat ea să negocieze. Își ținea dinții strânși, ochii ațintiți în față și se străduia să nu se gândească la ce făcea el cu trupul ei. Câteva sute, bani gheață. Ți-i dau ție.

–O să-mi dai o grămadă de lucruri. Și chestia asta din față? A arătat spre sutienul ei, în timp ce ea scâncea. O, da, e grozav! Ce culoare are? Pentru că nu i-a răspuns, i-a înfipt țeava pistolului între sâni. Nu vrei să-mi răspunzi când îți pun o întrebare?

–R-roșu.

–Și chiloțeii?

Un val de rușine i-a înroșit pielea.

–Da, da, și ei sunt roșii.

–Ești o tipă fierbinte. A râs, simțindu-se grozav de atâțat de rugămințile ei de a înceta. Era o răsplată pe care nu o aștepta.

–O să ne distrăm foarte bine, iubito, și nimeni nu va fi rănit. Atâta vreme cât îmi dai ce doresc. Spune-mi dacă ai înțeles.

–Da.

–Da, ce?

Era copleșită de frică.

–Da, am înțeles.

–Foarte bine. Mai întâi, vreau să-mi spui unde este, apoi urmează petrecerea.

Ochii îi erau înecați în lacrimi și îi ardeau. S-a gândit că se speriase de Jed cu o noapte înainte. Dar aia n-a fost nimic, în comparație cu groaza care pusese acum stăpânire pe ea.

Nu făcea nimic altceva decât să scâncească, să tremure și să-și aștepte sfârșitul. Nu se putea să nu existe nici o speranță. Putea s-o violeze, dar n-o să-i fie ușor.

–Nu știu despre ce vorbești. Nu-și putea ascunde tremurul și spera că o s-o considere complet învinsă, dacă se arăta neputincioasă în fața lui. Te rog, nu mă răni. O să-ți dau tot ce vrei, dacă nu mă rănești.

–Nu vreau s-o fac. Doamne, se simțea dur ca oțelul. De fiecare dată când înfigea pistolul în carnea ei, ea tremura și sângele i se învolbura. Cooperează și o să fie bine. A strecurat țeava pistolului chiar sub închizătoarea sutienului, plimbându-l ușor în sus și în jos, în spațiul dintre sâni. Acum, mă uit peste tot și nu-l văd nicăieri. Îmi spui unde este poza și iau pistolul.

–Poza? Mintea ei lucra cu febrilitate. I-a spus că dacă coopera, avea să ia pistolul. Așa că a cooperat. Dar nu voia să pară slabă. Îți dau o poză, orice poză vrei. Te rog, ia pistolul. Nu pot să gândesc când sunt speriată.

–Bine, scumpo. DiCarlo a mușcat-o de lobul urechii și a îndepărtat pistolul. Te simți mai bine?

–Da.

–Nu spui „mulțumesc"? a tachinat-o ridicând din nou pistolul deasupra ei.

Și-a închis ochii.

–Da, mulțumesc.

Satisfăcut că a recunoscut cine e șeful, a luat din nou pistolul.

–Mult mai bine. Spune-mi deci unde este și nu te rănesc.

–Bine. A strâns pumnul mâinii stângi. O să-ți spun.

Folosind puterea ambelor brațe, l-a pocnit cu cotul în stomac. A horcăit de durere, în timp ce s-a împleticit făcând un pas înapoi. Dora a auzit o bușitură în spatele ei, în timp ce alerga spre ușă.

Dar picioarele îi erau înțepenite de frică. S-a pomenit pe hol, gata să-și piardă echilibrul. A alergat spre ușa din dos și a smucit clanța chiar în clipa când el a prins-o. A țipat și, cu ultimele puteri, s-a întors ca să-l zgârie pe față.

Transpirând, DiCarlo a întins un braț în jurul gâtului ei.

–Nu mai putem fi la fel de drăguți acum, nu-i așa? A împins-o înapoi spre apartamentul întunecat.

Amândoi au auzit pași bocănind pe scări. Cu o lovitură disperată, DiCarlo a spart candelabrul de pe hol și a așteptat în umbră.

Jed venea încet, cu pistolul scos.

–Aruncă-l jos, a șuierat DiCarlo, agitîndu-și arma ca s-o sperie pe Dora. Am un pistol la spatele ei. Fă o singură mișcare greșită și doamna rămâne fără coloană.

Jed vedea paloarea de pe fața Dorei și auzea încercarea ei disperată de a respira.

–Dă-i drumu'! Cu ochii ațintiți asupra lui DiCarlo, s-a ghemuit, punând pistolul pe jos. Nu-ți va mai fi de nici un folos dacă o sugrumi.

–Ridică-te cu mâinile la ceafă. Împinge pistolul.

Jed s-a ridicat și și-a pus mâinile la ceafă. Știa că Dora era cu ochii pe el, dar el nu putea s-o privească.

–Cât de departe crezi că o să ajungi?

–Destul de departe. Împinge pistolul.

Jed l-a împins până la jumătatea distanței dintre el și Dora, știind că în felul ăsta îl obliga pe celălalt să se apropie mai mult. Destul de mult, s-a gândit Jed, și în felul ăsta ar fi avut o șansă.

–Scuze, a spus Jed.

–Înapoi. Înapoi, la perete, la dracu'! DiCarlo începuse să transpire. Lucrurile nu mergeau chiar cum plănuise. Dar avea femeia. Și dacă are femeia, o să aibă și pictura lui Finley.

Mișcându-se, a început să pășească pe hol spre ușa deschisă, cu Dora între el și Jed. S-a întins după pistolul lui Jed, a împins-o în jos, în timp ce se apleca să-l recupereze. În acel moment a slăbit strânsoarea în care îi înlănțuia gâtul.

Chiar când Jed se pregătea să acționeze, ea a șuierat.

–Nu are armă.

Piciorul ei a lovit pistolul lui Jed, făcându-l să treacă de ușă. Jed a tras-o într-o parte și s-a pregătit să facă față atacului lui DiCarlo. Dar, în loc să atace, DiCarlo a luat-o la fugă.

Jed l-a placat în ușă. Au trecut amândoi prin ea. Sub greutatea lor, balustrada s-a rupt în două, cu zgomot. În timp ce ei erau la pământ, Dora a luat-o în jos, pe scări, în căutarea pistolului.

O lovitură de pumn l-a nimerit pe Jed în rinichi, alta jos, în burtă.

Și-a înfipt pumnii în fața celuilalt și a avut satisfacția de a vedea cum țâșnește sângele.

–Nu-l găsesc, a strigat Dora.

–Pleacă dracului de-aici. Jed a blocat piciorul lui DiCarlo, l-a pocnit după ceafă și l-a trântit la pământ.

Imediat s-a auzit țipătul de groază al Dorei, când DiCarlo a reușit să pună mâna pe o bucată din balustradă, dar, făcând o mișcare greșită, a ratat fața lui Jed cu numai câțiva centimetri. Cu dinții încleștați, a coborât trei

trepte deodată și i-a sărit lui DiCarlo în spate. L-a mușcat frenetic de gât și l-a umplut de sânge, înainte ca el s-o poată alunga.

În clipa următoare s-a lovit cu capul de treaptă. Dora s-a ridicat, încercând să se țină din nou pe picioare. Întâi a văzut dublu, triplu, apoi s-a făcut complet întuneric și s-a prăbușit la pământ.

Când a deschis ochii din nou, totul se legăna în jurul ei. Durerea era foarte puternică. Dora a închis ochii și s-a lăsat să alunece înapoi în gol.

–Nu, nu. Haide, iubito, deschide-i. Jed a bătut-o pe Dora pe obraji cu dosul palmei până când, de durere, a început să geamă și a deschis ochii din nou.

–Termină. Și-a întins mâinile pe lângă corp și a încercat să se ridice. Camera se învârtea ca un carusel.

–Nu atât de repede. Temându-se ca nu cumva să-și dea din nou ochii peste cap, Jed a așezat-o încet pe spate. Încearcă să stai trează, dar la orizontală.

–Capul meu. Și-a atins capul cu mâna și a scos un fluierat. Ce m-a lovit?

–Ce ai lovit tu. Relaxează-te. Câte degete vezi? I-a pus o mână în față.

–Două. Te joci de-a doctorul?

Deși era îngrijorat din cauza unei eventuale comoții, a constatat totuși că vedea și vorbea clar.

–Cred că ești în regulă. Valul de ușurare a fost urmat de o izbucnire de furie. Nu că ar merita să fii după ce ai făcut o mișcare atât de nechibzuită. Ce făceai, Conroy? Îl scărpinai pe spinare?

–Încercam să te ajut. Totul se derula mult prea repede înapoi. El unde este? În timp ce vorbea, deși avea dureri foarte mari, s-a ridicat. A scăpat?

–Da, a șters-o. La dracu'! Aș fi pus mâna pe el dacă tu... Ochii i s-au micșorat, fixându-l.

–Dacă eu ce?

–Dacă nu te-ai fi prăbușit ca un copac. Am crezut că te-ai înșelat în legătură cu pistolul. L-a cuprins un val de greață. Gândul că te-a împușcat mi-a întunecat mințile.

–Bine, dar de ce nu te-ai luat după el? A încercat să se miște, când a observat că era înfășurată într-un șal, ca un fluture în cocon.

–Bănuiesc că trebuia să te las acolo, inconștientă, înghețată, sângerând...

–Sângerând? Prudentă, și-a verificat capul din nou. Sângerez?

–N-ai pierdut prea mult sânge. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Presupun că n-a fost una dintre celebrele tale întâlniri nereușite.

L-a fixat cu privirea, apoi s-a uitat într-o parte.

–Putem chema poliția?

–Am chemat-o. Brent este pe drum.

–Oh. S-a uitat în jur, prin apartament. La început avea un pistol. Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

–Era sub masă. L-am luat eu. A zâmbit ușor.

–Ai avut ceva de lucru.

–Și tu ai petrecut clipe minunate. Încă puțin și chemam salvarea.

–Norocul meu.

–Destul de rezistentă. Era așezat alături de ea. I-a luat mâna din nou, destul de blând ca să nu-l respingă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

–Cred că ai avut dreptate când ai spus că ieri ți-a intrat cineva în casă. Se pare că a fost și aici. Eu n-am observat să fi schimbat sau să fi furat ceva, dar mi-a spus că m-a văzut dezbrăcându-mă. A ezitat. Pentru că a reușit să-mi descrie în amănunt desuurile, l-am crezut.

I-a vorbit despre umilința care depășea frica, despre furia de a fi fost înșelată.

–Dora, pot să-i cer lui Brent să vină cu un ofițer femeie, dacă îți este mai ușor.

–Nu. A respirat adânc. Trebuie să fi fost ascuns pe-aici, pe undeva... poate, din nou, în dormitor. M-am dus direct în bucătărie ca să-mi fac un ceai... Am lăsat apa pe foc.

–Am avut grijă eu.

–Oh, bine. Eram îngrijorată din cauza ceainicului. A început să se joace cu franjurii șalului. Oricum, când m-am întors aici, luminițele din pom erau stinse. M-am îndreptat spre pom ca să le fixez, crezând că a sărit o siguranță, iar singura lumină era cea care venea din bucătărie. M-a prins din spate. Vocea a început să-i tremure. M-am luptat cu el. Îmi place să cred că m-am luptat cu el, dar mi-a pus pistolul sub pulover și a început să-l frece de mine. A râs ușor. Cred că unii tipi consideră pistolul drept un simbol falic.

–Vino aici. A tras-o mai aproape, punându-i capul pe umărul lui. Furia clocotea în el, dar a mângâiat-o pe păr. Acum totul e în regulă.

–Știam că urma să mă violeze. A închis ochii. Am făcut anul trecut un curs de autoapărare, dar n-am putut să-mi amintesc nimic. Era ca și cum o bucată de gheață mi se plimba pe creier și nu puteam s-o îndepărtez. A început să spună că o să ne distrăm foarte bine și eu m-am înfuriat îngrozitor. M-a umplut de bale pe gât și mi-a spus că trebuie să fiu drăguță și să cooperez. Eram înnebunită, pentru că își imagina că nu sunt în stare să fac nimic ca să mă apăr. În cele din urmă, i-am tras un picior în burtă și am fugit. Atunci ai intrat tu.

–Bine. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat. Îl cunoști?

–Nu cred. Nu i-am recunoscut vocea. Era prea întuneric ca să-l văd și stătea în spatele meu. Cred că l-am văzut destul de bine afară, dar nu mi s-a părut cunoscut. A respirat ușurată. Ți-a distrus balustrada cea nouă.

–Cred că pot s-o fixez la loc. Ai o aspirină?

–Cutia cu medicamente este în baie.

A zâmbit când i-a simțit buzele pe tâmplă. Asta i-a făcut bine.

–Dă-mi o doză dublă, te rog.

Calmată, s-a întins pe spate, iar el s-a ridicat. Șervețelul șifonat de pe măsuța de cafea i-a atras atenția. Era un șervet de mătase brodat de mână. Și era pătat de sânge.

–La naiba, Skimmerhorn, nu puteai să folosești ceva de bumbac? Scârbită, s-a întins ca să-l ridice. Și mai este și ud. Știi ce se întâmplă când lași ceva ud pe lemn?

–Nu m-am gândit la mobilă. A scotocit în cutia cu medicamente. Nu găsesc nici o aspirină.

–Lasă-mă pe mine. Era foarte încântată că putea să meargă pe propriile picioare, dar s-a îngrozit când și-a zărit propria imagine în oglinda dulapului de deasupra chiuvetei. Oh, Dumnezeule!

–Amețită?

Observând semnele leșinului, a prins-o de brațe, pregătit s-o ridice.

–Nu, revoltată. Tot fardul mi s-a scurs sub ochi. Semăn cu un personaj din familia Adams. Întinzându-se, a luat un flacon mic, albastru, de pe ultimul raft. Aspirină.

–De ce nu stă printre celelalte flacoane?

–Pentru că este din plastic și-mi rănește simțul estetic. A scos patru tablete și i-a dat flaconul lui Jed.

–De unde știi că nu sunt antihistaminice?

–Pentru că antihistaminicele sunt în cutia galbenă, iar aspirinele în cea albastră. A pus apă într-o cană de porțelan și a înghițit pilulele. A tresărit la auzul zgomotului de la ușă. A venit cavaleria?

–Așa cred. Stai aici.

L-a urmărit, cu ochii măriți la vederea pistolului care-i atârna la centura jeanșilor. El a pus mâna pe armă și s-a postat în fața ușii.

–Cine e?

–Brent.

–Era și timpul. S-a repezit să deschidă ușa și o parte din furia pe care până atunci reușise să și-o stăpânească s-a revărsat asupra fostului partener. Ce fel de polițiști ai plantat lângă casă, dacă un violator înarmat a putut să treacă de ei ca prin brânză și să intre într-o clădire închisă?

–Trainor era un polițist foarte bun. Brent avea o figură încruntată. A privit peste umărul lui Jed către locul unde stătea Dora, în ușa de la baie. Ea n-a pățit nimic?

–Nu datorită apărătorilor din Philadelphia. Dacă eu... S-a întrerupt pentru că privirea din ochii lui Brent l-a făcut să tacă. Ce s-a întâmplat?

–Mort. Două gloanțe în piept, trase de-aproape. Atât de-aproape, încât blestematul de praf de pușcă i-a ars cămașa.

Dora a rămas pe loc, văzându-i cum se privesc.

–Ce s-a întâmplat?

–I-am cerut lui Brent să planteze un om lângă clădire, pentru situația în care s-ar întoarce spărgătorul. Jed a luat o țigară. S-a întors și a aprins un chibrit. Iar polițistul este mort.

–Mort? Culorile care îi reveniseră în obraji au dispărut din nou.

–Vreau să stai jos, i-a cerut Jed pe un ton sec. Și povestește totul din nou, pas cu pas.

–Cum a fost omorât? Dar deja știa. A fost împușcat, nu-i așa?

–Să ne așezăm, Dora. Brent a luat-o de braț, dar ea l-a împins și s-a tras înapoi.

–Era însurat?

–Asta nu e...

–Nu-mi spune că nu mă privește. Dora l-a oprit pe Jed înainte ca el să termine propoziția. Un bărbat stătea afară, încercând să mă apere pe mine. Acum este mort. Vreau să știu dacă avea familie.

–Avea o soție, a spus Brent calm, copleșit de sentimentul vinovăției. Doi copii, amândoi la liceu.

Lăsându-și brațele să atârne de-a lungul corpului, Dora s-a întors cu spatele.

–Dora. Jed a încercat s-o ajungă din urmă, s-o atingă, dar a renunțat, neputincios. Când un bărbat sau o femeie intră în poliție știe ce riscuri își asumă.

–Gura, Skimmerhorn. Mă duc să fac o cafea. Și-a dat părul pe spate. O s-o luăm de la început.

Mai târziu s-au așezat la masa din livingul Dorei, reluând declarația ei punct cu punct.

–Ciudat este că s-a întors – presupun că de trei ori. Brent și-a verificat notele. Și ca să intre a lichidat un polițist. Nu este un comportament obișnuit din partea unui violator.

–Nu-mi dau seama. Lucrul cel mai înspăimântător era că-i plăcea ce făcea. Și-a spus replica de parcă repeta un rol. Pot să spun că era excitat, că nu voia să se întâmple prea repede. Pentru că a continuat să vorbească. Zicea... A deschis ochii. Am uitat. Spunea ceva despre o poză.

–Căuta poze? a întrebat Brent.

–Nu, nu cred. Voia o anume poză și mi-a cerut să-i spun unde este. Nu l-am auzit foarte bine, pentru că știam că, dacă nu reușeam să fac ceva, mă viola.

–Ce gen de poze ai?

–De toate felurile, cred. Poze de familie, instantanee de vacanță sau de la petreceri de la zile de naștere. Nici una dintre ele nu putea să-l intereseze.

–Când ai făcut ultima oară fotografii? a întrebat Jed. Și unde le-ai făcut?

–Am făcut câteva de Crăciun, la Lea. Încă nu le-am developat. Înainte de asta... Și-a trecut o mână prin păr, dându-l pe spate și a reluat: Hristoase, nu mai știu cu certitudine. Săptămâni, probabil, luni în urmă.

–Mi-ar plăcea să am acest film developat, dacă nu te deranjează. Brent a zâmbit. Nu strică să încercăm.

–O să-l duc la developat.

–Ceva nu se potrivește, a spus Jed, în timp ce ea părăsea camera. Un tip nu omoară un polițist, chiar peste drum, ca să violeze o femeie și să-i studieze albumul de fotografii.

–Trebuie să începem de undeva. Voia o poză, atunci o să ne uităm la pozele ei. Poate că a pozat ceva ce nu trebuia.

–Poate. Dar el n-avea cum să pună cap la cap piesele de puzzle.

–L-ai văzut destul de bine ca să poți să-l descrii?

–Înalt, un metru optzeci. Păr negru, ochi negri, constituție slabă. Era îmbrăcat într-un costum de cașmir gri și o haină albastră sau neagră, cu cravată roșie. Ciudat ca un tip să fie îmbrăcat la costum și cravată pentru un viol.

–Trăim într-o lume ciudată.

–Aici este filmul. A pus cutia pe masă. Au rămas și câteva cadre goale, dar nu cred că o să le mai folosesc.

–Mulțumesc. Brent băgă filmul în buzunar. Aș vrea ca tu și cu Jed să lucrați cu Identi-Kit, pentru identificare. E o mică jucărie pe care o folosim pentru realizarea portretului-robot.

–Sigur. Spectacolul trebuie să continue, se gândi cu tristețe. Îmi iau imediat haina.

–Nu în seara asta. Brent își aranjă ochelarii și se ridică. Aveți nevoie de odihnă. O să faceți mai bine treaba mâine. Dacă vă vine vreo idee, sunați-mă oricând.

–Așa o să fac. Mulțumesc.

Când au rămas singuri, Dora a strâns cănile și farfurioarele. Îi era încă destul de greu să-l privească pe Jed în ochi.

–N-am avut ocazia să-ți mulțumesc.

–Cu plăcere. Și-a pus mâinile peste ale ei. Lasă totul așa. Probabil că trebuie să te duc la spital. Să-ți examineze căpățâna tare.

–Nu vreau să mă pipăie nici un doctor. Și-a strâns buzele ca să-și stăpânească tremurul vocii. Nu vreau să mă atingă nimeni. Aspirina mi-a mai calmat durerea de cap.

–Nu trebuie foarte mult pentru o comoție.

–Nu am nevoie de nimic altceva. Și-a răsucit mâinile sub ale lui. Nu mă forța, bine?

–Cine te forțează? Și-a tras mâinile, ca să-i ridice capul și să-i cerceteze ochii. N-a văzut decât oboseală. Bagă-te în pat.

–Nu sunt obosită. Cafeaua asta o să mă țină trează probabil... Aproape că îl convinsesem pe Richie să vină cu mine aici în seara asta. Simțea un ghem în stomac. Dacă el... Nu și-a dus gândul până la capăt. Ar fi trebuit să fie în siguranță aici.

–O să fie. Amabil, și-a pus mâinile pe umerii ei și i-a masat mușchii încordați. Data viitoare când mă duc să iau lapte și țigări, te iau cu mine.

–Acolo ai fost? Pentru că și-ar fi dorit să se lipească de el, a luat cănile și le-a dus în bucătărie. N-am văzut nici o sacoșă.

–Am lăsat-o în mașină când te-am auzit țipând. A pus cănile pe bufet.

–Bine gândit. Întotdeauna iei cu tine pistolul la magazin?

–În magazinele astea elegante, te leagă înainte de a-ți vinde lapte. A mângâiat-o pe păr în timp ce ea chicotea ușor.

–Nu te îngrijora, sunt bine.

–Nu sunt îngrijorat. Dar și-a luat mâinile din părul ei. Vrei s-o chem pe sora ta? Pe tata sau pe mama?

–Nu. Dora a pus farfurioarele în chiuvetă. Cred că o să le spun câte ceva mâine-dimineață și asta le va face suficient rău.

Nu era pasionată de spălatul vaselor și de ordine, dar voia să prelungească momentul, ca să nu rămână singură.

În cele din urmă, el ar fi putut să-i dea o mână de ajutor în această privință.

–Ce-ar fi să dorm pe canapea în noaptea asta? Promit să nu las fire de păr în chiuveta de la baie.

Cu un oftat aprobator, a aruncat buretele și s-a întors să-și rezeme capul de pieptul lui.

–Mulțumesc.

El a ezitat, apoi a înlănțuit-o cu brațele.

–Nu-mi mulțumi încă. S-ar putea să sforăi.

–O să-mi asum riscul. Și-a frecat obrazul de al lui. Aș putea să-ți propun să împărțim patul, dar...

–Moment prost, a continuat el.

–Da, foarte prost. S-a îndepărtat. O să-ți aduc o pernă.

capitolul 14

Arăta bine. Foarte bine. Jed nu își petrecuse mult timp studiind femei dormind sau care, în marea lor majoritate, împărțiseră patul cu el, dar nici una nu arătase mai bine ca Dora dimineața.

Dormise întinsă pe burtă, iar părul, ciufulit în timpul nopții, nu-i acoperea obrajii, umbriți doar de breton. Era extraordinar de atrăgătoare. S-a gândit că era efectul ochilor enormi care îi luminau fața expresivă. Dar acum ochii erau închiși, fața liniștită.

Și totuși arăta al naibii de bine.

Poate din cauza pielii. Pielea Dorei era ca mătasea, mătase albă și moale, ușor colorată în roz.

A tresărit, încurcat și în același timp îngrijorat. Când un bărbat începe să gândească despre o femeie în metafore, are o problemă.

Jed s-a îndepărtat, și-a pus cana pe noptieră și s-a așezat în capul oaselor, în vârful patului.

I-a adulmecat mirosul – aroma sexy care îl făcuse întotdeauna să-și simtă gura uscată. Altă problemă, a decis el, apare când un bărbat cade în capcana parfumului.

– Isadora. I-a atins ușor umărul, a scuturat-o încet, așa cum făcea din două în două ore, ca să verifice dacă era conștientă.

A scos un mic scâncet și s-a întors pe-o parte. Mișcarea a făcut să-i alunece pătura de pe umeri. Gânditor, Jed a studiat cămașa de flanel cu care era îmbrăcată. Părea deasă ca o armură și era albastră. De sub pătură răsăreau două urechi de purcel, roz, aplicate pe cămașă. Curios, a mai ridicat puțin pătura și a văzut o față ca de purceluș care îi zâmbea.

Și-a imaginat că alesese această cămașă neatrăgătoare ca să-i fie cald.

–Isadora. I-a zgâlțâit umărul din nou, apoi a ținut-o, ca s-o împiedice să se întoarcă pe partea cealaltă.

–Izzy, i-a șoptit ușor la ureche. Scoală-te.

–Pleacă, tati.

Zâmbind, s-a apropiat mai tare și i-a prins lobul urechii cu dinții. Asta a făcut-o să deschidă ochii. În același timp, a simțit un val de căldură în tot corpul.

–Ești trează acum? a murmurat Jed, mușcând-o ușor de buza de jos.

–O, da. Complet. Și-a limpezit vocea, dar era tot adormită.

–Cine sunt eu?

–Kevin Costner. A zâmbit și a ridicat din umeri. O fantezie nevinovată de-a mea, Skimmerhorn.

–Dar nu e însurat?

–Nu în fanteziile mele.

Puțin indispus, Jed s-a întins pe spate.

–Câte degete vezi?

–Trei. Credeam că am stabilit de azi-noapte că sunt bine.

–Mai stabilim o dată și dimineața. Avea ochi foarte sexy, s-a gândit. Cu capul cum stai?

S-a gândit o clipă, înainte de a-i răspunde. În spatele țiuiturilor ardea durerea.

–Doare. La fel și umerii.

–Ia astea.

Dora a privit spre aspirinele din mâna lui.

–Două? Skimmerhorn, iau două când îmi rup o unghie.

–Nu fi așa încăpățânată. Știa că trebuie să insiste. S-a ridicat, a luat pilulele, apoi cana de cafea pe care i-a oferit-o.

Iritarea a cedat locul surprizei după prima înghițitură.

–Grozavă cafea. Are aproape același gust ca a mea.

–A ta și este – oricum, cu boabele tale. Te-am urmărit cum o faci.

–Înveți repede. Dorind să savureze momentul, și-a proptit perna la spate și s-a trântit pe ea. Ai dormit bine pe canapea?

–Nu, dar am dormit. Am folosit dușul. N-ai nici un săpun care să nu fie în formă de floare sau de lebădă?

–Am avut câțiva căluți de mare, dar i-am terminat. S-a întins pe spate, în timp ce se juca cu părul lui blond-cenușiu, care îi atârna ușor ondulat pe guler. Mmm. Gardenia.

A mângâiat-o ușor pe față și pe spate.

–Îți spun eu cum fac, s-a oferit ea. Data viitoare, când merg la cumpărături, o să mă uit dacă găsesc ceva în formă de halteră. Cu aroma aceea atrăgătoare de ciorapi transpirați de la gimnastică.

Ținând cana cu amândouă mâinile, a sorbit din nou, oftând.

–Nu-mi amintesc când mi-a adus ultima oară cineva cafeaua la pat. Zâmbind, a clătinat din cap și l-a privit. Cu părul ud de la duș, cu bărbia umbrită de țepii bărbii și ochii pe cât de triști pe atât de frumoși, era extrem de atrăgător.

–Totuși ești o figură, Skimmerhorn. Puteai cu un minimum de efort să fii cu mine aseară. Puteai, dar n-ai făcut-o.

–Erai rănită și obosită. – Într-adevăr, se gândise la asta. O, da, se gândise. – Nu sunt un animal.

–O, ba da, ești. Ești un animal mare și neastâmpărat, plin de temperament. Și-a plimbat degetele pe bărbia pe care nu avusese grijă s-o radă. Toți mușchii ăștia duri și atitudinea aspră. Este ceva irezistibil în faptul că ești capabil să fii pe cât de ticălos, pe atât de bun. Sunt înnebunită după băieții răi cu suflet bun.

A atins mâna care îi mângâia obrazul, intenționând s-o alunge, dar și-a împletit degetele cu ale lui și s-a ridicat

ca să-l sărute. Foarte ușor, foarte dulce, în așa fel încât toți mușchii trupului lui să vibreze.

–Îți forțezi norocul, Dora.

–Nu cred.

Putea să-i dovedească că se înșela și ar fi făcut-o dacă nu și-ar fi dat seama, din privirea ei, cât de tare o durea capul. Putea s-o împingă din nou în pat, dând glas nevoii sălbatice pe care o trezise în el. Dar n-a făcut-o, pentru că nu putea să obțină ce dorea fără să-i facă rău.

–Ascultă-mă. O țintuia cu privirea. Nu mă cunoști. Nu știi de ce sunt capabil sau nu. Singurul lucru de care poți fi sigură este că te doresc și, când o să fiu sigur că și tu o să vrei asta sută la sută, o să te am. N-o să ți-o cer.

–N-o să fie nevoie, câtă vreme eu am fost deja de acord.

–Și n-o să fiu drăguț. A privit în jos la mâinile ei și a lăsat-o să și le îndepărteze. N-o să-mi pese dacă o să mă blestemi sau dacă o să-ți pară rău după aceea.

–Când fac o alegere, nu mă joc. Mai știu și că nu mă avertizezi de fapt acum pe mine, ci pe tine.

Și-a lăsat mâinile să cadă și s-a ridicat.

–Avem alte probleme de rezolvat. Ce faci cu magazinul?

–O să-l închid astăzi.

–Bine. O să mergem la secție. Aranjează-te, iar eu pregătesc micul dejun.

–Te descurci?

–Pot să torn lapte rece peste cereale.

–Bun.

A dat pătura la o parte și a sărit din pat.

–Oh, Conroy, i-a spus peste umăr. Să știi că îmi place purcelușul tău.

În timp ce Dora și Jed împărțeau cutia de cereale, DiCarlo măsura cu pași mari apartamentul din New York. N-a dormit. A consumat jumătate de sticlă de Cutty

Sark în timpul nopții, dar aceasta nu a avut darul să-l liniștească.

Nu putea să se întoarcă în Philadelphia. Unul dintre motive era polițistul mort, dar și faptul că lăsase în urmă doi martori. Doi martori care, cu siguranță îi văzuseră fața destul de bine ca să-l identifice. O să-l recunoască, și-a spus DiCarlo strâmbându-se, și și-a mai turnat un pahar.

Și o să facă legătura între el și patrula moartă. DiCarlo știa că polițiștii nu încetau niciodată să-l urmărească pe cel care-l omorâse pe unul de-al lor.

Așa că nu numai că nu putea să se întoarcă, dar trebuia să se dea la fund, cel puțin pentru o vreme. Câteva luni, se gândi ea. Cel mult șase. O să petreacă o iarnă caldă în Mexic, sorbind margarita. Când polițiștii or să înceteze să-l vâneze, se putea întoarce.

Singura problemă era Edmund J. Finley.

DiCarlo a privit marfa pe care o ascunsese lângă perete, alături de pomul de Crăciun. Păreau niște cadouri pe care nimeni nu le-a vrut.

Lista, papagalul, vulturul, Statuia Libertății, câinele de porțelan. Punând la socoteală și figurina pe care deja o livrase, asta însemna șase din șapte. Oricine altcineva, în afară de Finley, s-ar fi declarat satisfăcut.

Lipsea numai o amărâtă de pictură, se gândi ea. Numai Dumnezeu știa că făcuse totul pentru asta. Avea un ochi negru, o buză ruptă și îl dureau rinichii. Haina lui de cașmir era distrusă.

S-a străduit din răsputeri să repare o greșeală care, în primul rând, nu era a lui. Imediat ce-o să aibă timp, o să se ducă să i-o plătească lui Opal Johnson. Înzecit. A început să caute cea mai bună cale să-l câștige pe Finley de partea sa. Înainte de orice, Finley era om de afaceri și știa cum să transforme pierderile în profit. Numai în felul ăsta putea să și-l apropie. De la afacerist, la afacerist. Nu putea greși dacă îl binedispunea pe Finley prezentându-i personal mai întâi noile bunuri descoperite,

apoi câștigându-i simpatia și admirația, după precizarea detaliilor. O să-i explice și cum a fost cu polițaiul. Sigur, un bărbat ca Finley putea înțelege marele risc personal pe care și l-a asumat lăsând țeapănă o insignă.

Nu era suficient, a acceptat DiCarlo, în timp ce-și ținea apăsată pe ceafa păroasă o pungă cu gheață. S-a dus la oglinda din hol să se examineze. S-a nimerit foarte bine să fie prea ocupat ca să sărbătorească ajunul Anului Nou. Greu putea să iasă în lume, atâta vreme cât fața lui arăta ca și cum ar fi trecut peste ea o mașină de tocat carne.

Avea de gând să se întoarcă la doamna Conroy și la vecinul ei de palier. DiCarlo și-a masat ușor pielea sub ochii învinețiți. Putea să aștepte. Șase luni, un an. Apoi aveau să uite de el. Dar el nu putea uita.

De data asta nu se mai punea problema s-o ucidă cu blândețe. Absolut deloc. Era vorba despre o vendetă care trebuia săvârșită lent și cu cea mai mare plăcere.

Gândul l-a făcut să zâmbească, apoi a transpirat când a încercat să-și miște buza rănită. DiCarlo a oprit sângele cu dosul palmei, întorcându-se de la oglindă. O să plătească, nu încăpea nici o îndoială. Dar primul pe lista afacerilor era Finley.

Știa că se putea ascunde de polițiști, dar nu avea cum să scape de șeful lui. Putea folosi rațiunea, argumentele practice și lingușirea. Și... DiCarlo și-a pus punga cu gheață la gură, cu ochi surâzători. Ar putea să pună pe altcineva să lucreze în locul lui, pe banii lui.

Sigur, asta era o ofertă care putea stimula spiritul întreprinzător al lui Finley. Și lăcomia lui.

Satisfăcut, DiCarlo s-a îndreptat spre telefon. Spera să ajungă cât mai repede pe plajele din Mexic după ce avea să termine ce avea de făcut în California.

–Vreau o rezervare pentru un zbor de la New York spre LA, clasa întâi. Nimic disponibil până în șase și un sfert? A bătut cu degetele în birou, făcând calcule. Da, da, e bine. Nu, numai dus. Vreau să mai fac o rezervare

pentru LA – Calcún, la 1 ianuarie. A deschis sertarul biroului și a luat pașaportul. Da, sunt sigur că vremea o să se îndrepte.

–Cred că fața asta este un pic prea lungă. Dora a privit imaginea de pe computer, schimbată repede de degetele operatorului, care alergau pe tastatură. Da, așa este. Și prea îngustă. Nesigură, Dora a scuturat din cap și a privit spre Jed. Avea sprâncene mai mari? Cred că l-am făcut să semene cu Al Pacino.

–E în ordine. După ce terminăm cu observațiile tale, trecem la ale mele.

–Bine. A închis ochii și a lăsat imaginile din întuneric să prindă contur, dar fiorul de teamă s-a ivit odată cu ele și a deschis ochii din nou. N-am aruncat decât o privire fugară. El... S-a întins după paharul cu apă. Cred că avea mai mult păr... și era puțin ondulat.

–Bine. Operatorul a încercat mai multe feluri de pieptănături. Cum e asta?

–Pe-aproape. Ochii cred că aveau pleoapele mai lăsate.

–Ca astea?

–Da, așa cred... I-a scăpat un oftat. Nu știu.

Jed s-a mutat în spatele scaunului, și-a lăsat mâinile pe umerii ei și a încercat să-i alunge încordarea.

–Subțiază buzele și nasul, a cerut el. Ochii erau mai adânciți în orbite. Da, e bine. Linia asta era chiar deasupra sprâncenelor, puțin mai apăsată. Mai mult. Bărbia mai pătrată.

–Cum reușești asta? a șoptit Dora.

–M-am uitat mai bine la el decât tine, asta-i tot.

„Nu, nu era tot", s-a gândit. Nu chiar tot. Și el a văzut aceleași lucruri ca și ea, dar el i-a reținut trăsăturile. Acum privea imaginea atacatorului ei prinzând contur pe monitor.

–Lasă complexele, i-a sugerat Jed, mijindu-și ochii și privind-o fix. Bingo.

–El e. Impresionată, Dora a întins o mână și a pus-o peste a lui Jed. El este. E nemaipomenit.

Ca un tată mândru, Brent a atins monitorul.

–Este o sculă excelentă. Jed a făcut eforturi mari pentru a se încadra în buget.

Dora a zâmbit ușor și s-a străduit să-l privească fix în ochi.

–Dă-ne un print, i-a cerut Brent operatorului. O să vedem dacă reușim ceva.

–Dați-mi și mie o copie. Vreau s-o vadă și Lea și Terri, în caz că-l zăresc hoinărind în preajma magazinului.

–O să-ți dăm și ție o copie. Brent a arătat spre operator. De ce nu veniți cu mine în birou câteva minute? A luat-o de braț, conducând-o afară din sala de conferințe, pe culoar. A privit ușa și a citit CĂPITAN J.T. SKIMMERHORN.

S-a uitat în sus la Jed.

–T de la testosteron?

–Îți arde de râs, Conroy.

–Oh, am uitat să menționez asta azi-noapte. Brent a deschis ușa biroului său și a condus-o pe Dora înăuntru. Într-una din zile am primit un telefon de la mama ta.

–Mama? Dora a ridicat o sprânceană și s-a așezat.

–O invitație la petrecerea din ajunul Anului Nou de la teatru.

–Oh! Mâine, și-a amintit Dora. Îi ieșise cu totul din cap. Sper că poți veni.

–Bineînțeles. Petrecerea de la teatrul Liberty din New York este un adevărat spectacol. Brent s-a întins spre sertarul biroului și a scos un plic. Pozele tale. Am făcut copii, dar n-am remarcat nimic neobișnuit în ele.

A desfăcut plicul și a chicotit. Prima poză luată de foarte aproape îl înfățișa pe Richie cu gura deschisă. „Autoportret", s-a gândit Dora. Oricum, a recunoscut aparatul dentar.

–Inestetic, dar nu neobișnuit. A pus plicul în poșetă. Deci, ce facem mai departe?

–Noi, nimic, i-a trântit-o Jed. Asta e treaba poliției.

–Oh, te-ai întors la comandă, căpitane? Ea a zâmbit și a înfruntat privirea pe care i-a aruncat-o. Cui îi revine de fapt această sarcină? l-a întrebat ea pe Brent.

El și-a dres vocea, ridicându-și ochelarii.

–E cazul meu.

–În regulă, atunci. Dora și-a adunat mâinile în poală și a așteptat.

–Până îl prindem pe tipul ăsta, a început Brent, urmărindu-l cu coada ochiului pe Jed, o să punem o echipă să păzească clădirea.

Ea s-a gândit la polițist, la nevasta și la copiii lui.

–Nu vreau să-și asume nimeni vreun risc.

–Dora, nimeni din incinta asta nu se eschivează de la datorie. Mai ales după Trainor. Tipul ăsta este ucigaș de polițiști. L-a privit pe Jed. Ceea ce m-a făcut să mă grăbesc să mă duc la balistică a fost faptul că glonțul scos din Trainor este identic cu cel pe care l-am extras din peretele clădirii voastre.

–Surpriză, surpriză, a mormăit Jed.

–Am un caz de instrumentat. Brent și-a scos ochelarii ca să-i șteargă cu cămașa. Dacă îl prind pe nenorocitul ăsta viu, am nevoie de dovezi clare. Am trimis raportul balistic altor zone din oraș și din stat. Trebuie să apară ceva.

Era o mișcare bună. Jed spera doar să nu se simtă atât de înverșunat încât să nu fie în stare să acționeze.

–Unde este Goldman?

–În Vail, a spus Brent printre dinți. Schiază. Și-a luat o săptămână de vacanță. Dacă Jed n-ar fi fost atât de furios, și-ar fi manifestat stupefacția.

–Ticălosul! I s-a aruncat la picioare un polițist mort – omul lui. Nu trebuia să-și ia concediu în timpul sărbătorilor, când oamenii lui lucrează câte două schimburi.

–Timpul lui a trecut. Brent a ridicat receptorul telefonului care suna insistent. Sună mai târziu, a urlat în el și l-a pus în furcă. Uite, sper că o să-și rupă gâtul. Poate te aduni și te întorci în locul care ți se cuvine. Avem un polițist mort și moralul celor de-aici este sub nivelul mării, deoarece comandantul nostru este mai preocupat să-și cultive relațiile, decât să aibă grijă de oamenii lui. Și-a înfipt un deget în pieptul lui Jed. Ce dracu' ai de gând să faci?

Jed a tras încet din țigară, fără să spună nimic. N-a îndrăznit. În schimb, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

–La naiba! Brent a privit-o pe Dora, strâmbându-se. Iartă-mă.

–Nu-ți face probleme. De fapt, considera incidentul încheiat. Crezi că a folosit la ceva?

–Nu. ÎI deranja să-și piardă cumpătul în public. Un nod îi urca deja în gât. Când lui Jed îi intră ceva în cap, nimeni nu-i mai poate schimba părerea. S-a trântit înapoi pe scaun. Totuși, m-a făcut să mă simt mai bine.

–Tot e ceva. Mai bine mă duc după el.

–Eu nu m-aș duce.

Ea a zâmbit și și-a luat haina.

–Ne vedem mâine-seară.

Dora l-a prins din urmă pe la jumătatea cvartalului. A renunțat să-l mai strige și l-a rugat s-o aștepte. Mergea acum alături de el, potrivindu-și pașii cu ai lui.

–Frumoasă zi, a spus, încercând să înnoade o conversație. S-a mai încălzit puțin.

–Ar fi mai înțelept să stai departe de mine acum.

–Da, știu. Și-a trecut mâna pe sub brațul lui. Îmi place să mă plimb în frig. Pune sângele în mișcare. Dacă o luăm pe-aici, o să ajungem în Chinatown. Acolo sunt o grămadă de magazine mici.

În mod deliberat, Jed a luat-o pe alt drum.

–Mmm, pervers, a comentat Dora. Nu cred că eşti supărat pe el.

–Nu-mi spune mie cum sunt. A încercat s-o alunge, dar ea se ţinea de el ca scaiul. Vrei să dispari, Conroy?

–Imposibil. Cunosc foarte bine locurile prin vecinătate. L-a studiat din profil, dar a rezistat tentaţiei de a alunga furia de pe chipul lui. Poţi să ţipi la mine, dacă crezi că asta te face să te simţi mai bine. Eu aşa procedez când sunt furioasă.

–Trebuie să te arestez pentru hărţuire?

Şi-a fluturat genele.

–Presupui că o să creadă cineva că o fiinţă atât de mică poate molesta un tip mare şi vânjos ca tine?

I-a aruncat o privire scurtă şi rea.

–Ai putea măcar să taci.

–Mai degrabă te enervez. Ştii, dacă ţii fălcile încleştate aşa, o să-ţi spargi dinţii. Lea obişnuieşte să scrâşnească din dinţi noaptea, iar acum îşi pune o apărătoare de plastic când se urcă în pat. E neplăcut. Lea a fost întotdeauna o belea. Eu nu. Când dorm las totul deoparte. Vreau să spun că ăsta e rostul somnului, nu crezi?

Înainte de a trece de următorul colţ, Jed s-a întors spre ea.

–Nu ai de gând să taci, nu-i aşa?

–Nu. Pot continua la nesfârşit. Aplecându-se, şi-a tras fermoarul de la jachetă şi şi-a strâns gulerul. Este frustrat pentru că îi pasă de tine. E o mare responsabilitate. Îmi închipui că şi tu ai avut o grămadă de responsabilităţi. Trebuie să fi respirat uşurat că le-ai înlăturat pentru un timp.

Era destul de greu să încerci să temperezi pe cineva care înţelegea lucrurile atât de bine. Dar dacă îşi ieşea din fire, îl cuprindea disperarea.

–Am avut motive să mă retrag. Şi ele încă există.

–De ce nu-mi spui care sunt motivele?

–Sunt motivele mele.

–Bine. Vrei să auzi motivele pentru care eu am părăsit scena?

–Nu.

–Totuși, o să ți le spun. A început să meargă încet, conducându-l înapoi spre locul unde își parcaseră mașina. Îmi plăcea să joc. Aveam teatrul în sânge. Și eram și bună. Am absolvit cu un fragment din *Our Town*[1] și *The Glass Menagerie*[2]. Cronicile au fost excelente. Dar... S-a uitat în sus la el. Ți-am stârnit interesul?

–Nu.

–Dar, a continuat ea, nu asta era cu adevărat ceea ce voiam să fac. Apoi, acum cinci ani, am primit o moștenire de la nașa mea. Anna Logan. Poate ai auzit de ea. A făcut mare vâlvă în filme din seria B, între anii '30 și '40, apoi s-a ocupat de impresariat.

–N-am auzit niciodată de ea.

–Normal, s-a dus. O mașină a trecut pe lângă ei în viteză, făcându-i Dorei părul să fluture. Încă îi flutura când s-a întors să-i zâmbească lui Jed. Țineam foarte mult la ea. Dar se apropia de o sută de ani și avea o poftă nebună de viață. Oricum, am luat banii și am urmat câteva cursuri de management. Nu că aveam nevoie de ele – de cursuri vreau să zic. Unele lucruri sunt înnăscute.

–Care e șpilul, Conroy?

–Ajung și la el. Când am spus familiei ce am de gând să fac, s-au supărat. Îi deranja faptul că nu mai voiam să mă folosesc de ceea ce ei considerau darul meu și să continui tradiția familiei Conroy. Mă iubeau, dar cereau de la mine ceva ce nu puteam face. Nu puteam fi fericită în teatru. Îmi doream magazinul meu, afacerea mea. Așa că, deși i-am dezamăgit, m-am retras și am făcut ce era

---

[1] *Our Town*, piesă în trei acte, scrisă de dramaturgul american Thornton Wilder în 1938 și care a primit Premiul Pulitzer (n.red.)

[2] *Menajeria de sticlă*, piesă reprezentativă a dramaturgului american Tennesse Williams, scrisă în 1944 (n.red.)

potrivit pentru mine. A trecut ceva vreme până m-am obișnuit să am responsabilități, să fiu ocrotită și iubită.

Pentru o clipă, el n-a spus nimic. Îl surprindea că nu mai era furios. În timpul monologului ei, furia se spulberase ca o furtună și dispăruse în vârtejul insistenței Dorei.

–Așa că morala poveștii tale este că, din cauză că nu mai vreau să fiu polițist, nu ar trebui să mă enervez dacă un prieten vrea să mă aducă cu forța în poliție.

Cu un oftat, Dora s-a așezat în fața lui și și-a pus mâinile pe umerii lui.

–Nu, Skimmerhorn, greșești total. L-a privit cu simpatie. Nu am încetat să fiu actriță, dar am făcut o alegere cu care familia mea nu a fost de acord, fiindcă, în sinea mea, eu am știut că așa trebuia să procedez. Ești polițist până în măduva oaselor. Trebuie doar să aștepți până când ești gata să accepți că ai făcut alegerea corectă.

I-a prins mâinile înainte ca ea să se îndepărteze.

–Știi de ce m-am retras? Ochii lui i se păreau Dorei înspăimântători, pentru că erau lipsiți de orice expresie. Pentru că l-am ucis pe Speck. Erau alte moduri de a-l doborî, dar le-am ignorat. Unul dintre noi trebuia să moară. S-a întâmplat să fie el. Am fost lăudat pentru asta, deși puteam să-l arestez fără să trag un foc. Dar dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș proceda la fel.

–Ai făcut o alegere, a spus ea cu grijă. Cred că multă lume o poate considera corectă – și, cu siguranță, asta a fost și părerea superiorilor tăi.

El devenise nerăbdător.

–De aceea eu cred că a fost o răfuială. Mi-am folosit insigna pentru o răzbunare personală. Nu în numele legii, nu al dreptății.

–O slăbiciune omenească, a murmurat ea. Pariez că ai avut destul timp ca să te împaci cu ideea că nu ești perfect. Acum, când o să porți din nou insigna, probabil că o să fii un polițist mai bun.

A prins-o de mâini și a îndepărtat-o ușor. Când ea și-a ridicat bărbia, a slăbit puțin strânsoarea, dar a ținut-o lângă el.

– De ce faci asta?

În loc de răspuns, și-a îndepărtat părul de pe față și și-a lipit gura de-a lui. A simțit în sărut nerăbdarea lui, dar mai era și altceva în afară de asta. Acel ceva era o nevoie – adâncă și omenească.

– De asta, a spus ea după un moment. Și cred că, în pofida a ceea ce întotdeauna am considerat a fi bunul meu simț, îmi pasă de tine. L-a urmărit cum deschide gura și o închide la loc. Asumă-ți responsabilitatea pentru asta, Skimmerhorn.

Întorcându-se, a făcut câțiva pași spre mașină, apoi i-a luat cheile.

– Eu conduc.

El a așteptat până când a deschis ușa și a apucat volanul.

– Conroy?

– Da.

– Funcționează.

În timp ce pornea motorul, și-a arcuit buzele.

– Asta e bine. Ce zici, Skimmerhorn, facem o plimbare?

capitolul 15

Casa lui Finley era un muzeu mic și bogat, corespunzător ambițiilor lui. Construită inițial de un producător de filme de acțiune a cărui dragoste pentru arhitectura sofisticată îi depășise curând atât posibilitățile materiale, cât și priceperea, casa era amplasată pe dealurile de deasupra orașului Los Angeles.

Finley o cumpărase într-o perioadă în care piața imobiliară era în scădere. Și-a instalat imediat un sistem mai sofisticat de securitate, și-a amenajat o piscină pentru rarele zile ploioase și a înălțat un zid de piatră care înconjura proprietatea asemenea meterezelor în jurul unui castel.

Finley era un *voyeur*, dar nu-i plăcea să fie privit.

La etajul al treilea al turnului a reamenajat camera de proiecție concepută de producătorul de filme, adăugând un stand cu monitoare de televizor și un telescop de mare putere. În locul scaunelor confortabile care se puteau lăsa pe spate, Finley a amenajat un fel de stal de teatru îmbrăcat în pluș maro. Acolo obișnuia să-și primească musafirii, în timp ce pe ecrane rulau filme de familie în care apărea el însuși.

Normal, a angajat decoratori. A schimbat trei firme pe parcursul celor șase luni cât a durat mobilarea.

Pereții din fiecare cameră erau albi. Unii erau zugrăviți, alții lăcuiți, alții tapetați, dar toți erau de un alb virginal, pur, ca și carpetele, dalele sau dușumeaua din lemn. Acolo își adăpostea comorile – figurine, sculpturi, nimicuri pe care le adunase de-a lungul timpului.

Fiecare masă, fiecare raft, fiecare nișă conținea câte o operă de artă pe care și-o dorise. Când se plictisea

de vreuna dintre ele, așa cum se întâmpla aproape întotdeauna, Finley o muta într-un loc mai puțin vizibil și se pregătea să facă noi achiziții.

Nu era niciodată satisfăcut.

În dulapul lui, costumele se înșirau pe trei rânduri. Lână și mătase, in și gabardină. Toate aveau o croială clasică și erau de culoare închisă: bleumarin, negru, nuanțe de gri și câteva de un albastru mai deschis. Nu existau haine de toată ziua, jachete sport sau cămăși cu mici jucători de polo pe piept.

Cincizeci de perechi de pantofi din piele neagră, foarte lustruiți, așteptau pe rafturi de sticlă să fie aleși. Avea o singură pereche de pantofi albi, Nike, pe care îi purta la costumul de gimnastică. Era datoria valetului să-i arunce la fiecare două săptămâni și să-i înlocuiască cu altă pereche, de un alb imaculat.

Cravatele erau aranjate meticulos, pe culori, cele negre fiind urmate de cele gri, cele gri de cele albastre.

Își ținea îmbrăcămintea într-un splendid dulap rococo.

În sertare erau teancuri perfect împăturite de cămăși de un alb imaculat, cu monogramă pe manșetă, șosete negre, chiloți scurți de mătase albă și batiste din in irlandez. Toate erau ușor parfumate de un săculeț de lavandă pe care menajera îl schimba săptămânal.

Apartamentul principal includea camera de toaletă, cu doi pereți din oglinzi, de la podea până la tavan. Exista și un mic bar, în cazul în care domnului i se făcea sete în timp ce se pregătea să petreacă o seară în oraș. Era acolo și un scaun rotund, negru, lângă o consolă mică, luminată de o lampă Tiffany, pentru situația în care stăpânul dorea să se așeze și să se gândească la alegerea hainelor.

La dreapta camerei de toaletă se afla dormitorul principal. Picturi de Pissaro, Morissot și Manet împodobeau pereții îmbrăcați în mătase albă, fiecare pictură fiind luminată separat. Mobilierul era bogat ornamentat, de la biroul Ludovic al XVI-lea la noptiera ovală, canapeaua

aurită având de-o parte și de alta lampadare din sticlă venețiană.

Mândria și bucuria lui era însă patul masiv, conceput în secolul al XVI-lea, de Verdeman de Vries[1]. Avea patru coloane terminate cu un baldachin; căpătâiul și tăblia de la picioare erau bogat sculptate și împodobite cu capete de îngeri, flori și fructe.

Orgoliul îl determinase să monteze pe baldachin o oglindă, dar renunțase la ea deoarece scădea valoarea patului.

În loc de oglindă a montat o cameră de luat vederi, discret ascunsă de o bârnă sculptată, aproape de tavan. Camera de luat vederi țintea direct spre pat și era pusă în funcțiune de o telecomandă pe care o păstra în sertarul de sus al noptierei.

A pornit monitoarele.

În bucătărie se pregătea masa de prânz, adică curcan umplut, așa cum comandase. A privit-o pe bucătăreasă și pe ajutoarea ei, care mânuiau cu abilitate ustensilele de oțel inoxidabil, în camera însorită și albă.

Finley a întors monitorul către salonaș. L-a privit pe DiCarlo care sorbea din paharul cu limonadă, zornăind cuburile de gheață și lărgindu-și nodul de la cravată.

Lucrurile mergeau bine. Bărbatul era îngrijorat. Lui Finley îi displăcea siguranța de sine. Esențială era eficiența, încrederea prea mare duce la erori. Presupunea că ar fi trebuit să-l liniștească pe bietul băiat. Doar adusese marfa cu două zile mai devreme.

Inițiativa fusese bună. Poate că, la urma urmei, nu trebuia să-i rupă mâinile.

DiCarlo și-a lărgit nodul de la cravată. Nu putea scăpa de sentimentul că era privit. Senzația asta îl făcea să-și verifice părul, costumul și fermoarul pantalonilor. A mai

---

[1] Hans Verdeman de Vries, arhitect și pictor olandez din perioada Renașterii (1527-1607)

luat o înghițitură din limonadă și i-a venit să râdă. Oricine s-ar fi simțit privit dacă ar fi fost închis într-o cameră cu o sută de statui și picturi. Peste tot numai ochi. Ochi pictați, ochi de sticlă, ochi de marmură. Nu pricepea cum putea Finley să-i suporte.

Era nevoie de o armată de servitori ca să șteargă praful de pe toate fleacurile alea, s-a gândit DiCarlo. Punând paharul deoparte, s-a ridicat și a început să umble prin cameră. Știa cât de fanatic devenea Finley când era vorba despre achizițiile lui, așa că avea grijă să nu atingă nici un obiect.

Faptul că îl invitase acasă, și nu la birou era pentru DiCarlo un semn bun. Asta făcea întâlnirea mai prietenoasă, mai personală. La telefon, Finley părea mulțumit.

Cu ceva farmec, credea DiCarlo, putea să-l liniștească în legătură cu pictura care lipsea și să-l convingă că nu era decât o chestiune de timp până când i-o aducea și pe ea. Una peste alta, DiCarlo era convins că se vor despărți prieteni și el se va putea întoarce la hotelul Beverly Hills, unde spera să găsească o femeie amatoare să sărbătorească împreună cu el noul an.

Și, mâine, spera că va ajunge în Mexic.

–Domnule DiCarlo, sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult.

–Nu, domnule. V-am admirat locuința...

–Ah. Finley s-a îndreptat spre un dulăpior japonez pentru băuturi. După prânz trebuie să facem turul casei. Vrei niște vin roșu? Ținea în mână o cană din epoca victoriană, în formă de papagal. Am un excelent Château Latour.

–Mulțumesc. DiCarlo devenea tot mai încrezător.

–Vai de mine! Finley ridică dintr-o sprânceană și scrută fața plină de vânătăi a lui DiCarlo. Ai avut vreun accident?

–Da. DiCarlo și-a pipăit bandajul din ceafă. Amintirea dinților Dorei care îl strângeau l-a făcut să se înfierbânte din nou. Nimic serios.

–Îmi pare bine să aud asta. Ar fi fost păcat să fie ceva grav. A terminat de turnat vinul în pahare. Sper că ultima călătorie nu ți-a dat peste cap planurile de vacanță. Nu te așteptam decât peste o zi sau două.

–Am vrut să vă aduc cât mai repede rezultatele.

–Îmi plac oamenii cu simțul responsabilității. Noroc! Mulțumit, a ciocnit cu DiCarlo. În timp ce-i zâmbea, în hol s-a auzit soneria. A, ăsta este domnul Winesap. Ni se va alătura ca să inspecteze marfa. Acum, sper să mă scuzați, dar nu-mi mai pot stăpâni nerăbdarea, a spus în timp ce Winesap își făcea apariția. Trebuie să-mi văd comorile. Cred că au fost duse în bibliotecă. Făcu un semn spre ușă. Domnilor.

Culoarul acoperit cu marmură era destul de larg încât să rămână și loc de trecere pentru trei persoane pe lângă cuier și o cutie enormă.

Biblioteca mirosea a piele, lămâie și trandafiri. Trandafirii erau aranjați în două vase înalte din porțelan de Dresda, puse pe cămin. Erau sute, poate mii de cărți în camera pe două niveluri, nu în rafturi fixate în pereți, ci în lăzi și dulapuri, unele deschise, altele închise cu geamuri. Exista și un dulap de cărți rotativ, cu patru rafturi, din perioada Regenței, precum și unul în stil Eduard, furat la comanda lui Finley dintr-un castel din Devon.

Dorise să dea camerei aspectul bibliotecii unui mic nobil de țară, și reușise perfect. Adăugase câteva fotolii adânci de piele, o colecție de pipe vechi și un tablou cu o scenă de vânătoare de Gainsborough.

Omniprezentele monitoare erau mascate de un panou pe care fuseseră pictate rafturi cu cărți. Cu pas săltat, Finley s-a îndreptat spre masa din bibliotecă și a luat un suport de cărți în formă de sirenă. Așa cum i se ceruse, majordomul lăsase la îndemână un ciocănel, un cuțit

și un coș mare de gunoi. Finley a luat ciocanul și, cu grație, a decapitat una dintre sirenele cu ochi albaștri.

–Cu așa ceva trebuie să umbli foarte atent, a spus și a continuat să spargă, delicat, ipsosul ieftin.

–A fost făcută în Taiwan, i-a informat pe oaspeți. La o fabrică mică, foarte rentabilă, la care sunt acționar. Transportăm pe mare marfa către America de Nord și de Sud și avem un profit net, dar nu semnificativ. Astea sunt ceea ce putem numi unicate, în felul lor. Unele sunt excelente reproduceri după opere de artă de valoare, atât de bine făcute, încât pot înșela și un expert.

A scos la iveală o bucată mică de plastic împăturită și a aruncat restul suportului. A tăiat cu cuțitul învelitoarea de plastic sub care se afla o bucată din piele de cămilă, învelind o mică figurină erotică, foarte veche.

A examinat-o minuțios și încântat. Reprezenta o femeie stând sprijinită pe mâini și genunchi; deasupra ei se afla un bărbat burtos, care îi strângea posesiv sânii. Capul ei din fildeș era întors ușor către umărul stâng, în sus, într-o încercare de a vedea fața bărbatului care se pregătea s-o penetreze pe la spate.

–Excelent! Excelent! A pus figurina deoparte cu grijă și a distrus al doilea suport.

Piesa următoare avea aceeași temă și reprezenta o femeie îngenuncheată la picioarele unui bărbat. Avea capul lăsat pe spate și fața zâmbitoare în timp ce apuca penisul bărbatului.

–O adevărată capodoperă! Vocea lui Finley vibra de emoție. Are peste două sute de ani vechime și nici o tehnică nu o poate îmbunătăți. Japonezii înțelegeau și apreciau erotismul în artă, într-o vreme când europenii acopereau și picioarele pianului și pretindeau că pruncii apar dintre frunzele de varză. A luat cuțitul și a tăiat burta papagalului.

–Și aici, a spus deschizând o punguță de catifea. Nu și-a putut stăpâni emoția când a lăsat să-i cadă în palmă broșa cu safir.

O piatră mai mare de opt carate, de un albastru mai intens decât al cicoarei, tăiată în fațete, era montată într-un filigran complicat de aur încrustat cu diamante.

–A fost purtată de regina Scoției, Maria. Finley a mângâiat piatra și montura și a întors-o ca s-o admire și pe dos. A purtat-o în timp ce-și țesea intrigile. A făcut parte din prada bogată pe care regina Bess a pus mâna după ce și-a decapitat iubita verișoară.

Lăsa impresia că simțea pe piatră mirosul sângelui. Și îi făcea plăcere.

–O, câte probleme și câtă cheltuială a însemnat achiziționarea acestei jucărioare. Ar trebui să fie pusă la loc de cinste, a spus și a așezat-o cu grijă deoparte.

Ca un copil răsfățat, de Crăciun voia și mai mult.

Vaza Gallé pe care a scos-o din Statuia Libertății l-a emoționat. Pentru moment, în timp ce mângâia forma alungită a vasului și admira siluetele feminine suple care împodobeau sticla în stil Art Nouveau, a uitat de invitați.

Ochii lui căpătaseră o strălucire sticloasă care l-a făcut pe Winesap să-și ferească privirea, ușor stânjenit.

Din postamentul gol al vulturului de bronz, Finley a scos o cutiuță învelită. Când a rupt învelitoarea, a început să saliveze. Cutia în sine era din lemn de trandafir, bine lustruit. Dar capacul reprezenta o comoară – un mic mozaic din panel, comandat poate în Rusia imperială pentru Ecaterina cea Mare de vicleanul ei amant, Orlov, după ce i-a omorât bărbatul și a urcat-o pe Ecaterina pe tron.

„Și mai mult sânge, a meditat Finley. Mai multă trădare."

Semnată de artist, cutiuța era o reproducere delicată din sticlă a palatului imperial.

–Ați văzut vreodată ceva mai minunat? Mândria țarilor, a împăraților și a regilor. Cândva a stat în spatele unui geam, într-un muzeu unde turiști nespălați puteau merge și căsca gura. Acum este a mea. Numai a mea.

–Este o frumusețe, într-adevăr. Lui DiCarlo nu-i plăcea să-l întrerupă, dar era momentul să-și pună planul în aplicare. Dumneavoastră cunoașteți valoarea artei, domnule Finley; ce sens are să posezi un obiect neprețuit, dacă orice nespălat poate veni de pe stradă ca să-l vadă?

–Exact, exact. Arta adevărată trebuie să fie tezaurizată. Muzeele cumpără pentru posteritate. Bogătașii lipsiți de suflet, ca să investească. Ambele atitudini mă îngrozesc. Acum avea ochii foarte verzi, foarte strălucitori, în care se putea citi nebunia. Să posezi, domnule DiCarlo, asta este esența.

–V-am înțeles și sunt fericit că am fost părtaș la recuperarea obiectelor. Desigur, am întâmpinat unele dificultăți...

–Sunt sigur de asta. Finley l-a întrerupt, ca să nu-l lase să-i strice dispoziția. Dar înainte de a discuta despre drumurile și problemele tale, să terminăm aici. A folosit ciocănelul ca să spargă burta câinelui de porțelan. Și câinele de vânătoare a născut o pisică de aur. Este aur masiv, a explicat Finley în timp ce o scotea din ambalaj. O piesă frumoasă, desigur, dar mult mai valoroasă prin povestea ei. Se spune că a fost un dar al lui Cezar pentru Cleopatra. Nu s-a putut dovedi exactitatea afirmației, deși a fost datată corect. Totuși, mitul este suficient, a spus încântat. Chiar suficient.

Când a pus-o jos, mâinile i-au tremurat.

–Și acum, pictura.

–Eu, ah... Părea că era momentul să se ridice. A fost o mică problemă cu pictura, domnule Finley.

–Problemă? Zâmbetul i-a înghețat pe față. S-a uitat prin cameră, dar nici urmă de ultimul lui bun. Nu-mi

amintesc să-mi fi pomenit de vreo problemă, domnule DiCarlo.

–Am vrut să vă aduc marfa cât mai repede. Piesele de față însemnau pentru dumneavoastră foarte mulți bani și timp și știam că vreți să intrați în posesia lor cât mai repede.

–Noi vorbim acum de pictură. Și, într-adevăr, în acel moment singurul lucru care conta pentru Finley era pictura. Uitase de Cleopatra, Ecaterina și Maria a Scoției. Nu o văd. Poate am ochii obosiți, poate e o iluzie optică.

Sarcasmul l-a făcut pe DiCarlo să pălească.

–N-am putut s-o aduc acum. Așa cum am început să vă spun, a fost o problemă.

–O problemă? Continua să zâmbească amabil, cu toate că simțea un gol în stomac. De ce natură?

Încurajat, DiCarlo s-a așezat din nou. I-a explicat pe scurt despre cele trei spargeri, amintindu-i lui Finley că prima se soldase cu recuperarea câinelui de porțelan. A subliniat că și-a asumat un mare risc în încercarea de a intra în posesia lui.

–Cred că sunteți de acord, domnule, a conchis el, ca și cum ar fi încheiat niște negocieri, că ar fi fost periculos pentru toată lumea să mă reîntorc acum la Philadelphia. Am pe cineva căruia pot să-i pasez afacerea, desigur, pe cheltuiala mea. Deoarece ați recuperat șase din cele șapte piese, sunt sigur că o să aveți răbdare. Nu văd de ce pictura n-ar putea ajunge în mâinile dumneavoastră, să zicem, în șase săptămâni.

–Șase săptămâni. Finley a încuviințat din cap, ducându-și arătătorul la buze. Spui că ai împușcat un ofițer de poliție.

–A fost nevoie. Păzea clădirea.

–Mmm. Și de ce crezi că făcea asta?

–Nu pot fi sigur. Foarte sincer, DiCarlo s-a aplecat în față. N-am lăsat nici o urmă de spargere. Am surprins o discuție aprinsă între tipa aia, Conroy, și chiriașul ei.

El era destul de violent. Poate că ea a cerut protecția poliției.

–Interesant e că n-a cerut pur și simplu să fie evacuat, a comentat Finley foarte binevoitor. Spui că chiriașul te-a lovit în față.

DiCarlo a înțepenit, rănit în orgoliul lui.

–A fost probabil o ceartă între amanți. Cred că tipul obținea de la ea ceva mai mult decât un acoperiș deasupra capului.

–Crezi? Finley a trecut peste indecența remarcii. Ne oprim aici cu discuția, domnule DiCarlo. Poate continuăm după prânz.

–Desigur. DiCarlo a respirat ușurat. O să vă prezint totul în amănunt.

–E foarte bine. Putem merge la masă, domnilor?

Au savurat salata de fazan, servită imediat în sufrageria cu mobilă victoriană și cu vedere spre grădina scăldată în soare. În timpul mesei, Finley nu a discutat despre afaceri. Asta i-ar fi împiedicat să savureze gustul mâncării, i-a explicat lui DiCarlo. Timp de o oră, a făcut pe gazda generoasă, umplând din când în când paharul lui DiCarlo. După ce au terminat de mâncat, Finley s-a ridicat de la masă.

–Te rog să ne scuzi, Abel, regret, dar eu și domnul DiCarlo trebuie să punem la punct afacerea noastră. Ce-ai zice de o plimbare prin grădină? l-a întrebat pe DiCarlo.

Amețit de vin, mâncare și succes, DiCarlo s-a bătut mulțumit pe abdomen.

–O plimbare după-masă ar fi excelentă.

–Bun, bun. Și eu sunt un fanatic al exercițiilor fizice, îmi va face plăcere compania. N-o să dureze mult, Abel.

Finley l-a condus pe DiCarlo printr-o seră de palmieri în mijlocul cărora se afla o fântână muzicală, spre grădină.

–Vreau să vă spun că vă admir foarte mult, domnule Finley, a început DiCarlo. Felul în care vă conduceți afacerile, casa asta. Vă consolidați poziția.

–Așa îmi place să cred. Pantofii lui Finley scârțâiau ușor pe pietrele albe, netede, ale aleilor din grădină. Te pricepi la flori, domnule DiCarlo?

–Știu numai că femeile sunt nebune după ele.

Râzând încântat, Finley l-a condus prin grădină, oprindu-se în cele din urmă ca să admire peisajul. Finley admira de sus orașul care se vedea în vale, inhalând parfumurile îmbătătoare. Flori – trandafiri timpurii, iasomie. Mirosul stratului de așchii de lemn protectoare și de iarbă proaspăt tunsă.

–Care sunt planurile dumneavoastră, domnule DiCarlo? întrebă Finley brusc.

–Cum? Oh! Totul este foarte simplu. Îmi pun omul la treabă. O să aibă grijă de domnișoara Conroy. După ce se va ocupa el de ea, o să-i spună totul. A strâns buzele înciudat la gândul că nu el va fi cel care va avea plăcerea să scoată de la ea adevărul despre pictură. Cum v-am spus, va fi poate nevoit să aștepte o săptămână sau două, până se liniștesc lucrurile. Dar o va zgâlțâi până când îl va conduce direct la pictură.

–Și apoi?

–O s-o lichideze, nu vă faceți griji. DiCarlo zâmbi ușor, ca de la profesionist la profesionist. N-o să lase nimic neterminat.

–A, da, nimic neterminat. Foarte neplăcut. Și dumneata?

–Eu mă gândesc să-mi petrec câteva luni în Mexic. Există riscul ca ei să mă fi văzut. Sigur, era întuneric, dar nu-mi place să risc. Dacă au reușit să mă identifice, ar fi mult mai bine să mă aflu peste graniță.

–Înțelept, sunt convins. Finley se aplecase spre o tufă de trandafiri mirosind un boboc roz pal, care abia își deschidea petalele. Mă gândesc, domnule DiCarlo,

că, dacă află de dumneata, ar putea ajunge la mine, chiar dacă indirect.

– În nici un caz. Nu e posibil așa ceva. Fiți liniștit, domnule Finley, nu vor face niciodată legătura între un om ca dumneavoastră și câteva spargeri date într-un magazin de nimicuri din Philadelphia.

– Amănunte de ultimă oră, spuse Finley oftând. Când s-a îndreptat, ținea în mână un pistol cu mâner de sidef. Zâmbea din nou, încântat. Este mai bine să le rezolvi.

A tras, ochind deasupra cataramei de la centura lui DiCarlo. Împușcătura a răsunat peste dealuri și a împrăștiat păsările, care s-au înălțat speriate spre cer.

Mirarea din ochii lui DiCarlo cedă locul suferinței. Incredibilă suferință. Cu greu a privit în jos, apăsând cu o mână pata de sânge care se lărgea, înainte ca genunchii să i se îndoaie.

– M-ai dezamăgit, domnule DiCarlo. Finley n-a ridicat vocea, dar s-a aplecat, pentru ca vorbele să-i fie auzite mai bine. M-ai considerat prost? Ai crezut că o să-ți accept scuzele jalnice și o să-ți urez drum bun?

A făcut un pas înapoi și, în timp ce DiCarlo se zvârcolea de durere, i-a tras un picior în coaste.

– Ai greșit, a urlat și a lovit încă o dată, țipând, ca să acopere gemetele și rugămințile de îndurare ale lui DiCarlo. Îmi vreau pictura. Vreau ce îmi aparține. Este vina ta, numai a ta că n-o am.

Finley saliva în timp ce trăgea primul glonț în genunchiul stâng al lui DiCarlo, apoi altul în cel drept. Strigătul de durere s-a pierdut într-un geamăt animalic.

– Dacă nu-mi insultai inteligența, te omoram pe loc. Acum vei petrece ore lungi de agonie. Și tot nu ai primit ce meriți.

A făcut un efort ca să bage pistolul în buzunar. A scos batista și și-a șters sudoarea de pe frunte. Apoi s-a aplecat, apropiindu-și fața de a lui DiCarlo.

– Ai primit instrucțiuni. Ai uitat cine e șeful?

–Vă rog, a mormăit DiCarlo, prea șocat ca să-și dea seama că rugămințile lui erau inutile și că era deja terminat. Ajutați-mă. Vă rog.

Nervos, Finley și-a pus batista în buzunarul de la piept.

–Ți-am dat suficient timp, mai mult decât era nevoie ca să-ți răscumperi greșeala. Chiar am intenționat să te iert. Pot fi un om generos, dar ai ratat. Și ratarea este de neiertat.

Încă tremurând de furie, s-a îndepărtat. Știa că va avea nevoie de cel puțin o oră de meditație, ca să-și revină înainte de întâlnirea oficială pe care o avea în acea seară.

Prostia, clocotea el. Ineficiența angajaților. Și-a scuturat praful de pe mânecă în timp ce se întorcea în seră. Insuportabil.

–Winesap! a strigat.

–Domnule. Winesap a apărut în vârful picioarelor, frecându-și agitat mâinile. Auzise împușcătura și îi era foarte frică de ce va urma.

–Scapă de DiCarlo.

–Desigur, domnule Finley, imediat.

–Nu acum. Finley a scos un pieptene din etuiul de baga veritabilă, ca să-și aranjeze părul ciufulit de vânt. Lasă-l mai întâi să sângereze până moare.

Winesap a aruncat o privire prin peretele de sticlă spre locul unde DiCarlo zăcea pe spate, cu ochii ridicați rugător spre cer.

–Pot să aștept aici?

–Sigur. Cum altfel ai putea să afli când a murit? i-a spus cu un oftat și a pus pieptenele la loc. Știu că mâine e sărbătoare, Abel, și nu vreau să-ți stric planurile pe care poate ți le-ai făcut. Așa că, de poimâine, îți cer să te concentrezi și să aduni toate informațiile despre Isadora Conroy din Philadelphia. Și-a dus mâna la nas și s-a strâmbat simțind mirosul de praf de pușcă. Mă tem că va trebui să rezolv singur această problemă.

capitolul 16

–Un An Nou fericit!

Jed a primit felicitarea în ușa foaierului teatrului Liberty, de la un bărbat înalt îmbrăcat excentric, într-un costum de piele roșie, cu steluțe argintii.

Luat pe neașteptate, Jed s-a trezit îmbrățișat și bătut pe spate.

Noul lui prieten mirosea puternic a vin și a parfum Giorgio.

–Eu sunt Indigo.

Pentru că pielea bărbatului avea cam aceeași culoare cu a hainelor, Jed a încuviințat din cap.

–Văd asta.

–Grozavă petrecere. Indigo a scos o țigaretă subțire, neagră, a pus-o într-un țigaret de aur și și-a fixat o mână în șoldul lui îngust. Orchestra este extraordinară, șampania rece și femeile... și-a ridicat sprâncenele, sunt suficiente.

–Mulțumesc pentru informație.

Precaut, Jed a încercat să se îndepărteze, dar Indigo era un tip prietenos, așa că l-a cuprins cu brațul după umeri.

–Vrei să fii prezentat? Eu cunosc pe toată lumea.

–Însă nu mă cunoști pe mine.

–Dar ard de nerăbdare s-o fac. L-a condus pe Jed prin foaierul aglomerat către o masă unde băuturile erau turnate de doi barmani expeditivi. Lasă-mă să ghicesc. S-a depărtat puțin, cu capul într-o parte, și a tras din țigaretă. Ești dansator.

–Nu.

–Nu? Fața mobilă a lui Indigo s-a încrețit, în efortul de a se concentra. Păi, cu un corp ca ăsta ar trebui să fii. Gene Kelly avea cel mai minunat corp atletic, știi doar.

Șampanie, vă rog. Și-a fluturat portțigaretul către barman. Și încă una pentru prietenul meu.

–Scotch, l-a corectat Jed. Cu gheață.

–Scotch, gheață? Lui Indigo îi jucau în cap ochii migdalați. Sigur, trebuia să-mi dau seama. Actor – dramatic, natural – din New York.

Jed și-a luat băutura și s-a scotocit după un ban pentru borcanul cu bacșișuri. Uneori, a decis, era mai simplu să cooperezi.

–Mda. Sunt între două roluri, i-a spus și s-a retras cu paharul lui.

Foaierul teatrului Liberty era construit în stil gotic, cu zeci de metri de ornamente din ipsos, kilograme de vălurele și drăcușori auriți. Deasupra ușilor care duceau spre sala de spectacol se aflau măștile de bronz ale Comediei și Tragediei.

În seara asta, locul era plin de oameni decișI să se facă auziți, în ciuda zgomotului de fond. Locul mirosea a parfum, a fum de țigară și a floricele care săreau vesele dintr-o mașinărie instalată lângă standul cu băuturi.

Dora i-ar fi spus că, pur și simplu, mirosea a teatru.

Oaspeții se învârteau de colo-colo, iar îmbrăcămintea varia de la costum cu cravată lată, la jeanși Levi's zdrențuiți. Un grup de trei persoane, îmbrăcate sumbru în negru, stătea pe dușumea, într-un colț, și citea cu glas tare din Emily Dickinson. Prin ușile deschise se auzea orchestra care interpreta *Brown Sugar* al lui Stone.

Nu era Balul de Iarnă. În sală fuseseră aprinse luminile. Oamenii erau îngrămădiți printre rânduri, dansând sau stând de vorbă, în timp ce orchestra cânta rockul îndrăcit. În lojă, la mezanin sau la balconul al doilea, erau și mai mulți petrecăreți care, datorită excelentei acustici a teatrului Liberty, făceau ca zgomotul să depășească limita de poluare fonică.

Înainte s-o găsească pe Dora, Jed și-a dat seama cum era populația Pennsylvaniei.

Plăcerea de a se amesteca printre oameni nu fusese niciodată punctul lui forte. A avut prea multe obligații sociale în copilărie și asistase la prea multe manifestări penibile în public ale părinților lui. Ar fi preferat o seară liniștită acasă, dar, dacă tot venise, spera s-o întâlnească acolo.

Dacă n-ar fi plecat la petrecere atât de devreme sub pretextul că trebuia să ajute la organizare și să-și țină mama departe de furnizori, ar fi putut-o însoți, ca să aibă grijă de ea.

Nu-i plăcea ideea că era singură, câtă vreme cel care o atacase se afla în libertate. Chiar dacă într-o asemenea adunare cu greu putea fi singură, tot era neliniștit din cauza ei.

Două petreceri într-o săptămână. Jed a sorbit o gură de scotch și s-a îndreptat spre scenă. Două petreceri ar fi fost suficiente pentru un an întreg.

S-a strecurat printre două femei, refuzând pălăria cu paiete pe care i-au oferit-o și s-a gândit serios la posibilitatea de a pleca, numai ca să scape de-acolo.

În sfârșit, a văzut-o. S-a mirat cum de n-o observase până atunci. Stătea pe marginea scenei și părea că face conversație cu două doamne.

Jed a observat că își aranjase altfel părul. Era ridicat în vârful capului, într-un amestec de bucle negre, gata să scape de sub control. Și ochii, s-a gândit, în timp ce-o privea cum strângea mâna uneia dintre participante. Îi fardase în așa fel încât păreau mai mari, mai adânci și mai aprinși, ca ai unei țigănci. Buzele, care se mișcau în timp ce rostea cuvinte pe care el nu le putea auzi, erau de un roșu aprins.

Purta un costum negru cu argintiu, pe gât, cu mâneci lungi și pantaloni colanți, care, după părerea lui, ar fi trebuit interzișsi. Paietele argintii care împodobeau costumul reflectau lumina scenei și, clipeau la fiecare mișcare, ca niște mici fulgere.

Și ea era conștientă de asta, s-a gândit Jed. Deși părăsise scena, știa foarte bine cum să atragă atenția.

Dorea s-o atingă și, pentru moment, gândul ăsta și dorința intensă au alungat orice alt simțământ.

Și-a pus paharul pe mânerul unui scaun de la marginea rândului și și-a făcut loc prin masa de oameni.

–La urma urmei, este un actor care știe să conceapă un rol, a spus Dora zâmbind. Normal, dacă vrea să obțină rezultate, trebuie să fie bun. Mă întreb însă ce s-a întâmplat după ce... S-a întrerupt când niște mâini au apucat-o de subsuori și au ridicat-o de pe scenă.

I-a văzut fața numai o secundă, înainte ca Jed să-și lipească gura de a ei. O dorință sălbatică, lacomă a cuprins-o, urcându-i din stomac spre piept, așa că, atunci când a pus-o jos, inima îi bătea nebunește.

–Bună. Clătinându-se, i-a pus o mână pe braț, ca să-și recapete echilibrul. În cizmele cu tocuri înalte și subțiri ajungea la nivelul ochilor lui. Îmi pare bine că ai putut veni. Eu... asta este...

S-a întors către cele două prietene rămase fără cuvinte.

–Scuzați-ne. Jed a tras-o după el până au ajuns într-un colț mai ferit. Nu era un loc liniștit, dar măcar nu trebuiau să strige unul la altul. Cum numești tu chestia asta cu care ești îmbrăcată?

–Asta? A privit în jos, la costumul cu paiete și apoi la fața lui. Sexy. Îți place?

–O să-ți spun imediat cum o să reușesc să-mi închid gura rămasă căscată.

–Ai un fel teribil de a vorbi, Skimmerhorn. Vrei să bei sau să mănânci ceva?

–Am băut un pahar. În ușă am fost întâmpinat de un bărbat negru de vreo doi metri, îmbrăcat în piele roșie. M-a îmbrățișat.

–Indigo. Ochii i-au sclipit. E un tip sociabil.

–A decis că sunt un actor șomer din New York. Ușor, a atins cu degetul una dintre buclele ei, întrebându-se ce putea face ca să-i alunece în jos, pe umeri.

–Indigo. Indigo e puțin cam excentric, dar este un excelent director și are ochiul format. Foarte bine că nu i-ai spus că ești polițist. L-a luat pe Jed de mână și l-a condus în spatele scenei, unde se aflau un alt bar și un bufet. Nu-i plac polițiștii.

–Nu sunt polițist. Și-a comandat un alt scotch, iar Dora a cerut o șampanie. De ce nu-i plac polițiștii?

–Oh, a lucrat cu program redus într-un club – crupier. Polițiștii au năvălit în camera din spate și l-au prins. Și-a înclinat capul, și-a schimbat poziția umerilor și l-a imitat pe Indigo. Dragă, a fost o experiență îngrozitoare. Ai idee ce fel de oameni adună ei acolo?

–Mda. Criminali.

–Să nu-i spui asta. Eu am fost cea care l-a scos pe cauțiune și pot să-ți spun că omul ajunsese o epavă. Cu un gest automat, i-a îndreptat gulerul cămășii. Cred că ți-e greu să-l compătimești pentru că te-ai aflat întotdeauna de cealaltă parte a gratiilor.

–Am văzut lucrurile din ambele părți.

–Oh, bine atunci. Cu un gest brusc și-a dat la o parte părul de pe frunte. Trebuie să-mi povestești despre asta cândva.

–Poate o s-o fac. Ai terminat să mă aranjezi?

–Da. Arăți foarte bine în negru. Poate puțin cam rebel. Un fel de James Dean.

–A murit.

–Da, sigur. Voiam să spun, dacă el ar fi trăit până la treizeci de ani. Zâmbea gânditoare. Toți polițiștii sunt atât de cu picioarele pe pământ sau numai tu?

–Depinde ce primează – acțiunea sau fantezia. Mie îmi place acțiunea.

–Foarte rău. Eu mi-am petrecut o mare parte din viață în lumea fanteziei. A ronțăit un trandafir roșu de pe bufet. Prefer să modific realitatea.

–Când erai actriță. A izbucnit în râs.

–Trebuie să-ți amintesc că sunt o Conroy. Chiar dacă în prezent nu mai joc, am rămas actriță. Aplecându-se spre el, l-a mușcat de ureche. Dacă vreodată te decizi să urci pe scenă, s-ar putea să nu rezist tentației de a reveni.

Un val de căldură l-a străbătut.

–De ce nu rămâi cine ești?

–Lumea nu va ști niciodată ce a pierdut. I-a privit paharul. Știi, nu trebuie să faci pe șoferul. Putem lua un taxi la întoarcere.

–Mă mulțumesc cu asta. S-a întins și i-a apucat bărbia în mână. Vreau să am mintea limpede când voi face dragoste cu tine la noapte.

–Oh. A ridicat paharul cu o mână nesigură. Bine.

Jed i-a zâmbit.

–Ai rămas fără replică, Conroy?

–Eu... Ah...

–Isadora!

Jed a zărit o siluetă statuară, cu părul roșu, învăluită într-o rochie strălucitor de verde, care se mula pe trupul maiestuos, terminată cu o spumă de volane de la genunchi până la glezne.

Binecuvântând apariția oportună a lui Trixie, Dora a răsuflat ușurată și s-a întors către mama ei.

–Probleme?

–Furnizorul ăsta e o bestie. Nu știu de ce îl angajez mereu. A aruncat peste umăr o privire care ar fi putut topi și oțelul. Refuză categoric să asculte ce-i spun despre pasta de anșoa.

Pentru că era rândul lui Will s-o țină pe mama lor departe de furnizori, Dora s-a uitat repede în jur. Unicul ei frate, a decis Dora, era un om mort.

–Unde e Will?

–Oh, a plecat cu fata aceea drăguță pe care a adus-o de la New York. Trixie ridică mâinile a neputință. Din cauza problemelor pe care le avea cu aprovizionarea nu-și amintea numele. Modelul.

–Miss Ianuarie, a bombănit Dora.

–Acum, pasta de anșoa, a început Trixie și a respirat adânc, înainte de a se lansa într-un discurs indignat.

–Mamă, nu l-ai cunoscut pe Jed.

–Jed? Derutată, Trixie și-a aranjat părul. Și-a înclinat bărbia abia perceptibil, și-a fluturat genele catifelate și l-a privit pe Jed pe sub ele. Cochetăria, după părerea lui Trixie, era o artă. Sunt încântată să te cunosc.

Jed a înțeles ce aștepta de la el și a luat mâna întinsă. I-a sărutat degetele.

–Plăcerea este de partea mea, doamnă Conroy.

–O, Trixie, te rog, a spus pe un ton cântat. Altfel m-aș simți bătrână și plicticoasă.

–Sunt sigur că asta ar fi imposibil. V-am văzut în *Hello Dolly* anul trecut. Ați fost magnifică. Obrajii fără riduri ai lui Trixie s-au îmbujorat de plăcere.

–O, ce drăguț din partea ta să spui asta. Ador personajul Dolly Levi, e un rol atât de bine scris.

–Ați prins-o perfect.

–Da, a suspinat ea. Îmi place băiatul, Dora. Spune-mi, Jed... vai de mine, ce mâini puternice ai, Jed.

–Mamă. Pentru că încercase să fie atât de drăguț, i s-a făcut milă de el. Jed este chiriașul pe care mi l-a găsit tata.

–Chiriașul – chiriașul! Într-o clipă instinctul matern a învins cochetăria. O, dragul meu băiat! Trixie i-a încolăcit gâtul cu brațele. Îți sunt profund recunoscătoare.

Dora și-a lins buzele când Jed a privit-o neajutorat.

–N-a fost mare lucru, a spus el, bătând-o stângaci pe spate pe Trixie. Am dat doar o mână de ajutor.

–Ai salvat-o pe iubita mea Isadora de acel hoț îngrozitor. Dându-se un pas înapoi, l-a sărutat pe amândoi

obrajii. Nu te vom putea răsplăti niciodată, pentru că l-ai pus pe goană și ai împiedicat jefuirea fetiței.

Jed și-a mijit ochii și a privit-o pe Dora peste umerii mamei ei. Dora și-a ferit privirea.

–O să am grijă de ea, a spus Jed cu subînțeles. Nu vă faceți griji.

–Dragă, treaba mamei este să-și facă griji. Cu un zâmbet trist, Trixie a oftat.

–Aici erai, floarea pasiunii. În frac și cravată albă, Quentin mergea fudul, încă destul de stăpân pe picioare după ce dăduse de lucru la doi barmani. Și-a sărutat soția lung și insistent. Jed a ridicat ușor din sprâncene. Am venit să-mi iau mireasa la dans.

–Sigur, iubitule. Trixie și-a luat soțul în brațe și a alunecat în ritm de tango.

–L-ai cunoscut pe tânărul pe care l-am ales pentru Izzy?

–Da, chiar acum. La prima rotire, Trixie și-a lăsat capul pe spate și i-a zâmbit lui Jed. Nu l-ar fi mirat dacă între dinții ei ar fi apărut un trandafir. Ai un gust desăvârșit.

–Izzy, arată-i lui Jed teatrul. Modesta noastră clădire este mai mult decât o scenă. Quentin a făcut cu ochiul și a pornit în pași de dans, conducându-și soția pe ring.

–Floarea pasiunii? a întrebat Jed după o clipă.

–Li se potrivește.

–Se vede. Nu-și amintea să-și fi văzut vreodată părinții schimbând mai mult de o îmbrățișare impersonală, iar un sărut pasional nu intra în discuție. Singura formă de manifestare a pasiunii dintre ei la care a fost martor erau insultele pe care și le aruncau.

–Nu mi-ai spus că ai mai fost aici înainte.

–Cum?

–La teatru, a repetat. *Hello Dolly?*

–Nu m-ai întrebat. A condus-o pe Dora departe de agitația de lângă bar. Nu i-ai spus, nu?

–N-am vrut s-o supăr. Nu te uita așa la mine, s-a zburlit ea. Ai văzut cum a reacționat când s-a gândit la spargere. Poți să-ți imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi spus că un maniac m-a amenințat cu un pistol? Pentru că nu i-a răspuns, a bătut din picior. O să-i spun când o să cred de cuviință.

–Treaba ta, a răspuns Jed și a luat o țigară. Dar dacă află de la alții o să fie mai rău.

–Nu vreau să mă gândesc la asta acum. A luat țigara lui Jed, a tras un fum și i-a dat-o înapoi. O să-ți prezint clădirea. Este construită la jumătatea secolului al XIX-lea. Funcționa aici un teatru popular de varietăți. S-a îndepărtat de scenă și a luat-o de-a lungul unui culoar îngust. După ce vodevilul a murit, a început să se deterioreze și abia a scăpat de câteva ori de la demolare. A deschis ușa unei cabine. Cu mâinile în șold, l-a privit pe Will care tocmai se desprindea dintr-o îmbrățișare focoasă.

–Dezertorule, i-a spus, asta se pedepsește cu spânzurătoarea.

Will s-a strâmbat și a îmbrățișat-o pe femeia plinuță, îmbrăcată într-o rochiță roșie.

–Lorraine mă ajuta să repet un rol. Evoluez într-o reclamă pentru apă de gură.

–Erai de serviciu, Will. Schimbul meu s-a încheiat, iar Lea nu vine decât după miezul nopții.

–Bine, bine. Urmat de iubita lui, Will s-a strecurat pe ușă. Ne vedem mai târziu.

Jed privea admirativ șoldurile lui Lorraine, care se mișcau ca un pendul.

–Ai grijă la ochi, Skimmerhorn, l-a avertizat Dora. S-ar putea să te lase cineva fără ei.

–Imediat. Când Lorraine s-a depărtat, s-a întors spre Dora: Ce fel de schimb? a întrebat el.

–Mama trebuie ținută departe de furnizori. Haide, o să te duc sus. De-acolo scena se vede foarte bine.

Pe măsură ce trecea timpul, Jed nu se mai întreba dacă-i făcea plăcere sau nu. Deși nu era amator de mulțime, de petreceri sau de conversație cu lume necunoscută, nu ardea de nerăbdare să plece mai devreme. Când a întâlnit familia Chapman la primul balcon, și-a dat seama că și ei erau încântați.

–Hei, Jed, un An Nou fericit! Mary Pat l-a sărutat, apoi s-a aplecat peste balustradă, ca să privească agitația de la parter. Ce petrecere reușită! N-am mai văzut niciodată una la fel.

Jed i-a urmărit privirea. Lume multă, valuri de culori, zgomot.

–Uită-te la familia Conroy, sunt unici.

–Tu ai spus-o. L-am cunoscut pe tatăl Leei. Am dansat pe muzică de jazz. Fața i s-a luminat de plăcere. Nu credeam că o să dansez vreodată pe muzică de jazz.

–N-a trebuit decât să se țină bine pe picioare, a comentat Brent. Bătrânul se mișcă grozav.

–Avea probabil suficient combustibil. Jed l-a zărit pe Quentin cu pălăria pe-o parte.

–Unde-i Dora? a întrebat Brent. N-am văzut-o până acum.

–Se învârtea pe-aici. Indigo a invitat-o la dans.

–Indigo? Mary Pat s-a aplecat peste balcon ca să facă cu mâna unor necunoscuți și să arunce confetti.

–Nu se poate să nu-l remarci. Un tip uriaș, negru și chel, îmbrăcat cu o haină de piele roșie.

–Oh, oh, a repetat după ce l-a reperat. Doamne, aș vrea și eu să pot dansa așa. Și-a proptit coatele de balustradă, mișcându-și șoldurile în ritmul muzicii.

–Nici o noutate? l-a întrebat Jed pe Brent.

–Este prea devreme. Brent a sorbit din bere. Am trimis fotografia peste tot. Dacă are cazier, o să avem informații imediat după vacanță. Am verificat personal dacă există vreo potrivire între agresorii sexuali cunoscuți și bărbații din categoriile B și E. Nimic deocamdată.

Brent și-a privit paharul gol și și-a potrivit ochelarii. Hai să mai luăm o bere.

–O, nu. Nu iei nimic. Mary Pat a sărit ca arsă și l-a apucat pe Brent de braț. O să dansezi cu mine, locotenente, e aproape miezul nopții.

–Nu putem rămâne aici? Brent își târa picioarele după soția lui. Ascultă, o să danseze Jed cu tine.

–Mă duc să-mi caut femeia mea.

În timp ce ei trei au reușit să-și facă loc cu coatele până jos, la nivelul orchestrei, solistul urla în microfon cu mâinile ridicate, în semn că voia liniște.

–Haideți, toată lumea, atenție! Mai este un minut până la ora zero, așa că luați-vă alături paharele sau o pereche de buze și fiți gata să întâmpinați noul an.

Jed a ignorat avansurile câtorva femei din preajmă și a pornit prin mulțime.

A văzut-o lângă scenă, râzând cu fratele ei, în timp ce turnau șampanie într-o duzină de pahare așezate unul lângă altul.

Ea l-a zărit în clipa în care s-a întors să vadă dacă cei din orchestră aveau paharele pline pentru toast.

–Will. Cu ochii la Jed, i-a întins sticla fratelui ei. Este singur.

–O să te calce lumea în picioare! i-a strigat Will, dar ea era deja la marginea scenei.

–Fiți pregătiți. Gata, toată lumea! Vocea solistului a răsunat în tot teatrul. Să numărăm împreună. Zece, nouă...

I se părea că se mișcă cu încetinitorul, printr-o apă caldă și mătăsoasă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

–Opt, șapte...

S-a întins în față și a pus mâinile pe umerii lui Jed. El a cuprins-o de mijloc.

–Șase, cinci...

Pereții s-au cutremurat. Ea a sărit în sus, în ploaia colorată de confetti, s-a agățat de el, simțindu-i mușchii

vibrând în același ritm cu ai ei și l-a cuprins cu picioarele, în timp ce-i trecea mâna prin păr.

–Patru, trei...

A alunecat de-a lungul trupului lui, centimetru cu centimetru, cu ochii ațintiți asupra lui și respirația accelerată.

–Doi, unu...

A deschis gura lacomă, fierbinte și flămândă. Gemetele de plăcere au fost acoperite de explozia de urale. Murmurând incoerent, l-a sărutat încă o dată, cu mâinile înfipte în părul lui. El a luat-o în brațe și a strâns-o lângă el, cu sentimentul că ceva din el va exploda – inima, capul, rărunchii. Îi simțea fiecare curbă, fiecare linie.

Avea un gust mai amețitor decât al whisky-ului, mai efervescent decât al șampaniei. Și-a dat seama cum se poate îmbăta un bărbat când îi intră o femeie în sânge.

Și-a dezlipit gura de-a ei, dar a continuat s-o țină strâns lângă el. Avea ochii pe jumătate închiși, buzele desfăcute. În timp ce o privea, și-a lins ușor buzele, ca și cum ar fi vrut să soarbă gustul lui rămas pe ele.

–Mai sărută-mă o dată, a murmurat ea.

Dar înainte ca el să se conformeze, Quentin s-a repezit la ei și i-a luat în brațe.

–Un An Nou fericit, *mes enfants*. Și-a înălțat capul, a ridicat tonul, așa că vocea i s-a scurs precum vinul, acoperind zgomotul. *Să plece ce-i vechi, să vină ce va urma. Sunați clopoței peste nea: Anul se duce, să plece în pace; ce-i rău să se ducă, ce-i bun să învingă.*

–Tennyson, a șoptit Jed, ușor emoționat, și Quentin a râs bucuros.

–Exact așa. A sărutat-o pe Dora, apoi pe Jed, cu același entuziasm. Înainte ca Jed să se dezmeticească, Trixie l-a luat cu asalt, și a împărțit sărutări cu generozitate.

–Ador sărbătorile.

–Will, vino și sărută-ți mama!

Will s-a conformat, sărind de pe scenă și îmbrățișându-și mama într-un avânt teatral. L-a sărutat pe tatăl lui și s-a întors către Jed.

Încordat, Jed l-a oprit.

–Nu vreau să fiu obligat să-ți trag un pumn. Will a rânjit la el.

–Scuze, noi suntem o echipă de expansivi. În pofida avertismentului primit, l-a îmbrățișat pe Jed. Uite-i pe Lea și pe John. Jed a făcut un pas înapoi, dar s-a lovit de scenă. S-a lăsat păgubaș și a acceptat să fie sărutat de Lea și îmbrățișat de John, pe care încă nu-l cunoscuse.

Privindu-l amuzată de reacțiile care i se citeau pe față, Dora a râs și i-a oferit un pahar de șampanie.

–Pentru tine, Skimmerhorn. Încă n-ai văzut nimic.

DiCarlo a agonizat foarte multă vreme înainte de a muri. Winesap a așteptat răbdător, încordându-și auzul pentru a distinge slabele lui chemări de ajutor, rugăminții le din timpul delirului și suspinele. Nu știa cum tratase Finley cu servitorii. Și nici nu voia să afle. Dar, în timpul celor trei ore interminabile de așteptare, și-a dorit de câteva ori ca DiCarlo să facă cel mai decent lucru și, pur și simplu, să moară.

Apoi, când s-a lăsat seara și nu s-a mai auzit nici un sunet de-afară, Winesap și-a dorit ca DiCarlo să fi supraviețuit mai mult timp.

Nu-i plăcea deloc treaba pe care trebuia s-o facă.

Oftând, a ieșit din casă, a trecut de corpul întins pe peluză și s-a îndreptat spre magazia de unelte, să caute o bucată de pânză sau de plastic.

Urmând instrucțiunile lui Finley, Winesap a găsit un sul mare de pânză pentru pictat, pătat de vopsea albă. L-a luat pe umăr și, gemând sub greutate, s-a întors în grădină, să-și ducă la bun sfârșit sinistra lui misiune. A fost destul de ușor să-și alunge gândurile negre. Și-a imaginat

că el era cel întins, privind fără să vadă la cerul care se întuneca tot mai tare și nu s-a mai simțit atât de afectat.

A întins pânza peste pietrele albe. Erau încleiate de sânge. Ei bine, a meditat Winesap, era o afacere sinistră.

Ghemuindu-se, a rostogolit trupul neînsuflețit al lui DiCarlo până când l-a adus în mijlocul pânzei. Apoi s-a odihnit. Munca fizică îl făcea întotdeauna să transpire. A scos o batistă și și-a tamponat fața și gâtul. A pus apoi batista sub corpul lui DiCarlo. S-a aplecat din nou, atent, să nu atingă petele de sânge, și i-a scos portofelul. L-a luat și a decis să-l ardă, cu bani cu tot, cu prima ocazie.

A scotocit apoi prin toate buzunarele lui DiCarlo, ca să elimine orice posibilitate de identificare.

De la fereastra de la etajul al doilea se auzeau acordurile unei opere italiene. Finley se pregătea pentru vizita de seară, s-a gândit Winesap.

Totuși, mâine era sărbătoare.

capitolul 17

Noaptea era limpede ca sticla, și aerul, tăios. Un strat subțire de gheață de pe fereastra ușii din față a mașinii strălucea ca o pânză de păianjen, în lumina felinarului. Înăuntru, caloriferul zumzăia, adăugând o notă de bas melodiei *Blue Monday* a lui B.B. King, care se auzea la radio.

Căldura, muzica și mersul lin ar fi putut s-o adoarmă pe Dora, dacă n-ar fi avut nervii întinși la maximum. Ca să-și înlăture starea de încordare, a comentat fără oprire petrecerea, oamenii, muzica, fără să scoată prea multe cuvinte de la Jed.

Când s-au oprit în spatele clădirii, aproape nu mai avea ce spune.

–Totul este în regulă, nu-i așa? a întrebat ea.

–Ce să fie în regulă?

Avea degetele încleștate pe poșetă.

–Paznicii pe care i-a trimis Brent.

–Asta te făcea să fii așa de nervoasă?

Dora a privit atent clădirea, fâșia de lumină de la ușa din spate, strălucirea din fereastră, de la lampa pe care o lăsase aprinsă.

–Am reușit să-mi scot din minte povestea asta toată noaptea.

–Foarte bine. S-a aplecat și i-a scos centura de siguranță. Au fost amândoi pe poziții.

–Foarte bine. Dar agitația n-a părăsit-o. Tăcuți, au ieșit din mașină și s-au îndreptat spre scări.

Era nemulțumită că se simțea agitată, în timp ce Jed descuia ușa de afară. Nervozitatea din acel moment

nu avea nimic de-a face cu spărgătorii sau cu paznicii. Adevărul e că își făcea griji în legătură cu ceea ce urma să se întâmple între ei, când aveau să fie înăuntru, singuri.

A intrat în hol și a căutat cheile în timp ce se îndrepta spre ușa ei. Îl dorea, voia să termine ceea ce se înfiripase între ei.

Și totuși...

Jed i-a luat cheile din mână și a descuiat.

„Este numai o problemă de control", și-a spus în timp ce-și scotea haina și o punea pe scaun. Întotdeauna până atunci făcuse în așa fel încât să controleze o relație și s-o conducă în direcția dorită de ea.

A auzit ușa închizându-se în spatele ei. Emoția a sufocat-o din nou.

–Vrei ceva de băut? S-a îndreptat direct spre sticla de coniac.

–Nu.

–Nu? Nici eu. S-a apropiat de combina muzicală și a apăsat pe buton fără să știe ce disc era înăuntru. S-a auzit vocea lui Bessie Smith. În câteva zile desfac pomul. S-a întins și a atins o ramură. În a douăsprezecea noapte. Împachetez totul și ard câteva crenguțe de brad. Asta mă întristează întotdeauna. Când Jed i-a înconjurat umeri cu brațul, a tresărit.

–Ești nervoasă.

–Eu? A râs și a simțit nevoia unei băuturi menite să stingă focul pe care îl simțea în gât.

–Îmi place.

Ușor stingherită, s-a întors și a reușit să schițeze un zâmbet.

–Desigur, asta te face să te simți superior.

–Așa este. Și-a aplecat capul și a sărutat-o în colțul gurii. Și mă face să cred că o să-ți amintești totul multă vreme. Vino. În drum spre dormitor, i-a ținut mâna într-a lui.

Voia să se miște încet, s-o descopere puțin câte puțin. Până va rămâne fără vlagă și va fi a lui.

A aprins lampa de pe noptieră și a privit-o.

Nu și-a putut stăpâni un tremur când i-a atins buzele cu ale lui. Tandrețea era ultimul lucru la care se aștepta de la el și cel mai pustiitor gest pe care i-l putea oferi. Buzele i s-au desfăcut, acceptând sărutul, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Capul i-a căzut pe spate, într-un gest de abandonare care i-a plăcut enorm. Dar a continuat să se joace cu buzele ei, delicat, savurând clipa.

–Tremuri, a murmurat, urmând cu buzele conturul feței ei, alunecând cu limba pe pielea caldă și gustând aroma cărnii.

–Din cauza ta.

–Poate că ai dreptate. A sărutat-o pe gură și a simțit plăcerea străbătându-i trupul. Nu i se auzeau decât suspinele întretăiate și bătăile inimii.

–Lasă-mă să desfac patul, a șoptit ea. Dar când s-a întors, desprinzându-se, el a tras-o înapoi, atingându-i cu buzele baza gâtului.

–Poate să mai aștepte.

Mâinile îi strângeau mijlocul cu putere.

–Nu cred că eu pot să mai aștept.

–Nu se va termina foarte repede. Și-a plimbat mâinile pe trupul ei. Nu va fi ușor.

–Jed. După ce i-a rostit numele, a scos un geamăt. Mâinile lui îi frământau sânii, degetele îi frecau ușor sfârcurile, făcându-le să se întărească. În tot acest timp, își plimba limba în spatele urechii ei, răscolindu-i simțurile. Cu ochii închiși, a respins orice idee de control și s-a arcuit spre el.

Își folosea acum dinții, satisfăcându-și pofta primitivă de a-i gusta carnea, în timp ce desfăcea nasturii mici, care se înșirau de la gât până la coapse.

Respira ușor, ca o femeie în transă. Degetul mare abia dacă îi atingea pielea, în timp ce se muta încet de la un nasture la altul.

–Am toată noaptea la dispoziție. Îi vorbea la ureche încet, luptându-se să-și stăpânească mâinile ca să n-o bruscheze. Toată noaptea o să-mi imaginez ce se află dedesubt.

Încet, a desfăcut toți nasturii rochiei și și-a strecurat degetele sub ea. Nu era nimic altceva decât trupul femeii.

–Doamne sfinte! Și-a îngropat fața în părul ei, cuprins de dorință. Avea pielea fierbinte și moale, mușchii îi tremurau neajutorați în palmele lui. Fiori de plăcere îi străbăteau pe amândoi sub lumina lămpii.

Ca prin vis, a ridicat un braț și l-a petrecut în jurul gâtului lui. Era ca și cum plutea, s-a gândit. Iar aerul era ca argintul. Apoi el a atins-o din nou și aerul a strălucit ca o sabie răsucită sub razele soarelui.

Cu ochii pe jumătate închiși, s-a lăsat copleșită de prezența lui. I-a căutat gura cu lăcomie și buzele i s-au lipit de-ale lui, umede și flămânde, cerând mereu mai mult. Nu și-a dat seama de unde venea cea mai mare plăcere. Un amalgam de senzații urcau și alergau prin trupul ei. Gura lui, da, era o plăcere, apăsarea dură a buzelor, scrâșnitul dinților, alintarea limbii.

Mai multă plăcere îi provoca trupul lui puternic, apăsat cu toată greutatea peste al ei, tremurul ușor care sugera o violență bine stăpânită.

Mai erau și mâinile lui. Doamne, mâinile lui care pipăiau și posedau, până la limita brutalității, încât i s-a făcut frică să nu-și piardă mințile și să cerșească tot mai mult.

Trupul lipit de-al lui se legăna în ritm rapid. Spre satisfacția amândurora, și-a lăsat mâna să alunece în jos, spre locul fierbinte dintre coapsele ei. Era umedă și încinsă. Cu vârfurile degetelor a simțit că se apropie apogeul. Avea

trupul rigid, arcuit spre el. A strigat în timpul orgasmului rapid și puternic. Când și-a îndoit picioarele, a pătruns-o adânc, gemând, în timp ce ea și-a pierdut răsuflarea.

– Încă?

S-a legănat ușor și, ca să-și păstreze echilibrul, a pus și celălalt braț în jurul gâtului lui.

– Da.

A tras-o în sus din nou, mistuit de dorință de fiecare dată când îi murmura numele. Și-a dat seama de beția care putea pune stăpânire pe un bărbat chiar fără să se atingă de băutură. Femeia intra în sânge ca un drog. Dorința renăscuse în el, când i-a tras rochia peste cap.

Avea fața aspră și privirea dură, și ar fi putut s-o sperie. Inima i-a tresărit, dar nu de teamă.

– Te vreau. Avea vocea joasă și groasă ca mierea. Mâinile cu care i-a desfăcut cămașa nu erau foarte sigure. Dar ochii ei aveau o căutătură sigură. I-a tras jeanșii, și-a dat capul pe spate și s-a tras mai aproape. Te vreau în mine. Acum.

În loc de răspuns i-a apucat șoldurile și s-a răsturnat cu ea pe pat. S-au rostogolit de două ori, smulgându-și hainele de nerăbdare, până ce carnea fierbinte s-a lipit de carne fierbinte. Dar când se pregătea să-l primească înăuntru, el s-a lăsat să alunece pe trupul ei. În timp ce se zbătea și gemea sub el, Jed îi explora sânii cu limba.

Gâfâind, s-a agățat de el și trupul i s-a arcuit într-o invitație disperată.

– Acum! Pentru numele lui Dumnezeu, acum!

El i-a apucat sfârcurile între dinți, mușcând până ce unghiile ei i-au sfâșiat umerii.

– Vreau acum și mai adânc!

Dar nu se mulțumea cu ceea ce primea. Ea oferea totul, fără rezerve, abandonându-se valului de senzații. Totuși nu era destul.

Așa cum își propusese, a explorat-o centimetru cu centimetru, gustând, atingând, posedând.

Putea s-o privească. Lumina lucea pe pielea ei umedă, făcând-o să lucească aidoma uneia dintre figurinele ei de porțelan. Dar ea era din carne și sânge și avea gura la fel de lacomă ca a lui.

Sub ei, cearșaful era lucios și neted ca apa. Muzica pătrundea în cameră, saxofoanele gemeau, bașii răspundeau.

Când a alunecat în ea, murmurul gutural a trecut de pe buzele ei pe ale lui. Încet, a pătruns-o mai adânc, sorbindu-i răsuflarea nebunească, excitând-o și mai mult cu jocul limbii sale.

S-a ridicat peste ea, dornic să-i vadă fața, să privească acele luciri de plăcere fără seamăn. Ea a terminat din nou, strângându-se convulsiv în jurul lui, și el a sorbit avid furtuna de senzații.

Ochii i s-au deschis larg, sclipitori și enormi, ca să-i vadă fața. A încercat să-i vorbească, dar buzele i-au tremurat și a scos doar un geamăt zguduitor. Îl vedea numai pe el, îl simțea numai pe el, și asta era tot ce dorea. Trupul ei era un ghem de emoții și de nevoi imperioase. El le aprindea din nou și din nou, până când n-a mai putut face altceva decât să se încolăcească în jurul lui și să se lase în voia lui.

Ea a țipat din nou. Jed și-a îngropat fața în părul ei și s-a abandonat plăcerii.

Melodia se schimbase. Acum cânta Elton John, oda lui pentru Marilyn. Dora zăcea de-a curmezișul patului, cu corpul amorțit, abia conștient de greutatea lui Jed. Îi simțea buzele apăsate pe sân și inima care îi bătea cu putere. Și-a ridicat o mână și i-a mângâiat părul și umerii.

Gestul ei, matern și de iubită în același timp, l-a făcut să se miște. Se simțea ca și cum ar fi alunecat fără schiuri din vârful unui munte, aterizând într-un râu adânc și cald. Urmându-i chemarea, i-a sărutat rotunjimea sânului și i-a privit zâmbetul.

–Te simți bine?

–Nu. Aproape că nici nu mai văd.

A fost rândul lui să zâmbească.

–Ai ochii închiși.

–Oh! A deschis ochii și a răsuflat ușurată. Am crezut că am orbit. Aruncând cuvertura mototolită, l-a privit. Nu cred că o să te întreb cum te simți. Pari foarte mulțumit.

El s-a aplecat s-o sărute. Fața îi era înconjurată de buclele răvășite. Avea buzele umflate și ochii somnoroși. Se simțea împlinit.

–Întreabă-mă totuși.

I-a dat părul de pe frunte.

–Cum te simți, Skimmerhorn?

–Bine.

–Sunt șocată să observ că ai darul vorbirii.

Jed a râs, a sărutat-o din nou, s-a rostogolit pe o parte și a tras-o mai aproape.

–Îmi pare rău că nu-mi vine în minte nici un vers din Tennyson.

Ideea că el i-ar fi putut recita o poezie a făcut-o să zâmbească.

–Ce zici de Shelley? „Când vântul respira ușor și stelele străluceau pe cer, din primul dulce somn al nopții, visând la tine, m-am trezit."

L-a umilit.

–A fost plăcut. I-a ridicat bărbia pentru încă un sărut dulce. Plăcut cu adevărat.

Mulțumită, i-a amintit:

–Ca o Conroy ce sunt, am fost crescută cu poezie și piese de teatru.

–Au făcut o treabă bună. A zâmbit ușor, în timp ce el continua s-o studieze, cu bărbia în mână, cu ochi întunecați și intenși. Te doresc din nou.

–Speram să se întâmple asta.

–Dora, arăți îngrozitor.

–Lea, ce m-aș face dacă n-ai fi tu să mă încurajezi? Fără să se lase impresionată, Lea și-a pus mâinile în șolduri,

studiind fața palidă și ochii încercănați ai surorii ei. Să nu faci o gripă. Știi că încă bântuie gripa. Cred că ar fi mai bine să închizi magazinul astăzi.

Dora a trecut în spatele tejghelei când tocmai intra un client.

–Gândești așa pentru că ești salariată, și eu sunt șefa. A arborat un zâmbet vesel. Bună dimineața. Pot să vă ajut cu ceva?

–Sunteți Dora Conroy?

–Da. Dora a întins mâna. Știa că nici ea nu arăta bine, era palidă și obosită de nesomn, dar femeia din fața ei era gata să se prăbușească. Doriți o cafea? Poate un ceai? Eu... Femeia a închis ochii și și-a scos pălăria albastră. Nu mi-ar strica o cafea, dar n-am voie. Și-a mângâiat cu un gest ușor burta mare. Ar fi mai potrivit un ceai.

–Lapte? Lămâie?

–Nu, simplu.

–De ce nu luați loc? Atentă, Dora a condus-o spre un scaun. Toți suntem obosiți în dimineața asta. Oboseala de după sărbători. Pentru că în magazin intrase un cuplu, Dora i-a făcut semn Leei să se ocupe de ei. A turnat două cești de ceai.

–Mulțumesc. Sunt Sharon Rohman, s-a prezentat luând ceașca.

–Astăzi nu-mi merge mintea prea repede. Oh! Deodată a înțeles. Sunteți nepoata doamnei Lyle. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Ultima dată când am întrebat la spital mi s-a spus că este tot în comă.

–A ieșit din comă noaptea trecută.

–Îmi pare foarte bine.

–Dar este încă în stare critică. Sharon a ridicat ceașca, însă a renunțat să bea. Doctorii nu s-au pronunțat încă dacă și când își va reveni. Este tot foarte slăbită.

Ochii Dorei s-au încețoșat.

–Treceți printr-o perioadă groaznică. Nimic nu e mai rău decât așteptarea.

–Așa este. Solicitudinea Dorei a făcut-o să se relaxeze. Noi am fost întotdeauna foarte apropiate. Ca niște prietene. Prima persoană căreia i-am spus despre bebeluș, după soțul meu, a fost mătușa.

–Pari foarte obosită. Nu vrei să urci la mine? Poți să te întinzi câteva minute.

Bunătatea Dorei a făcut-o pe Sharon să lăcrimeze.

–Nu pot, trebuie să mă întorc la spital.

–Sharon, încordarea asta nu e bună nici pentru copil, nici pentru tine.

–Încerc să fiu cât mai atentă. Și-a șters o lacrimă cu dosul palmei. Crede-mă, fac tot ce-mi spun doctorii. A respirat adânc, apoi s-a adresat Dorei. Domnișoară Conroy...

–Dora.

Sharon făcea eforturi vizibile să se liniștească.

–Am venit în dimineața asta ca să-ți mulțumesc pentru florile trimise la spital. Sunt foarte frumoase. Mătușa Alice adoră florile. Grădina ei este o adevărată expoziție. Asistentele mi-au spus că ai sunat de câteva ori, să te interesezi de ea.

–Mă bucur că situația se îmbunătățește.

–Mulțumesc. Dar vezi, am crezut că-i știu toți prietenii. Nu știu de unde vă cunoașteți.

–Adevărul este că ne știm de puțină vreme. A venit la magazin înainte de Crăciun.

Sharon a dat din cap mirată.

–A cumpărat ceva de la tine?

–Câteva obiecte. Dora n-a avut putere să-i spună că erau lucruri pentru ea și pentru copil. I-a spus că a mai cumpărat de aici de câteva ori.

–Da. Nedumerită, Sharon a zâmbit. Întotdeauna găsești ceva interesant aici. Sper să nu te superi, dar mi se pare destul de ciudat să fii atât de îngrijorată pentru cineva pe care nu l-ai întâlnit decât o dată, în calitate de client.

–Mi-a plăcut, a spus Dora simplu. Și m-a speriat faptul că a fost rănită imediat după ce ne-a vizitat magazinul.

–A cumpărat ceva pentru mine, nu-i așa?

–Te iubește foarte mult.

–Da. Sharon s-a străduit să se stăpânească. Trebuia să fie tare pentru copil și pentru mătușa ei. Cel care a ucis-o pe Muriel și a rănit-o pe mătușa mea a distrus o mulțime de lucruri din casă. Pare total lipsit de sens.

–Poliția a descoperit ceva?

–Nu. Sharon a zâmbit ușor. Nimic. Au fost foarte amabili, de la început. Eu îmi pierdusem mințile când au venit. Am găsit-o zăcând în dimineața de Crăciun și... și sărmana Muriel fusese ucisă. Când am chemat ambulanța și poliția, eram calmă. Apoi mi-am pierdut firea. Mi-a fost de folos faptul că am stat de vorbă cu ei. Polițiștii sunt atât de detașați și de analitici.

Dora s-a gândit la Jed.

–Știu. După un moment de ezitare, s-a hotărât. Vrei să știi ce a cumpărat pentru tine?

–Da, aș vrea foarte mult.

–Mi-a spus că faci croitorie. A cumpărat o proptea pentru uși din perioada victoriană, ca să poți ține ușile deschise și să auzi copilul din camera lui.

–O proptea pentru uși? Un zâmbet ușor a luminat fața lui Sharon. Un elefant de alamă – ca Jumbo?

–Da.

–L-am găsit într-un colț al salonului. A lăcrimat din nou, dar era mai calmă. Este exact genul de obiecte pe care le cumpăra pentru mine.

–A cumpărat ceva și pentru camera copilului. Un câine de porțelan, care dormea încolăcit.

–Oh, nu l-am văzut. S-o fi spart. A distrus aproape toate cadourile pe care ea le pregătise și multe alte lucruri. A luat mâna Dorei. Părea turbat. Trebuie să fi fost un nebun, să omoare o femeie bătrână și pe alta s-o lase în comă. A încercat să-și alunge gândul. Mi-ar plăcea

să-i duc un cadou când o să merg la spital s-o văd. Poți să mă ajuți să aleg ceva?

–Mi-ar face mare plăcere.

Douăzeci de minute mai târziu, Dora a privit cum Sharon s-a urcat în mașină și a plecat.

–Despre ce-a fost vorba? a întrebat Lea. Sărmana, arăta atât de nefericită.

–Era nepoata doamnei Lyle – femeia care a fost atacată în noaptea de Crăciun.

–Societatea Hill? Parcă era în comă!

–A ieșit din comă.

Lea a scuturat din cap. Era îngrozitor să știi că cineva putea pătrunde astfel în casa ta.

Amintindu-și propria experiență, Dora s-a înfiorat.

–Sper să-l găsească.

–Să revenim la tine. Decisă, Lea a întors-o cu fața spre ea. De ce pari atât de extenuată, când ai avut toată ziua de ieri să te refaci?

–Habar n-am. Mi-am petrecut toată ziua în pat. Zâmbind, Dora s-a îndepărtat și s-a apucat să aranjeze o colecție de cutiuțe muzicale.

–Un moment. Ochii de vultur ai Leei au scrutat-o din nou. Oh, a spus, silabisind cuvintele amenințător. S-a făcut lumină. Jed.

Dora a ridicat capacul unei cutii care cânta *Sonata lunii*.

–Ce-i cu el?

–Nu te juca cu mine, Isadora. În patul cui ți-ai petrecut ziua?

–În al meu. Apoi s-a strâmbat și a închis cutia. Și a fost nemaipomenit.

–Adevărat? Lea era numai urechi. Hai, dă-i drumu'!

–Ei bine, este altfel decât ceilalți.

–O-ho, a râs Lea, cu gura până la urechi. Îți amintești ce-am făcut când m-a sărutat John prima oară?

– Ai venit acasă. Te-ai băgat în pat și ai plâns o oră.

– Așa-i. Pentru că eram speriată și fericită, și absolut sigură că tocmai am întâlnit bărbatul care va fi alături de mine pentru tot restul vieții. Amintirea a făcut-o să zâmbească.

– Aveai optsprezece ani, a subliniat Dora. Patetică și virgină.

– Acum tu ai douăzeci și nouă, ești patetică și n-ai mai fost îndrăgostită.

Dora s-a strâmbat.

– Ba am fost.

– Nu, n-ai fost.

– N-am spus că sunt îndrăgostită de Jed.

– Și ești?

– Nu știu.

– Vezi, a zis Lea triumfătoare. Exact ce-am spus. Dacă nu erai, spuneai. Ambiguitatea ta demonstrează că ești. Și el unde e?

– A ieșit. Simțindu-se manipulată, Dora s-a uitat urât. Nu-l țin legat.

– Și te superi repede, a spus Lea cu un aer înțelept. Alt semn sigur.

– Hei, o să-mi analizez sentimentele când o să am timp. A luat o cârpă și a început să frece tejgheaua impecabilă. De când a venit aici, totul merge pe dos. Magazinul a fost spart, apartamentul răscolit. Am fost aproape violată și *tu*...

– Ce-ai spus? Lea a ajuns într-o clipă lângă ea și a apucat-o de mâini. Ce-ai spus?

– Drace! Încercând să-și retragă mâinile, Dora și-a dat seama că mersese prea departe. N-a fost chiar așa de rău. Am exagerat pentru că m-ai enervat.

– Stai puțin. Lea s-a dus la ușă, a încuiat-o și a pus plăcuța cu „Închis". Trebuie să-mi spui totul, Dory, imediat.

–Bine. Resemnată, Dora și-a trecut o mână peste față. Mai bine stai jos.

I-a luat ceva timp, pentru că Lea a întrerupt-o mereu, dar, în cele din urmă, a povestit totul de la cap la coadă.

–Vreau să-mi promiți că nu sufli un cuvânt față de mama și tata până nu le spun eu.

–Du-te sus și împachetează, a sărit Lea în picioare. Ochii albaștri îi străluceau și o privea pe Dora ca un înger păzitor, blond, gata să-și ia harpa și nimbul. Te muți la mine și la John.

–Nu, scumpo. Sunt în perfectă siguranță aici.

–Oh, desigur, i-a aruncat Lea.

–Bineînțeles. Poliția îl caută și mi-a pus și pază lângă casă. A râs. O adora pe Lea. Iisuse, iubito, mă culc cu un polițist.

Asta a mai îmblânzit-o puțin pe Lea.

–Nu vreau să rămâi singură. Nici cinci minute.

–Pentru numele lui Dumnezeu...

–Sunt foarte hotărâtă. Sclipirea din ochii Leei era elocventă în acest sens. Dacă nu promiți, îl aduc pe John și te luăm pe sus la noi. Și vreau să vorbesc eu cu Jed.

–N-ai decât. Dora și-a ridicat mâinile în semn de capitulare. Nu putea să joace rolul de soră mai mare cu o femeie care era mamă dictatorială a trei copii. N-o să-ți spună nimic în plus. Sunt absolut în siguranță.

Amândouă au tresărit când s-a zgâlțâit ușa.

–Hei! Terri striga și ciocănea. Ce faceți acolo, încuiate, în miezul zilei?

–Nici o vorbă, a murmurat Dora și s-a grăbit să deschidă ușa. Iartă-mă, luasem o pauză.

Terri a strâns din buze, studiindu-le pe cele două femei. Le suspecta că avuseseră o dispută de familie.

–Se pare că amândouă aveți nevoie de pauză. Dimineața a fost aglomerată?

–Așa s-ar părea. Ascultă, a venit un transport nou în depozit. De ce nu despachetezi? Când termini, stabilesc prețurile.

–Sigur. Amabilă, Terri și-a scos haina și a plecat în depozit. Dacă era ceva interesant, putea trage cu urechea prin ușă.

–Noi n-am terminat, Isadora.

–Pentru moment am terminat, Ophelia, a zis ea și a sărutat-o pe Lea pe obraz. Poți să-l pui pe jar pe Jed când se întoarce.

–Așa o să și fac.

–Și să-l cicălești. Vreau să văd cum o să reacționeze.

Lea a pufnit indignată.

–Eu nu cicălesc pe nimeni.

–Ești campioană mondială, a bombănit Dora, cu cea mai dulce voce.

–Hei, Dora! Terri a scos capul pe ușa depozitului. Zâmbea nedumerită și avea în mână o copie a unei fotografii a lui DiCarlo, luată de pe computer.

–Ce e cu fotografia tipului care a venit în seara din Ajunul Crăciunului?

–Ce? Dora se străduia să-și păstreze calmul. Îl știi?

–El a fost ultimul client din seara de Ajun. I-am vândut statueta Staffordshire – cățelușa cu pui. A privit fotografia și a ridicat din sprâncene. Arăta mult mai bine în realitate decât în poza asta. Este un cunoscut de-al tău?

–Nu chiar. Inima începu să-i bată cu putere. Terri, a plătit cu bani gheață?

–Pentru Staffordshire? Nu cred. A plătit cu cardul.

Inima Dorei s-a strâns, dar, actriță fiind, s-a stăpânit.

–Vrei să cauți chitanța?

–Sigur. Terri o privea nedumerită. Să nu-mi spui că tipul era un escroc. Cardul a fost acceptat.

–Nu, sunt convinsă că totul este în ordine. Am doar nevoie de chitanță.

–Sigur. Avea un nume italienesc, a adăugat ea. Delano, Demarco sau cam așa ceva. Ridicând din urmeri, a închis ușa în urma ei.

–DiCarlo, a spus Brent, întinzându-i o foaie lui Jed. Anthony DiCarlo, New York. Numai mărunțișuri. Furturi, jocuri de noroc. A făcut pușcărie pentru escrocherie, dar este curat de aproape șase ani.

–Dacă nu a fost prins nu înseamnă neapărat că este curat, a spus Jed. NYPD mi-a trimis hârtia prin fax, de dimineață. Este acolo un detectiv care va lucra pentru mine. N-o să fie greu să aflăm dacă băiatu' are alibi sau nu pentru noaptea cu pricina.

–Dacă are unul, e contrafăcut. El este. Jed a aruncat hârtia pe biroul lui Brent. Poate ar trebui să pleci la New York.

–Poate ar trebui să le dăm o șansă prietenilor noștri din „Big Apple"[1].

–O să mă mai gândesc.

–Arăți destul de relaxat pentru un tip care se pregătește să dea cuiva un șut în fund.

Jed s-a strâmbat.

–Par relaxat?

–Mda. Lăsându-se pe spate, Brent a dat aprobator din cap. Soția lui l-ar fi felicitat pentru ușurința cu care detecta o relație amoroasă. S-a întâmplat exact cum am presupus, a bombănit și a râs. Dora e o femeie grozavă. Foarte frumos, căpitane.

–Gura, Chapman, s-a răstit Jed și a ieșit. Ține-mă la curent.

–Așa o să fac. Brent a așteptat până a închis ușa și apoi a ridicat receptorul ca s-o sune pe Mary Pat și să-i dea vestea.

---

[1] Poreclă dată orașului New York în anii 1920 și devenită celebră datorită unei campanii publicitare din anii 1970 (n.red.)

capitolul 18

Jed s-a gândit cum să procedeze. Știa că Dora va fi în magazin, așa că s-a dus direct în apartamentul lui. S-a dezbrăcat și a rămas în șort și maiou înainte de a se așeza pe banca de exerciții. Gândea mai bine după ce lucra la aparate.

Trebuia să decidă cât din cele aflate urma să-i spună Dorei. Avea dreptul să știe totul, dar se punea problema dacă era bine să știe. Din câte o cunoștea el pe Dora, și începuse să creadă că o cunoștea destul de bine, sigur ar fi vrut să acționeze în vreun fel în afacerea asta. Una dintre cele mai mari bătăi de cap pentru un polițist era amestecul civililor.

Nu că el ar mai fi fost polițist, și-a reamintit, în timp ce ridica greutățile. Dar când un bărbat și-a petrecut aproape jumătate din viață în poliție, nu mai putea fi considerat civil.

Cei din New York se vor ocupa de caz. Dar ei nu erau implicați direct. N-a fost nevoie decât să-și amintească de fața palidă și speriată a Dorei, ca să-și dea seama cât de implicat era el în afacerea asta.

Dacă făcea o călătorie la New York și-și băga puțin nasul în treburile lor nu însemna că se amesteca în investigația oficială. Și dacă ar fi putut face ceva concret, ceva real, poate nu s-ar mai fi simțit atât de...

S-a oprit cu greutățile deasupra capului și s-a uitat în tavan. Cum se simțea? Gâfâind, a ridicat și coborât greutățile.

Și-a dat seama că se simțea inutil. Neliniștit. Neîmplinit. Nimic din viața lui nu fusese finalizat, pentru că nimic nu începuse cu adevărat vreodată. Era mai

simplu să stea deoparte, fără să se implice. „Mai ușor, pe dracu'", s-a gândit. A fost nevoie să procedeze așa ca să supraviețuiască.

De ce intrase el în poliție? Presupunea că din nevoia de ordine, de disciplină, dar și din nevoia unei familii. Slujba i-a oferit toate acestea. Și chiar mai mult. Sentimentul că viața are un sens, că are satisfacții, că e mândru de insigna sa.

Pentru toate acestea a plătit cu Donny Speck. Dar acum nu era vorba de Speck, și-a reamintit. Și nici de Elaine. Era doar nevoia de a o proteja pe femeia care locuia de partea cealaltă a culoarului. Femeia pentru care începuse să simtă ceva.

Mai era un lucru la care trebuia să se gândească. A continuat să ridice greutățile, încordându-se și mai tare la auzul unei ciocănituri în ușă și destinzându-se când i-a auzit vocea.

–Hei, Skimmerhorn. Știu că ești acolo. Trebuie să-ți vorbesc.

–Este deschis.

–Atunci, pe mine de ce mă pui să-mi încui ușa? l-a întrebat. A intrat, într-o ținută foarte oficială, un costum verde, dar mirosind a păcat. Oh! A ridicat sprâncenele, privindu-i trupul lung, întins pe banchetă. Scuză-mă că ți-am întrerupt ritualul masculin. Poate sunetul tobelor sau niște cântece păgâne în fundal ar fi fost potrivite.

–Vrei ceva, Conroy?

–Vreau o mulțime de lucruri. Niște pantofi roșii de antilopă, două săptămâni în Jamaica, ceainicul Bottger pe care l-am văzut într-un magazin de antichități. S-a dus la el și l-a sărutat pe buzele cu gust de sare. Ar fi bine să termini. Poate mă tulbură să te văd cum transpiri.

–Cred că am terminat. Jed a pus greutățile la locul lor.

–N-o să mai fii atât de iritat când o să-ți spun ce am aflat. A făcut o pauză, pentru a marca dramatismul momentului. Terri a recunoscut fotografia.

–Ce fotografie? Jed s-a dat jos de pe banchetă și s-a întors după prosop.

–Fotografia! Fotografia magică realizată de noi pe computer. Jed, a fost în magazin în noaptea de Crăciun. De emoție, măsura camera cu pași mari, bocănind pe podeaua de lemn cu tocurile și gesticulând. Numele lui este...

–DiCarlo Anthony, a întrerupt-o Jed amuzat, iar Dora a rămas cu gura căscată. Ultima adresă cunoscută, Strada 83-Est, New York.

–Dar cum... Drace! Bombănind, a băgat chitanța la loc în buzunar. Puteai măcar să pari impresionat de talentele mele de detectiv.

–Ești o adevărată Nancy Drew[1], Conroy. S-a dus în bucătărie, a luat din frigider o stică de Gatorade și a băut direct din ea. Dora a rămas în prag, cu o strălucire periculoasă în priviri. Te-ai descurcat bine. Numai că polițiștii lucrează mai repede. I-ai sunat?

–Nu. Colțurile gurii i s-au lăsat în jos. Am vrut să-ți spun ție mai întâi.

–Brent se ocupă de investigație, i-a reamintit Jed. S-a întins spre ea și a apucat-o de bărbie. Nu te bosumfla.

–Ți se pare.

–Cu gura asta de copilaș, ești campioană mondială. Ce-a spus Terri despre DiCarlo?

–Brent se ocupă de investigație, i-a răspuns politicos. Mă duc acasă și îi telefonez. Poate el o să mă aprecieze.

Jed a strâns-o ușor de obraji.

–Dă-i drumu', Nancy.

---

[1] Eroina unei serii de romane polițiste scrise de Caroline Quine (n.red.)

–Bine, dacă așa vrei. A spus că s-a comportat normal și că a fost foarte politicos. Trecând pe lângă el, a deschis frigiderul și a lăsat să-i scape un sunet involuntar de dezgust, tipic feminin. Doamne, Skimmerhorn, ce este chestia asta din castron?

–Cina. Ce altceva să fie?

–Nu poți mânca așa ceva. O să pregătesc eu cina.

–DiCarlo, a repetat Jed sec și a luat-o de umeri înainte să apuce să mai scotocească prin dulapuri.

–A spus că are o mătușă pentru care ar vrea să cumpere un cadou special. Terri i-a arătat câinele Foo – pe care sunt sigură acum că el l-a luat când a spart magazinul. Gândul părea să o supere foarte tare. A mai spus că era îmbrăcat foarte bine și conducea un Porsche.

Jed avea nevoie de mai multe informații.

–Terri e jos?

–Nu, a plecat. Am închis.

–Vreau să vorbesc cu ea.

–Acum?

–Acum.

–Ei bine, îmi pare rău. Nu știu unde este. Avea întâlnire cu un tip cu care se vede. Când Jed a ieșit din bucătărie, a oftat și a reluat. Dacă este atât de important, poți să dai de ea ceva mai târziu, la teatru. O să vorbim cu ea câteva minute în culise, între acte.

–Bine.

–Nu văd ce poți afla în plus. Dora s-a ținut după el în dormitor. Am vorbit eu cu ea și, de altfel, avem numele și adresa.

–Tu nu știi ce să întrebi. Jed și-a scos maioul și l-a aruncat într-un colț. Poate a mai spus ceva. Cu cât știm mai multe, cu atât va fi mai ușor să-l facem să vorbească la interogatoriu. Mai avem două ore, așa că, dacă vrei într-adevăr să gătești...

Dar ea nu-l asculta. Când s-a întors, stătea în ușă, cu o mână pe inimă și privirea șocată.

–Ce este? Instinctiv, s-a întors să cerceteze camera cu ochii îngustați.

–Patul, a reușit să spună. Oh...

El s-a calmat. Faptul că s-a simțit stânjenit l-a înfuriat. Mai întâi se legase de mâncarea lui, acum de felul în care păstra ordinea în casă.

–Este anul în care fata-n casă este liberă. S-a strâmbat privind cearșafurile și cuvertura mototolite. Nu văd ce rost are să le aranjez, dacă tot la fel o să ajungă.

–Patul, a repetat cu respect. Art Nouveau francez, circa o mie nouă sute. O, privește ce incrustații. A îngenuncheat lângă tăblia de la picioarele patului și și-a plimbat degetele pe silueta zveltă a unei femei care ținea în mână o carafă. Este din lemn de trandafir, a spus și a scos un suspin.

Amuzat, Jed s-a uitat la ea cum se urcă în pat și studiază căpătâiul, stând în genunchi.

–O, ce lucrătură! a murmurat. Ce sculptură! A mângâiat ușor liniile. Câtă delicatețe!

–Cred că am o lupă pe undeva, i-a spus Jed, când aproape și-a lipit nasul de lemn.

–Nici nu știi ce ai în casă, nu-i așa?

–Știu că e una dintre puținele piese din mausoleul unde am crescut și care mi-a plăcut. Restul este depozitat.

–Depozitat. A închis ochii și gândul a înfiorat-o. Aș vrea să le văd. S-a lăsat pe călcâie, cu mâinile împreunate ca la rugăciune. O să-ți dau un preț cinstit pentru ce voi putea cumpăra. Numai promite-mi, jură-mi că nu vorbești cu alt dealer înainte de a-ți face eu o ofertă.

–Vino-ți în fire, Conroy.

–Te rog. A coborât pe marginea patului. Exact așa o să fac. Nu aștept nici o favoare dată fiind relația personală dintre noi. Dacă ai lucruri pe care nu le vrei. A mai privit o dată căpătâiul. Doamne, este grozav! Vino aici.

–Oho! Un zâmbet i-a înflorit pe buze. Vrei să mă seduci ca să mai las din preț?

–Nu. Respira deja mai repede când și-a scos jacheta, lăsând la vedere combinezonul transparent, verde. Am de gând să te fac să simți că trăiești cea mai grozavă zi, băiete.

–Ah... N-ar fi putut spune dacă era șocat sau excitat. O ofertă nemaipomenită, Conroy.

–Nu e o ofertă, este un fapt. S-a ridicat în genunchi, ca să-l lase să-i deschidă fermoarul fustei și să i-o scoată. A îngenuncheat pe pat numai în combinezon. Purta un portjartier de aceeași culoare, ciorapi negri și pantofi cu tocuri înalte. Dacă nu te am în patul ăsta acum, o să mor.

–Nu vreau să fiu cauza morții tale. Doamne, genunchii i se înmuiaseră. Conroy, sunt transpirat.

Dora a zâmbit.

–Știu. L-a apucat de betelia șortului. El n-a opus nici o rezistență. O să fii și mai transpirat. L-a tras în jos și, când s-a rostogolit peste el, a apucat-o de mâini.

–Fii blândă cu mine, Conroy.

Dora a râs.

–N-ai nici o șansă.

I-a strivit gura cu a ei, i-a desfăcut buzele, și sărutul ei l-a amețit. Când și-a eliberat mâinile ca s-o cuprindă, l-a împins. Nu mai putea nici să respire.

–Dora, lasă-mă...

–Nu de data asta. Cu degetele înfipte în părul lui îi explora gura.

Era dură, neîmblânzită, nesăbuită, chinuindu-l până la nebunie, până n-a mai știut dacă s-o alunge sau s-o roage. Și-a vârât mâinile sub combinezon și i-a apucat sânii tari și umflați.

S-a arcuit la atingerea lui, cu un geamăt de felină satisfăcută, și a aruncat totul de pe ea. Cu capul dat pe spate, i-a luat mâinile în ale ei și le-a condus în jos, peste sâni și pe pântecul plat. Degetele i s-au încleștat de-ale lui, când a simțit că a adus-o pentru prima dată, înfiorată,

spre punctul culminant. Când a încercat s-o răstoarne, și-a încleștat picioarele în jurul lui, râzând răgușit de iritarea lui.

S-a lăsat în jos și și-a înfipt dinții în umărul lui. Avea gust de sare, de transpirație și de bărbat înfierbântat. Combinația o amețea. Era atât de puternic. Îi simțea mușchii sub degete, ca pe niște odgoane răsucite. Dar oricât ar fi fost de puternic, ea îl putea face să geamă numai cu dansul degetelor.

A prins-o de carnea fină de deasupra ciorapilor, prea grăbit ca să se mai gândească la vânătăi. Acum, în sfârșit, acum îl lăsă s-o ridice. Privirea i se încețoșă când ea se înfipse singură în el, îngropând adânc oțelul în catifeaua moale. Ametit, i-a privit corpul arcuit pe spate, ochii închiși, mâinile care îi alunecau pe propriul trup transpirat, într-o mângâiere frenetică, încolăcindu-și tot mai tare picioarele în jurul lui.

Apoi a început să se miște. Încet la început, absorbită de propria ei plăcere, primind frenetic șoc după șoc. Apoi s-a mișcat tot mai repede și mai repede, cu mușchii coapselor încordați și șoldurile rotindu-se ritmic. De fiecare dată, trupul ei devenea rigid și dorința o străbătea ca o săgeată cu vârful de foc.

S-a ridicat încercând să-i prindă sânul în gură, să-i muște șoldurile, să-i guste buzele. Înnebunit, i-a dat capul pe spate, a sărutat-o pe gât șoptindu-i promisiuni pe care nici unul nu le înțelegea. Singurul lucru clar era că în acel moment ar fi putut muri pentru ea. Și, la fel de sigur, ar fi ucis pentru ea.

Punctul culminant a fost marcat de o lovitură violentă, intens așteptată, care i-a tăiat răsuflarea și l-a lăsat fără puteri. Jed a înconjurat-o cu brațele și și-a ascuns fața între sânii ei.

–Dora! I-a întors capul ca să-i poată atinge pielea cu buzele. A ținut-o strâns lângă el, până când a încetat

să mai tremure. Când s-a lăsat pe spate, a privit-o uimit. Cu un deget a cules de pe obrazul ei o lacrimă. Ce-i asta?

A scuturat din cap și l-a strâns mai tare, cu obrazul lipit de al lui.

–După cele întâmplate ieri, am înțeles că nu poate exista nimic mai bun. Că nu se poate mai bine.

Tremurul din vocea ei îl speria.

–Dacă mi-aș fi imaginat că un pat vechi te poate transforma într-o nebună, te aduceam aici cu mult înainte.

Dora a zâmbit, dar avea încă ochii tulburi.

–Este un pat grozav.

–Mai am șase în depozit. A râs.

–O să ne omorâm unul pe celălalt.

–Îmi asum riscul.

„Și eu la fel", s-a gândit. Pentru că Lea avusese dreptate. Era îndrăgostită de el.

Două ore mai târziu, au ajuns la teatrul Liberty, la timp ca s-o audă pe sora Nellie demonstrând cum făcea ca să-și scoată un bărbat din minte. Dora l-a dus pe Jed prin ușa de la scenă și apoi în culisele din spate. Tatăl ei era acolo, mormăind replicile și mimând mișcările.

–Hei! Dora l-a ciupit de obraz. Unde-i mama?

–La costume. O mică problemă cu sarongul lui Mary cea Sângeroasă. Jed, băiatule! I-a strâns mâna lui Jed, cu ochii la scenă. Îmi pare bine că ai venit. Astă-seară audiența e foarte bună, aproape nici un loc liber. Replică spumoasă, a mormăit în barbă, apoi a zâmbit sub lumina reflectorului. O replică spumoasă e la fel de plină de veselie ca și un vals.

–Am venit să văd cum merge spectacolul, i-a spus Dora și i-a făcut un semn discret lui Jed. Ar trebui să vorbesc cu Terri un minut, în pauză. În legătură cu magazinul.

–Nu vreau s-o faci să iasă din rol.

–Nu-ți face griji. Și-a luat tatăl după umeri și, cu toate că văzuse piesa de nenumărate ori, curând s-a lăsat furată de spectacol.

Jed a stat deoparte, uimit mai mult de Dora și de Quentin decât de ce se întâmpla pe scenă. Aveau capetele apropiate, ca și cum ar fi discutat despre amănunte care ar fi îmbunătățit spectacolul. Brațul lui Quentin o ținea după mijloc, iar Dora era înclinată spre el.

Jed a simțit un șoc, ca și cum cineva l-ar fi lovit în cap. Era invidios. Simțise el vreodată această afecțiune caldă, acest sentiment simplu de prietenie din partea tatălui său? s-a întrebat. Răspunsul era foarte simplu și dur. Nu. Niciodată. Nu-și putea aduce aminte nici măcar o singură conversație care să nu fi fost încărcată de tensiune, deziluzii și resentimente. Acum, chiar dacă ar fi vrut, era mult prea târziu ca să se împace. N-avea rost să încerce să înțeleagă de ce fusese așa.

Când a simțit că vechea amărăciune îl copleșea, s-a grăbit să se întoarcă la cabine. A luat o țigară și a așteptat să apară Terri ca să-i pună întrebări.

Dora a privit peste umăr și s-a întristat văzând că nu mai era acolo.

–Tată?

–Și muzica, a șoptit el. Bine, bine. Hmm?

–Sunt îndrăgostită de Jed.

–Da, draga mea, știu.

–Nu, tată. Sunt cu adevărat îndrăgostită.

–Știu. Pentru nimeni altcineva n-ar fi renunțat să se concentreze asupra spectacolului. Dar s-a întors către Dora cu un zâmbet luminos. Eu l-am ales pentru tine, nu?

–Nu cred că pe mine mă vrea. Uneori aproape că pot să văd cum îi sângerează sufletul.

–Cu timpul o să poți schimba asta. „Ce rană s-a vindecat vreodată altfel decât treptat."

–*Othello*. A strâmbat din nas. Nu-mi place sfârșitul piesei.

–Tu o să ți-l scrii pe-al tău. Cei din neamul Conroy sunt neîntrecuți la improvizații. Prin minte i-a trecut un gând care i-a făcut ochii să strălucească. Vrei poate să-i dau un mic brânci? Aș putea aranja să vorbim ca între bărbați, la un pahar de băutură, specialitatea mea.

–Nu. L-a lovit ușor cu degetul peste nas. Nu, a repetat. O să am eu grijă de asta. Și-a lăsat mâna în jos și și-a apăsat-o pe abdomenul pe care și-l simțea tot mai strâns. Sunt speriată, i-a mărturisit. S-a întâmplat prea repede.

–Avem asta în sânge, a spus Quentin înțelept. În momentul în care am văzut-o pe mama ta, m-au trecut nădușelile. Foarte stânjenitor. Am avut nevoie de aproape două săptămâni ca să prind curaj și s-o cer în căsătorie. Greșeam toate replicile.

–N-ai greșit o replică în viața ta. L-a sărutat când în sală au izbucnit aplauzele. Te iubesc.

–Asta trebuie să i-o spui lui. A strâns-o ușor. Ascultă, Izzy, ce succes răsunător!

Auzind aplauzele și agitația care răzbătea din spatele scenei, Jed s-a întors chiar în clipa în care Dora o aborda pe Terri.

–Hei, ce e cu tine, faci pe sufleorul astă-seară?

–Nu. Dora a luat-o de braț. Vreau să vorbesc cu tine un minut.

–Sigur. Ți-a plăcut cum am dansat? Lecțiile pe care le-am luat au făcut toți banii.

–Ai fost grozavă. I-a făcut lui Jed un semn și a condus-o pe Terri printre tehnicieni. Avem nevoie de un colț liniștit la vestiar.

Câteva coriste erau deja acolo și își refăceau machiajul. Cu toate că unele erau numai în chiloți, ca să-și schimbe costumele, nici una nu i-a aruncat mai mult de o privire lui Jed.

–Pot să-l iau? a întrebat Dora și a tras un scaun înainte ca cineva s-o poată refuza. Stai jos, Terri, odihnește-ți picioarele.

–Nici nu știi ce bine e. S-a întors către oglindă și a luat un burete de machiaj, ca să-și tamponeze fața transpirată.

–Despre DiCarlo, a început Dora.

–Cine? a întrebat Terri, care își repeta în gând replicile. O, tipul din seara de Crăciun. I-a zâmbit lui Jed. Dora a fost foarte misterioasă în legătură cu el.

–Ce-a cumpărat? a întrebat-o Jed.

–O figurină Staffordshire. Nici n-a clipit când i-am spus prețul. Părea că și-o poate permite fără să stea pe gânduri. Și era pentru mătușa lui. Mătușa lui favorită. A spus că ea l-a crescut și că e foarte bătrână. Știu că mulți oameni cred că bătrânilor le-ar plăcea să primească lucruri drăguțe, dar se vedea că el o iubește cu adevărat.

Jed a lăsat-o să termine.

–N-a fost interesat de nimic altceva?

–Ei bine, s-a uitat peste tot, nu s-a grăbit. Am crezut că vrea câinele Foo, pentru că dorea un câine.

–Un câine? Ochii lui Jed au sclipit, dar vocea i-a rămas egală și calmă.

–Știi, o statuetă. Mătușa lui colecționează statuete. Câini, a adăugat. Vezi, a avut cândva un câine care a murit și...

–N-a fost mai explicit? a întrerupt-o Jed.

–Ah... Terri a strâns din buze și a încercat să-și amintească. Mi s-a părut că vrea un câine care să-i semene celui pe care mătușa lui l-a avut și a murit – regreta că nu găsește exact ce-și dorea. Terri și-a împrospătat rujul și a verificat rezultatul în oglindă. Îmi amintesc că atunci când vorbea de câinele mătușii – cel care a murit – m-am gândit că noi am avut unul din porțelan, care semăna perfect. Era ca și cum câinele mătușii ar fi fost modelul viu al statuetei noastre. A luat o perie și și-a aranjat părul.

Știi, Dora, statueta pe care ai cumpărat-o la licitație. Noi o vândusem deja.

Dora a simțit că-i îngheață sângele în vine.

–Doamnei Lyle.

–Nu știu. Nu m-am ocupat eu de vânzarea aia.

–Da. Zăpăcită, Dora își frângea degetele. Mda, eu am făcut-o.

–Ei! Alarmată, Terri s-a întors cu scaunul. Te simți bine?

–Da, sunt bine. S-a străduit să zâmbească. Trebuia să iasă afară. Simțea nevoia de aer. Mulțumesc, Terri.

–În regulă. Nu mai stai la spectacol?

–Nu în seara asta. Simțindu-se rău, Dora a alergat spre ușă. Ne vedem mâine.

–Poate trebuia să te duci după ea, i-a spus Terri lui Jed. Era cam palidă.

–I-ai spus tipului despre statueta de porțelan?

–Mda, cred că da. Nedumerită, Terri s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă, ca să vadă dacă Dora era pe coridor. Părea o coincidență extraordinară, știi. I-am spus că am avut un obiect asemănător, dar că l-am vândut. Mă duc să văd cum se simte Dora.

–Mă duc eu.

A prins-o pe Dora chiar la ușa din spatele scenei, pe care o împingea pregătindu-se să tragă aer în piept.

–Liniștește-te, Conroy. A luat-o de umeri și a ținut-o la distanță. Se temea că un gest mai tandru ar fi făcut-o să cedeze nervos.

–Eu i-am vândut-o. Când a încercat să se elibereze, el a ținut-o mai strâns. Pentru numele lui Dumnezeu, Jed, eu i-am vândut-o doamnei Lyle. Nu știu ce voia el de la ea, de ce a omorât-o pentru o statuetă, dar eu i-am vândut-o și a doua zi el a aflat...

–Am spus să te liniștești. A ridicat-o și i-a apropiat fața de-a lui. Tu vinzi o mulțime de lucruri – asta e treaba

ta. Nu ești răspunzătoare pentru ce se întâmplă cu oamenii care le cumpără.

–Eu nu pot să fiu așa, a țipat Dora. Nu pot să mă detașez așa ușor. Ăsta e felul tău de a fi, Skimmerhorn. Tu ai nevoie să te asiguri că nu-ți pasă de nimic. Că nimic nu te poate atinge, că nimic nu te poate face să suferi. Ăsta ești tu, nu eu. Spusele ei, cu siguranță, l-au făcut să sufere.

–Vrei să te consideri vinovată, foarte bine. A tras-o din ușă. Te duc acasă și n-ai decât să-ți petreci noaptea acuzându-te pentru asta.

–Nu trebuie să mă scuz fiindcă am sentimente. Și pot să ajung acasă și singură.

–N-o să ajungi prea departe și o să-ți pocnească inima însângerată.

Întâi a simțit zumzetul din urechi. Întotdeauna apărea când își pierdea firea. Iute, ca un șarpe, a încercat să-l lovească cu mâna stângă. El s-a ferit, dar dreapta l-a nimerit în maxilar și l-a făcut să-și lase capul pe spate.

–Ticălosule! Mai târziu, poate ar fi admirat felul în care l-a lovit, dar în clipa aceea a văzut stele verzi. Acum, cu ochii plini de furie, și-a încleștat pumnii. Ea a ridicat provocator bărbia.

–Încearcă numai, l-a îndemnat. Numai încearcă. Dacă ar fi citit în ochii ei doar furia, l-ar fi amuzat.

Dar dincolo de furie vedea lacrimile gata să izbucnească.

–Las-o baltă, a mormăit. În timp ce ea își strângea pumnii, a ridicat-o și a luat-o pe umăr.

Dora a explodat furioasă, înjurând, și, umilită, a început să-l lovească cu pumnii în spate.

–Lasă-mă jos, lașule. Vrei să te bați?

–N-am lovit o femeie în viața mea, Conroy, dar dacă vrei, poți să fii prima.

–La dracu', lasă-mă jos și încearcă. Vor fi nevoiți să te adune de pe caldarâm. Când o să termin cu tine, o să te adune cu fărașul. O să trebuiască... I-a trecut repede,

așa cum se întâmpla întotdeauna. S-a înmuiat și a închis ochii. Îmi pare rău.

Jed era încă furios.

–Taci. Și-a scos cheile din buzunar, le-a vârât în contact și, cu o mișcare lină și sigură, a pus-o jos. I-a protejat capul cu mâna și a băgat-o în mașină.

Cu ochii închiși, l-a auzit cum înconjoară mașina, deschide ușa și o închide la loc.

–Îmi pare rău, Jed. Iartă-mă că te-am lovit. Te doare? Jed și-a mișcat maxilarul care pulsa.

–Nu. N-ar fi recunoscut nici dacă ar fi fost fracturat. Ai lovit ca o femeie.

–La dracu', nu-i adevărat. Insultată, s-a ridicat în scaun. Privirea rece din ochii lui a făcut-o însă să se așeze la loc. N-am fost furioasă pe tine, a murmurat ea, în timp ce el ieșea din parcare. Simțeam nevoia să mă descarc și tu ai fost la îndemână.

–Sunt încântat că ți-am fost de folos.

Dacă încerca s-o pedepsească cu tonul ăsta, reușea de minune.

–Ai tot dreptul să fii furios. Și-a plecat ochii.

Lui Jed îi era mai greu să suporte sinceritatea decât să încaseze un pumn.

–Las-o baltă. Și, Conroy, nu spune nimănui că ai reușit să-mi străpungi apărarea.

Dora s-a întors și, văzând că ce era mai rău a trecut, a zâmbit.

–Voi lua secretul cu mine în mormânt. Dacă te consolează, cred că mi-am rupt câteva degete.

–Nu. I-a luat mâna ducând-o către buze. Surprinderea de pe fața ei l-a făcut să se uite din nou urât. Acum care mai e problema?

Cum el îi dăduse drumul la mână, ea a ridicat-o spre obraz.

–O clipă m-ai pus în încurcătură, asta-i tot. Nu e stilul tău să fii tandru cu mine.

Stânjenit, s-a mișcat în scaun.

–Nu mă face să regret.

–Probabil nu ți-aș fi spus nimic, dar lucruri mărunte ca ăsta – sărutatul mâinii sau alte gesturi romantice asemănătoare – mă răscolesc adânc.

–Definește ce înțelegi prin „gesturi romantice asemănătoare".

–Oh, flori, o privire lungă, insinuantă. Acum, dacă mă gândesc mai bine, la capitolul priviri-lungi-insinuante te-ai descurcat foarte bine. Dar sunt și lucruri mai serioase. Cum ar fi să mă duci în brațe pe o scară în spirală.

–N-ai scară în spirală.

–N-am, dar mi-aș putea imagina că am. S-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. Îmi pare bine că nu mai ești supărat pe mine.

–Cine a spus că nu mai sunt? Numai că nu vreau să mă bat în timp ce conduc. A tăcut o clipă. Cât despre doamna Lyle, a reluat el, trebuie să verific care este starea ei. Dacă iese din comă m-ar putea ajuta să lămuresc câteva lucruri.

–Ne-ar ajuta, a adăugat Dora calmă. Este conștientă. Nepoata ei a venit la magazin dimineață. S-a străduit să-și păstreze vocea liniștită și egală. Mi-a spus că doamna Lyle a ieșit din comă, dar doctorii sunt încă rezervați în privința prognosticului.

–În seara asta este prea târziu să încerc s-o văd. Probabil că mâine o să pot aranja să intru la ea.

–Nu cred că e nevoie. Trebuie doar s-o rog pe Sharon. Dora a privit drept înainte, încercând să nu arate cât de mult o deranja faptul că nu distingea în vocea lui nici cea mai mică îngrijorare pentru starea doamnei Lyle. Dar mai întâi vreau să mă asigur că nu-i face rău. N-o să accept să fie interogată după toate prin câte a trecut. Când a intrat în parcare, cauciucurile au împrăștiat pietrișul.

–Arăt eu a gestapovist, Conroy? Crezi că o să-i pun o lumină în ochi și o să caut cele mai teribile metode ca s-o fac să vorbească?

Fără un cuvânt, a deschis ușa și a ieșit din mașină. El a ajuns la scări înaintea ei și i-a blocat drumul.

–Dora. Încercând să fie calm, i-a luat mâinile. Erau înghețate și țepene. Știu ce fac și n-am obiceiul să bruschez femei bătrâne ca să obțin informații. A privit fix în ochii ei. Nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să fie pus în asemenea situații. Dar n-a avut de ales. Ai încredere în mine.

–Am. Uitându-se la el, i-a luat mâna. Încredere totală. Întâmplarea m-a zdruncinat, asta-i tot. Mâine-dimineață, la prima oră, o să iau legătura cu Sharon.

–Bine.

Destul de mișcat și el, s-a aplecat și a sărutat-o. Nu, nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să depindă de alții. Dar a făcut-o.

–Rămâi cu mine în noaptea asta.

Îngrijorarea din ochii ei a dispărut.

–Speram să mi-o ceri.

capitolul 19

Dora nu crezuse niciodată că era îngrozită de spitale. Era tânără și sănătoasă și nu stătuse niciodată într-un spital și, mai ales, niciodată ca pacient. Când se gândea la spitale, îi veneau în minte copiii și asistentele, buchetele de flori, eficiența echipei de infirmiere care umblau în sus și în jos pe culoare, în pantofi cu talpă moale. Era încă în fața secției de terapie intensivă, așteptând să vorbească cu doamna Lyle, și se simțea ca și cum o piatră îi apăsa pieptul. „Prea multă liniște", s-a gândit. Era prea multă liniște, în care moartea pândea cu răbdare în spatele ușilor de sticlă și al draperiilor subțiri, așteptând să aleagă. Putea auzi zgomotul aparatelor și al monitoarelor, ca și gemetele bătrânei care se văita de durere. De undeva de pe coridor se auzea sunetul jalnic al unui plâns stăpânit.

Aproape imediat a simțit nevoia imperioasă să fumeze o țigară.

Sharon a pășit prin ușa rotativă. Deși arăta ciudat, când a văzut-o pe Dora, buzele i s-au arcuit într-un surâs.

–Este lucidă. Nu știi cât de bine a fost să vorbesc cu ea.

–Mă bucur. Oscilând între sentimentul de vinovăție și cel de ușurare, Dora a luat mâinile lui Sharon în ale ei. Sharon, acesta este căpitanul Skimmerhorn, și acesta, locotenentul Chapman.

–Bună. Dora mi-a spus că vreți să vorbiți cu mătușa Alice.

–Am lămurit asta cu doctorul, a spus Brent. Și apreciez colaborarea dumneavoastră.

Gura lui Sharon s-a subțiat într-o linie dură și palidă.

–Oricum, o să mă străduiesc să vă ajut să prindeți persoana care i-a făcut asta mătușii mele. Vă așteaptă.

Jed a observat îngrijorarea cu care Sharon se uita înapoi, spre uși.

–Nu vrem s-o obosim.

–Știu. A dat din mână, apoi a lăsat-o ușor pe pântecul în care creștea copilul ei. Avea o familie de ocrotit. Și avea o familie de răzbunat. Dora v-a spus să fiți atenți. Anunțați-mă, vă rog, dacă aflați ceva.

–Bineînțeles. Dora a condus-o spre o bancă. Între timp, stai jos. Întinde picioarele. Încearcă să te relaxezi.

–Nu avem la dispoziție decât cincisprezece minute ca să vorbim cu ea, a spus Jed încet, când s-a întors Dora. Să mergem să ne facem treaba. Tu, a adăugat Jed, arătând cu capul către Dora, nu spui nimic, nu faci nimic decât dacă ți se spune.

–Da, căpitane.

Ignorând-o, s-a întors spre Brent.

–N-ar trebui să intre deloc.

–Ea a văzut statueta, noi nu. Hai să verificăm dacă statueta are vreo legătură cu cele întâmplate. Au trecut de camera asistentelor și au ajuns într-o încăpere mică, mărginită de draperii.

Dora era mulțumită că i se ceruse să tacă. Nu avea încredere în vocea ei. Femeia pe care și-o amintea elegantă și entuziastă era întinsă pe un pat îngust, cu ochii închiși și umbriți de vânătăi întunecate. Părul era răvășit și murdar și arăta ca niște rădăcini, iar pielea care se vedea din bandaje era palidă. Avea fața suptă, pomeții îi ieșeau prin pielea care părea destul de subțire ca să plesnească la o simplă atingere.

–Doamnă Lyle. Brent s-a așezat alături și i-a vorbit încet.

Dora a putut vedea vinișoarele vineții de pe pleoape, când s-au mișcat. Monitorul continua să țăcăne monoton,

în timp ce doamna Lyle se străduia să-și fixeze privirea asupra lor.

–Da? Avea vocea slabă și răgușită, ca și cum coardele vocale s-ar fi umplut de nisip în timp ce dormea.

–Sunt locotenentul Chapman. Puteți să-mi răspundeți la câteva întrebări?

–Da. Dora a privit-o pe doamna Lyle care încerca să înghită. Automat, s-a dat înapoi ca să ia o cană cu apă și să-i pună paiul între buzele uscate.

–Mulțumesc. Vocea ei era o idee mai puternică. A privit-o pe Dora și a zâmbit. Domnișoară Conroy. Ce drăguț că ai venit să mă vezi.

Ordinul lui Jed a fost uitat pe loc.

–Mă bucur că vă simțiți mai bine. S-a aplecat ca să-și pună ușor degetele peste mâna slabă a doameni Lyle. Îmi pare rău că ați fost rănită.

–Mi-au spus că Muriel a murit. Pleoapele i s-au lăsat încet, ca după o furtună care deja trecuse. Mi-a fost foarte dragă.

Vinovăția era ca un val care lovea în zidul de liniște al Dorei. Nu se putea opune, dar nici nu putea s-o ignore.

–Îmi pare foarte rău. Poliția speră să-i puteți ajuta să-l găsească pe omul care a făcut asta. A luat o batistă de hârtie și a șters ușor obrajii doamnei Lyle.

–Vreau să-i ajut. Cu buzele strânse, l-a privit pe Brent. Nu l-am văzut, locotenente. Nu am văzut pe nimeni. Urmăream... urmăream un film la televizor și am crezut că o aud pe Muriel. A tăcut și s-a agățat de Dora în încercarea de a se așeza mai bine. Am crezut că ea vine din spatele meu. Apoi a urmat acea durere îngrozitoare, care parcă a făcut să-mi explodeze ceva în cap.

–Doamnă Lyle, a intervenit Brent, vă amintiți că ați cumpărat un câine de porțelan de la domnișoara Conroy cu o zi înainte de a fi atacată?

–Da, pentru copilul lui Sharon. O proptea pentru ușă, a spus și a întors din nou capul spre Dora. Sunt îngrijorată că Sharon nu se odihnește destul. Stresul ăsta...

–Este bine, a asigurat-o Dora.

–Doamnă Lyle. Jed a făcut un pas înapoi. Vă amintiți orice altceva despre statuetă?

–Nu. Deși încerca să se concentreze, amintirile treceau pe lângă ea ca niște nori. Era destul de drăguță. Un câine de pază, cred, pentru copil. Asta este ce a căutat? Cățelul? Cred... cred că l-am auzit strigând ceva despre un câine. Dar nu e posibil. Jed s-a așezat în așa fel încât ochii ei să se întâlnească direct cu ai lui. Citea panica în ei, dar trebuia să insiste.

–Ce credeți că l-ați auzit strigând, doamnă Lyle?

„Unde e câinele?" Și a înjurat. Eram întinsă acolo și nu mă puteam mișca. Am crezut că m-am lovit și am visat. Am auzit pocnituri și țipete, țipete despre un câine. Și apoi n-a mai fost nimic. A închis ochii din nou, extenuată. Sigur n-a omorât-o pe Muriel pentru un cățel din porțelan.

–Dar a făcut-o, nu-i așa? a întrebat Dora când au ajuns cu toții în lift.

–Nu încape nici o îndoială în privința asta. Enervat de ochelari, Brent și-a băgat mâinile în buzunar. Dar asta nu este totul. Glonțul care a ucis-o pe Muriel provine de la același pistol cu care s-a tras în Trainor. L-a privit pe Jed. Același calibru cu cel pe care l-am scos din tencuiala de la magazin.

–Așa că s-a întors după ceva anume. Jed a pășit în lift. N-a fost câinele – sau câinele nu a fost totul. Oricum, ceva a fost.

–Dar piesa nu este valoroasă sau unică, a murmurat Dora. Nu era nici măcar semnată. Am licitat pentru ea numai pentru că mi s-a părut simpatică.

–Ai cumpărat-o la o licitație. Jed examina cu atenție toate posibilitățile. Unde?

–În Virginia. Lea și cu mine am făcut o călătorie pentru cumpărături. Îți amintești. M-am întors în ziua când te-ai mutat.

–Și a doua zi ai vândut câinele. A luat-o de braț ca s-o scoată din lift, când au ajuns în hol. S-a dat o spargere la magazin, doamna Lyle a fost atacată, iar apoi a urmat o altă spargere. Ce altceva ai mai cumpărat, Dora?

–Ca la licitație. O grămadă de lucruri. Și-a trecut mâna prin păr, lăsându-și haina descheiată și afară, în frig, în timp ce pășea între cei doi bărbați. Aerul înghețat a alungat mirosul de spital. Am lista la magazin.

–La licitație lucrurile erau expuse pe loturi? a întrebat Brent. Sau pe grupuri de mărfuri care veneau din același loc sau de la același vânzător?

–Sigur. Uneori cumperi o ladă de fleacuri pentru o singură piesă. Nu ești la Sotheby; este mai mult un talcioc, dar sunt și multe lucruri de calitate.

–Ce ai cumpărat înainte de câine și imediat după aceea?

Era obosită, cădea din picioare. Un duduit vag în tâmple anunța o durere de cap care creștea.

–Doamne, Skimmerhorn, cum crezi că pot să-mi amintesc? Viața n-a fost chiar lipsită de evenimente de atunci.

–Așa procedează un speculant la bursă, Conroy. Vocea lui tăioasă l-a făcut pe Brent să ridice sprâncenele. Îl auzise vorbind pe acest ton și înainte, când Jed interoga un suspect care nu voia că coopereze. Știi tot ce cumperi, tot ce vinzi și prețul exact, cu taxe cu tot. Deci, ce-ai cumpărat înainte de câine?

–Un vas pentru bărbierit, în formă de lebădă. Vorbea pe un ton repezit. De prin 1900. Patruzeci și șase de dolari și șaptezeci și cinci de cenți. Nu plătești taxe când cumperi ca să revinzi.

–Și după câine?

–O pictură abstractă cu ramă de ebonită. Culorile fundamentale, pe pânză albă, semnată E. Billingsly. Ultima strigare pentru cincizeci și doi, șaptezeci și cinci. A tăcut, apăsându-și mâna pe gură. O, Doamne!

–Exact la țintă, a murmurat Jed.

–O pictură, a șoptit ea îngrozită. Nu o poză, o pictură. Căuta pictura.

–Să vedem de ce.

Obrajii Dorei s-au albit, în timp ce bâjbâia după mâna lui Jed.

–I-am dat-o mamei. O copleșea senzația de greață. I-am dat-o mamei.

–Ador musafirii neașteptați. Trixie și-a fluturat genele bogate, în timp ce întindea brațele spre Jed și Brent. Sunt încântată că v-ați făcut timp să veniți aici, deși sunteți atât de ocupați.

–Mami, nu avem decât câteva minute, a intervenit Dora.

–Prostii! Trixie deja îi trăsese pe cei doi bărbați din holul decorat cu stampe, căruia îi plăcea să-i spună camera de pictură. Trebuie să rămâneți la prânz. Carlotta ne pregătește ceva grozav, sunt sigură.

–Drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Conroy, dar...

–Trixie. Râsul ei a fost ca un tril ușor, în timp ce înfigea un deget în pieptul lui Brent. Sunt doamna Conroy numai pentru străini și pentru colectorii de taxe.

–Trixie. Lui Brent i s-a pus un nod în gât. Nu își imaginase că o să flirteze vreodată cu o femeie destul de bătrână ca să-i fie mamă. Chiar suntem presați de timp.

–Presiunea timpului provoacă ulcer. Nimeni din familia mea n-a avut vreodată probleme cu stomacul – în afară de dragul nostru unchi Will, care și-a petrecut toată viața făcând bani, fără să se bucure de ei. După ce i-a făcut,

mi i-a lăsat mie. Și, desigur, ne-am bucurat foarte mult. Vă rog, vă rog, așezați-vă. A făcut un gest către scaunele din fața căminului în care trosnea focul. S-a așezat și ea pe o canapea de catifea roșie.

–Ce face fermecătoarea ta soție?

–E bine. Ne bucurăm pentru petrecerea pe care o dați mâine-seară.

–E nostim, nu-i așa? Ochii ei străluceau. Și-a pus neglijent un braț pe mânerul canapelei – o Scarlett matură, care își întreținea curtezanii la Tara. Ador petrecerile. Isadora, dragă, sună după Carlotta, te rog.

Resemnată, Dora a apucat un clopoțel de modă veche, care era așezat în stânga, deasupra căminului.

–Mami, am venit numai să iau pictura. Este... este ceva interesant în legătură cu ea.

–Pictura? Trixie și-a încrucișat picioarele. Mătasea albastră a pantalonilor a fâșâit din cauza mișcării. Despre ce pictură e vorba, dragă?

–Cea abstractă.

–O, da. S-a aplecat spre Jed. În mod normal, eu prefer stilul tradițional, dar era ceva atât de deosebit și de rafinat în lucrarea asta... Pot să înțeleg că vă interesează.

–Mulțumesc. A luat-o ca pe un compliment. În orice caz, părea mai simplu să joace rolul în continuare. Îmi place expresionismul abstract – Pollock, de exemplu, cu ritmurile lui liniare complexe. De asemenea, energia și verva lui Kooning.

–Da, desigur, s-a entuziasmat Trixie, cu ochi strălucitori.

Jed a avut satisfacția de a observa uimirea întipărită pe fața Dorei. A zâmbit, încântat, frecându-și palmele.

–Și, desigur, mai este și Motherwell, renumit pentru culorile lui austere și umbrele amorfe.

–Genial, a fost de acord Trixie. Absolut genial. Încântată, a privit spre holul de unde se auzea un pas familiar. A intrat Carlotta, cu mâinile în șoldurile îmbrăcate în pantalonii negri pe care îi purta în loc de uniformă. Era

o femeie mică și îndesată, semănând cu un trunchi de copac cu brațe.

–Ce doriți?

–Niște ceai, Carlotta, a poruncit Trixie cu voce de mare doamnă. Ceai chinezesc, cred.

Ochii negri ai Carlottei au măsurat grupul.

–O să rămână la masă? a întrebat cu vocea ei hârâită și oarecum exotică.

–Nu, a spus Dora.

–Da, a răspuns mama aproape simultan. Pune patru tacâmuri, te rog.

Carlotta și-a ridicat bărbia.

–Atunci o să mănânce ton. Așa am stabilit, asta o să mănânce.

–Sunt sigură că o să fie delicios. Trixie și-a fluturat mâna, făcându-i semn să plece.

–E foarte comod, a murmurat Dora, în timp ce se așeza pe brațul scaunului lui Jed. Se părea că nu puteau scăpa de ceai și de ton, dar, pe de altă parte, avea timp s-o chestioneze pe mama sa. Pictura? Am crezut că o atârni aici.

–Aș fi atârnat-o, dar pur și simplu n-a mers. Prea excentrică, i-a explicat ea lui Jed, pe care acum îl considera un expert în materie. În primul rând, într-o cameră de pictură trebuie să-ți lași mintea să se odihnească. Am pus-o în vizuina lui Quentin. Susține că-l energizează.

–O aduc eu.

–Grozavă fată, Isadora noastră, a spus Trixie când Dora a ieșit din încăpere. I-a adresat un zâmbet complice lui Jed. Atât de inteligentă și de ambițioasă. Numai un bărbat la fel de deștept ca ea o poate aprecia la adevărata ei valoare. Cred că o femeie care s-a lansat în afaceri poate conduce și familia, și casa cu același succes. Ce părere ai, dragă? Orice răspuns putea fi o capcană.

–Îmi imaginez că poate să facă tot ceea ce își propune.

–Fără îndoială. Soția ta lucrează, nu-i așa, Brent? Și e și mamă a trei copii.

–Așa este. În timp ce Jed lăsa impresia că stătea pe un scaun încins, Brent zâmbea. E greu, toată echipa face eforturi, dar ne place.

–Și un bărbat singur, după o anumită vârstă... Trixie a aruncat o privire grăitoare către Jed, care abia se stăpânea să nu urle. Beneficiile muncii în echipă. Tovărășia unei femei, mângâierea unei familii. Ești însurat, Jed?

–Nu. Privirea lui Jed era tăioasă în clipa în care Dora s-a întors cu pictura.

–Mami, îmi pare rău, dar va trebui să iei prânzul singură. Am sunat la magazin ca să le spun că mă întorc. Este o mică problemă. Trebuie să plec imediat.

–Oh, dar, dragă...

–O să luăm masa altă dată. S-a aplecat s-o sărute pe Trixie pe obraz. Cred că am ceva potrivit pentru bârlogul tatei. Când treci pe-acolo o să-ți arăt ce am în vedere.

–Foarte bine. Cu un oftat resemnat, Trixie și-a pus paharul jos și s-a ridicat. Dacă trebuie să plecați, plecați. Dar o s-o pun pe Carlotta să vă dea prânzul la pachet.

–Nu trebuie...

Trixie a bătut-o pe Dora pe obraz.

–Insist. Durează numai câteva clipe.

S-a îndepărtat grăbită, fără să ia în seamă oftatul exasperat al Dorei.

–Foarte simplu, Conroy. Jed a luat pictura din mâna Dorei ca s-o examineze.

–Apropo de simplitate. S-a întors, zâmbind curioasă. Umbre amorfe?

–Am întâlnit-o cândva pe artistă. Tu culegi roadele.

–Ar fi interesant de văzut ce culegi tu de la mine.

–Chiar nu-mi place tonul. Dar Dora înghițea ultima firimitură de pâine, în timp ce Jed termina de desfăcut rama de pe pânză.

–Îmi place cum taie și amestecă ouăle tari cu murăturile. Brent a lichidat al doilea sendviș cu un oftat de satisfacție.

Au ales să lucreze în apartamentul Dorei, nu în magazin, pentru că acolo aveau la dispoziție două camere. Nimeni n-a făcut vreo remarcă în legătură cu faptul că Brent nu insistase să dea superiorilor pictura sau informațiile pe care le avea despre ea.

Brent încă îl considera pe Jed căpitanul, chiar dacă nu spunea explicit acest lucru.

–Nu e nimic în ramă. Jed a pus-o atent alături. Nimic de capul ramei, de fapt. O să-i lăsăm pe băieții de la laborator să arunce o privire.

–Nu poate fi vorba de pictura în sine. Dora a ajutat tonul să alunece cu o înghițitură de Pepsi dietetic. Artistul este un necunoscut – am verificat a doua zi după ce-am cumpărat-o, în eventualitatea în care aș fi achiziționat o capodoperă fără să știu.

Gânditor, Jed a întors pictura pe partea cealaltă.

–Pânza este acoperită cu un placaj. Adu-mi ceva să-l scot, Conroy.

–Crezi că poate fi ceva dedesubt? A vorbit din bucătărie, scotocind prin sertare. Niște droguri – nu, mai degrabă diamante. A adus o șurubelniță. Poate rubine. În zilele noastre sunt mai valoroase.

–Trezește-te la realitate, i-a sugerat Jed și a început să lucreze.

–Ar putea fi, a insistat ea, ridicând din umeri. Asta ar justifica o tentativă de omor și înseamnă de obicei bani.

–Suflă-mi mai încet în ceafă. Jed a împins-o de cot, înainte de a scoate placajul.

–Este pictura mea, i-a amintit ea. Am o chitanță care atestă acest lucru.

–Nimic, a mormăit Jed, în timp ce examina placajul pe care îl scosese din spate. Nu sunt compartimente secrete. Dora s-a holbat la el.

–Puteau fi.

–Just. Ignorându-i, a bătut cu palma pânza care era acum la vedere.

–Ciudat. Dosul pânzei dovedește că este foarte veche. Dora s-a aplecat ca să vadă mai bine. Cu toate că presupun că Billingsly a pictat deasupra unei pânze vechi ca să facă economie de bani.

–Da. Și uneori oamenii pictează deasupra altei picturi pe care o trec astfel prin vamă.

–Crezi că sub pictură o să descoperi semnătura unui vechi maestru? Amuzată, Dora a dat din cap. Acum cine visează cu ochii deschiși?

Dar Jed n-a luat-o în seamă, așa cum n-ar fi acordat vreo atenție unei muște care bâzâia pe plafon.

–Trebuie să înlăturăm vopseaua să vedem ce este dedesubt.

–Abține-te, Skimmerhorn. Am plătit pentru el. N-am de gând să te las să dai jos vopseaua numai fiindcă ai tu „presentimente de polițai".

–Cât ai dat? Nerăbdător, s-a întors spre ea. Mulțumită că a înțeles-o, și-a încrucișat mâinile la piept.

–Cincizeci și doi de dolari și șaptezeci și cinci. Dacă dai optzeci, e al tău.

Mormăind, a pus deoparte trusa și a numărat banii. Dora l-a sărutat pe obraz și a acceptat banii. Numai sentimentele puternice pe care le avea pentru Jed au împiedicat-o să-i numere.

–Adjudecat, a spus pe un ton afectat. Și cu un profit rezonabil. Mai pune ceva și ne considerăm achitați.

–Pentru numele lui Dumnezeu. I-a mai pus câteva hârtii în palmă. Lacomă.

–Practică, l-a corectat ea și l-a sărutat ca să încheie târgul. Am câteva lucruri în magazin care ar putea fi de folos. Lasă-mă un minut. Dora a strecurat banii în buzunar și a coborât.

–Te-a făcut să plătești. Plin de admirație, Brent s-a așezat la loc în scaun. A realizat un profit de douăzeci și șapte de dolari și ceva mărunțiș din târg. Credeam că glumește.

–Mă îndoiesc că Dora glumește când vine vorba de bani. Jed s-a tras înapoi, și-a aprins o țigară și a studiat pictura, ca și cum ar fi putut vedea prin petele roșii și albastre. Poate că are inimă bună, dar mintea este a unui funcționar la fisc.

–Hei! Dora a bătut în ușă cu pantoful. Deschide. Am mâinile ocupate. Când Jed a deschis, Dora a dat drumul la o mulțime de haine, o sticlă și câteva zdrențe. Știi, poate ar fi mai bine dacă am chema un expert.

–Pentru moment ne ocupăm noi de asta. A aruncat vechiturile pe podea, apoi a luat sticla. Ce e înăuntru?

–O soluție pe care o folosesc când vreun idiot mâzgălește peste tipărituri. A îngenuncheat ca să ruleze covorul. Trebuie să fim foarte atenți. Dă-mi o mână de ajutor.

Brent era deja lângă ea, amuzat de figura încruntată a lui Jed. S-a ghemuit și a întins vechiturile.

–Crede-mă, am mai făcut asta înainte, i-a explicat ea. Un incult a vopsit dulapul ăsta vechi și splendid, ca să i se potrivească cromatic în sufragerie. Mi-a trebuit o veșnicie ca să-l aduc la forma inițială, dar, din fericire, am reușit. S-a așezat pe genunchi și și-a dat părul din ochi. Mă lași să încerc?

– L-am plătit, i-a amintit Jed. Acum este al meu.

–Voiam numai să te ajut. l-a dat lui cârpa de șters. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca dintr-un colț. În caz că te înșeli...

– N-am de gând să greșesc. Dar a îngenuncheat alături de ea și a început să frece un colț. A înmuiat cârpa și, lucrând încet, cu mișcări circulare și delicate, în cele din urmă a descoperit semnătura.

– Adio, Billingsly, a murmurat Dora.

– Ridică, te rog, capacul, Conroy. A înmuiat cârpa din nou, apoi a înlăturat vopseaua albă. E ceva dedesubt.

– Glumești. Nerăbdarea răzbătea din vocea ei când s-a apropiat mai tare. Ce este? Nu văd nimic. S-a întins peste umerii lui și a primit un cot în coaste ca să se calmeze. La naiba, Skimmerhorn, voiam doar să mă uit.

– Înapoi. Înlătură cu atenție încă o parte din vopsea. Bani negri, a murmurat el. Ticălosul!

– Ce este? Dora îl înghiontea, încercând să se apropie mai tare de colțul pânzei.

– Claude Monet.

– O, Doamne, am cumpărat un Monet cu cincizeci și doi de dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

– Eu l-am cumpărat, i-a amintit Jed. Cu optzeci.

– Copii! Brent a pus câte o mână pe spatele fiecăruia dintre ei. Nu mă pricep la artă, dar măcar știu cine e băiatul ăsta și nu cred că oricine poate acoperi o operă adevărată cu o nenorocită de pictură abstractă.

– Numai dacă n-a făcut-o pentru contrabandă, a încheiat Jed.

– Exact. O să fac o cercetare, să văd dacă n-au fost semnalate niște furturi de opere de artă în ultimele luni, care să-l includă și pe prietenul nostru.

– Putea fi dintr-o colecție privată. Dora și-a lăsat degetele deasupra semnăturii lui Monet, dar nu a atins-o. Nu mai insista, Jed. Poți s-o strici.

Avea dreptate. Jed și-a domolit nerăbdarea și a pus cârpa alături.

– Știu pe cineva care poate face astfel de restaurări. E o persoană de încredere, care va păstra secretul.

– Una dintre bătrânele tale iubite? a întrebat Dora.

– Nu e bătrână. Cu un gest inconștient, a întins mâna spre părul Dorei și a privit spre Brent.

– Trebuie să i-o arăți lui Goldman.

– Ăsta este pasul următor.

Jed a privit în jos la semnătura artistului, care se ivea de sub verdele întunecat.

–Nu pot să ți-o cer, dar totuși am s-o fac.

–De cât timp ai nevoie? l-a întrebat Brent.

–Suficient pentru a cerceta casa de licitații din Virginia și a-i lua urma. Vocea lui era inexpresivă.

Brent a dat aprobator din cap și și-a luat haina.

–Am destule pe cap. Sunt ocupat să-l cercetez pe DiCarlo. Potrivit rapoartelor NYPD, nu a mai fost văzut în apartamentul lui de câteva zile. În afară de asta și de preocuparea de a asigura liniștea femeilor și a copiilor din Philadelphia, mai există destule lucruri la care să mă gândesc. Mi-ați face un mare serviciu, dacă ați putea pune cap la cap ce au în comun statueta de porțelan și pictura. Păstrăm legătura.

–Așa facem.

–Și păzește-ți spatele. La revedere, Dora.

–Pa, Brent. A rămas un moment nemișcată. Cât de sus ți-a ridicat mingea la fileu?

–Destul de sus.

–Atunci, ar fi mai bine dacă ne-am asigura că putem s-o prindem.

–Noi? A luat-o de mână și a ajutat-o să se ridice. Parcă nu era vorba despre nici un noi.

–Atunci ai o memorie foarte proastă. De ce nu-ți suni prietena, artista, și pe urmă să rezervi două locuri pentru zborul spre Virginia? Pot să fac bagajul în zece minute.

–Nu s-a născut femeia care să facă bagajul în zece minute.

–Skimmerhorn. I-a vorbit peste umăr, în timp ce se îndrepta spre dormitor. M-am născut pe drum. Nimeni nu face bagajul mai repede decât un actor care joacă într-un cabaret.

–Nu vreau să mergi cu mine. Poate fi periculos.

–Bine, o să-mi fac rezervarea singură.

–Doamne, ești o pacoste!

–Știu deja asta. Oh, și asigură-te că sunt la clasa întâi. Nu călătoresc niciodată cu diligența.

Winesap a bătut ușor la ușa biroului lui Finley. Știa că șeful lui tocmai încheiase o teleconferință de patruzeci și cinci de minute și voia să verifice în ce dispoziție se află. Prudent, și-a strecurat capul înăuntru. Finley stătea la fereastră, cu mâinile la spate.

–Domnule.

–Abel. E o zi frumoasă, nu-i așa?

Tremurul din stomacul lui Winesap s-a mai domolit.

–Da, domnule.

–Sunt un om norocos, Abel. Desigur, mi-am făcut singur norocul, ceea ce a simplificat lucrurile. Câți oameni din cei de pe stradă crezi că se bucură de munca lor? Câți dintre ei crezi că se duc acasă mulțumiți după o zi de muncă? Da, Abel, sunt un om norocos. S-a întors cu fața luminată de un zâmbet. Și tu ce vrei?

–Am dosarul Isadorei Conroy.

–Excelent lucrat. Excelent. S-a întors spre Winesap. Ești foarte valoros pentru mine, Abel. În timp ce lua dosarul, Finley îl bătu pe Winesap pe umerii osoși cu mâna liberă. Vreau să-ți dovedesc aprecierea mea. Deschizând primul sertar de la birou, Finley a scos o cutie de catifea.

–Mulțumesc, domnule. Luat prin surprindere, Winesap a deschis cutia. Oh, domnule Finley, a spus cu o voce sugrumată, pentru că nu pricepea semnificația obiectului pe care îl privea.

Părea a fi o lingură în genul celor cu căușul larg și mânerul scurt, în formă de vultur.

–Sunt încântat că-ți place. Am ales-o din colecția mea de linguri de pe vremea când eram copil. Cositorul, cred, aduce noroc. Un material durabil, adesea subapreciat.

–Mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc. Nici nu știu ce să spun.

–Pentru nimic. Finley a împins și mai departe gestul de recunoștință. E doar un semn al aprecierii mele. Acum stătea jos, cu degetele pe buze. Mă slujești bine, Abel. Eu recompensez loialitatea, așa cum pedepsesc trădarea. Rapid, precis și definitiv. Să nu fiu deranjat o oră.

–Da, domnule. Mulțumesc încă o dată.

Dar Finley îl alungase deja rapid, precis și definitiv pe Winesap din realitatea lui. A deschis dosarul Isadorei Conroy și s-a concentrat asupra lui.

capitolul 20

Când Jed a intrat în Front Royal, cădea o ploaie rece. Vremea fusese mizerabilă pe tot parcursul călătoriei cu avionul de la aeroportul internațional din Philadelphia la cel din Dulles și se părea că va rămâne neschimbată. Aparatul de dejivrare al mașinii închiriate avea două viteze. De fiecare dată când îl oprea, interiorul se transforma într-o mică saună.

Cum Dora pălăvrăgea în timp ce el conducea, vocea și observațiile ei îl relaxau. Nu intenționa să răspundă și nici măcar să asculte. Avea un fel aparte de a-l face să-i împrumute starea de spirit, chiar dacă el era preocupat de alte detalii ale următorului pas care trebuia făcut.

–Dacă o să te lansezi vreodată într-o afacere bazându-te pe instinct, a comentat Jed, o să faci avere.

–Așa crezi? Dora a lăsat în jos viziera și a folosit oglinda pentru a-și împrospăta rujul. Este un loc de parcare în spatele clădirii.

–Întrucât semnul și săgeata sunt încă acolo, puteam probabil să-mi imaginez și eu asta.

–Ești încă supărat pentru că am făcut bagajul mai repede decât tine.

–N-am fost supărat.

–Sigur că ai fost. Cu un zâmbet strălucitor pe față, Dora și-a încrucișat brațele. Comportament de bărbat. Faptul că ai insistat să conduci, deși eu știam drumul, este tipic pentru un comportament de bărbat. Nu-mi pasă. Eu găsesc că e drăguț.

–Am insistat să conduc de teamă ca nu cumva să nimerești într-un stâlp, pentru că erai foarte ocupată să vorbești despre stratul de ozon.

–Ah! S-a întins și i-a dat un sărut. Ai ascultat totuși.

–Și acum îmi zbârnâie urechile. Jed a apăsat butonul casetofonului. Conroy, amintește-ți că nu ești aici în călătorie pentru cumpărături.

–Știu, știu. S-a uitat în jur, în timp ce ieșea din mașină. Voi sta deoparte ca o fetiță cuminte și îmi voi ține gura.

A așteptat până a închis ușa.

–Exact. O studia în timp ce ploaia îi uda părul. O gură frumoasă – chiar dacă nu se oprește în cea mai mare parte a timpului.

–Bine, asta îmi dă palpitații. L-a luat de braț și s-a îndreptat spre intrare. Nu pare cald înăuntru, i-a spus, în timp ce împingea ușa de metal, care a scârțâit din balamale. Dar măcar este uscat. Domnul Porter are reputația unui om extrem de cumpătat. Nu excelează prin exuberanță, dar afacerile lui sunt foarte profitabile. A respirat adânc și ochii i-au sclipit. Privește numai la lucrurile astea.

El n-a văzut nimic altceva decât șiruri de mobilă prăfuită și sticle murdare îngrămădite printre vechituri. Era un talmeș-balmeș de bijuterii, majoritatea dintre ele de foarte prost-gust. În încăpere se vedeau numeroase solnițe de sare și de piper, amestecate printre alte sticle, nici una dintre ele curată. Erau acolo și șepci de călătorie împrăștiate printre niște cutii pline cu cărți cartonate, de zece cenți bucata.

–Cred că sunt niște exemplare din Maxfield Parrish.

Înainte ca Dora să reușească să se uite mai atent, Jed a apucat-o de braț. Trebuia să acționeze repede și fără să se uite înapoi.

–Unde e biroul?

–În față, la dreapta. Jed, am vrut doar să văd...

Dar deja o târa după el, ca pe o marionetă trasă de sfori.

–Revino-ți, Conroy. Îți transpiră palmele.

–Este o adevărată cruzime, a murmurat ea. Dar și-a ridicat bărbia. Ești sigur că nu vrei să vorbesc cu Porter? De la dealer la dealer?

–Am spus că o să vorbesc eu.

–Explozie de testosteron, a șoptit Dora.

Biroul era deschis, dar gol, când au ajuns acolo. Lui Jed i s-a părut că era singura încăpere din clădire unde se ștersese praful în ultimii zece ani. În contrast cu dezordinea din magazin, biroul lucea și toate lucrurile erau la locul lor. În aer plutea o undă vagă de miros de ceară de curățat, cu aromă de lămâie.

–S-au făcut câteva schimbări de când n-am mai fost pe aici. Curioasă, Dora a întins mâinile. Mapa de pe birou nu era pătată, iar în colțul din stânga se afla o vază de porțelan frumoasă, cu trandafiri roșii. Ultima dată, pe perete era un calendar cu fete – de prin 1956 – și în jur parcă ar fi explodat o bombă. Îmi amintesc că m-am gândit cum poate cineva să muncească într-un asemenea haos. A remarcat privirea prietenoasă a lui Jed și a ridicat din umeri. Stilul meu de dezordine este organizat. S-a oprit ca să arunce o privire în jur și s-a străduit să nu se apropie prea mult de masa pentru licitații. Poate că Porter bântuie pe undeva. E ușor de recunoscut. Are o privire de nevăstuică.

–Cu ce vă pot fi de ajutor?

Jed a pus o mână pe umărul Dorei, ca s-o calmeze, și s-a întors spre femeia îngrijit îmbrăcată, cu ochelari care îi atârnau de un lanț de aur.

–Am vrea să vorbim cu domnul Porter.

Ochii lui Helen Owings s-au întunecat și s-au umplut imediat de lacrimi.

–Oh, a spus ea, și s-a scotocit în buzunar după o batistă.

–Îmi pare rău. Înainte ca Jed să poată reacționa, Dora a luat-o de braț și a condus-o spre un scaun din cameră. Să vă dau puțină apă?

–Nu, nu. Helen a respirat adânc și a început să rupă batista în bucățele. Am resimțit un adevărat șoc când ați întrebat de el. N-aveați de unde să știți, presupun.

–Ce să știm? Jed a închis încet ușa și a așteptat.

–Sherman – domnul Porter a murit. A fost omorât. Helen rostea cuvintele anevoie și buzele îi tremurau.

–Oh, Doamne! Dora a întins mâna după un scaun și s-a așezat. Avea senzația că un ghimpe i se răsucea în creier.

–Chiar înainte de Crăciun. Helen și-a șters nasul. Eu l-am găsit. Acolo. A ridicat o mână și a arătat spre birou.

–Cum a fost omorât? a întrebat Jed.

–Împușcat. Helen și-a acoperit fața cu mâinile, apoi și le-a pus în poală și a început să le răsucească. Împușcat în cap. Bietul Sherman.

–Poliția suspectează pe cineva? a întrebat Jed.

–Nu. Helen a oftat. Se pare că nu a existat un motiv. N-am observat să fi dispărut nimic. N-au fost semne de luptă, îmi pare rău. Domnul?

–Skimmerhorn.

–Domnule Skimmerhorn. Îl cunoșteați pe Sherman?

–Nu. Se întreba cât de multe să-i spună. Ca de obicei, a decis că era nevoie doar de strictul necesar. Domnișoara Conroy este dealer în Philadelphia. Suntem aici pentru câteva obiecte care au fost licitate în decembrie, 21.

–Ultima noastră licitație. Vocea i s-a stins. După ce a respirat adânc, a ridicat din umeri și a făcut un efort vizibil să se stăpânească. Sper că o să mă scuzați că sunt atât de supărată. Abia am deschis din nou magazinul astăzi și sunt încă puțin tulburată.

–A existat vreo problemă?

Întrebare. Jed a zâmbit șarmant și cu simpatie. Domnișoara Conroy a cumpărat două piese. Ne interesează de unde și cum au fost achiziționate.

–Pot să întreb de ce? De obicei, nu ne dezvăluim sursele. În plus, alt dealer poate veni și supralicita peste noi.

–Ne interesează mai mult proveniența bunurilor, a spus el încurajator. Nu avem de gând să vă stânjenim afacerile.

–Bine... Nu era chiar în regulă, dar Helen nu vedea nimic rău în asta. Am să încerc să vă ajut. Vă amintiți numărul lotului?

–F cincisprezece și F optsprezece, a spus Dora plictisită. Își amintea și altceva, ceva ce făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Dar când Jed i-a rostit numele a ridicat capul.

–F cincisprezece și optsprezece, a repetat Helen, mulțumită că avea ceva concret de făcut. S-a ridicat și s-a dus spre dulapul cu dosare. O, da, lotul F provenea dintr-un transport din New York. Un transport mic. A zâmbit, punând dosarul pe birou. Ca să fiu cinstită, domnule Skimmerhorn, cred mai mult că obiectele au fost cumpărate dintr-un talcioc, îmi amintesc că nu erau de calitatea la care ne așteptam. Conroy... da, ai cumpărat două obiecte. Mă tem că nu pot să-ți spun prea multe despre ele. Eu... Bătaia din ușă a întrerupt-o.

–Madam Owings?

–Da, Richie?

–Avem o problemă cu cei de la canalizare. Oamenii se grăbesc.

–Bine, spune-le că vin imediat. Helen s-a ridicat, aranjându-și părul și bluza. Mă scuzați un minut?

Jed a așteptat până a ieșit, înainte să pună mâna pe dosar. A cercetat lista, inventarul, prețurile, reținând ceea ce a considerat necesar.

–Ce faci? l-a întrebat Dora. N-ai voie să-ți bagi nasul în dosare.

–Fac economie de timp. Haide.

–Îmi știe numele.

–Să facem copii și îi aducem înapoi originalele.

A luat-o hotărât de mână, dar de data asta n-a mai insistat să rămână și să analizeze ceva din comoara prăfuită. Când au ajuns afară, în mașină, Jed i-a luat bărbia în mâini.

–În regulă. Dă-i drumu'! Te-ai făcut albă ca hârtia acolo.

–Mi l-am amintit pe domnul Ashworth. Ți-am vorbit despre el. Era dealer, l-am întâlnit la licitație în acea zi. A cumpărat o piesă din acest transport.

–Tipul care a fost omorât în timpul unei spargeri, a murmurat Jed. Spuneai că magazinul lui e prin apropiere.

–Da, la câteva mile de-aici.

–Să mergem acolo imediat. A ambalat motorul. Poți să mă ghidezi?

–Da. Dar mai întâi vreau să oprim și să sun la magazin.

–N-ai plecat decât de câteva ore, Conroy.

–Nu vreau ca Terri și Lea să fie prin apropiere. Și-a încleștat fălcile și a privit drept înainte. Vreau să închidă magazinul.

–Bine. Și-a pus mâinile peste ale ei și a constatat că erau reci și rigide. Bine.

Cu toate că își luase măsuri de precauție și își făcuse bagajul pentru mai mult de-o noapte, Jed a sperat să plece și să se întoarcă din Virginia într-o singură zi. După vizita la magazinul lui Ashworth nu se mai punea problema să plece imediat.

Dora avea nevoie de un timp să se liniștească.

N-a spus nimic când el a rezervat o cameră la un mic hotel de lângă aeroport. Faptul că a vorbit atât de puțin despre călătoria de la Front Royal l-a îngrijorat aproape la fel de mult ca și informația căpătată de la nepotul lui Tom Ashworth. Se pare că spărgătorul luase o figurină în urma morții lui Ashworth.

Jed a deschis ușa camerei de hotel, a pus bagajul alături, apoi i-a arătat Dorei un scaun.

–Stai jos. Trebuie să mănânci.

–Nu mi-e foame.

–Ba da, îți este. A ridicat receptorul și a comandat două fripturi, cafea și o sticlă de coniac, fără s-o întrebe. Treizeci de minute, a spus când a închis. Ceea ce, probabil, înseamnă patruzeci. Ai timp să te întinzi.

–Eu... Indiferentă, a privit spre pat. Cred că o să fac o baie.

–Bine. Nu te grăbi.

S-a ridicat și și-a luat bagajul. Nu s-a uitat la el.

–Nu simți nimic? l-a întrebat cu o voce din care răzbătea oboseala. Au murit trei oameni – numai trei. Pot fi mai mulți. Oameni care pot fi în pericol numai pentru că lucrează pentru mine. Și tu comanzi masa. Nu te îngrozește asta? Nu-ți face greață? Nu-ți provoacă nici un sentiment?

Ultima întrebare i-a pus-o în timp ce-și strângea bagajul la piept și se străduia să-l privească în ochi. Jed s-a uitat fix la ea.

–Ba da, îmi provoacă ceva. Mă face să-mi fie scârbă de tot. Fă-ți baia, Dora. Uită pentru un timp de povestea asta.

Obosită, a ieșit din cameră. A închis ușa încet în spatele ei. Imediat a auzit apa curgând în cadă.

Și-a aprins o țigară, înjurând în timp ce se chinuia cu chibriturile. Era dezamăgită de el – asta citise în privirea ei când, în cele din urmă, se uitase în ochii lui. Și îi păsa, poate prea mult, de ceea ce gândea despre el, de ceea ce simțea pentru el.

S-a întors spre ușa băii și a ridicat mâna să bată. Apoi și-a retras-o. Nu era nimic de spus, s-a gândit. Trebuia să acționeze. S-a întors spre telefon ca să-l sune pe Brent.

–Locotenent Chapman.

–Sunt Jed.

–Ce-ai găsit?

–Doi tipi morți. Jed a dat drumul la fum și, automat, a coborât vocea. Sherman Porter, proprietarul casei de licitații de unde a cumpărat Dora pictura și câinele. Împușcat în biroul lui, chiar înainte de Crăciun. Vrei să-i suni pe cei de-aici pentru detalii?

–O s-o fac.

–Ashworth, Thomas, dealer local de antichități, omorât în timpul unui jaf, aproape în același timp cu Porter. A fost la licitație cu Dora și a cumpărat o figurină de porțelan. Jed și-a consultat lista. Un bărbat și o femeie în veșminte de epocă. Înainte de război. Nu a păstrat-o prea multă vreme.

–Valoarea?

–Neglijabilă. Am dat o tură pe-aici ca să aflu ce-a mai fost în transport și cine a cumpărat vreun obiect.

–Ai avut ceva de lucru, căpitane. Citește rar lista.

Când a terminat de citit, Jed și-a stins țigara.

–Ți-aș fi recunoscător dacă ai lua urma persoanelor de pe listă.

–Nu e nevoie să mi-o ceri.

–Încărcătura a venit de la New York și se presupune că provine din vânzarea unei proprietăți, dar femeia care se ocupa de licitație pare să creadă că marfa venea dintr-un talcioc – nu tocmai ceea ce aștepta. Am obținut numele tipului care a expediat-o. O să-l verific personal mâine-dimineață.

–Dă-mi numele. Pentru orice eventualitate.

–Franklin Flowers, din Brooklyn. Ai vești despre doamna Lyle?

–Starea ei pare să se stabilizeze. Nu-și amintește nimic în plus față de ce ne-a spus.

–Pictura?

–Fosta ta amică lucrează încă la ea. Simpatică ideea de a lucra acasă la bunica ta. Un licăr de amuzament

răzbătea din vocea lui Brent. Bunica ta mi-a spus, în termeni foarte clari, că munca nu e foarte dificilă.

–Ai pus un om de pază?

–Douăzeci și patru de ore. L-am îmbrobodit puțin pe Goldman și i-am cerut niște favoruri. Fișa postului cuprinde fursecuri și cafea cu lapte. N-aveam de gând să le scot din buzunar. Dă-mi numărul tău de telefon pentru cazul în care apare ceva la noapte.

Jed i l-a dictat.

–Ai contribuit cu ceva la asta?

–N-am nici un amestec. Goldman a decis să acorde interes uciderii lui Trainor. S-a prezentat în fața curții. Știi tu: „Când unul dintre oamenii mei este omorât, nu-mi găsesc liniștea până când criminalul nu ajunge pe mâna justiției". Aiureli din astea.

–O să i-l aruncăm pe DiCarlo direct în poală.

–Dacă-l găsim. Se pare că băiatul nostru s-a dat la fund.

–Atunci o să facem săpături până-l găsim. O să te sun de la New York.

A închis, s-a rezemat de căpătâiul patului și a mai aprins o țigară. Apa încetase să mai curgă. A sperat că ea se întinsese în cadă, cu ochii închiși, fără să se gândească la nimic.

Dora era întinsă pe spate. Apa caldă cu săruri de baie îi învăluia corpul și o relaxa. Era mai greu să-și alunge gândurile negre. Vedea parcă aievea cum ochii lui Helen Owings se umpleau de lacrimi. Auzea încă vocea tremurătoare a lui Thomas Ashworth III, când vorbea despre bunicul lui. Avea încă în memorie paloarea și slăbiciunea doamnei Lyle pe patul de spital, înconjurată de aparate.

Și, în fierbințeala apei, simțea răceala țevii pistolului care o apăsa în piept.

Și, mai rău, auzea încă vocea egală a lui Jed, vocea indiferentă cu care chestiona victimele, și îi vedea frumoșii săi ochi albaștri lipsiți de orice emoție. Nici pasiune, nici răceală, nici simpatie.

„Oare asta nu înseamnă un soi de moarte?" s-a întrebat. Nu faptul că nu simți – nu, s-a corectat, ci *că nu-ți permiți* ție însuți să simți. Și era ceva mult mai rău. Și anume, capacitatea de a te detașa, de a observa și diseca lucrurile fără ca durerea să te atingă. Poate s-a înșelat tot timpul în privința lui. Poate că nimic nu-l atingea, nu îi afecta dezinteresul și obiectivitatea rigidă.

El își făcea doar datoria, punea cap la cap piesele unui puzzle, nici una dintre ele nereprezentând altceva decât un pas înainte spre găsirea soluției.

A rămas în apă până când aceasta a început să se răcească. Amâna momentul când trebuia să-l întâlnească. Dora s-a șters atent, apoi și-a dat cu cremă. A lăsat prosopul să cadă, apoi s-a întins după halat. Mâna i-a ezitat, apoi a mângâiat halatul verde aprins. Și-a dat seama că, de fapt, ignorase latura lui sensibilă.

Oftând ușor, și-a pus halatul. Era propria ei greșeală, a decis. Întotdeauna părea să vrea mai mult și întotdeauna era dezamăgită dacă nu i se oferea ceea ce voia.

A deschis ușa, lăsând să iasă un val de aburi și de parfum. El stătea la fereastră, privind ploaia. Masa adusă de room-service era alături, pregătită pentru două persoane. Deja își turnase o cană de cafea și s-a întors spre ea, ducând cana la buze.

A avut senzația că a încasat un pumn în plex când a văzut-o intrând în cameră. Baia îi readusese culorile în obraji și pielea îi era catifelată. Părul strâns cu grijă în sus era umed de la aburi. Aproape imediat încăperea s-a umplut de mirosul ei.

A micșorat lumina, nu pentru a crea o atmosferă romantică, ci pentru că socotea că o lumină mai blândă

o să-i facă mai bine. Acum părea fragilă și drăguță, ca o floare sub sticlă.

S-a străduit să-și ridice cana la gură și să soarbă încet.

–Masa e servită, a spus și a pus cana alături. Ar fi bine să mănânci cât este fierbinte. Ea a observat că acum ochii lui nu mai erau goi. Nu exprimau dezinteres. Era mai mult decât dorință ceea ce citea în ei, mai mult decât instinct, mai multă nevoie decât poftă trupească. Era flămând după o femeie. După ea.

–Ai încercat să faci lucrurile mai ușoare pentru mine. De ce nu își dăduse seama de asta mai devreme? s-a întrebat.

–Ți-am dat puțin combustibil, asta-i tot. A început să împingă scaunul, dar ea s-a ciocnit de el. Brațele l-au cuprins, corpul ei s-a apropiat mai tare, și-a lipit fața de gâtul lui. A ținut-o strâns, mângâindu-i spatele în timp ce privea șiroaiele de ploaie care curgeau pe fereastră.

–Am fost speriată.

–Nu trebuie să fii. A strâns-o mai tare lângă el, apoi i-a dat drumul. N-o să ți se întâmple nimic.

–Am fost speriată că nu vei fi aici ca să mă ții așa când o să am nevoie de tine. Sau, dacă o făceai, era pentru că și asta reprezenta o parte din slujba ta pe care, din amabilitate, nu o puteai evita.

–Te înșeli. Nu fac nimic din amabilitate.

A râs, uimită și ea de propria reacție.

–Știu. Știu asta. Dar, vezi, ți-am stat în drum. Și-a dat capul pe spate și astfel a putut să-i vadă fața și să citească pe ea ceea ce spera să descopere. Impunându-ți să nu te implici sentimental, nu ți-ai dat seama dacă făceai ceea ce trebuia să faci.

–Nu știu ce simt pentru tine.

–Știu și asta. A ridicat o mână spre obrazul lui, alungând încordarea. Acum simt că mă vrei, ceea ce este

destul. Și-a lipit buzele de-ale lui, sărutându-l. Fă dragoste cu mine.

Dorința s-a răsucit în el.

–Nu de-asta ai nevoie acum.

–Ba da, de asta. L-a tras spre pat. De asta am nevoie.

*

Mai târziu, s-a încolăcit pe trupul lui, moale și adormită. A fost atât de tandru, s-a gândit. Atât de răbdător. A uitat cine era, în tot acest timp, de ce se aflau aici. I-a dat tot ceea ce a dorit și a primit tot ce ea avea de oferit. Acum asculta ploaia și și-a lăsat conștiința să adoarmă.

–Mâncarea trebuie să fie rece acum, a spus Jed. Dar trebuie să mănânci ceva. Erai gata să te prăbușești când ai intrat.

–Mă simt mai bine. A zâmbit când el și-a împletit degetele cu ale ei. Făcea lucrurile ca și cum era ceva firesc, s-a gândit. S-a întrebat dacă își dădea seama. Spune-mi, ce facem în continuare?

–Dimineață plecăm la New York.

–Ai spus noi. S-a tras mai aproape de el. Ai făcut progrese, Skimmerhorn.

–Am evitat o discuție.

–Uh-uh. Îți place să mă ai în preajmă. Poți foarte bine să te împaci cu ideea asta.

–Îmi place să te am în pat. În restul timpului ești o pacoste.

–Poate așa este, dar și asta îți place. Dora a sărit din pat, apoi și-a aranjat părul ciufulit. M-ai făcut să mă simt mai bine.

Și-a trecut degetele peste sfârcurile ei.

–Plăcerea a fost de partea mea.

A râs și și-a dat părul pe spate.

–Nici chiar așa – deși a fost excepțional. Zâmbind tandru, și-a frecat mâna de bărbia lui. Și mie îmi place să te am alături.

A apucat-o de umeri și a ridicat-o.

–Poate n-ar trebui să-ți placă. Poate ar trebui să fugi cât se poate de repede în altă direcție.

–Nu cred.

–Nu mă cunoști, Dora. N-ai nici o idee de unde vin, și dacă ai să afli, n-o să înțelegi.

–Pune-mă la încercare.

El a scuturat din cap și a sărit în picioare.

–Pune-mă la încercare, a mai spus ea o dată, cu îndrăzneală.

–Vreau să mănânc. Și-a tras jeanșii pe el și i-a întors spatele, îndreptându-se spre friptura rece.

–Grozav. Putem vorbi în timp ce mâncăm. Nu voia să rateze ocazia. Punându-și halatul, s-a așezat lângă măsuța cu mâncare. El a cerut doar o cană de cafea. Și-a turnat cafea în paharul de coniac și a băut-o rece și fără zahăr.

–De unde vii, Skimmerhorn?

Jed regreta că se pusese în acea situație.

–Philadelphia, a spus simplu, și și-a tăiat o bucată de friptură.

–Philadelphia, sursa banilor, l-a corectat ea. Știu. Cu asta, i-a dat lovitura esențială. Mai știu că banii ăștia au venit din ambele părți și că mariajul părinților tăi a avut ca scop fuziunea capitalului. Și-a pus sare pe friptură. Și că au provocat numeroase scandaluri publice.

–S-au urât unul pe altul de când mă știu. A ridicat din umeri. În privința fuziunii, ai avut dreptate. Nici unul dintre ei nu a vrut să piardă ceva din averea adunată, așa că au trăit împreună într-o atmosferă de dezgust și de animozitate reciprocă, timp de douăzeci și șapte de ani. Și, ironia sorții – sau poate așa a trebuit –, au murit

împreună, când șoferul a pierdut controlul limuzinei în care se aflau.

–A fost greu pentru tine să-i pierzi pe amândoi în felul ăsta.

–Nu. A ridicat ochii și i-a întâlnit pe-ai ei. N-a fost. Nu am simțit nimic altceva pentru ei cât timp au trăit decât un fel de dispreț. Ți-am spus, nu poți să înțelegi.

A așteptat un moment și a luat o înghițitură pentru că mâncarea era acolo și umplea un gol.

–Greșești. Cred că înțeleg. Nu i-ai respectat și, ca urmare, ai renunțat să-i mai iubești.

–Niciodată nu i-am iubit.

–Sigur că i-ai iubit. Un copil iubește întotdeauna până când este rănit – și, adesea, și după aceea. Dar dacă ai încetat să-i iubești, asta s-a întâmplat pentru că așa ai simțit. Iar moartea lor te-a făcut să te simți vinovat, pentru că n-ai putut simți mai mult. S-a oprit din nou, măsurându-l din priviri. Sunt destul de aproape?

Se dădea în el o luptă, dar nu se simțea în stare să recunoască acest lucru.

–Au avut doi copii pe care nu i-au dorit în mod special, a continuat. Elaine, apoi eu, pentru că era nevoie de cineva care să le ducă numele mai departe. Mi s-a reamintit asta mereu și mereu, în anii copilăriei.

„Ești un Skimmerhorn. Tu ești moștenitorul. Manifestă puțină recunoștință. Lasă deoparte supărarea."

–Responsabilitățile mele, a continuat Jed, alungând fantomele resentimentelor. Și așteptările lor. Părinții tăi au vrut să intri în teatru; ai mei au vrut să fac mai mulți bani pentru a spori averea familiei.

–Și, în felul nostru, amândoi i-am dezamăgit.

–Nu e același lucru, Dora. Ambițiile părinților tăi pentru tine izvorau din mândrie; în cazul părinților mei, era vorba de lăcomie. În casa noastră nu a existat afecțiune.

Detesta faptul că trebuia să spună asta, detesta să și-o amintească, dar ea pusese în mișcare caruselul, și el nu se putea opri până nu închidea cercul.

–Sora ta...

–Nu a însemnat pentru mine mai mult decât am însemnat eu pentru ea. A spus-o sec, pentru că era dureros de adevărat. Un accident al sorții ne-a făcut pe amândoi prizonieri în aceeași celulă, dar noi n-am fost niciodată prea iubitori unul față de celălalt. Toți patru ne-am petrecut timpul evitându-ne unii pe alții. A zâmbit, cu oarecare umor. Chiar într-o casă de asemenea dimensiuni, nu era întotdeauna foarte ușor.

Deși știa că nu asta a intenționat, i-a trezit simpatia.

–Nu era nimeni acolo cu care să poți vorbi?

–Despre ce? A râs ușor. Nu era nici un secret că părinții mei se urau. Bătăliile în public nu erau decât începutul, întotdeauna se încheiau acasă. Dacă nu săreau unul la gâtul celuilalt, o făceau cu mine și cu Elaine. Eu m-am orientat spre furtișaguri mărunte, răutăți din răzbunare și scurte revolte. Ea spre bărbați. A făcut două avorturi înainte de a împlini douăzeci de ani. Se străduiau să mușamalizeze lucrurile, așa cum procedau și în cazul meu când intram în conflict cu legea. Degeaba ne-au trimis la internat. Eu am reușit să fiu dat afară, iar Elaine s-a încurcat cu unul dintre profesori. În cele din urmă, și-au luat mâinile de pe noi – a fost unul dintre puținele lucruri asupra cărora au căzut de acord. Au făcut o înțelegere cu Elaine să-i dea o sumă de bani dacă se mărita cu primul candidat care îi ieșea în cale. Eu am plecat să trăiesc alături de bunica. Primul mariaj al lui Elaine a durat numai doi ani. Eu m-am înscris la academia de poliție în același an în care ea a divorțat. Asta chiar că le-a pus capac. A ridicat sticla de coniac și și-a umplut paharul. Au aranjat să ne scoată pe amândoi din testament, dar nu au vrut să înstrăineze tot ce adunaseră. Așa că Elaine a pus mâna pe alt soț, iar eu mi-am luat insigna. Iar ei au murit.

Simțea prea mult – mult mai mult decât aștepta el de la ea. Milă pentru copil, furie din partea lui, regretul pentru apartenența la o familie care nu îi unea prin nimic pe membrii săi.

–Poate ai dreptate, a spus încet. Nu înțeleg cum pot sta împreună niște oameni când nu se iubesc. Sau cum pot fi incapabili să-și iubească copiii. Asta nu înseamnă că nu te înțeleg pe tine.

–Ce trebuie să înțelegi este faptul că eu nu sunt în măsură să-ți ofer ceea ce vrei.

–Atunci, asta e problema mea, nu? A luat sticla de coniac și și-a turnat. Mi se pare că ți-e teamă că ți-aș putea oferi exact ceea ce-ți dorești.

capitolul 21

Dorei îi plăcuse întotdeauna New Yorkul. Cu ani în urmă, chiar se văzuse trăind acolo. Într-o mansardă din Village, frecventând un cerc de prieteni boemi, care se îmbrăcau întotdeauna în negru și erau la curent cu ultimele noutăți literare. Și având o vecină excentrică, firește, mereu îndrăgostită și abandonată de bărbatul ales greșit.

Dar pe-atunci avea paisprezece ani și, între timp, opțiunile ei se schimbaseră.

Totuși, încă iubea New Yorkul, pentru agitația lui perpetuă, pentru energia și aroganța lui. Îi plăceau oamenii care treceau grăbiți pe trotuare, atenți să nu dea ochii cu nimeni, cumpărătorii încărcați de pachete de la Saks, Macy și Bendel, magazinele de electronice în care era un veșnic du-te-vino, vânzătorii de alune prăjite de pe trotuare și gălăgia șoferilor de taxi.

–Ticălosul, a murmurat Jed, când un taxi i-a tăiat drumul, evitând în ultimul moment o coliziune.

Dora a zâmbit.

–Grozav, nu?

–Da. Nu cred că vreun polițist apucă să scrie o contravenție în iadul ăsta, până la sfârșitul secolului.

–N-ar avea prea mare efect. Mai ales – oh, privește! Dora a lăsat geamul în jos și a scos capul afară.

–Pleacă de-acolo, o să mori.

–Vezi magazinul ăla? Dora a făcut ochii mici, nu din cauza fumului, ci ca să încerce să descifreze numele și adresa magazinului. E nemaipomenit. Dacă găsești un loc de parcare, nu-mi trebuie decât cinci minute.

El a strâmbat din nas.

–Trezește-te la realitate, Conroy.

A oftat și s-a lăsat din nou în scaun.

–Poate după ce rezolvăm, o să ne întoarcem. Tot ce trebuie să facem este să înconjurăm strada.

–Las-o baltă. Nu sunt destule magazine în Philadephia?

–Sigur că sunt. Nu asta e problema. Pantofi, a spus cu un oftat lung și a studiat vitrina altui magazin, în timp ce Jed se lupta cu traficul de pe Madison Square. Sunt reducerile de după Crăciun.

–Puteam să fiu mai prudent. La dracu', nu-mi sta în drum, a strigat și a adoptat o atitudine mai agresivă, depășind un taxi. Puteam să fiu mai prudent, a repetat, decât să te duc prin Manhattan. E ca și cum ai da o halcă de carne unui câine flămând.

–Puteai să mă lași pe mine să conduc, l-a corectat ea. Aș fi fost mult mai atentă și nu aș fi fost în stare să mă uit și la magazine. În plus, tu ești cel care a vrut să caute apartamentul lui DiCarlo.

–Și să ajungem acolo în viață.

–Sau puteam să luăm un taxi până la aeroport.

–Subliniez cuvintele *în viață*.

Dora se simțea în formă.

–Știi, putem înnopta într-un hotel scump și oribil din centru. S-a uitat către un butic. Magazin.

–Asta nu e o călătorie turistică, Conroy.

–Am încercat doar să exploatez situația la maximum.

Ignorând-o, Jed a întors pe Strada 83, după care a început dificila operație de găsire a unui loc de parcare.

–Intenționez să am încredere în tine.

–Foarte bine. S-a pregătit să fie demnă de încredere. În legătură cu ce?

–Vreau să stai la volan cât timp eu mă duc și-l verific pe DiCarlo – să-l găsesc pe administrator sau poate niște vecini.

Ea s-a îmbufnat.

–De ce nu pot să vin și eu?

–Pentru că vreau ca mașina să fie aici când mă întorc. Dacă trebuie s-o muți, te învârți în jurul blocului și nu te oprești să te uiți la haine sau la pantofi, și parchezi chiar aici. Ai înțeles?

–Nu sunt tâmpită, s-a repezit ea, iar el a sărutat-o la plecare.

–Încuie ușile, Conroy.

Au trecut cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci, și Dora s-a decis să-i lase lui Jed un bilet, să-i spună că se ducea la un magazin și apoi chema un taxi care s-o aducă înapoi. Tocmai căuta în poșetă un carnețel, când Jed s-a îndreptat în fugă spre mașină.

A pornit motorul și a așteptat momentul potrivit să intre din nou în trafic.

–Cum dracu' ajungem în Brooklyn?

–Asta este tot ce ai să-mi spui? Te-am așteptat aici aproape jumătate de oră, iar acum vrei harta Brooklynului?

–Administratorul m-a lăsat să intru în apartamentul lui DiCarlo.

–Asta nu este o scuză. A tăcut un moment supărată, dar curiozitatea a fost mai puternică. Și? Ce ai găsit?

–Două duzini de pantofi italienești. Mai multe costume Armani. Câteva sticle de Dom Perignon și desuuri de mătase așezate pe culori.

–Lui DiCarlo îi plac lucrurile de calitate.

–Am mai găsit un carnet de cecuri în valoare de ceva mai mult de șapte mii, un porțelan întruchipând-o pe Maica Domnului și mai multe poze de familie înrămate.

–Își economisește banii, nu și-a uitat rădăcinile credinței și își iubește familia. Până aici, nu pare un criminal sângeros.

–Și Ted Bundy avea o față drăguță și un zâmbet simpatic. A întors pe bulevardul Lexington și s-a îndreptat spre centru. Am mai găsit niște hârtii cu antetul E.F. Incorporated, cu sediul în LA și cu o filială aici, în Manhattan,

o grămadă de scrisori tot de la ei și cam o duzină de mesaje pe telefon de la mama, vărul Alphonso, mătușa Sophia și câteva de la o pipiță numită Bambi.

–De ce dacă pe o femeie o cheamă Bambi trebuie neapărat s-o consideri pipiță?

–Am greșit. A aprins farurile. Doar pentru că îi spune lui DiCarlo Tony-iubițel, chicotește și lasă mesaje scâncind cu o voce de copil, n-am nici un motiv să-mi imaginez că este o pipiță.

–Așa e mai bine.

–Ce n-am găsit însă a fost o agendă cu adrese, pașaportul sau bani lichizi. Având în vedere asta și faptul că n-a răspuns la mesaje, că nimeni din clădire nu l-a mai văzut de mai bine de o săptămână, că nu și-a ridicat corespondența, înclin să cred că n-a mai dat pe-aici în ultimul timp.

–E o deducție rezonabilă. Crezi că mai este în Philadelphia?

A întrebat asta încet, cuprinsă de îngrijorare.

–Este o posibilitate. Nimeni n-o să facă nimic familiei tale, Dora. N-ar avea nici un motiv.

–Cred că ai dreptate. Dacă este acolo, așteaptă să mă întorc eu. S-a strâmbat. Optimist gând.

–N-o să se apropie de tine. Am promis.

Jed s-a îndreptat spre Brooklyn, trăgând din țigară și cu un sentiment nu foarte neplăcut că se afla în trafic. Până să găsească adresa lui Franklin Flowers, a pus cap la cap elementele care păreau atât de lipsite de legătură între ele, le-a amestecat, apoi le-a rearanjat. A tras mașina încet spre un loc de parcare.

–Ai ajuns unde-ți doreai, Conroy. S-a întins spre ea, aplecând capul ca să se uite mai bine la vitrina magazinului, prin fereastra dinspre ea.

F. FLOWERS
VÂNZĂRI ȘI CUMPĂRĂRI

–Cine acționează? a întrebat. Nu uita, Conroy...

–Știu. Tu vorbești.

Au intrat în magazin. Nu era mai mare decât un living și era plin de mărfuri, de la ursuleți la lămpi cu picior. Jed n-a văzut pe nimeni, dar a auzit voci venind din camera din spate, de după o draperie. Așa cum indica un semn de pe tejghea, a sunat din clopoțelul de alamă, asemănător celor care se aflau odinioară pe masa modestelor case de toleranță din Bronx.

–Un moment, vă rog. Era o voce melodioasă de bărbat. Flowers era tot atât de amabil cum sugera și numele lui. Înainte ca Dora să termine de studiat sticlele Avon, el a apărut de după draperie, în zornăit de mărgele și mirosind a fum. Era un bărbat înalt, de vârstă medie. Ca și ursuleții lui, era rotofei, cu o față bonomă și radiind de amabilitate. Părul îi pleca din dreptul unei urechi, în așa fel încât câteva șuvițe din puținul lui păr blond să acopere chelia. Între două degete ținea o țigară maro, subțire.

–Bună dimineața! Vocea lui cântată te ducea cu gândul la o profesoară de grădiniță care recită alfabetul. Nu, nu. Și-a aruncat ochii pe niște ceasuri care rămâneau în urmă. E deja după-amiază. Cum zboară timpul. Totdeauna sunt în criză. Și pare că lumea se mișcă prea repede pentru mine. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Cât timp Dora era ocupată să-l admire pe jovialul uriaș, Jed a preluat conducerea:

–Domnul Flowers?

–Da, sunt Frank Flowers și ăsta este locșorul meu. A tras delicat din țigară, scoțând fumul printre buzele strânse ca pentru un sărut. Cum puteți vedea, cumpărăm și vindem tot felul de lucruri. Ce vă poate interesa astăzi?

–Îl cunoașteți pe Sherman Porter?

Expresia de jovialitate a lui Flowers a dispărut brusc.

–Bietul Sherman. Am primit vestea chiar acum două zile. Tragic. Lumea în care trăiesc mă îngrozește adesea.

Împușcat ca un câine la propriul birou. S-a înfiorat. Groaznic. Pur și simplu, groaznic.

–I-ați expediat un transport, a continuat Jed în timp ce Flowers a oftat și a tras un fum. Acesta a ajuns în Virginia pe 21 decembrie.

–Oh, da. Flowers a zâmbit trist. Cine ar fi crezut că o să fie pentru ultima oară? Soarta nu este altceva decât un mister crud și capricios. Eram asociați și, îmi place să cred, prieteni.

Jed a scos hârtiile pe care le luase din dosarul lui Helen.

–Se pare că au existat ceva probleme cu transportul.

–Serios? Flowers a lăsat supărarea deoparte și s-a încruntat la auzul acestei afirmații. Mi se pare ceva neobișnuit. Helen n-a pomenit niciodată de asta – desigur, de înțeles în acele împrejurări tragice, presupun. Dar în loc să vă trimită la New York, ar fi trebuit să-mi dea un telefon.

–Avem și alte afaceri aici, a spus Jed calm. Ați obținut mărfurile de la o vânzare particulară?

–Una mică, da, în Catskills. Ce aer, ce peisaj! Am luat câteva bijuterii fără mare valoare. Câteva dintre piesele mai mari le-am vândut altor clienți. N-avea rost să trimit cu vasul mobila grea în Virginia, când existau debușeuri mult mai aproape de casă.

A dat drumul la două rotocoale de fum.

–Vedeți, cel mai adesea acționez ca agent pentru dealeri. Locșorul ăsta – a privit magazinul de jur împrejur, ca un părinte un copil mult așteptat – îmi este foarte drag, înțelegeți, dar cu greu am putut să mă feresc de lupul de la ușă. Așa cum am spus, am ales câteva lucruri drăguțe pentru Sherman. Flowers a pus țigara într-o scrumieră de marmură. Nu înțeleg ce problemă ar fi putut fi.

–Pictura, a zis Jed.

–Pictura? Flowers s-a încruntat cu o mână în șold. Nu i-am trimis nici o pictură.

–Una abstractă, semnată E. Billingsly.

–Abstractă? Dând din cap, Flowers a chicotit ca o fetiță. O, Doamne, nu! N-am atins niciodată o pictură abstractă. Prea bizară pentru gusturile mele. Și e atât de greu s-o vinzi. Nu, cred că la mijloc este o greșeală.

–Aveți o listă a inventarului transportului?

–Normal. Sunt un om organizat. O pictură abstractă? Nu mă mir că Helen a avut o problemă. Mă întorc într-o clipă. A dispărut în spatele draperiei.

–Poate a avut un partener, a șoptit Dora. Și partenerul lui a pus pictura în transport. Sau poate... S-a oprit când Flowers a pășit înapoi, aducând două dosare, unul galben și altul roșu.

–Am un cod pe culori, după cum vedeți. Zâmbind, a pus dosarele pe masă. Acesta galben cuprinde exact ce am cumpărat la licitație. A deschis dosarul. Înăuntru erau aranjate meticulos listele cu mărfurile și cu descrierea lor.

–Asta a fost... În 12 decembrie, cred. Le-a răsfoit repede. Și aici suntem deja în ianuarie. Timpul trece așa de repede. Cu atenție, a pus paginile de la început cu fața în jos și a bătut cu degetul pe o filă. Proprietatea Woodlow, Catskills, 12 decembrie. Puteți vedea aici întreaga listă, cu chitanțele atașate. Nu există nici o pictură.

Nu exista nici câinele de porțelan, a observat Jed. Sau figurina corespunzând descrierii făcute de Tom Ashworth.

–Și ăsta este unul dintre dosarele transportului, mai ales cel al afacerii cu Sherman – Dumnezeu să-l odihnească. Așa cum vedeți, a spus deschizându-l, capacul a fost pus ultimul – și l-a legat mânuitorul de colete. A râs vesel. Trebuie să se fi amestecat printre lucrurile mele după descărcare. Sherman, fie binecuvântat, era puțin cam neglijent.

–Da, a spus Jed. Sunt convins că aveți dreptate.

–Nu are dreptate, a spus Dora în timp ce deschidea ușa mașinii. Am văzut când se descărca lotul. Tocmai sosise.

–Da. Jed și-a scos cheile, dar n-a pornit mașina. Se juca cu cheile, cu ochii în gol.

–Pictura a existat. Eu am cumpărat blestematul ăla de obiect.

–A existat o pictură, a acceptat Jed. Au existat un câine de porțelan și o grămadă de ale lucruri. Nici unul dintre ele nu este înscris pe lista lui Flowers. Nici măcar un obiect.

–Poate că a mințit. S-a uitat înapoi pe stradă, scuturând capul. Dar nu cred.

–Nu, n-a mințit. Înfigându-se în scaun, Jed s-a întors spre ea. Spune-mi, Conroy, dacă voiai să treci ilegal un Monet și alte lucruri valoroase, pentru tine personal sau pentru oricine altcineva, și dacă ai fi avut timp să le ascunzi, să le faci să pare banale...

–Nu le-aș fi trimis la o licitație, l-a întrerupt ea. Nu le-aș fi trimis să fie cumpărate de oameni veniți de peste tot de pe Coasta de Est.

–Pentru că pe urmă puteai avea necazuri și ar fi trebuit să le aduci înapoi, în loc să fie ale tale de la început.

–Așa că cineva a încurcat lucrurile. DiCarlo?

–S-ar putea.

–Cine altcineva? a întrebat ea. Pentru tine există „un oricine altcineva".

–Cel care a manevrat coletele. Una este în dosarul lui Flowers, și alta pe lista pe care am luat-o de la Porter. Amândouă provin de la Premium Shipping. A pornit mașina. Trebuie să dau niște telefoane.

Dora și-a băut ultima cană de cafea și a mâncat un sendviș, pierzând timpul într-un mic restaurant din Brooklyn, în timp ce Jed suna de la un telefon public, ca să pună piesele de puzzle cap la cap. Și-a scos carnetul și a început să facă observații și scheme.

–Se pare că Monet este original. Jed s-a așezat și și-a tras în față farfuria Dorei. Mai trebuie să facă niște teste

ca să fie siguri sută la sută, dar bunica și prietenul ei au dat o mână de ajutor.

–Cine e prietenul ei?

–Un tip pe care îl știa ea. A fost curator la Metropolitan. A înghițit un sendviș și a făcut semn să i se mai aducă cafea. Reiese că toți cei care au cumpărat din acest transport, au fost atacați în perioada dintre 22 decembrie și Anul Nou.

– Atacați? Sângele i s-a urcat în față. Adică vrei să spui că au fost omorâți?

–Nu. Jed i-a luat mâna și i-a strâns-o tare. Jefuiți. În toate cazurile, obiectul cumpărat la licitație a fost furat. Murdară afacere. Brent mi-a spus că se pare că au făcut totul deliberat. Și încă nu au nici o informație despre DiCarlo. Este un fel de vicepreședinte al unei sucursale din New York a E.F. Incorporated. Se pare că a lucrat până înainte de Crăciun. A sunat de câteva ori, dar nu după Anul Nou. Secretara și echipa lui susțin că nu știu unde este. Mama lui a reclamat dispariția la NYPD, în dimineața asta.

–Înseamnă că a fugit. Dora a ridicat cana de cafea și a remarcat sclipirea din ochii lui Jed. Bun. Sper să fugă până cade în prăpastie. Ce facem acum?

Jed a ridicat din umeri și a mai lichidat un sandviș.

–Dacă vom dovedi cu argumente destul de serioase că e vinovat de crimele din Philadelphia și din Virginia, putem anunța poliția federală.

–Nu trebuie să-mi spui că vrei să faci asta. Am început să te cunosc, căpitane.

–Îmi place să termin ce am început. A întors alene carnetul spre el ca să-l poată citi. Un zâmbet i-a înflorit pe buze. Joci din nou rolul lui Nancy Drew?

–Nu ți-ai luat încă insigna, Skimmerhorn. Așa că asta face din tine un Joe Hardy.

I le-a trecut pe toate cu vederea. Îl interesau schemele ei. În frunte era Premium Shipping, de la care porneau

linii în dreapta și în stânga. La capătul uneia dintre ele era scris: Porter. Una dintre linii se termina cu un semn de întrebare. Mai jos se afla lista cu inventarul pe care Flowers pretindea că l-a încărcat. Sub numele lui Flowers erau înșirați toți cei care au cumpărat de la licitație și ce obiecte au achiziționat. Pe un alt rând se aflau numele ei și al doamnei Lyle.

–Ce-ai vrut să spui cu asta, Nancy?

–E doar o teorie. Tonul lui a iritat-o. Pentru moment am două. Una este că DiCarlo a fost de două ori amestecat. Oricum, a luat repede unele dintre obiectele de valoare și le-a trimis în Virginia.

–Motivul?

–Nu-l știu. S-a enervat și a ridicat cana de cafea. Un subaltern nemulțumit pe care nu l-a promovat, o femeie de care și-a bătut joc sau poate doar un funcționar ghinionist care a încurcat lucrurile.

–Teoria ar fi valabilă dacă subalternul nemulțumit sau femeia batjocorită ar fi luat ceva din marfă. Și chiar dacă un funcționar ghinionist putea fi atât de grăbit încât să încurce lucrurile, trimițând încărcătura de mărfuri spre o casă de licitații neînsemnată din Virginia, nu înseamnă că DiCarlo a avut vreun amestec.

–După cum știi, DiCarlo putea să-l folosească pe Porter ca birou de clearing pentru mărfurile cu care făcea contrabandă de multă vreme. Și-a scuturat părul și l-a fixat cu privirea pe Jed. Presupun că ai o teorie mai bună?

–Da, am una. Dar să privim după ușa numărul doi. Zâmbea, amuzat. A bătut cu degetul pe carnețelul cu schema. Ce ai vrut să spui cu asta?

–Nu-mi pasă de aerele tale de superioritate, Skimmerhorn.

–Suportă-mă. I-a luat mâna. Doar o clipă.

–Bine, pentru mine este limpede că au fost două transporturi. Unul de la o vânzare particulară și unul cu lucruri de contrabandă. Atâta vreme cât suntem

de acord că ar fi fost o prostie nemaipomenită din partea lui DiCarlo să trimită intenționat acest lot în Virginia, pentru a fi oferit spre vânzare dealerului celui mai puternic, concluzia logică este că cele două transporturi au fost încurcate între ele.

–Ține-o tot așa, a încurajat-o el. Ești pe cale să primești o insignă de merit.

–Și, în situația în care ambii încărcători aparțineau firmei Premium, se poate deduce că încurcătura s-a produs acolo.

–Un raționament foarte corect, Nancy. Amuzat, a scos portofelul și a lăsat banii pe masă. Haide să verificăm în Queens.

–Așteaptă o clipă. S-a oprit în ușă. Ai spus s-ar putea să am dreptate?

–Am spus că trebuie să verificăm.

–Nu, nu e destul de bine. S-a postat în ușă. Privește-mă în ochi, Skimmerhorn, și spune-mi că, după părerea ta, am dreptate.

–Cred că ai dreptate.

A scos un strigăt de triumf și a deschis singură ușa.

–Atunci, ce mai așteptăm?

–Știi, a spus Dora după ce și-au odihnit picioarele cincisprezece minute în biroul lui Bill Tarkington. Activitățile de polițist sunt în mare parte plictisitoare.

–Te gândești să renunți, Conroy?

Și-a proptit coatele pe mânerele scaunului.

–Asta e munca pe care ai făcut-o în fiecare zi, în toți anii ăștia?

A rămas cu spatele la ea, urmărind curelele de ancorare și încărcătorii.

–Nici nu pot calcula numărul orelor pe care le-am petrecut așteptând.

Și-a înnăbușit un căscat.

–Presupun că asta ți-a antrenat răbdarea.

–Nu. Nu neapărat. Îți petreci destule ore de plictiseală, destule momente de teamă și asta te învață să nu lași garda jos.

Putea să-l vadă din profil. Și-a dat seama că numai o parte din el se afla acolo, cu ea. Altă parte era undeva unde nu putea să-l urmeze.

–Cum te-ai descurcat cu spaima?

–Am învățat s-o recunosc, s-o accept.

–Nu mi-am imaginat că ți-ar putea fi frică, a murmurat.

–Ți-am spus că nu mă cunoști. Cred că a venit omul nostru.

Tarkington a năvălit pe ușă, zâmbind vesel.

–Domnul Skimmerhorn? A strâns entuziast mâna lui Jed. Și domnișoara Conroy. Scuzați-mă că v-am făcut să mă așteptați. Puțină cafea? Alune? Un suc?

Înainte ca Jed să apuce să refuze, Dora i-a zâmbit lui Tarkington.

–Aș vrea puțină cafea.

–Imediat. Fericit s-o servească, Tarkington a turnat cafea în trei cești. Dora i-a aruncat lui Jed o privire mulțumită.

–Știm că sunteți ocupat, domnule Tarkington. Sper să nu vă reținem prea mult.

–Întotdeauna îmi fac timp pentru clienți. Frișcă, zahăr?

–Fără, i-a spus Jed și l-a urmărit ușor plictisit pe Tarkington, care și-a pus un strop de zahăr în cană.

–Deci. Le-a dat cafeaua, apoi a sorbit din a lui. Aveți întrebări în legătură cu un transport, nu-i așa?

–Așa este. Jed a scos o hârtie din buzunar, ca să citească numerele facturii de expediție, copiată de la Flowers. O ladă a fost expediată din această clădire în 17 decembrie de către Franklin Flowers cu destinația Sherman Porter, Front Royal, Virginia. Numărul facturii ASB-54467.

–Grozav. Tarkington s-a așezat în spatele biroului. O să ne interesăm imediat. Care a fost problema, de fapt?

–Mărfurile expediate nu au coincis cu cele primite. Degetele lui Tarkington s-au îndreptat spre tastatura computerului. Fața i s-a albit, ca și cum l-ar fi apucat durerea de burtă.

–Oh, Doamne, nu din nou!

–Vi s-a mai întâmplat și altă dată? a întrebat Jed.

Revenindu-și, Tarkington a lovit tastatura.

–Vă asigur, domnule Skimmerhorn, că Premium are o reputație excelentă. Pot doar să spun că la Crăciunul din anul ăsta graba a fost deosebit de periculoasă. 17 decembrie spuneți. Ochii lui mici au licărit. Asta ar putea fi.

–Ce anume?

–A mai fost o plângere în legătură cu un transport care a plecat în aceeași zi. Clientul a fost foarte supărat. Nu la fel de răbdător ca dumneavoastră, domnișoară Conroy.

–DiCarlo, a spus Dora fără să vrea.

Înainte ca Jed s-o repeadă, Tarkington a zâmbit din nou.

–Corect. Îl cunoașteți?

–Ne-am întâlnit. Dora avea un zâmbet ușor pe față.

–N-a fost o coincidență? Scuturând din cap, Tarkington a bătut pe tastatură. Pot să vă spun că asta a luat o greutate de pe umerii ăștia bătrâni. Am făcut tot posibilul să găsesc marfa domnului DiCarlo, acum se pare că cele două încărcături au fost marcate greșit și trimise în altă direcție. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla așa ceva, dar soluția pare simplă ca bună ziua. O să-l contactez imediat pe domnul DiCarlo.

–O să avem grijă noi de asta. Jed a cercetat ecranul computerului peste umerii lui Tarkington și a notat numele funcționarului.

–Asta m-ar putea scoate dintr-o încurcătură. A sorbit din cafea și a făcut cu ochiul, arătându-le Dorei și lui Jed că erau, firește, norocoși. Desigur, vă vom rambursa atât

dumneavoastră, cât și domnului DiCarlo, banii pentru cheltuielile de transport.

–Grozav.

–Am avut dreptate, a spus Dora încet, în timp ce ieșeau.

–Nu e momentul să jubilezi. Jed s-a îndreptat spre cel mai apropiat lucrător. Unde este Johnson?

–Opal? Funcționarul a arătat cu capul spre altă ladă de încărcare. Pe acolo. Linia șase.

–Ce facem acum? a întrebat Dora.

–Cercetăm amănuntele plicticoase.

Dora n-a găsit nimic plicticos în asta. Nu când s-au așezat cu Opal în sala de mese și i-au ascultat povestea. Văzând-o atât de fascinată și de compătimitoare, Jed s-a retras, aprinzând o țigară și a lăsat-o pe Dora să facă pe polițaiul.

N-a vrut să recunoască față de ea, dar și-a spus că era făcută pentru meseria de polițist.

–Îți vine să crezi? Agitația a cuprins-o din nou, în timp ce se îndreptau spre parcare. Ea a răsturnat paharul cu apă peste o mână de facturi și noi ne-am ales cu un Monet de contrabandă. A zâmbit în timp ce Jed descuia ușa mașinii. Poate, până la urmă, chiar o să-mi placă munca de polițist.

–Presărată cu fleacuri de vânzare, a căzut de acord Jed.

–Măcar ai putea să recunoști că am făcut o treabă bună.

–Ai făcut treabă bună. Nu te împăuna.

–Nu mă împăunez. Și-a ieșit din fire. Dar acum știm cum, știm de ce și știm cine. Tot ce mai trebuie să facem este să-l găsim pe DiCarlo.

–Lasă asta în seama băieților mari, baby.

–Ai de gând s-o întorci? Era mută de uimire.

–N-am spus asta. Am zis că e momentul ca tu să te retragi.

–N-o să faci nici măcar un pas fără mine, Skimmerhorn. Dacă eu n-aș fi cumpărat lucruri de contrabandă și n-aș fi ajuns în mijlocul unei asemenea încurcături, tu încă ai fi învârtit și ridicat greutăți.

–Vrei să-ți mulțumesc pentru asta?

–O să vrei tu s-o faci. Când o să-ți vină mintea la cap. Relaxată, a oftat și a zâmbit. Sigur nu vrei să mă duci la hotelul ăla scump?

–Am văzut destule în New York, mulțumesc.

Și avea și altceva de cercetat acum. Ecranul computerului lui Bill Tarkington fusese un izvor de informații, inclusiv despre destinatarul transportului ilicit al lui DiCarlo. Abel Winesap de la E.F. Incorporated, Los Angeles.

capitolul 22

Răcoarea dimineții n-a afectat ritualul matinal al lui Finley. În fiecare zi, indiferent de vreme, înota șapte bazine în piscina lui, în timp ce muzica lui Vivaldi se revărsa din difuzoarele ascunse în tufișurile de iasomie. Asta era, pentru el, esența disciplinei. Desigur, apa era încălzită, exact la 37 de grade.

În timp ce tăia apa caldă cu mișcări sigure și puternice, aburii se ridicau în aerul rece de iarnă. Ținea singur evidența numărului de bazine, plin de mândrie la fiecare întoarcere. Piscina era a lui, numai a lui. Finley nu accepta ca servitorii, prietenii sau musafirii să-i murdărească apa.

Odată, în timpul unei petreceri, un amic cherchelit a căzut înăuntru. A doua zi, Finley a pus să fie golită piscina, frecată și umplută din nou. Bineînțeles, nefericitul musafir n-a mai fost invitat niciodată.

Acum, s-a ridicat din apă bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau picăturile care îi alunecau pe piele. I se făcuse pielea de găină când a pășit pe treptele largi și a intrat în halatul alb ca zăpada, ținut de valet.

–Timpul? a întrebat, frecându-se cu mișcări energice.

–Douăsprezece minute, optsprezece secunde, domnule. Întotdeauna valetul oprea ceasul fix după acest timp.

Odată, făcuse greșeala să-i cronometreze timpul lui Finley puțin peste treisprezece minute. A urmat o scenă groaznică, ce s-ar fi putut solda cu pierderea slujbei bine plătite. De atunci, Finley n-a mai depășit niciodată douăsprezece minute și optsprezece secunde.

–Excelent! Profund satisfăcut, Finley a acceptat băutura cu vitamine, un cocktail creat special pentru el de antrenorul lui personal. Întotdeauna servită într-un vas

Waterford, o mixtură groasă și neaspectuoasă de ierburi, legume și rădăcini chinezești urât mirositoare. Finley a băut-o repede, ca și cum ar fi fost apă proaspătă și limpede din fântâna tinereții.

L-a expediat pe valet, întinzându-i amândouă prosoapele și paharul gol.

Acum, după ce se încheiase prima parte a ritualului dimineții, Finley a acceptat să ia în mâinile lui problema Isadorei Conroy. Perspectiva de a trata cu o femeie tânără și frumoasă nu putea fi o problemă neplăcută. A trecut de ușile franțuzești în timp ce examina diverse posibilități. Sigur de sine, Finley a făcut duș, s-a ferchezuit și s-a îmbrăcat. A mâncat cu plăcere un mic dejun alcătuit din fructe proaspete, pâine integrală prăjită și un ceai de plante, în grădină, la doi pași de locul unde îl împușcase pe DiCarlo. Toate în timp ce se gândea la Isadora. Când a găsit soluția a zâmbit, chiar a chicotit ușor, și și-a șters buzele.

O să funcționeze, a hotărât. Și, dacă nu – ei bine, atunci pur și simplu o s-o lichideze.

Dora încerca să nu fie supărată. Era o reacție prea banală, și-a spus ea. Orice femeie putea fi supărată dacă se trezea singură în pat, fără să aibă habar unde s-a dus iubitul ei sau când avea să se întoarcă.

Dar ea nu era orice femeie, și-a amintit Dora. Așa că nu avea de gând să se supere – n-o să aibă nici cea mai mică discuție. Erau liberi amândoi să vină și să plece după bunul lor plac. Nici măcar n-o să-l întrebe unde-a fost.

Dar când a auzit ciocănitul în ușă, și-a tras în jos cămașa mult prea mare, și-a ridicat bărbia și a pășit în living.

– Ei bine, Skimmerhorn, nesuferitule, a mormăit. Sper să ai o explicație bună.

A făcut doi pași înapoi când s-a trezit față în față cu Honoria Skimmerhorn Rodgers.

–Oh! Dora și-a aranjat părul, care i se ridicase în vârful capului.

–Doamnă Rodgers. Bună.

–Bună dimineața, Dora. Honoria a clipit des din gene, ca să ascundă faptul că observase schimbările de pe fața expresivă a Dorei. Furie, șoc, încurcătură. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

–Nu. Chiar... Dora a chicotit ușor. Dacă îl căutați pe Jed, nu pare să fie prin preajmă.

–De fapt, am sperat să schimb câteva cuvinte cu tine. Pot să intru?

–Sigur. Dora a făcut un pas înapoi, regretând amarnic că nu deschisese magazinul astăzi și că nu se îmbrăcase în hainele sale de lucru. Se simțea ca o zdreanță în cămașa de noapte de la Steeler și în picioarele goale, în timp ce Honoria înota în aburi de parfum parizian și purta o luxoasă jachetă de blană.

–Ce încântător! Sinceritatea din glasul Honoriei a făcut-o pe Dora să-și revină puțin. Absolut încântător. Privirea ei admirativă a înconjurat camera, în timp ce-și scotea mănușile. Trebuie să mărturisesc că m-am întrebat de multe ori cum arată acest apartament de deasupra unui magazin de pe South Street. E destul de mare, nu?

–Am nevoie de mult spațiu. Pot să vă iau haina?

–Da, mulțumesc.

În timp ce Dora atârna haina de nurcă în cuier, Honoria a continuat să cerceteze camera.

–Am aruncat o privire prin fereastra magazinului. Mi-a părut rău că este închis. Dar asta – și-a trecut degetele de-a lungul liniilor sinuoase ale lămpii Deco – este mai mult decât adorabilă.

–Unul dintre cele mai plăcute lucruri când te ocupi de vânzări este faptul că poți să te bucuri de marfă oricât de mult dorești. Vreți puțină cafea sau ceai?

–Aș dori puțină cafea, dacă nu e prea mare deranjul.

–Nu, nici vorbă. Vă rog așezați-vă, simțiți-vă ca acasă.

–Mulțumesc. Cred că așa am să fac.

Honoria n-a considerat că era băgăcioasă – doar interesată să studieze priveliștea pe care Dora o avea spre South Street de la înaltele ferestre ale camerei. Îi plăcea și admira felul în care era decorat apartamentul – cald și confortabil, deși cam eclectic și cam teatral. Da, îi plăcea camera foarte mult – o oglindă perfectă a personalității Dorei. Fata trebuie s-o fi aranjat, s-a gândit, și s-a ridicat să admire cutia de ceai din baga. Și o făcuse foarte bine.

–Gata. Dora aducea o tavă plină cu căni și borcănele. Spera să găsească un pretext de a se duce la baie, ca să se rujeze. Bem aici?

–Da. Lasă-mă să-ți fac loc pe masă. Ce aromă delicioasă! Biscuiți de orz? Ochii îi străluceau. Ce încântător!

–Întotdeauna am câțiva la îndemână. Simpla plăcere a Honoriei a relaxat-o din nou pe Dora.

Râzând, Honoria s-a servit.

–Foarte politicos din partea ta că nu mă întrebi de ce am bătut la ușa ta la nouă dimineața. Honoria a sorbit din cafea, a făcut o pauză și a sorbit din nou. Cafeaua este excepțională.

–Mă bucur că vă place. Dora a așteptat ca Honoria să-și pună gem de coacăze pe biscuit. De fapt, îmi vine foarte greu să nu vă întreb despre pictură.

– Bun. Honoria a mușcat din biscuit și a luat o gură de cafea. Draga mea, mama mea ar fi fost încântată de tine. N-am gustat ceva mai bun de când a murit.

–Aș fi fericită să vă dau rețeta.

–Mulțumesc. S-a așezat din nou, ținând cana și farfurioara cu o îndemânare proprie numai femeilor dintr-o anumită clasă socială. Cred că tu și cu mine putem schimba informații.

–Oh? Nu înțeleg.

–Nepotul meu mi-a cerut să păstrez o oarecare pictură în casa mea și să fac tot posibilul ca unul dintre vechii mei prieteni să se ocupe de ea. Am făcut asta în cel mai mare secret și cu protecția poliției. A zâmbit, înclinând capul. Desigur, n-am primit nici o explicație în legătură cu această cerere.

–Desigur. Întorcându-i zâmbetul, Dora s-a lăsat pe spate. Spuneți-mi, doamnă Rodgers, de ce suntem alături de el?

–Spune-mi Ria – așa mă alinta soțul meu. Suntem alături de el, copil drag, pentru că ținem prea mult la el ca să n-o facem. O pauză delicată. Am dreptate?

–Da. Da, aveți. Dar asta nu-i dă lui dreptate. Dorei i-a revenit supărarea de mai devreme. O să-ți spun tot ce știu, Ria, și tu o să-mi împărtășești rezultatele.

–Exact asta am intenționat.

Dora i-a relatat întreaga poveste. Jed avusese câteva motive logice, a recunoscut, pentru care nu a împărțit cu bunica lui ceea ce știa și îngrijorările care reieșeau de aici. Mai considera că el o amestecase pe Honoria intenționat.

Honoria a ascultat fără s-o întrerupă. Și-a băut cafeaua și reacția ei nu putea fi observată decât în ochii întunecați, în grimasele gurii, în ridicarea întâmplătoare a sprâncenelor bine conturate.

„De la ea, s-a gândit Dora, a moștenit Jed puterea de stăpânire."

–Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, a spus Honoria.

–Pentru doamna Lyle a fost mult mai rău. Indiferent de ce spune Jed, mă simt responsabilă.

–Sigur că așa este. A spus-o cu convingere, și asta a valorat pentru Dora mai mult decât o duzină de negări politicoase. N-ai fi femeia care ești dacă nu te-ai simți responsabilă. Acest DiCarlo... Honoria a rostit ultimele cuvinte cu dezgust. Autoritățile au vreo idee unde s-ar putea ascunde?

–Nu cred. Cu o figură dezamăgită, Dora a ridicat mâinile, iar apoi le-a lăsat să cadă. Și, dacă au, n-au găsit de cuviință să-mi aducă la cunoștință.

–Așa sunt bărbații. Cred că așa a fost încă din timpurile când se târau prin peșteri și vânau cu pietre și bâte. Vânători. A zâmbit în timp ce spunea astea, cu un soi de indulgență indiferentă. Dora a admirat-o. Desigur, femeile erau abandonate în peșteri, în praf și în întuneric, ca să nască, să prepare carnea la focul din bălegar și să apere adăpostul. Dar bărbații tot mai cred că știu totul mai bine.

– Jed nici măcar nu mi-a spus ce urmează să facă cu pictura.

– Atunci, vezi? Honoria și-a umplut din nou cana și apoi pe-a Dorei. Speram să-ți pot spune ce planuri are, dar nu a considerat necesar să mi le împărtășească și mie. Pot totuși să-ți spun câte ceva despre pictură. Este extraordinară. Fața îi strălucea de emoție. Deși mai sunt teste de făcut, nu este nici o îndoială în legătură cu autenticitatea ei. Nu pentru mine. Este una dintre schițele lui Monet din seria crinilor de apă, pictată, fără îndoială, la Giverny. Avea ochii visători. Vocea îi era caldă, ca a unei femei care vorbește despre iubitul ei. Ah, lumina – eterică și poetică. Această putere blândă și seducătoare care te atrage la pictură, te face să crezi că simți mirosul florii și chiar al apei. Ochii i s-au limpezit din nou. A pictat mai mult de șaptesprezece tablouri în această serie.

–Știu. Printr-o coincidență, este pictorul meu favorit. Niciodată nu m-am gândit că o să am un tablou de-al lui, nici măcar indirect.

–Eu am unul – un cadou de la soțul meu la a zecea aniversare. Unul dintre studiile de grădină ale lui Monet. Unul lângă altul, aceste tablouri îți taie respirația. Înainte ca poliția să-l ia, stăteam în dormitor, privindu-le și plângând. Speram să pot crede că acest DiCarlo l-a furat pentru frumusețea lui, și nu pentru valoarea în bani. Asta ar fi fost mai de înțeles.

–Poate ai crezut că o să mă lase să-l văd, a suspinat Dora. Eu l-am cumpărat. Dar nu, m-am trezit azi-dimineață și patul era gol. Jed a plecat undeva – și crezi că mi-a spus unde sau de ce? Nu. Nici măcar un bilet sub magnetul de pe figider. Asta mi se pare... S-a oprit, palidă. Era bunica lui. Scuză-mă.

–Nu face nimic. Honoria și-a întors capul și a râs. O, nu, absolut nimic. Sunt încântată. Sper, draga mea, că o să-l dai dracului când se întoarce. Are întotdeauna nevoie de asta din partea cuiva care îl iubește. Numai Dumnezeu știe că a pățit destule de la cei care nu-l iubeau. Știi că nu e același lucru.

–Nu, presupun că nu. Mare parte din încurcătura în care se afla se spulberase, dar jena a rămas. Doamnă Rodgers – Ria, n-aș vrea să credeți că obișnuiesc să... am relații intime cu chiriașii mei.

–Încă te aștepți să fiu șocată. Amuzată de reacția Dorei, Honoria a zâmbit și a mai luat un biscuit. Vrei să-ți povestesc de ce m-am măritat cu bunicul lui Jed? Era un bărbat incredibil de frumos – foarte puternic, blond și sexy. Cu alte cuvinte, am fost nebună după el. A mușcat delicat din biscuit, cu ochii înveseliți. Din fericire, Jed a moștenit multe dintre trăsăturile fizice ale bunicului său și nici una dintre cele emoționale. Walter Skimmerhorn era rece, adesea crud și veșnic plictisit. Toate astea sunt defecte de neiertat la un bărbat. Nu mi-a trebuit decât un an ca să-mi dau seama de greșeala pe care o făcusem. Spre regretul meu, a fost nevoie de foarte mult timp ca s-o îndrept.

Urmele amare ale resentimentelor încă dăinuiau.

–Tu, pe de altă parte, a continuat Honoria, ai descoperit deja că în nepotul meu există mult mai multe calități în afara unui fizic excepțional. Dacă ar fi să dau un sfat în această problemă tinerilor de astăzi, le-aș spune să trăiască împreună – așa cum faceți tu și Jed – înainte de căsătorie.

–Noi nu... Dora a avut o tresărire, spre uimirea ei, o tresărire de femeie. Sper că nu v-am lăsat impresia că ne-am gândit la căsătorie.

–Deloc. Honoria a spus-o cu blândețe. Sentimentală, și-a imaginat ce strănepoți frumoși îi puteau face Dora și Jed. Acum, Jed mi-a spus că părinții tăi sunt proprietarii de la teatrul Liberty. Am văzut multe spectacole acolo. Sper să am ocazia să-i cunosc.

–Ah... Înainte ca Dora să poată răspunde, au fost întrerupte de altă bătaie în ușă. Scuză-mă un minut.

Dora a deschis ușa. Jed stătea de partea cealaltă, în prag. A aruncat o privire lungă, măsurând-o de la picioarele ei goale până la părul ciufulit. Avea cămașa mototolită, era sexy și adorabilă.

–Conroy. A tras-o spre el și, înainte să poată scoate o vorbă, i-a acoperit gura cu un sărut fierbinte. Porți ceva pe dedesubt?

–Skimmerhorn. Dacă înainte era colorată la față, acum era roșie de-a binelea. Tu...

–O să caut singur. A tras-o spre el, a sărutat-o din nou și a pășit cu ea înăuntru.

Îngrozitor de încurcată, s-a desprins din îmbrățișarea lui.

–Skimmerhorn. După ce și-a dezlipit gura de-a lui, a respirat adânc. Cred că e mai bine să-i spui bună dimineața bunicii tale.

–Ce?

–Bună dimineața, Jedidiah. Honoria își ștergea mâinile cu șervețelul de bumbac. Dora și cu mine am luat o cafea. Poate vrei să stai cu noi.

–Pe mine mă așteptai, bunico?

–Nici vorbă. Am făcut o vizită de curtoazie. A privit spre Dora, care aducea încă o cană. Dora și cu mine am schimbat câteva păreri despre Monet. Întâmplător, e pictorul nostru favorit.

–Acum e treaba poliției.

–Atunci unde ți-e scutul, Skimmerhorn? l-a întrebat Dora pe un ton suav și i-a turnat o cană de cafea.

–Las-o baltă, Conroy.

–Eu sunt răspunzătoare pentru manierele lui, a explicat Honoria. Sper că o să mă ierți.

–N-am ce să iert, i-a spus Dora. Nu am, Jedidiah, a repetat încântată când el a rânjit la ea. Bunica ta și cu mine am vrea să știm ce se întâmplă cu Monet.

Părea mai simplu să le spună ceva decât să le înfrunte pe amândouă.

–Noi... Brent, s-a corectat, a predat întreaga afacere comisarului Riker azi-dimineață. O să păstreze secretul până la momentul potrivit.

–Așa, a conchis Honoria. Asta e ideea acelui detestabil Goldman. Omul e un idiot și habar nu are să conducă.

–Asta e părerea ta de profesionist, bunico? a întrebat Jed și a evitat privirea blândă care îl făcea să roșească în copilărie.

–Știi, Dora, a continuat Honoria, am făcut greșeala să nu aprob niciodată în totalitate decizia lui Jedidiah de a deveni ofițer de poliție, până s-a retras. Mă tem că nu i-am spus destul de devreme că am fost mândră de el.

–Niciodată nu e destul de târziu, a remarcat Dora.

–Ești plină de compasiune. Mulțumită de activitatea ei matinală, Honoria s-a ridicat. Are nevoie de asta. Mulțumesc foarte mult pentru cafea. Sper că o să mă mai primești și altă dată.

–Oricând. Dora a luat mâna Honoriei și a făcut ceea ce trebuia să facă Jed. A sărutat-o pe obraz. Îți aduc haina.

–În curând am o întâlnire. Honoria și-a tras mănușile. Așa că nu mai am timp să-ți văd apartamentul.

–Nu e nimic de văzut, i-a spus Jed pe un ton neutru. Dar a luat haina din mâna Dorei și și-a ajutat bunica să se îmbrace. Mulțumesc pentru ajutor. S-a aplecat și i-a sărutat mâna, deși îl deranja că îl vedea Dora.

–L-am apreciat cu atât mai mult, cu cât n-ai pomenit de el.

A zâmbit.

–Mi-ar plăcea s-o aduci pe Dora la masă. Sună-mă și o să aranjez. Mulțumesc încă o dată, dragă, i s-a adresat fetei. O să mai vin când este deschis magazinul. Am văzut o piesă în vitrină – o femeie care vânează.

–Da, o știu.

–Mă interesează foarte mult. După ce i-a făcut Dorei cu ochiul, a ieșit.

–Ce femeie nemaipomenită!

–Ce-a vrut?

–Nimic. Doar o vizită de curtoazie, de informare. Dora a început să strângă tava, apoi forțată de Jed, s-a așezat oftând.

–Dacă aș fi vrut să fie informată, a zis el stăpânindu-și enervarea, aș fi vorbit eu cu ea.

–Ai implicat-o pe Ria în asta când i-ai dus pictura. Îmi pare rău, Jed, dacă ești furios, dar mi-a pus întrebări directe, așa că i-am răspuns.

–La dracu'. Calmul ei a dezumflat balonul furiei lui. Știi pe ce picior trebuie să dansăm ca să păstrăm calmul ăsta?

–Am o vagă idee. A ridicat o sprânceană. Crezi că bunicuța ta are de gând să facă o prezentare completă?

Cu greu accepta ideea că eleganta Honoria putea fi numită bunicuță.

–Cu cât știe mai puțină lume, cu atât mai bine.

–Inclusiv eu. A luat tava și s-a îndreptat cu ea spre bucătărie. M-am trezit singură în pat azi-dimineață, fără nici o explicație din partea ta.

–Termină. Despre ce dracu' vorbești?

–Las-o baltă. Enervată, a început să pună cănile de cafea în chiuvetă, ca să le spele. Du-te și omoară ursul cu mâinile goale, de ce nu te duci?

–Conroy. Oscilând între amuzament și disperare, s-a așezat în pragul ușii. Ești supărată pentru că am ieșit de dimineață?

–De ce-aș fi? L-a ocolit cu ochii întunecați de supărare. Sunt obișnuită să mă trezesc singură.

–La naiba. Nedumerit, și-a trecut palmele peste față. Uite, m-am trezit devreme. N-am vrut să te trezesc... își amintea exact cum arăta, încolăcită în pat, cu părul împrăștiat pe pernă. Da, voise s-o trezească. Dar nu avea de gând să-i spună că iese. Am fost la gimnastică o oră, am luat micul dejun cu Brent. Am avut câteva lucruri de pus la punct.

–Ți-am cerut eu vreo explicație? Avea un ton glacial, dar nu era atât de furioasă pe cât voia să pară.

–Da. Precaut, a urmat-o înapoi în sufragerie. Mi-ai cerut.

–Oh, las-o baltă! Dezgustată de ea însăși, și-a prins nasul între degete.

–De fapt, vreau să-mi satisfac curiozitatea. Ce poate îmbrăca o femeie pe sub un costum larg, de fotbal?

A prins-o din nou, mângâindu-i gâtul în drum spre dormitor.

–Nimic important. De fapt... A râs când s-au răsturnat ca doi copii în pat. Absolut nimic.

–Ai o gaură pe umăr.

–Știu. Am fost îngrozită când bunica ta m-a găsit îmbrăcată așa.

–Și o pată. Și-a plimbat degetul printre sânii ei. Chiar aici.

–O splendoare de pată sângerie. M-am stropit când am făcut lasagna. A oftat și și-a trecut mâna prin păr. Am intenționat să o arunc, dar... I s-a tăiat răsuflarea când Jed i-a sfâșiat cămașa chiar pe mijloc.

–Ar fi cazul să fii mai atentă. Înainte să se decidă dacă să râdă sau să-l înjure, i-a luat sânul în gură și a făcut-o

să simtă o dorință de nestăpânit. Am vrut să-ți rup hainele din prima clipă când te-am văzut.

Amețită, a tras aer în piept, în vreme ce mâinile lui alunecau posesive spre talia ei.

–Prima dată când m-ai văzut, mi-ai trântit ușa în nas.

–Se pare că am avut o reacție mult mai rațională atunci. I-a sfâșiat chiloții dintr-o singură răsucire puternică a mâinii. Poate am greșit.

S-a lăsat peste ea, imobilizându-i brațele. Soarele strălucea printre draperiile trase, luminându-i din plin fața, pielea, părul. Hainele zăceau sub ea. Asta îl făcea să se simtă ciudat, ca un războinic care adunase trofeele de război.

Corpul ei sensibil era ispititor și atât de viguros sub mâinile lui. Avea sânii mici, fermi, albi ca laptele, cu sfârcurile tari.

Lăsându-și capul în jos, a explorat cu limba areolele roz, respirând repede și scurt, iar corpul ei s-a destins sub mângâierile lui. Pulsul i se accelerase la maximum.

–Vreau să te privesc. Vocea i-a devenit răgușită în clipa în care și-a strecurat o mână între coapsele ei. De la pielea de mătase, la umezeala de satin.

Orgasmul se răsucea în ea ca un șarpe.

–Niciodată nu pare să fie destul, a șoptit. Era surprins că mai putea respira. Dora, răscolită de plăcere, era nespus de senzuală, neasemuit de seducătoare. A savurat plăcerea cu aviditate și a oferit-o cu generozitate. Îi admira intensitatea cu care își trăia senzațiile, în timp ce își scotea hainele.

Simțea nevoia s-o privească, să vadă fiecare tresărire de emoție de pe fața ei. Îngenunchind, a ridicat-o de șolduri, a tras-o încet spre el și a alunecat ușor în ea. Când a pătruns-o, a gemut gutural. Nu și-a desprins nici o clipă privirea de pe fața ei, chiar și atunci când vederea i s-a tulburat și și-a pierdut controlul.

–Îți datorez o cămașă. Cu un gest amical, Jed i-a dat cămașa lui.

Dora a examinat-o.

–Este chiar mai prăpădită decât cea pe care ai sfâșiat-o. Dar nu ar fi renunțat la ea în ruptul capului. Îmi datorezi și o pereche de chiloți.

–Ai mei n-or să-ți vină. S-a îmbrăcat cu ei și a început s-o privească cum stătea în vârful patului. Aplecându-se, a răsucit o buclă din părul ei. Putem să aprindem focul și să petrecem restul dimineții în pat, uitându-ne la televizor.

Ea a scuturat din cap.

–Sună foarte tentant, Skimmerhorn. De ce crezi că am acest inconfundabil sentiment că încerci să mă înlături din drumul tău?

–Drumul cui?

–Drumul tău.

–Cum să fii departe de mine, când am decis să-mi petrec tot timpul deasupra ta?

–Tu și cu Brent lucrați la ceva și nu vrei ca eu să știu despre ce este vorba. S-a simțit frustrată, văzând că el nu reacționează în nici un fel la acuzațiile ei. Nu-i nimic. A ridicat din umeri și a netezit cu mâna cearșaful mototolit. O să descopăr oricum.

–Cum? A zâmbit.

–Când o să fiu *eu* deasupra ta. O să-ți smulg informația.

–Smulgi? A râs și a scos o țigară din pachet. Sper că nu te aștepți să mă concentrez asupra lui Bob Barker sau Vanna White după o asemenea declarație.

–Bob Barker? A râs, atât de amuzată de spusele lui, încât i-a venit să-i sară în brațe. Bob Barker? Doamne, Skimmerhorn, te iubesc.

S-a lăsat pe spate și a început să-l sărute pătimaș, până când l-a simțit întărit. Inima îi bătea nebunește.

–Oh! Străduindu-se să găsească tonul potrivit, s-a lipit de el. Nu ar fi trebuit să-mi scape asta, nu-i așa?

Iartă-mă. Pentru că dorința era încă arzătoare, s-a îndepărtat evitându-i privirea. Consideră asta o fierbințeală trecătoare.

Nu era sigur că era în stare să rostească un cuvânt, dar în cele din urmă i-a pronunțat numele.

–Dora...

–Nu, pe bune. O Doamne, a exclamat cuprinsă de panică. Dacă nu făcea ceva repede, era gata să țipe. Mi-a scăpat un cuvânt doar, nimic care să te îngrijoreze.

Străduindu-se să zâmbească, s-a întors pe spate. Se simțea prost și se temea. Fața lui era inexpresivă, privirea absentă.

Ea și-a ridicat mâna, trecând-o prin păr cu un gest feminin care lui îi plăcea foarte mult.

–Ce-ar fi să faci tu focul? Eu o să pregătesc o gustare în timp ce tu te uiți la televizor.

A făcut un pas în lături și s-a oprit. Mâna lui nu s-a mișcat, dar i-a blocat retragerea prin simpla lui voință.

–Ai vorbit serios, nu-i așa? A spus asta încet și, fiindcă ochii îi cercetau fața, i-a fost imposibil să se eschiveze.

–Da, am vorbit serios. A privit-o cum înalță din umeri, cum își ridică bărbia. Astea sunt sentimentele mele, Jed. Nu-ți cer să le împărtășești și nici măcar să le accepți, dacă asta e dificil pentru tine. Primele licăriri de furie au strălucit în ochii ei. Și atâta vreme cât este evident că te stânjenește atât de mult să le auzi, o să fiu atentă să nu le mai exprim. Niciodată. E bine?

Nu, era departe de a fi bine. Nu știa în ce moment lucrurile se schimbaseră între ei, cu atât mai mult nu-și putea explica sentimentele lui. Dar putea face ceva ca să aducă la normal ceea ce putea deveni o situație periculoasă.

–Îmbracă-te, i-a spus. Vreau să-ți arăt ceva.

capitolul 23

În cele din urmă, vremea s-a ameliorat.

În timp ce Jed conducea spre Gennantown Avenue, sub cerul strălucitor de albastru, Dora studia trecătorii. Temperatura crescuse puțin, îndemnând oamenii să meargă cu pași mai vioi. Se îndreptau spre centrul orașului, departe de râul cu briza lui rece, în direcția Chestnut Hill.

El nu scosese un cuvânt de când plecaseră. Dora nu întrebă încotro se îndreaptă. Era aproape sigură că știa. Motivele care îl determinaseră să facă această călătorie deveniră destul de repede evidente – ca o consecință a declarației ei de iubire, impulsivă și pripită.

Mai degrabă decât să insiste asupra celor întâmplate, Dora a preferat să se așeze în spate și să admire frumusețea caselor și a vitrinelor, strălucirea de cristal și aur din magazine.

Până departe spre colină, copacii erau bătrâni și maiestuoși, casele, îngrijite și elegante. Era cartierul hainelor de nurcă și al diamantelor, al bijuteriilor de familie și al portofelelor pline, cu cluburi exclusiviste și cățel de salon. S-a întrebat dintr-odată cum putea fi viața unui băiat care a crescut aici.

Jed a tras pe o alee îngustă, în spatele unui case drăguțe în stil colonial. Cărămizile erau de un roz-pal, și acoperișul de un albastru luminos. Soarele se reflecta în ferestrele înalte, împiedicându-i pe curioși să vadă ce se întâmplă înăuntru.

„E o casă grozavă", s-a gândit Dora. Bine întreținută, perfectă ca formă, cu linii curate și mărețe. Vechimea, tradiția, așezarea, totul corespundea cu imaginea ei despre casa ideală pentru o familie.

Și-a imaginat-o vara, când trandafirii plantați sub ferestrele înalte înfloreau spectaculos, în culori strălucitoare și cu parfum încântător. Și toamna, când frunzele copacilor mari se colorau în auriu și stacojiu. Imaginea a fost completată de dantelele de la ferestre și de câinele din curte.

Și pentru că și-a imaginat-o atât de bine, inima i-a tresărit puțin. S-a îndoit că Jed vedea casa cu aceiași ochi.

Fără să spună nimic, s-a așezat alături de mașină, studiind-o. Numai un zgomot slab ajungea din oraș până sus, pe colină. Aici nu existau camerele de luat vederi ale turiștilor, nici sclipirea izbitoare a patinelor cu rotile de pe trotuare, nici mirosurile de pizza și sendvișuri de la gheretele din colț.

„Și nu asta era ce-și dorea?" s-a întrebat ea. Zgomotul, mirosurile și libertatea de a te afla în mijlocul lor?

– Aici ai crescut?

– Da.

A înaintat spre ușa încastrată cu geamuri înclinate. Înainte s-o descuie, s-a dat înapoi și a așteptat ca Dora să-l ajungă din urmă.

Holul era pe două niveluri, iar de plafonul lui atârna un candelabru cu multe brațe, care lumina plăcut drumul spre scara mare din stejar. Podeaua era placată cu marmură albă și neagră.

Era aici ceva din fascinația caselor goale. Era ciudatul mister al celor care au locuit în ea și proiectarea fantomatică a ființelor în camere. „Aici aș putea să-mi pun lampa favorită, aici, măsuța." Dora simțea acum această fascinație, dar era și curioasă să descopere locul lui Jed în arhitectura și conformația casei.

Aici nu putea să-l simtă. Deși știa că e alături de ea, părea că o parte din el o lăsase să intre singură.

Tapetul cu trandafiri era ușor mai deschis la culoare în locurile unde se aflaseră tablourile. „Holul gol plânge după flori", s-a gândit ea. Vasele mari cu frezia erau răsturnate,

năpădite de flori care se întindeau pe covorul primitor ce acoperea marmura rece, ca să atenueze formalismul rigid de la intrare.

Și-a trecut mâna peste capătul lucios al balustradei – o balustradă lustruită, probabil, de fundul copiilor sau de degetele delicate ale femeilor.

– Ai de gând s-o vinzi.

A privit-o atent, cum se minuna, pe drumul dintre intrare și hol. A fost de-ajuns să pășească înăuntru, ca să-și simtă mușchii încordați. Dora avea dreptate, Jed nu văzuse florile frumoase și covorul primitor.

– Da. Elaine și cu mine am moștenit jumate-jumate, dar ea nu a fost mulțumită de ofertele pe care le-am primit. O să scap de ea într-un fel sau altul. Pentru că simțea nevoia să lovească cu pumnii, și-a băgat mâinile în buzunarele jachetei. Câtă vreme a avut propria ei casă, am locuit aici un timp. El a rămas în locul unde se afla, când Dora s-a îndreptat să cerceteze căminul curat și gol. Acum este a mea și se ocupă de ea agenții imobiliari.

– Înțeleg. „Trebuie să fie și fotografii de familie înrămate pe cămin", s-a gândit. Mare parte din ele celebrând nașterea și trecerea generațiilor.

„Unde sunt sfeșnicele grele cu lumânările care ard încet? s-a întrebat, aproape disperată. Unde sunt balansoarele din fața căminului?" „Un foc poate să alunge răceala", s-a gândit, frecându-și mâinile absentă în timp ce umbla prin încăpere în sus și în jos. Era mai frig decât ar fi fost normal să fie.

A găsit biblioteca, a răscolit printre cărți; un alt hol cu vedere spre curtea interioară pietruită, plină de lăzi cu flori; sufrageria, mare și goală, cu un alt candelabru, și, în cele din urmă, bucătăria, cu un fermecător cuptor din cărămizi.

„Aici trebuie să fie locul cel mai cald", s-a gândit, „datorită soarelui care străbate prin ferestre deasupra

chiuvetei". Dar nu mai exista căldură, numai frig și liniștea unei case goale, pe care nimeni n-o dorea.

–E o vedere frumoasă de-aici, a spus încercând să umple golul. „Trebuie să existe o seră în grădină", s-a gândit, întinzându-și degetele încordate. Un leagăn atârnat de o ramură groasă a arțarului mare.

–Nu aveam voie să intrăm aici.

–Ce spui? S-a întors de la fereastră, fără să înțeleagă.

–Nu aveam voie să intrăm aici, a repetat el. Numai servitorii. Era drumul spre sectorul lor. A gesticulat, dar n-a privit spre ușa de alături. Spălătoria și camerele de serviciu. Bucătăria ne era interzisă.

A vrut să râdă și să-i spună că exagerează. Dar și-a dat seama că spunea adevărul.

–Și dacă doreai cu disperare niște dulciuri?

–Nu era voie să mănânci între mese. Bucătăreasa era plătită să le facă, iar noi așteptam să le împartă – la opt dimineața, la unu și la șapte seara. Obișnuiam să vin aici noaptea, doar pentru că așa era regula. A privit în jur cu ochii stinși și inexpresivi. Încă mă simt ca un infractor aici.

–Jed...

–Ar trebui să vezi și restul. S-a întors și a pășit afară. Da. „Vreau ca ea să vadă", s-a gândit îndârjit. Fiecare piatră, fiecare curbă a mulurilor, fiecare centimetru de vopsea. Și după ce-i va arăta totul, spera ca niciodată să nu mai treacă pragul ușii. L-a prins din urmă în capătul scărilor, unde o aștepta.

–Jed, nu e nevoie.

–Să urcăm. A luat-o de braț, ignorându-i ezitarea. Și-a amintit cum mirosea aici – aerul greu cu aromă de ceară de albine și flori funerare, amestecul greu al parfumurilor mamei și surorii lui, mirosul înțepător al uneia dintre havanele tatălui său.

Și-a mai amintit de momentele când nu era liniște. Când existau vocile care se ridicau întotdeauna exprimând

furia sau dezgustul. Cum servitorii își țineau privirea în pământ și aveau urechile astupate și mâinile ocupate.

Și-a amintit că avea șaisprezece ani și s-a simțit cu nevinovăție atras de una dintre noile fete în casă. Când mama lui i-a surprins flirtând fermecați în holul de sus – chiar aici, s-a gândit –, a dat-o afară imediat pe fată.

–Camera mamei mele. Jed a aplecat capul spre o ușă. Camera tatei era jos, lângă hol. Cum poți să vezi, erau câteva încăperi între ei.

A vrut să îngâne că era destul, dar știa că el voia să meargă până la capăt.

–Unde era camera ta?

–Acolo.

Dora s-a mișcat pe hol și a pătruns într-o cameră. Era mare și aerisită, luminată de soarele după-amiezii. Ferestrele dădeau spre peluza din spate și spre gardul viu care mărginea proprietatea. Dora s-a așezat lângă o fereastră îngustă și a privit afară.

Știa că întotdeauna existau stafii într-o casă veche. O clădire nu putea rezista două sute de ani fără să poarte amintirile celor care locuiseră în ea. Fantomele erau ale lui Jed, și era foarte posesiv cu ele. La ce bun, s-a întrebat, să-i spună cât de ușor este să le exorcizezi? E nevoie doar de oameni. Cineva care să alerge râzând pe scări sau să stea ghemuit lângă foc și să viseze. E nevoie de copii care să trântească ușile și să fugă pe holuri.

–Aici era un castan. Coboram pe el noaptea și plecam; o luam pe Market Street ca să ajung în spelunci. Într-o noapte, unul dintre servitori m-a observat și i-a raportat tatei. A doua zi copacul a fost tăiat. Apoi a urcat aici, a încuiat ușa și m-a bătut. Aveam paisprezece ani. A spus toate astea fără nici o emoție, scoțând o țigară și aprinzând-o. Atunci am început să ridic greutăți. Ochii îi străluceau prin valul de fum. Nu m-a mai bătut niciodată. Dacă încerca, eram destul de puternic ca să-l împiedic.

Câțiva ani mai târziu, i-am opus rezistență. Așa am ajuns la internat.

Simțea în gât un gust amar. S-a străduit să scape de el.

–Te așteptai să-mi fie greu să înțeleg, a spus încet. Pentru că tata n-a ridicat niciodată mâna asupra noastră. Nici măcar când o meritam.

Jed a cercetat vârful țigării înainte de a pune scrumiera pe jos.

–Tata avea mâinile mari. Nu le folosea des, dar când o făcea, își pierdea controlul.

–Și mama ta?

–Ea prefera să arunce cu lucruri, lucruri scumpe. Odată m-a lăsat inconștient lovindu-mă cu o vază de Meissen, iar apoi a plătit două mii daune la fondul colegiului.

Dora a dat din cap, continuând să privească pe fereastră.

–Și sora ta?

–O tratau când ca pe o păpușă de Dresda, când ca pe o bolnavă. Într-o zi îi făceau o petrecere, în alta o închideau în cameră. A ridicat din umeri. Voiau să fie o doamnă perfectă, o debutantă virgină, care să urmeze regulile familiei Skimmerhorn și să se mărite bine. Oricum, ea nu s-a conformat, și ei au izolat-o.

–Cum adică?

–Au încuiat-o în camera ei câteva zile, poate o săptămână. Apoi au momit-o cu petreceri și cumpărături, până când a făcut ce-au vrut ei. Ca să scape de amărăciunea care îi umplea gura, a reluat. Te-ai gândi probabil că suferința ar fi trebuit să ne unească, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Nu ne-a păsat nici cât negru sub unghie unuia de celălalt.

Încet, ea și-a întors capul și l-a privit peste umăr.

–Nu trebuie să te scuzi în fața mea pentru sentimentele tale.

–Nu mă scuz, a izbucnit el. Doar ți le explic. A respins mila ei tăcută.

–Am fost sunat să mă duc s-o văd pe Elaine – s-a dat drept unul dintre servitorii ei, dar, de fapt, era unul dintre oamenii lui Speck. Au vrut să fiu de față când se întâmplă. Aflaseră că pleacă în fiecare vineri la unsprezece să se coafeze, dar eu nu știam. A țintit-o din nou cu privirea pe Dora. Nu știam și nu voiam să știu nimic despre ea. Eram la câteva minute de casa ei, când am fost anunțat de atacul cu bombă. Se putea spune că Speck a apreciat corect timpul. A tăcut un moment și a stins țigara de o piatră. Am fost de față, exact cum a planificat Speck. Când am început să fug, am văzut-o în mașină. Trandafirii erau înfloriți, a spus încet, revăzând întreaga scenă, nu ca pe un film, nu ca pe un vis, ci ca pe o realitate. Privea spre mine. Am putut vedea surprinderea de pe fața ei – și enervarea. Lui Elaine nu-i plăcea să-și schimbe obiceiurile și cred că era supărată la gândul că mă văd vecinii alergând de-a lungul peluzei, cu pistolul scos. Apoi a răsucit cheia și mașina a sărit în aer. Explozia m-a aruncat pe spate, în trandafiri.

–Ai încercat s-o salvezi, Jed.

–N-am salvat-o, a spus indiferent. Trebuie să trăiesc cu gândul ăsta și cu sentimentul vinovăției pentru faptul că m-a considerat un străin. Am trăit în casa asta aproape optsprezece ani și nu am împărțit nimic. Ea s-a întors și a rămas liniștită. Jed a fost surprins să vadă cât de drăguță era, scăldată în razele soarelui, cu privirea calmă și serioasă. Ciudat, s-a gândit, niciodată până acum nu fusese în casa asta ceva pe care să-l considere frumos. Până acum.

–Am înțeles de ce m-ai adus aici, a început. De ce ai simțit că trebuie s-o faci. Mă bucur că m-ai adus, dar nu era nevoie. A oftat și a lăsat mâinile să-i cadă în poală. Ai vrut să văd casa rece, goală unde a mai rămas foarte puțin, dar unde nefericirea continuă să existe. Și ai vrut să înțeleg că, la fel ca și casa, nu ai nimic de oferit.

A simțit nevoia, o nevoie disperată, să facă un pas înapoi și să-și lase capul în poala ei.

–Nu am nimic de oferit.

–Nu vrei să oferi, l-a corectat. Și, având în vedere modelele din viața ta, este cu siguranță logic. Problema este, Skimmerhorn, că emoțiile nu sunt logice. A clătinat din cap, soarele îi mângâia pielea, o încălzea, vocea îi era caldă, așa cum și camera părea mai primitoare cu ea înăuntru. Ți-am spus că te iubesc, dar tu ai fi preferat poate o palmă peste față. Nu am avut de gând să spun asta – sau poate am avut. Cu un gest moale, i-a trecut mâna prin păr. Poate am avut, a repetat încet. Pentru că deși știam cum o să reacționezi, chiar nu obișnuiesc să-mi reprim sentimentele. Dar sunt sentimentele mele, Jed. Nu aștept nimic de la tine.

–Când o femeie îi spune unui bărbat că-l iubește, întotdeauna așteaptă ceva.

–Așa vezi tu lucrurile? A zâmbit ușor, dar ochii îi erau plini de tristețe. Lasă-mă să-ți spun ce părere am eu. Iubirea este un dar și poate fi refuzat. Refuzul nu distruge darul, ci doar îl pune deoparte. Ești liber să faci asta. Nu aștept alt dar în schimb. Asta nu pentru că nu l-aș vrea, ci pentru că nu mă aștept să-l primesc. S-a ridicat și, străbătând camera, i-a luat tandru fața în mâini. Avea încă ochii triști, dar erau plini de compasiune, ceea ce l-a umilit.

–Ia ce ți se oferă, Jed, mai ales când îți este oferit cu generozitate, fără așteptări. Nu vreau să fac un secret din sentimentele mele.

–Asta te face vulnerabilă, Dora.

–Știu. Mi se potrivește. L-a sărutat, pe ambii obrajii, apoi pe gură. Calmează-te și bucură-te, Skimmerhorn. Eu așa am de gând să fac.

–Nu sunt ceea ce îți trebuie. Dar a tras-o mai aproape și a strâns-o în brațe. Pentru că era exact ceea ce avea nevoie.

–Greșești. A închis ochii, împiedicând lacrimile că curgă. Te înșeli și în privința casei. Și tu, și ea sunteți în așteptare.

Se străduia să-și adune gândurile. Știa că detaliile pe care el și Brent le discutaseră erau vitale, dar s-a abținut să i le împărtășească Dorei, care era așezată în vechiul lui scaun de la fereastra fostei lui camere, cu soarele strălucind în jurul ei.

Păstra amintirea felului în care mâinile ei îi cuprinseseră fața, când zâmbise și îi ceruse să-i accepte dragostea.

–Jed, mă faci să mă simt ca o profesoară de istorie plicticoasă.

Jed a clipit, privindu-l nedumerit.

–Cum?

–Exact așa. Oftând, Brent s-a lăsat pe spate, în scaunul de la birou. Vrei să-mi spui ce e în capul tău?

–Nu e nimic. Își alungă indispoziția cu o cană din cafeaua atomică de la secția de poliție. Ceea ce ai descoperit despre Winesap face să pară că acesta nu este decât un subaltern. Cred că pentru a rezolva lucrurile trebuie să ajungem la omul cel mai de sus, Finley. Nu direct. În continuare, ar trebui să ținem pictura ascunsă.

–Ce am aflat despre tip nu umple nici o cană de ceai, a completat Brent. Este bogat – suficient de bogat ca să te facă să pari un zgârie-brânză, băiete –, plin de succes, singur, retras.

–Și ca șef al unei mari firme de import-export, putea patrona contrabanda de obiecte.

–Numai să fie așa, a murmurat Brent. Nu știm prea multe despre Finley. Sigur, transportul a fost trimis asistentului lui și DiCarlo lucra pentru el.

–DiCarlo este un pungaș neînsemnat. Trebuie doar să arunci o privire pe cazierul lui.

–Iar Finley nu are cazier. Este americanul ideal, un tip care s-a realizat prin forțe proprii, un cetățean perfect.

–Deci o mică cercetare n-o să-l afecteze, a subliniat Jed. Vreau să fac o călătorie la LA.

–De acolo cred că a pornit totul. Stânjenit, Brent a oftat. Ascultă, Jed, știu că te-ai implicat personal în afacerea asta. Departamentul n-o să se lase păcălit.

–Dar, l-a întrerupt Jed, nu fac parte din departament. Stingherit, Brent și-a ridicat ochelarii și a început să răscolească printre hârtiile de pe birou.

–Goldman a început să pună întrebări.

–Poate a venit vremea să-i răspundem la ele.

–Așa crede și comisarul.

–Sunt civil, Brent. Nimic nu mă poate împiedica să fac o călătorie pe coastă – pe cheltuiala mea, pe timpul meu.

–De ce nu vorbim serios? s-a burzuluit Brent. Știu că ai o întâlnire în următoarea oră cu comisarul și amândoi bănuim ce o să-ți spună. Nu poți ține asta în suspensie. Fă-mi un serviciu și spune-mi că o să-ți reiei slujba.

–Nu pot să-ți spun asta. Pot să-ți spun că mă gândesc.

Lui Brent îi stătea o înjurătură pe limbă.

–Serios?

–Mai serios decât am crezut vreodată. Jed s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa de sticlă, unde se aflau dulapul cu dosare și cafetiera plină de zaț. La naiba, îmi lipsește locul ăsta. Aproape amuzat de el însuși, Jed s-a întors. Nu e o tâmpenie? Îmi lipsește asta – fiecare minut de plictiseală, nenorocitele de rapoarte, începătorii naivi. Aproape în fiecare dimineață, mă întind după hamul pistolului, înainte de a-mi aminti că nu mai este acolo. Chiar mă gândesc să-mi cumpăr una dintre antenele alea de poliție ca să aflu ce se mai întâmplă.

–Aleluia. Brent a ridicat degetele făcând semnul crucii. Lasă-mă să-i spun lui Goldman. Lasă-mă să fiu eu acela.

–N-am zis că mă întorc.

–Ba da, ai spus. Brent s-a ridicat, l-a luat pe Jed de umeri și l-a sărutat.

–Hristoase, Chapman. Abține-te!

–Oamenii te vor primi ca pe un zeu. Ce crede Dora despre asta?

Jed s-a înfuriat.

–Nu crede nimic. N-am vorbit cu ea. Nu e treaba ei.

–Oh. Brent s-a strâmbat. Mary Pat și cu mine am pus un pariu. Ea a spus că o să-mi închiriez smoching la sfârșitul anului școlar. Eu am susținut că în vacanța de Paște. Avem tendința să marcăm timpul în funcție de calendarul școlar.

Un val scurt de panică l-a cuprins pe Jed.

–Bați câmpii.

–Haide, căpitane, ești nebun după ea. Acum câteva minute pluteai pe aripile visului cu ochii deschiși. Și dacă nu ea era steaua spectacolului, îl pup pe gură pe Goldman.

–Ai făcut mare risipă de sentimente zilele astea. Las-o baltă, vrei?

Cunoștea tonul ăsta al vocii – echivalentul verbal al unei cărămizi.

–Bine, dar am câștigat o masă pentru două persoane la Chart House datorită ție. Brent s-a așezat din nou pe blatul biroului. Aș aprecia un raport complet asupra întâlnirii tale cu comisarul. Fie că te duci la LA oficial, fie că nu, pot să aranjez ceva.

–O să stabilim mâine.

–Și, căpitane, a adăugat Brent înainte ca Jed să ajungă la ușă. Fă-mi o favoare și lasă-i să te mituiască. Pot să-ți fac o întreagă listă de obiecte pe care le putem folosi pe aici.

Brent a zâmbit și s-a așezat brodând pe tema surprizei pe care i-o va face lui Goldman, când îi va împărtăși noile vești.

Era aproape miezul nopții când Dora a renunțat să mai încerce să adoarmă și și-a pus halatul. Un caz obișnuit de insomnie. Nu avea nici o legătură cu faptul că Jed nu venise acasă și nici nu sunase.

„Lucrurile merg cu adevărat prost", a acceptat când și-a dat seama că începe să se mintă singură.

A deschis radioul, dar pentru că bluesul apăsător al lui Bonnie Raitt o impresiona prea tare, l-a închis. S-a îndreptat spre bucătărie și a pus ceainicul la fiert.

„Cum a putut greși?" s-a întrebat în timp ce oscila între ceai de lămâie și de mușețel. Nu știa că un bărbat o ia razna când aude cele două cuvinte fatale? Nu. A pus pliculețul de ceai în pahar. Nu știa pentru că nu le-a mai spus niciodată înainte. Și acum, când juca cu adevărat în spectacol, a uitat replica. Bine, cuvintele nu mai pot fi luate înapoi, a decis. Și îi părea rău că ea și Jed nu citiseră același scenariu.

Nici nu i-a răspuns cu aceleași cuvinte, nici nu a făcut-o fericită. S-a retras sistematic, pas cu pas, din cauza acelui moment fatal de-acum treizeci și șase de ore. Și ea se temea foarte tare că o să continue să se retragă, până când o să renunțe de tot.

Nu putea fi schimbat nimic. A turnat apă fierbinte în cană, iar apoi s-a dus să caute niște fursecuri. Nu-i putea arăta cu forța ce însemna să primești și să oferi dragoste. Putea doar să-și țină promisiunea și să nu-i mai iasă în cale. Oricât ar fi durut-o acest lucru.

Totuși, avea mândria ei – „Bonnie Raitt greșește în legătură cu asta", s-a gândit. Iubirea implică mândrie. Își va reveni și își va continua viața – alături de el, spera ea. A crezut că este în stare să înceapă de acum, ducându-se jos și apucându-se de lucru.

Și-a luat ceaiul, s-a îndepărtat, aducându-și aminte în ultimul moment să scoată cheile din buzunarul halatului și să încuie ușa în urma ei. Detesta această senzație

de a nu fi în siguranță în propria casă. Din cauza asta a aprins toate luminile în urma ei.

Odată ajunsă în depozit, s-a apucat să pună în ordine dosarele răvășite de DiCarlo.

Ca întotdeauna, munca și liniștea o relaxau și o absorbeau. Îi plăcea să pună lucrul potrivit la locul potrivit și să se oprească din când în când să retrăiască emoțiile unei vânzări.

Un poster de la festivitatea de comemorare a New Yorkului, 40 de dolari. O oglindă de toaletă la 3 000 de dolari. Trei reclame, Brasso, Olympic și țigări Players, de 190,23 și 185 de dolari.

Jed a rămas în mijlocul scărilor, privind-o. Lăsase toate luminile aprinse, ca un copil rămas singur acasă noaptea. Purta halatul verde și o pereche uriașă de ciorapi roșii. De câte ori se apleca să citească o hârtie, părul îi cădea moale pe obraz și îi acoperea fața. Apoi îl dădea pe spate, cu o mișcare nestudiată, înainte să lase hârtia și să ia alta.

I-a tresărit inima când a văzut ușa de la hol larg deschisă. În pofida dorinței care îl chinuia ori de câte ori era în preajma ei, întotdeauna se simțea bine când o privea.

Deja pusese pistolul înapoi în buzunarul jachetei, când ea s-a întors.

S-a schimbat la față și s-a clătinat. Hârtiile au zburat care încotro.

– Ce faci? a spus furioasă. Vrei să mă sperii de moarte?

– Nu. A coborât spre capătul scărilor. Ce dracu' faci, Conroy? E trecut de miezul nopții.

– Ce ți se pare că fac? Dansez menuet. Repetând această izbucnire, s-a aplecat să adune hârtiile împrăștiate.

– Ai fost foarte grațioasă. S-a aplecat, punându-și palma peste mâinile ei. Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că erai prea ocupată ca să mă auzi.

– Nu mai contează.

–Ar trebui să fii în pat. I-a întors fața spre lumină. Arăți obosită.

–Mulțumesc mult.

–O cățea mică, asta ești.

–Nu sunt nici o cățea mică. A oftat jignită. Detest acest cuvânt și ca feministă, și ca iubitoare de câini.

Răbdător, i-a dat părul după urechi. „A avut grijă să pareze remarcabil de repede", s-a gândit. Dar în ochii ei se citeau supărarea și suspiciunea. Deja o rănise și, foarte probabil, o s-o mai facă.

–Haide sus, iubito.

–Încă n-am terminat.

El a ridicat o sprânceană. A detectat o urmă de resentiment în vocea ei. L-a făcut să se simtă mic și incredibil de stupid.

–Ești supărată pe mine.

–Nu-i adevărat. S-a îndreptat, a respirat adânc și, cu un efort de voință, a restabilit adevărul. Nu-i adevărat, a repetat încă o dată, calmă. Am sentimentul inutilității pentru că am ținut magazinul închis și al trădării pentru că mi-am mințit familia.

–N-ai nici un motiv să nu deschizi mâine și o să te simți mai bine dacă o să lămurești lucrurile cu familia ta.

S-a gândit la ce i-a spus.

–O să deschid, s-a decis, dar n-o să spun familiei. Nu încă. Eu trebuie să rezolv problema asta.

A încercat să se certe cu ea, dar nu s-a simțit în stare. Nu avea de gând să-i spună de întâlnirea cu comisarul sau de decizia de a lua înapoi insigna. Nu încă.

– Vino sus, a repetat. O să-ți fac o frecție pe spate.

– De ce?

– Pentru că ești încordată, a spus printre dinți. La naiba, Conroy, de ce pui asemenea întrebări? Tot ce trebuie să faci este să te întinzi și să te relaxezi.

Cu ochii micșorați, pășea în urma lui.

–Ești drăguț cu mine. De ce? Ai tu un interes, Skimmerhorn. Te pregătești să faci ceva ce știi că nu-mi place. Urca scările în spatele lui. Nu ține secret față de mine. A pus o mână pe brațul lui în timp ce descuia ușa. Te rog. E ceva în legătură cu DiCarlo, nu-i așa? Cu pictura, cu întreaga încurcătură.

Era mai mult decât atât. Și mai puțin. S-a întrebat dacă nu e o lașitate să-i dezvăluie numai o parte din adevăr.

–Plec la LA să stau de vorbă cu șeful lui DiCarlo.

–Winesap? Și-a încruntat sprâncenele. Pe numele lui se presupune că s-a trimis încărcătura, nu-i așa?

–Numele șefului este Finley, Edmund G., i-a răspuns Jed. O să încep cu el.

–Și crezi că el – Finley – aștepta încărcătura, că el e cel care a pus totul la cale?

–Da. A turnat whisky pentru amândoi. Asta cred.

–Ce știi despre el?

–Destul ca să-mi cumpăr un bilet pentru LA. I-a întins paharul, apoi a dat o tură scurtă prin apartament.

Import-export, s-a gândit ea.

–Atunci probabil că este colecționar. Aproape întotdeauna contrabandiștii sunt colecționari. E posibil nici să nu știe de manevrele lui DiCarlo – pe deasupra spuneai că e o companie mare. Dar dacă nu este...

A observat strălucirea din ochii ei.

–Nici să nu te gândești, Conroy. Poți fi în pericol dacă te gândești...

–Dar mă gândesc. A ridicat paharul și a dat băutura peste cap. Și cred că nu tu ești cel care trebuie să vorbească cu Finley, ci eu.

capitolul 24

–Ți-ai pierdut mințile.

–Este o declarație în perfectă cunoștință de cauză. Dora a luat sticla și a umplut paharul din nou. Și dacă lași o clipă la o parte orgoliul bărbătesc, o să înțelegi de ce.

–N-are nici o legătură cu orgoliul. Deși avea, oarecum, și faptul ăsta l-a pus pe gânduri. Are de-a face cu bunul-simț. Nu ești în măsură să te descurci în asemenea situații.

–Dimpotrivă. Ideea o înflăcărase și a început să umble prin cameră, sorbind din pahar, încântată la gândul de a se implica. În fond, eu am fost victima angajatului lui. Eu, o nevinovată înșelată, o să trezesc simpatia lui Finley dacă este nevinovat, iar dacă este vinovat, o să mă privească tot ca pe un colecționar. Pe scurt, Skimmerhorn, afacerea asta este de competența mea.

–Nu e o blestemată de audiție la teatru, Conroy.

–În fond, este. Doamne, când ai de gând să aduci ceva mobilă aici? În absența unui scaun ca lumea, s-a săltat ca să se așeze pe masă. Care era planul tău, căpitane, să năvălești în biroul lui cu rafale de pistol?

–Nu fi ridicolă.

–Ai putea, dacă joc eu scena, să ceri o întrevedere ca să discuți situația neoficial, eventual solicitându-i ajutorul să-l găsești pe DiCarlo?

A ridicat din sprânceană așteptând ca el să respingă sau să aprobe propunerea, dar n-a primit nici un răspuns. Curajoasă, a continuat:

–Între timp ai putea să-i descoperi punctul slab, dacă are cu adevărat unul. Procedând astfel, obții informații

la prima mână despre manevrele lui, stilul lui și poți să-ți faci o părere despre vinovăția lui.

–Vorbești ca un avocat versat, a mormăit el. Urăsc avocații.

–Asta e atitudinea oricărui polițai. Am câțiva prieteni foarte buni care sunt avocați – și tata a fost un excelent Clarence Darrow în spectacolul *Inherit the Wind*. Acum să vedem. Și-a încrucișat picioarele, și halatul a alunecat. Cum poate fi jucată scena?

–N-o joci, Conroy. Pentru că simțea limpede că situația îi scăpă din mâini, a vorbit repezit și i-a luat bărbia între degete. N-o s-o faci, Conroy.

–Ba da, o s-o fac, a spus ea cu un calm imperturbabil. Pentru că amândoi știm că este soluția perfectă. Zâmbind, i-a luat mâna de pe bărbia ei și i-a sărutat-o. Poți veni cu mine. Apără-mă de Rodeo Drive.

„Pentru a mă înțelege cu ea, trebuie s-o abordeze cu calm", s-a gândit Jed.

–Dora, n-am cum să-l manevrez pe acest individ. N-avem nici o informație importantă despre el. Poate fi un bătrânel simpatic și sfătos care colecționează stampe în timpul liber, fără să fie implicat în acțiuni de contrabandă. Sau DiCarlo poate fi cel care a apăsat trăgaciul de la pistolul lui. Intrând pe terenul lui, ne putem confrunta cu un pericol real și nu-mi asum riscul pentru tine.

–De ce? a spus încet. Credeam că-ți pasă. Și-a băgat mâinile în buzunare.

–La dracu', știi că-mi pasă.

–Știu că vrei, dar s-o faci este cu totul altceva. Oricum, e plăcut să auzi așa ceva.

–Nu te mai juca cu vorbele. N-avea de gând s-o lase să-l atragă din nou într-o discuție despre sentimente. Cheia este Finley. Dacă este amestecat, trebuie doar să arunce o privire spre tine și să vadă prin fața asta frumoasă ca printr-o bucată de sticlă.

–Of, of! Îmi spui că-ți pasă de mine și că sunt frumoasă într-o singură noapte. Îmi crește inima.

–Îmi vine să te pocnesc, a zis el printre dinții încleștați.

–Dar n-o faci. A zâmbit și a ridicat o mână. Câinele care latră nu mușcă, ăsta ești tu, Skimmerhorn. Hai să ne culcăm. O să lămurim povestea dimineață.

–Nu e nimic de lămurit. Eu plec. Tu nu. Și-a lăsat mâna să cadă.

–Nu ai încredere în mine. Asta e, nu-i așa? Și-a mușcat buzele ca să le oprească tremurul, dar vocea i s-a îngroșat și ochii i s-au umplut de lacrimi.

–Nu e o problemă de încredere. Și-a scos o mână din buzunar și i-a mângâiat părul. N-o lua ca pe ceva personal.

–Cum aș putea s-o iau altfel? Prima lacrimă i-a curs pe obraz, alunecând încet. Se simțea profund jignită. Nu înțelegi că am nevoie să fac ceva? Că nu pot să stau în umbră după ce intimitatea mea a fost violată? Nu pot să suport asta, Jed. Nu pot să suport să mă consideri o victimă neajutorată care nu face altceva decât să-ți stea în cale.

– Încetează. Lacrimile îl impresionau. Hai, scumpo, nu mai plânge. A ridicat stângaci mâna din părul ei. Nu pot suporta asta. A sărutat-o tandru pe buzele arcuite. Nu cred că ești o victimă neajutorată.

– Atunci, inutilă, a spus cu un suspin.

– Nu. I-a șters lacrimile cu degetele și era gata să-și ceară scuze. Nu ești antrenată pentru asta. Dacă bănuiește ceva, întreaga afacere se duce de râpă.

A suspinat din nou, lipindu-și fața de gâtul lui.

–Tu bănuiești?

–Ce?

–Tu bănuiești? a întrebat cu o voce perfect controlată, lăsându-se pe spate. A râs fără nici o urmă de tremur în voce. Te-am păcălit, nu-i așa? Râzând, l-a lovit ușor peste

obraz în timp ce el se holba la ea furios. Nu trebuie să te consideri idiot, Skimmerhorn. Ți-am mai spus că sunt foarte bună. A ridicat din nou paharul ca să ciocnească. Și încă foarte, foarte bună. Iar ăsta nu a fost decât un spectacol improvizat.

–Poate o să te pocnesc. Chiar dacă izbucnești în lacrimi ca acum, jur c-o s-o fac.

– Te-am făcut să te simți foarte prost, nu-i așa? A oftat, tristă. Uneori, îmi lipsește scena. Dar nu foarte des. Fii sigur, căpitane, că domnul Finley o să vadă exact ce vreau eu să vadă. O să-l joc ca pe un acordeon.

Putea s-o facă. Îi displăcea faptul că era sigur că poate s-o facă.

–Și dacă mi-aș pierde mințile îndeajuns ca să fiu de acord cu ideea asta nesăbuită, ai proceda exact cum ți se va spune?

–Nu, dar aș încerca.

Așa credea și el, dar prefera să cunoască apele în care pescuiește și să agațe singur momeala.

–Nu vreau să fii rănită.

Chipul ei s-a îmblânzit.

–Este unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care mi le-ai spus.

–Dacă te rănește, îl omor.

Zâmbetul i s-a șters de pe față.

–Nu-mi pune greutatea asta pe umeri. Bine? Mă sperie.

A ridicat-o de pe masă și a pus-o în picioare.

–Conroy, am spus că nu te consider neajutorată și că nu cred că ești inutilă. Dar nu ți-am spus niciodată ce cred că ești.

–Nu, n-ai făcut-o.

–Importantă, a spus simplu, și i-a topit inima. Foarte importantă.

A doua zi la prânz, viața Dorei și-a reluat cursul normal. A deschis magazinul pentru afaceri. Prima vânzare i-a încălzit sufletul, așa că i-a făcut clientului o reducere de zece la sută. Când Lea a sosit pentru schimbul de după-amiază, Dora a întâmpinat-o cu o îmbrățișare fierbinte.

Râzând, Lea s-a desprins din brațele ei.

–Ce înseamnă toate astea? Ai câștigat la loterie?

–Mai bine. Am deschis magazinul.

Lea și-a scos haina și și-a aranjat părul.

–Nu mi-ai spus de ce ai închis.

–Prea complicat, a zis Dora în treacăt. Am avut nevoie de o zi sau două de pauză.

–Spargerea te-a afectat mai mult decât vrei să se observe. Lea a încuviințat din cap satisfăcută. Știam eu.

–Cred că da. Oricum, am avut ceva de rontăit și tocmai am cumpărat prăjiturelele pentru ceai – cele cu gust de ciocolată.

Lea a respirat adânc.

–Cum să slăbesc eu cele patru kilograme pe care le-am pus în timpul sărbătorilor?

–Puterea voinței.

–Corect. Oh, mama mi-a spus să te întreb despre pictură.

Cutia cu prăjituri i-a alunecat Dorei din mână.

–Pictură?

–Ceva despre o pictură pe care i-ai împrumutat-o și pe urmă i-ai luat-o înapoi. Lea a cedat ispitei și a luat un fursec crocant. Se gândea s-o cumpere de Sf. Valentin pentru tata. Se pare că a făcut chiar o pasiune pentru ea.

–Oh... eu, eu am vândut-o. În cele din urmă, chiar așa era, și-a amintit ea. Păstra cei 80 de dolari luați de la Jed în cutia de bijuterii, ca pe o scrisoare de amor.

–Te simți bine? a întrebat Lea, cercetând cu privirea fața Dorei. Pari cam tulburată.

–Cum? Nu. Sunt bine. De fapt, sunt puțin cam încurcată. S-ar putea să trebuiască să plec la LA pentru câteva zile.

–Pentru ce?

–E o afacere importantă acolo, de care trebuie să mă ocup. Nu vreau să închid magazinul din nou. „N-am nici un motiv", și-a spus în sinea ei. Atâta vreme cât Brent încă îi asigura protecția poliției.

–Nu-ți face griji în privința asta. Eu și Terri putem pune lucrurile pe roate.

Telefonul de pe tejghea a sunat de două ori. Lea a ridicat o sprânceană.

– Vrei să răspund eu?

–Nu. Dora s-a scuturat de gânduri și a ridicat receptorul care era la câțiva centimetri de ea.

– Bună ziua, magazinul Dorei.

– Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Isadora Conroy, vă rog.

– La telefon.

– Domnișoară Conroy. În biroul lui din Los Angeles, Winesap răsfoi carnețelul cu notițe amănunțite. La telefon, ah, Francis Petroy.

– Da, domnule Petroy, a spus Dora în timp ce Lea se îndrepta spre un client.

– Sper că nu v-am deranjat, dar am numele și numărul dumneavoastră de telefon de la Helen Owings din Front Royal, Virginia.

– Da. Degetele Dorei țineau strâns receptorul. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sper că ne vom face servicii reciproce. Winesap a citit cuvintele „râs simpatic" în notițele lui și a încercat să imite unul. Este vorba despre pictura pe care ați cumpărat-o de la licitația din decembrie. Un Billingsly.

Își simțea gura iască.

– Da, știu despre ce lucrare e vorba. O pictură abstractă.

–Exact. Din întâmplare, sunt colecționar de artă abstractă. Sunt specializat în artiști necunoscuți și nou descoperiți – prea puțin cunoscuți, înțelegeți.

– Desigur.

– O problemă de familie m-a împiedicat să particip la licitația particulară. Mi-am făcut unele speranțe când doamna Owings m-a informat că pictura a fost vândută mai degrabă unui dealer, decât unui colecționar.

– De fapt, a spus Dora trăgând de timp, sunt câte puțin din amândouă.

– O, Doamne. Și-a răsfoit hârtiile. Nu exista nici un răspuns special pentru asta.

–Dar întotdeauna sunt interesată de oferte autentice, domnule Petroy. Poate vreți să veniți să vedeți pictura. Dar nu mai devreme de săptămâna viitoare. S-a prefăcut că răsfoiește carnetul de planificări. Agenda mea este foarte încărcată.

–Ar fi excelent. Chiar excelent. Ușurat, Winesap și-a șters gâtul transpirat cu batista. Ce zi v-ar conveni, domnișoară Conroy?

–V-aș putea primi joi, să zicem, la două.

–Perfect. Grăbit, Winesap a notat data. Sper să păstrați pictura până atunci. Nu mi-ar plăcea să ratez ocazia.

–Oh, și mie mi-ar displăcea asta. A zâmbit răutăcios. Promit să nu întreprind nimic înainte de a discuta termenii tranzacției cu dumneavoastră. Aveți un număr unde să vă sun în caz că intervine ceva?

–Sigur. Conformându-se instrucțiunilor, Winesap a recitat numărul de telefon al uneia dintre firmele lui Finley din New Jersey. În timpul orelor de program, a spus. Numărul privat îl am la secret.

–Înțeleg. Atunci pe joia viitoare, domnule Petroy.

A închis, aproape furioasă că a simulat orgoliul. A crezut că este o tâmpită. Ei bine, DiCarlo sau Finley sau Petroy sau oricine ar fi o să aibă o surpriză foarte neplăcută.

–Lea! Lipsesc o oră. Dacă vine Jed, spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

–Bine, dar unde... Lea a intrat în goană, cu mâinile în șolduri, tocmai în momentul când ea ieșea pe ușă.

Trebuia să sune înainte. Dora s-a întors în parcare după o vizită neîncununată de succes la secția de poliție. Locotenentul Chapman era pe teren. „Este ca și cum aș fi fost la vânătoare de fazani", s-a gândit supărată. Cum să spună cuiva că a fost contactată, dacă nu avea cui? Apoi a observat mașina lui Jed și a zâmbit mulțumită. Înțelegea că nu doar el se poate descurca singur.

L-a găsit în magazin, vopsind calm rafturile.

–Aici erai? Nu-mi plac clișeele, dar unde e polițaiul când ai nevoie de el?

El a continuat să vopsească.

–Dacă ai nevoie de un polițist, poți suna la 911.

–Am fost chiar la sediul poliției. Așteptând efectul, și-a scos haina. Dar Brent lipsea. Cum numesc ei asta, teren? Nu știu să existe vreun teren în Philadelphia.

–Așa obișnuim să-i impresionăm pe civili. De ce aveai nevoie de Brent?

–De-aia. A făcut o pauză, pentru impresie. Pentru că am fost contactată.

–Pentru ce?

–De cine, Skimmerhorn. Nu fi greu de cap. Am primit un telefon de la domnul Petroy – numai că nu cred că era domnul Petroy. Trebuie să fi fost DiCarlo, dar vocea nu era foarte clară. Poate și-a modificat-o, dar sunt foarte bună la depistarea vocilor. Probabil că a pus pe altcineva să sune în locul lui. Sau putea fi Finley, dar...

–Stai jos, Conroy. Jed a pus pensula pe cutia cu vopsea. Fă o scurtă prezentare a tipului.

–Prezentare? Oh. Ochii i-au strălucit. Doar esențialul. O s-o fac.

–Ești chiar agitată. Stai jos.

–Bine. S-a așezat și și-a imaginat că întocmește un raport. Ca urmare, a relatat întreaga discuție telefonică exact, fără înfloriturі. Cum a fost? a întrebat când a terminat.

–La ce dracu' te-ai gândit când i-ai dat o întâlnire, fără să te sfătuiești cu mine? Se aștepta să fie impresionat, nu iritat.

–Trebuia să fac ceva, nu? N-ar fi devenit suspicios, dacă un dealer de artă ar fi ezitat să se întâlnească cu el? Și-a îndreptat spatele, înțepată. Dar este un individ dubios. Unde s-a mai pomenit un colecționar de artă care să se intereseze de o pictură a unui artist care probabil că n-a existat niciodată? L-am cercetat pe Billingsly. Nu există nici un Billingsly, așa că de ce s-ar chinui cineva să dea de urma unei picturi a lui Billingsly? Pentru că, a ridicat ea un deget, îl vrea pe Monet.

–Strălucit, Conroy! Al dracului de strălucit! Și asta nu e esențialul.

–Ba sigur că este. Și-a îndepărtat bretonul de pe frunte. A crezut că sunt proastă. Și-a închipuit că are de-a face cu un dealer de mărunțișuri lacom de bani, care nu cunoaște valoarea unei vaze de porțelan, dar va vedea că nu e așa.

–Nu are legătură cu subiectul. Puteai să-l amâni până la întoarcerea mea.

–M-am descurcat foarte bine și singură. Nu sunt tâmpită.

–Ai steluță-șaizeci și nouă în sistemul telefonului? Fața i s-a albit.

–Poftim?

–Butonul pentru repetare. Apeși pe o serie de taste și telefonul sună înapoi pe cel care ți-a telefonat ultimul.

–Oh! Răsuflând ușurată, și-a admirat unghiile. Da. Cred că am.

–Presupun că nu te-ai gândit să încerci?

–Nu mă pot gândi la toate, a mormăit. Plină de speranță, s-a uitat în sus. Putem încerca acum.

–Telefonul a sunat de trei ori de când m-am întors.

–Oh! A sărit de pe scaun. Dă-i drumu', spune-mi că am scrântit-o.

–Tu ai spus-o. A tras-o ușor de păr. N-o lua așa în tragic, Nancy Drew, și un detectiv amator o mai scrânteşte din când în când.

I-a dat mâinile la o parte.

–În lături, Skimmerhorn.

–Brent și cu mine o să ne gândim cum să-l manevrăm pe Petroy joi. O să fim înapoi până atunci.

–Înapoi? Tu și cu Brent plecați undeva?

–Nu, eu și cu tine plecăm. Și-a îndesat mâinile în buzunare. Încă nu era foarte mulțumit de asta, dar ea avea întru câtva dreptate. Plecăm la LA mâine.

–Merg și eu? Și-a apăsat mâinile pe inimă, apoi a deschis larg brațele și s-a aruncat spre el. Chiar merg și eu. Tremurând de emoția perspectivei, l-a sărutat peste tot pe față. Știam că o să înțelegi cât de important este să te însoțesc.

–N-am înțeles. Am avut mai multe voturi. Nu voia să admită că înțelesese sensul ideii ei și că i-o recomandase lui Brent.

–Nu contează. L-a sărutat din nou. Mâine? a întrebat făcând un pas înapoi. Doamne, dar este prea repede. Nu m-am hotărât cu ce să mă îmbrac.

–Asta este ultima ta problemă.

–Nu, nu, modul în care se prezintă este esențial pentru un personaj. Costumul bleumarin în dungi, s-a gândit. Este foarte distins și oficial. Sau poate cel roșu – mai atrăgător și mai sexy. Pot să-l amețesc cu picioarele mele.

–Optează pentru cel oficial.

Pentru că a distrat-o urma de iritare din tonul lui, a zâmbit.

–Hotărât, cel roșu.

–Te informez că nici n-o să vrea să te vadă.

–Te înșeli. S-a oprit încruntată. Cum o să faci să nu vrea să mă vadă?

–O să-l suni și o să-i spui exact ce o să-ți cer eu să-i transmiți.

–Înțeleg. A dat din cap și a coborât sprânceana. Îmi scrii un scenariu, Skimmerhorn? Învăț repede. Îl spun pe dinafară cât ai zice pește.

–Ai să faci doar cum o să-ți spun eu.

În Los Angeles, Winesap a intrat în biroul lui Finley, cu fața brăzdată de îngrijorare.

–Domnule Finley, domnișoara Conroy este pe linia doi. Așteaptă să vorbească cu dumneavoastră.

–Cum așa? Finley a închis dosarul pe care îl studia și și-a pus mâinile deasupra lui. Interesantă veste.

Mâinile lui Winesap se răsuceau nervos.

–Domnule Finley, când am vorbit cu ea ieri, a fost foarte cooperantă. Și, cu certitudine, n-am menționat nici o clipă legătura mea cu dumneavoastră. Nu știu ce poate însemna asta.

–Atunci o să descoperim, nu-i așa? Stai jos, Abel. A ridicat receptorul și, zâmbind, s-a lăsat pe spate în scaun. Domnișoara Conroy? Edmund Finley la telefon. A ascultat, și zâmbetul i se lărgea tot mai amenințător. Mă tem că nu vă înțeleg, domnișoară Conroy. Îl căutați pe unul dintre angajații mei – Anthony DiCarlo? Înțeleg. Înțeleg. A luat un cuțit pentru hârtii de pe birou și i-a încercat vârful cu degetul. Desigur, înțeleg, dacă considerați o întâlnire personală ceva important. Mă îndoiesc că pot să vă ajut. Am spus poliției tot ce știam despre dispariția inexplicabilă a domnului DiCarlo. Foarte bine, a adăugat după un moment. Dacă credeți că nu puteți discuta la telefon, aș fi încântat să vă întâlnesc. Mâine? A ridicat din sprâncene. A zgâriat ușor dosarul Conroy cu vârful cuțitului. M-ați anunțat prea târziu. Viață și moarte? Abia

și-a reprimat un chicotit. O să văd dacă se poate aranja. O programare? O să vi-l dau pe asistentul meu. El îmi cunoaște agenda de lucru. Abia aștept să vă întâlnesc.

Cu o fluturare de mână, Finley a apăsat pe butonul de așteptare.

–Fixează-i ora 16.

–Aveți o întâlnire la 15.30, domnule.

–Fixează-i ora 16, a repetat Finley și a împins telefonul.

–Da, domnule. Winesap a luat receptorul în mâna liberă și a deschis linia. Domnișoara Conroy? Aici e Abel Winesap, asistentul domnului Finley. Aveți o întâlnire fixată pentru mâine? Mă tem că singura oră disponibilă pentru domnul Finley este ora 16. Da? Aveți adresa? Excelent. O să vă așteptăm.

–Minunat. Finley a dat aprobator din cap când Winesap a închis receptorul. Pur și simplu minunat. „Vine lumea la noi", Abel. A deschis dosarul Dorei încă o dată și a zâmbit încântat. De când aștept asta. Mâine după-amiază o să-mi contramandez toate întrevederile. Nu vreau să fiu deranjat când mă întâlnesc cu domnișoara Conroy. O să-i acord toată atenția.

–Mâine, la ora 16, a spus Dora și s-a întors spre Jed. Părea derutat, dar cooperant, încântat, dar rezervat.

–Iar tu păreai la limita isteriei, dar controlată. Impresionat fără să vrea, i-a mângâiat fața și a sărutat-o. Nu a fost rău, Conroy. N-a fost deloc rău.

–Mai e ceva. Deși ar fi vrut, nu i-a luat mâna. Dacă ar fi făcut-o, ar fi observat că mâna ei era rece. Cred că tocmai am vorbit cu domnul Petroy.

–Finley?

–Nu. S-a străduit să zâmbească. Asistentul lui, Winesap.

capitolul 25

Dora a fost impresionată când taxiul a oprit în fața unei clădiri cu stucatură, care era hotelul Beverly Hills.

–Măi, măi, Skimmerhorn, mă surprinzi. Asta compensează o noapte petrecută la Plaza, în New York.

–Camera este rezervată pe numele tău. Jed a urmărit-o pe Dora cum îi întindea mâna portarului. Gestul era al unei femei care toată viața coborâse numai din limuzine. Poți s-o treci pe cartea de credit.

I-a aruncat o privire peste umăr.

–Mulțumesc mult, risipitorule.

–Voiai să-i avertizezi că ești însoțită de cineva în călătorie? a întrebat-o în timp ce se strecura printre uși, în hol. Un polițai?

–Ai uitat să specifici *fost*.

–Așa am făcut, a murmurat și a așteptat ca Dora să se înregistreze. Holul șic al BHH[1] nu era cel mai potrivit loc ca să-i spună că fostul avea să fie în curând de domeniul trecutului.

În timp ce îi întindea funcționarului cardul pentru înregistrare, Dora a cercetat cu privirea holul prin care trecuseră starurile de cinema.

–O să te taxez pentru asta, Skimmerhorn.

–A fost ideea ta să vii.

Era destul de adevărat.

–Atunci o să ți-o plătesc numai pe jumătate. A luat înapoi cardul și două chei, iar una i-a dat-o băiatului de la hotel, care aștepta. Unii dintre noi nu sunt atât de bogați.

–Unii dintre noi, a spus el și și-a trecut un braț după mijlocul ei, plătesc zborul cu avionul. Dora era încântată

---

[1] Beverly Hills Hotel

de felul în care mergeau înlănțuiți în drum spre lift și spre cameră.

Și-a scos repede pantofii și s-a grăbit să admire panorama. Nimic nu era mai specific californian decât peluzele luxuriante, palmierii regali și vilele tencuite cu stucatură.

–N-am mai fost în LA de când aveam cincisprezece ani. Am stat la un hotel mizerabil, în Burbank, în timp ce tata avea un rol mic într-un film slab și de mult uitat, cu Jon Voight. Nu a însemnat nimic pentru carierele lor. S-a îndreptat, rotindu-și umerii. Cred că sunt o snoabă. O snoabă de pe Coasta de Est, pentru că LA nu-mi face nici o impresie. Mă duce cu gândul la inutilele apărători de ochi sau la designerii pentru iaurt. Sau poate designerii de apărători și iaurtul inutil. Mai mult, cine are nevoie în viață de iaurt?

S-a întors, și zâmbetul i s-a șters de pe față când a văzut că el o privea fix.

–Ce s-a întâmplat?

–Îmi place uneori să te privesc, asta-i tot.

–Oh!

Când a văzut că afirmația a tulburat-o, i-a zâmbit.

–Ești în regulă, Conroy. Chiar cu bărbia ta ascuțită.

–Nu e ascuțită. Și-a frecat-o, în semn de protest. Este delicată. Știi, poate trebuia să rezervăm un apartament. Camera asta e puțin mai mare decât un closet. Sau poate ar trebui să ieșim, să mâncăm ceva, să respirăm puțin smog.

–Ești agitată.

–Sigur că sunt agitată. Și-a aruncat geanta pe pat și i-a desfăcut curelele.

–Ești agitată, a repetat Jed. Vorbești prea mult când ești agitată. De fapt, vorbești prea mult tot timpul, dar vorbăria este diferită când ești nervoasă. Și nu-ți poți stăpâni mâinile.

–E clar că devin prea previzibilă. Primul semn de moarte într-o prietenie.

El a răsucit-o ușor, prinzându-i mâinile.

–Ai tot dreptul să fii nervoasă. Aș fi mult mai îngrijorat pentru tine dacă n-ai fi.

–Nu vreau să fii îngrijorat. Pentru că nu voia, și-a lăsat mâinile să se odihnească între palmele lui. O să mă descurc. Clasicul trac al premierei.

–Nu trebuie s-o faci. Pot să mă duc în locul tău la întâlnire.

–Niciodată n-am lăsat dublura să-mi fure aplauzele. A respirat adânc de două ori. E în ordine. Deși avea evident nevoie de el, continua să joace. Ce se recomandă înainte de premieră?

În timp ce se gândea, s-a așezat pe pat.

–Ei bine, trebuie să mergi mult. Mersul face bine. Și să repeți replicile. Ies din hainele de stradă și mă strecor în halat ca într-o piele de șarpe. Fac vocalize. Și obișnuiesc să fac tot felul de exerciții cu limba.

–Dă-mi un exemplu!

–Șase sași în șase saci. Zâmbind, și-a mișcat limba printre dinți. Trebuie să ai limba flexibilă.

–A ta pare întotdeauna mai flexibilă decât a mea.

–Mulțumesc. A râs și l-a privit. Bună treabă, Skimmerhorn. Mă simt mai bine.

–Foarte bine. A mângâiat-o frățește pe păr, apoi s-a întors spre telefon.

–O să comand ceva la room-service, apoi ne vedem de treburile noastre.

Dora a mormăit și s-a aruncat pe pat.

–Urăsc șefii mână-de-fier.

Două ore mai târziu, au mâncat, s-au certat, au discutat despre orice eventualitate posibilă și încă era nemulțumit. A ascultat-o făcând exerciții pentru limbă în baie și s-a încruntat spre ușă. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi purtat

un microfon. „Nebunie, s-a gândit, să pătrundă într-un birou plin de funcționari, într-o clădire, la lumina zilei", dar asta ar fi putut să-l liniștească. Dacă nu s-ar fi temut că paza lui Finley l-ar fi descoperit, ar fi insistat.

Era o operațiune simplă, și-a reamintit. Cu riscuri puține. Și deja luase toate măsurile ca să se asigure că fusese eliminat și cel mai mic grad de risc.

Ușa s-a deschis și Dora a apărut îmbrăcată în costumul roșu, care îi scotea în evidență fiecare curbă a trupului sexy, punând în valoare picioarele într-un mod pentru care orice bărbat normal ar fi salivat.

–Ce părere ai? Avea atârnate în urechi câte două perechi de cercei de fiecare lob. Bilele sau buclele?

–Cum dracu' vrei să știu?

–Buclele, s-a decis. Mai discrete. Și-a prins cerceii. Uitasem cât de bine te simți în costum. Îți dă o senzație de putere care crește adrenalina. S-a întins după sticla de parfum.

S-a dat înapoi când s-a stropit pe gât, după ureche, pe încheieturi și în spatele genunchilor. Ceva din acest ritual femeiesc l-a făcut să tresară. Când a ridicat peria veche de argint și și-a aranjat părul, și-a dat seama despre ce era vorba. Îl făcea să se simtă ca un voyeur.

–Arăți grozav. Și-a înghițit nodul din gât. Acum poți să încetezi să te mai împopoțonezi.

–A-ți pieptăna părul nu înseamnă să te împopoțonezi. Este o îngrijire elementară. După un ultim retuș, s-a privit în oglindă. Aș putea să jur că ești mai agitat decât mine.

–Respectă planul și încearcă să-ți amintești tot ce vezi. Nu discuta despre pictură. Nu ai nici un reper în căutarea ei. Încearcă să-l ataci pe Winesap. Îl hărțuim, dar vreau impresiile tale – nu speculații, impresii.

–Știu. Răbdătoare, a pus peria alături. Jed, știu exact ce am de făcut. Este simplu. Simplu, pentru că nu știu unde se află pictura. E un pas foarte logic.

–Păzește-ți spatele.

–Dragă, contam pe tine să faci asta.

Dora a fost profund impresionată de aspectul biroului lui Finley. Așa cum bănuise, era colecționar, iar pasiunea lor reciprocă putea constitui o bază temeinică pentru discuții. Avea mâinile reci. Asta era bine. Sub imperiul emoțiilor va reuși să găsească tonul potrivit în conversația cu interlocutorul său.

Era foarte greu să-și stăpânească emoțiile, când ardea de nerăbdare să plece de-acolo și să cerceteze unele dintre comorile lui Finley. Aprecia o persoană care punea vaze de malahit și statuete în sala de așteptare. Și canapeaua pe care stătea nu era o reproducere. „Un Chippendale, s-a gândit Dora, cu respect, cel mai autentic stil rococo."

Spera sincer ca Finley să se dovedească nevinovat. I-ar fi plăcut să facă afaceri cu el.

Dar dacă nu era...

Gândindu-se la asta, s-a simțit din nou agitată. S-a jucat cu broșa de pe rever, și-a netezit bluza, s-a uitat la ceas.

„La naiba, e patru și zece, s-a gândit. Cât de mult are de gând s-o lase să aștepte?"

–Excelent, excelent, a murmurat Finley văzând imaginea video a Dorei. Era chiar mai frumoasă decât se așteptase după ce văzuse pozele șterse din ziar, pe care le luase Winesap de la rubrica „Spectacol și Stil". Costumul ei dovedea un remarcabil simț al culorilor și era foarte feminină. Respecta femeile care știau cum să se pună în valoare. Îi plăcea cum își trecea mâinile cu nervozitate prin păr. „Agitație, s-a gândit încântat. Un păianjen preferă o muscă agitată uneia resemnate." Și, în ciuda agitației, a observat, ochii ei treceau din când în când de la un obiect al colecției lui la altul. Asta îl flata.

O să petreacă foarte bine împreună, a decis. Chiar foarte bine.

A sunat-o pe secretară. Era timpul să treacă la atac.

–Domnul Finley poate să vă primească.

–Mulțumesc. Dora s-a ridicat, și-a pus poșeta plic sub braț și a urmat-o pe femeie spre ușile duble.

Când a intrat, Finley zâmbea și stătea jos.

–Domnișoară Conroy, îmi pare foarte rău că v-am făcut să așteptați.

–Oricum, sunt foarte mulțumită că puteți să mă primiți. A străbătut covorul, o mare de alb, și a luat mâna care i s-a întins. Prima ei impresie a fost una de vitalitate, de sănătate și de putere bine canalizată.

–Se pare că e vorba de ceva important pentru dumneavoastră. Ce să vă ofer? Cafea, ceai sau poate puțin vin?

–Puțin vin, vă rog. Putea să ia paharul și să-l răsucească în mâini în timp ce-și spunea povestea.

–Un Pouilly-Fume, Barbara. Vă rog, luați loc, domnișoară Conroy. Simțiți-vă bine. Cu o mișcare menită s-o dezarmeze, a înconjurat biroul și s-a așezat pe scaunul de lângă ea. Cum a fost zborul?

–Lung. Dora a zâmbit ușor. Dar nu pot să mă plâng. Vremea era urâtă acasă. Și, oricum, mă întorc mâine.

–Atât de curând? În ochii lui strălucitori se citea o urmă de curiozitate. Sunt flatat că o femeie atât de frumoasă a făcut tot drumul ăsta doar ca să mă vadă pe mine.

Secretara a desfăcut o sticlă. Serviciul ei includea și obligația asta. I-a turnat lui Finley un strop de vin pentru degustare.

–Da, a spus după ce plimbat vinul prin gură și l-a înghițit. E foarte bun. După ce a turnat vin în ambele pahare, secretara a ieșit din cameră fără nici un zgomot. Finley a ridicat paharul. În sănătatea dumneavoastră, domnișoară Conroy, și o călătorie plăcută spre casă.

–Mulțumesc. Era un vin deosebit, cu un abur de fum. Știu că pare absurd să fac tot acest drum numai ca să vă văd, domnule Finley. Dar am fost cu adevărat obligată. Ca și cum s-ar fi simțit copleșită, a privit vinul auriu din pahar, ținând strâns piciorul paharului. Acum, când sunt aici, nici nu știu cu ce să încep.

–Vă înțeleg supărarea, a zis Finley amabil. Liniștiți-vă. Mi-ați spus la telefon că vă interesează persoana lui Anthony DiCarlo. Vă era... Delicat, a făcut o pauză. Prieten?

–Oh, nu. Se simțea oroare în vocea ei, în ochii pe care i-a îndreptat spre Finley. Nu. El – domnule Finley, trebuie să vă întreb cât de multe știați despre el.

–Personal? Gândindu-se, a strâns buzele. Mă tem că nu știu prea multe lucruri despre angajații mei de la sucursale. Compania este foarte mare acum și, din nefericire, asta depersonalizează relațiile dintre oameni. Ne-am întâlnit aici chiar înainte de Crăciun. Nu am observat nimic ieșit din comun. Părea la fel de competent ca întotdeauna.

–Atunci, lucra pentru dumneavoastră de ceva timp?

–De șase ani, cred. Mai mult sau mai puțin. A mai turnat vin. I-am studiat dosarul după neobișnuita lui dispariție, ca să-mi reîmprospătez memoria. A fost o foarte bună achiziție pentru companie. Domnul DiCarlo a avansat foarte repede pe scară ierarhică. A dovedit inițiativă și ambiție. Amândouă merită recompensate. Provenea dintr-un mediu foarte modest, înțelegeți.

Ea a dat aprobator din cap, el a zâmbit și a continuat:

–Ca și mine. Dorința de a fi promovat – este ceva ce respect la un funcționar și mă străduiesc să recompensez. Ca membru de frunte al executivului de pe Coasta de Est, s-a dovedit a fi de încredere și foarte priceput. A zâmbit din nou. În afacerea mea, trebuie să fii priceput. Mă tem foarte tare de jocurile murdare. Așa că domnul DiCarlo a lucrat cum trebuie, fără să-și neglijeze vreodată responsabilitățile.

–Cred – cred că știu unde este.

–Adevărat? Ochii lui Finley străluceau.

–Cred că este în Philadephia. Ca să prindă curaj, Dora a mai luat o înghițitură, iar mâna i-a tremurat ușor. Cred că... mă urmărește.

–Draga mea. Finley s-a întins să-i ia mâna. Să te urmărească? Ce vrei să spui?

–Îmi pare rău. N-are nici un sens. Lasă-mă să încep cu începutul.

Și-a spus povestea bine, cu pauze pentru subliniere și cu o pauză semnificativă când a descris atacul.

–Și nu înțeleg, a încheiat cu ochii în lacrimi și lucitori. Nu înțeleg de ce.

–Draga mea, e un lucru îngrozitor. În timp ce mintea lui lucra cu febrilitate, Finley exprima o simpatie plină de uimire. „Se pare că DiCarlo a omis câteva amănunte esențiale", s-a gândit. N-a menționat în raport despre intenția de viol, nici despre atitudinea cavalerească a vecinului care venise s-o salveze. Asta explica rănile de pe fața lui la ultima vizită.

–Îmi spuneți deci, a continuat Finley pe un ton surprins, că omul care v-a spart magazinul și care v-a atacat era Anthony DiCarlo?

–I-am văzut fața. Ca și cum ar fi fost copleșită, Dora și-a acoperit-o pe a ei cu mâna. N-o s-o uit niciodată. Și l-am identificat la poliție. A omorât un ofițer de poliție, domnule Finley, și o femeie. Și din cauza lui o altă femeie, una dintre clientele mele, se zbate între viață și moarte. Gândul la doamna Lyle a grăbit apariția primei lacrimi, care i s-a scurs pe obraz. Îmi pare rău. Am fost atât de speriată. Mulțumesc, a șoptit când Finley, galant, i-a oferit o batistă. Nimic din toate astea nu are sens, înțelegeți? A furat doar câteva nimicuri fără nici o valoare. Un câine de porțelan, un bibelou pe care l-am cumpărat cu o zi înainte. Cred că trebuie să fi fost nebun, a murmurat.

–Sper că înțelegeți cât de greu îmi vine să pricep așa ceva. Domnul DiCarlo a lucrat pentru mine câțiva ani. Ideea că unul dintre funcționarii mei a atacat o femeie, a omorât un ofițer de poliție, domnișoară Conroy... Isadora. I-a luat mâna din nou, tandru, ca un tată care încearcă să aline un copil după un vis urât. Sunteți sigură că era Anthony DiCarlo?

–I-am văzut fața, a spus din nou. Poliția a spus că avea cazier. Nu ceva asemănător și nimic de mai mulți ani, dar...

–Știam că a avut niște neplăceri. Cu un oftat, Finley s-a lăsat pe spate. Cred că înțeleg nevoia de a ascunde greșelile trecutului. Dar n-aș fi crezut niciodată... Se pare că l-am apreciat greșit, din păcate. Ce pot face pentru dumneavoastră?

–Nu știu. Dora răsucea batista în mâini. Am sperat că aveți vreo idee în legătură cu ce trebuie făcut, când poliția o să cerceteze cazul. Dacă v-a contactat...

–Draga mea, te asigur, dacă mă contactează, o să fac tot posibilul să-l pun în legătură cu autoritățile. Presupun că familia știe câte ceva.

Și-a șters lacrimile și, mai calmă, i-a strâns mâna.

–Cred că poliția i-a interogat. De fapt, m-am gândit să mă duc s-o văd pe mama lui chiar eu, dar nu pot.

–O să dau câteva telefoane. O să fac tot posibilul ca să vă ajut.

–Mulțumesc. A lăsat să-i scape un oftat tremurat, urmat de un zâmbet ușor. Mă simt mai bine făcând ceva. Cel mai rău este să aștepți, să nu știi unde este și ce pune la cale. Mi-e frică să mă culc noaptea. Dacă se întoarce... A fost străbătută de un fior. Nu știu ce aș face.

–N-aveți nici un motiv să credeți că o să se întoarcă. Sunteți sigură că nu știți de ce a ales magazinul dumneavoastră?

–Absolut. De-asta este atât de îngrozitor. Să fii atacat așa, la întâmplare. Apoi, doamna Lyle. I-a împușcat

menajera și pe ea aproape că a omorât-o, pentru un amărât de bibelou. Ochii, încă umezi, erau încrezători. Un bărbat nu poate omorî pentru așa ceva, nu credeți?

–Nu știu. Finley a scos un oftat adânc. Poate, așa cum ați spus, și-a pierdut mințile. Dar am toată încrederea în autorități. Vă asigur că n-o să mai aveți bătăi de cap cu domnul DiCarlo.

–Sper din tot sufletul. Sunteți foarte amabil, domnule Finley.

–Edmund.

–Edmund. Ea a zâmbit din nou. Faptul că am vorbit despre asta m-a ajutat. Aș vrea să vă rog ca, în cazul în care aflați ceva, să mă sunați. Poliția nu e prea generoasă cu informațiile.

–Înțeleg. Și, desigur, o să țin legătura cu dumneavoastră. Avem angajată o echipă excelentă de detectivi. Am de gând să-i pun să se ocupe de asta. Dacă există vreo urmă a lui DiCarlo, sigur or s-o găsească.

–Da. Și-a închis ochii și s-a relaxat. Știam eu că am făcut bine venind aici. Mulțumesc. Când s-a ridicat, el i-a luat amândouă mâinile și le-a strâns între palmele sale. Mulțumesc că m-ați ascultat.

–Regret numai că n-am putut face mai mult. Aș aprecia ca pe o favoare dacă ați accepta să luați masa diseară cu mine.

–Masa? Mintea i s-a golit.

–Nu-mi place să vă știu singură și supărată. Mă simt responsabil. DiCarlo este, în fond, omul meu. Sau a fost, s-a corectat, cu un mic zâmbet.

–Foarte amabil din partea dumneavoastră.

–Atunci faceți-mi pe plac. Și, recunosc, poate fi foarte plăcut să petreci seara cu o tânără drăguță, care are aceleași preocupări ca și tine.

–Preocupările dumneavoastră?

–Pasiunea de colecționar. Finley a făcut un gest către vitrina cu obiecte de artă. Dacă vă aflați la conducerea

unui magazin de antichități, presupun că sunteți interesată de unele dintre comorile mele.

–Așa e. Cred că sunteți mult mai bine informat decât mine, dar am admirat deja câteva dintre piesele dumneavoastră. Capul de cal? A arătat către o statuetă din piatră. Dinastia Han?

–Exact. A zâmbit ca un profesor care își apreciază elevul premiant. Aveți ochi bun.

–Îmi plac lucrurile scumpe, a mărturisit.

–Ah, da. Înțeleg. A întins mâna și a atins cu vârful degetelor broșa de la reverul ei. Început de secol XIX.

I-a întors zâmbetul.

–Și dumneavoastră aveți ochi bun.

–Am o broșă pe care mi-ar plăcea s-o vedeți. Se gândea la safir și la plăcerea pe care ar fi simțit-o necăjind-o cu el. Am achiziționat-o de curând și știu că o s-o apreciați. Așa că rămâne stabilit. O să trimit o mașină să vă ia de la hotel. Să zicem 19.30.

–Eu...

–Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Casa mea e plină de servitori, așa că mereu e cineva în preajmă. Nu am prea des ocazia să-mi arăt comorile cuiva capabil să le recunoască valoarea reală. Mi-ar plăcea să vă aflu părerea în legătură cu colecția mea de cutiuțe pentru pomadă.

–Cutiuțe pentru pomadă? a spus Dora și a oftat. Dacă nu ar fi fost în misiune, ar fi acceptat imediat invitația. Cum aș putea rezista unei colecții de cutiuțe pentru pomadă? Le ador.

Dora s-a întors în camera de hotel amețită de succesul pe care îl repurtase. L-a găsit pe Jed măsurând camera cu pași mari, în aerul albastru de fum, în vreme ce la televizor rula un film plicticos de război.

–Ce dracu' ți-a trebuit atât de mult timp?

–N-am stat decât o oră. Și-a scos pantofii și s-a îndreptat spre el. Am fost strălucită.

I-a pus mâna pe frunte și a împins-o în scaun. A smuls telecomanda și a închis televizorul.

–Vorbește-mi despre Finley. Spune-mi totul, de la început.

–A mai rămas puțină cafea? A ridicat vasul și a adulmecat mirosul. Lasă-mă să savurez momentul, vrei? Și-a turnat cafea și a băut-o amară. Vreau puțină plăcintă cu brânză, s-a hotărât. Comandă plăcintă cu brânză, bine?

–N-o lungi, Conroy.

–Te pricepi să strici tot cheful omului. Bine. A luat ultima înghițitură, s-a așezat și i-a povestit.

–Chiar a fost drăguț, a conchis. Foarte înțelegător și de-a dreptul șocat de povestea mea. Eu, desigur, am jucat la perfecție rolul eroinei stresate, bântuite de temeri. Poliția pur și simplu n-a făcut destul ca să mă ajute, așa că el, foarte îndatoritor, și-a oferit serviciile. A spus chiar că va pune pe urmele lui DiCarlo o firmă privată.

–Și Winesap?

–Nu era acolo. Am întrebat de el la început, dar secretara mi-a spus că nu venise la birou.

–Dacă el a fost cel care a fixat întâlnirea pentru joi, nu putea risca să fie văzut.

–M-am gândit la asta. Așa că la plecare m-am oprit să vorbesc cu paznicul în holul de la intrare. I-am spus că am văzut numele lui Abel Winesap pe ușă. Și că tata a lucrat cu un Abel Winesap, cu ani în urmă, și că a pierdut legătura. Așa că l-am întrebat dacă tipul este înalt și solid, cu păr roșu. Mi-a răspuns că Winesap este scund și slab, gârbovit și chel.

–Bravo, Nancy.

–Mulțumesc, Ned. Crezi că Nancy și Ned făceau dragoste? Știi, pe bancheta din spate, după un caz elucidat.

–Așa îmi place să cred. Revin-o pe pământ, Conroy.

–Bine. Acum venea partea cea grea, s-a gândit Dora. Trebuia să fie foarte atentă. Biroul lui Finley este incredibil – oh, am uitat să menționez monitoarele. Avea

un perete întreg. Cam ciudat, știi? Toate aceste televizoare arătau rând pe rând diferite părți ale clădirii. Cred că erau camere de supraveghere peste tot. Dar nu asta mi s-a părut incredibil. Avea o lampă Gallé în birou, care m-a făcut să mă închin. Și un cal din dinastia Han. Abia dacă îți venea să-l atingi. Oricum, o să-i văd colecția personală la cină.

A prins-o de încheietură înainte să apuce să se retragă.

–Dă înapoi, Conroy, cu încetinitorul.

–O să iau masa cu el.

–Ce te face să crezi asta?

–Pentru că m-a invitat și am acceptat. Și înainte să începi să înșiri toate motivele pentru care nu pot s-o fac, îți spun că am de gând să trec la fapte. Stabilise asta, punct cu punct, în taxi, pe drumul de întoarcere. A fost amabil cu mine la birou – foarte atent și prevenitor. Crede că sunt singură în oraș și că sunt supărată. Știe că sunt pasionată de colecții și de antichități. Dacă îl refuzam, asta ar fi sunat foarte prost.

–În cazul în care este implicat, ultimul loc în care ar trebui să fii singură cu el este la el acasă.

–Dacă este implicat, a contrat ea, singurul loc unde n-o să se întâmple nimic o să fie acasă la el. Mai ales când i-am spus că mi-am sunat părinții să mă caute la reședința lui, unde urma să iau masa.

–Asta e o idee tâmpită.

–Nu este. O să-mi lase răgazul necesar să-l studiez mai bine. Mă place, a adăugat, și s-a îndreptat spre șifonier. A scos o rochiță neagră, pe care a asortat-o cu un bolerou cu dungi roșii și aurii. Atârnându-și-o în față, s-a întors spre oglindă. I-a displăcut ideea de a-mi petrece seara singură în LA, când eram supărată.

Jed s-a uitat printre gene la strălucirea paietelor.

–S-a dat la tine?

Dora a renunțat să mai deschidă nasturii de la jachetă.

–Ești gelos, Skimmerhorn? Încântată, a izbucnit în râs. Asta e ceva foarte drăguț.

–Nu sunt gelos. Nu fusese niciodată în viața lui gelos pe o femeie. Niciodată. Nu era să recunoască tocmai acum acest lucru. Ți-am pus o întrebare simplă, vreau un răspuns.

Și-a scos jacheta, lăsând la vedere dantela și mătasea bej a cămășuței.

–Ești pe cale să te pui din nou în situația penibilă de a mă face iar să-ți spun că te iubesc. Și noi nu vrem asta, nu-i așa?

Când i s-a strâns stomacul, a înjurat înfundat, apucând altă țigară.

–Poate m-am săturat să te privesc cum te gătești pentru alt bărbat.

–De-asta sunt aici, nu-i așa? Să-l întâlnesc, să-i câștig simpatia și încrederea și să aflu tot ce pot. Cu capul întors într-o parte, îl studia pe Jed. Te simți mai bine dacă îți spun că nu am nici o intenție să mă culc cu el?

–Da, ce să-ți spun, sunt mult mai liniștit! Nu-mi place să te duci acolo singură. Nu avem destule date despre el, și asta mă deranjează.

–O să avem mai multe când mă întorc, nu-i așa? S-a dus să-și pună jacheta în dulap. A traversat calm camera, dar el a prins-o cu mâinile de umeri.

–Nu sunt obișnuit să fiu eu cel care așteaptă.

Ea a așezat meticulos jacheta pe umeraș.

–Cred că pot să înțeleg asta.

–N-am mai fost îngrijorat pentru cineva până acum. Și lucrul acesta îmi displace.

–Înțeleg și asta. Și-a scos fusta și a pus-o pe alt umeraș. O să fie bine.

–Sigur că o să fie. Și-a lipit obrazul de brațul ei. Dora... Ce putea spune? s-a întrebat. O să-mi fie dor de tine diseară. Cred că m-am obișnuit să fii în preajma mea.

Emoționată, a zâmbit și a pus o mână peste a lui.

–Ești un plângăreț sentimental, Skimmerhorn. Numai inimioare și floricele.

–Asta vrei? A întors-o cu fața spre el. Asta este ceea ce cauți?

A zâmbit și l-a mângâiat pe obraz.

–Am primit o inimă și pot cumpăra flori oricând vreau. Ca să-l liniștească, și-a lipit buzele de-ale lui. De asemenea, mai am o oră până când trebuie să fiu gata De ce nu mă duci în pat?

I-ar fi plăcut, dar trebuia să-și reprime dorința.

–Avem de lucru, Conroy. Pune-ți halatul și haide să stabilim regulile pentru cina ta. Pufnind, a făcut un pas înapoi.

–Nu mai am pe mine decât o jartieră de dantelă, și tu îmi ceri să pun halatul pe mine?

–Așa este.

–Te-ai săturat de mine, a mormăit.

capitolul 26

Dora a păşit de pe bordură în limuzina Mercedes albă, fix la şapte şi jumătate. Pe banchetă era un singur fir de trandafir alb, la casetofon se auzea în surdină o sonată de Beethoven. O sticlă de şampanie era pusă la gheaţă, alături de un bol de cristal cu icre negre.

Mângâindu-şi obrazul cu petalele trandafirului, s-a uitat spre fereastra de unde ştia că o privea Jed.

„Cu atât mai rău", s-a gândit, în timp ce maşina demara uşor. Se pare că ea avea nevoie de inimioare şi de flori şi nu le primea de la bărbatul de care îi păsa.

Când s-a uitat în spate, a observat un bărbat în costum gri care s-a strecurat într-un sedan şi a ţâşnit în trafic în spatele lor. Dora a închis ochii, şi-a scos pantofii ca să-şi întindă comod picioarele pe carpeta de pluş şi să nu se mai gândească la Jed.

În următoarele câteva ore era singură.

S-a delectat cu şampania şi cu icrele negre, bucurându-se de călătoria spre coline. Deşi în alte situaţii ar fi legat o conversaţie cu şoferul, s-a cufundat în tăcere şi s-a pregătit pentru actul doi.

După impresia pe care i-o lăsase biroul, se aştepta ca locuinţa lui Finley să fie peste măsură de elegantă. Şi nu a fost dezamăgită. În timp ce maşina înainta, observa clădirile care defilau printre copaci. Au impresionat-o profund piatra, cărămida şi sticla care străluceau în ultimele raze de soare.

Un peisaj încântător.

A luat trandafirul cu ea.

A avut timp doar o clipă ca să admire ciocănelul în formă de delfin de pe ușă, înainte ca aceasta să fie deschisă de o servitoare în uniformă.

–Domnișoară Conroy, domnul Finley vă roagă să așteptați în salon.

Dora n-a încercat să ascundă faptul că rămăsese cu gura căscată de admirație văzând splendoarea holului de la intrare. A acceptat un pahar de vin de la servitoare și a fost mulțumită să rămână singură ca să admire toate minunile.

Se simțea ca și cum ar fi intrat într-un muzeu particular, unul aranjat numai pentru ea. Tot ce vedea era spectaculos și fiecare obiect o uimea prin frumusețea sa. Atâta splendoare nu putea să nu te sufoce.

S-a văzut reflectată într-o oglindă George al III-lea, mângâind brațele delicate de mahon ale scaunului din aceeași perioadă, împodobit cu un *kakiemon* japonez.

Când a intrat Finley, ea admira colecția de obiecte cu temă erotică.

–Văd că vă plac jucăriile mele.

–Oh, da! Admirația care îi strălucea în priviri a cedat locul curiozității. Mă simt ca Alice; am nimerit în cel mai frumos colț al Țării Minunilor.

El a râs și și-a turnat un pahar de vin.

–Eram sigur că o să-mi facă plăcere să împart toate astea cu dumneavoastră. Mă tem că petrec prea multă vreme singur cu ele.

–Mi-ați agrementat călătoria, domnule Finley.

–Atunci sunt încântat. S-a deplasat și a pus o mână delicată pe spatele ei. A fost o mișcare sugestivă. Nu și-a putut explica de ce i s-a făcut pielea ca de găină la atingerea lui prietenoasă. Ați admirat obiectele erotice. A deschis vitrina cu rarități și a ales una dintre piesele cele mai senzuale, de care se rezema o sirenă. Nu oricine poate aprecia umorul și sexualitatea, precum și valoarea artistică a acestor piese.

Chicotind, a luat figurina cu bărbatul și femeia în palmă.

–Dar par atât de fericiți împreună, surprinși în acel moment al anticipării. E greu să-ți imaginezi un samurai stoic cu așa ceva bălăbănindu-i-se sub obi. Finley a zâmbit ușor. Este exact așa cum îmi imaginez că trebuie să fie. Pregătit de luptă și în pat, și pe câmpul de bătălie. Poate e unul din familia Tokugawa. Îmi place să știu istoricul fiecăreia dintre piesele mele. A pus la loc figurina. Vreți să facem un tur înainte de cină?

–Da, cu plăcere. Și-a strecurat o mână sub brațul lui. Era foarte bine informat, erudit și amuzant, s-a gândit Dora. Nu-și putea explica de ce se simțise atât de inconfortabil cu o oră înainte.

Se bucura de achizițiile lui, Dora îl înțelegea. Era impecabil de corect în comportamentul față de ea, deși avea senzația că era violată subtil. A făcut un mare efort de voință pentru a-și juca rolul stabilit, în timp ce treceau din cameră în cameră. În final, a început să înțeleagă cum cineva putea să aibă prea mult și din frumusețe, și din valoare.

–Asta este broșa despre care v-am vorbit mai devreme. Surescitat la gândul că îi arătase toate obiectele lui de contrabandă, Finley i-a oferit broșa cu safir. Piatra este, evident, magnifică, dar și bijutierul și, mai ales, povestea, o poveste de amor.

–E minunată. Atât ochiul albastru clipind spre ea din patul de filigran fin de aur, cât și diamantele strălucitoare erau deopotrivă magnifice și tragice. Tragic, și-a dat seama, pentru că erau închise pentru totdeauna în spatele sticlei, fără să împodobească vreodată mătasea rochiei unei femei. Poate asta era diferența între ei. Ea făcea să circule comorile, dându-le o nouă viață. Finley le încuia departe de lume.

–Se spune că a aparținut unei regine, a zis Finley, urmărindu-i fața în așteptarea unui semn de recunoaștere.

Maria, regina Scoției. Adesea mă întreb dacă o purta când a fost arestată pentru trădare.

–Mai degrabă aș înclina să cred că o purta când mergea la vânătoare.

–Și asta. A ales un etui. A aparținut unei alte regine cu o soartă tristă. Napoleon i l-a dat lui Josephine. Înainte să divorțeze de ea, pentru că era stearpă.

–Comorile tale au povești triste, Edmund.

–Picanteria le mărește valoarea în ochii mei. Podoabele unor regi și ale unor bogătași fac acum parte din colecția unui om din popor. Mergem să mâncăm?

Aveau supă de homar și rață à la Pekin, care se topea în gură. Masa a fost servită în veselă de Limoges și cu tacâmuri din argint georgian. Șampania Dom Perignon era turnată în pahare vechi Waterford, care sclipeau ca niște lacrimi de cristal.

–Vorbește-mi despre magazinul tău, a invitat-o Finley. Trebuie să fie plăcut să vinzi și să cumperi în fiecare zi, să mânuiești lucruri frumoase din când în când.

–Îmi place să fac asta. Dora se străduia să se relaxeze și să se bucure de bucatele alese. Mă tem că tot ce am eu este foarte departe de colecțiile tale. Am adunat un amestec de obiecte antice și de lucruri din case particulare, alături de... fleacuri – a auzit vocea șuierătoare și reconfortantă a lui Jed – obiecte noi, a spus ea pe un ton ușor afectat. Îmi plac lucrurile aiurite la fel de mult ca și cele frumoase.

–Și, ca și mine, îți place să deții controlul. Este ceva înnăscut să transformi propria afacere în ceva care îți place. Nu oricine are ocazia sau curajul să facă din asta un succes. Cred, Isadora, că ai o mare doză de curaj.

I s-a strâns stomacul, dar s-a străduit să înghită o bucățică de carne de rață.

–Familia mea mă consideră încăpățânată. Nu-mi place s-o recunosc, dar mă sperii foarte ușor.

–Te subestimezi. La urma urmei, ai venit aici, la mine. A zâmbit privind-o peste marginea paharului cu ochii

tăioși ca un jad șlefuit. Așa cum știi, DiCarlo putea acționa din ordinul meu. Doar el este – a fost – angajatul meu.

Când s-a albit la față și a pus furculița jos, el a râs, bătând-o pe mână.

– Acum te-am speriat. Îmi cer scuze. Pur și simplu, am vrut să ilustrez punctul meu de vedere. Ce ar fi însemnat pentru mine faptul că DiCarlo a intrat prin efracție în magazinul tău și a furat câteva fleacuri, când le-aș fi putut achiziționa singur atât de ușor?

– Mă îndoiesc că aș fi avut prea multe obiecte care să vă intereseze.

– Oh, nu sunt de acord. A zâmbit și a cerut desertul. Cred că aș fi găsit multe care să-mi stârnească interesul. Spune-mi, ți-a căzut vreodată în mână vreun Grueby?

– Am avut odată statueta unui băiat – mă tem, cam prost cioplită. În timp ce era servit sufleul de ciocolată albă, își tot închidea și deschidea pumnii în poală. Am observat vaza din bibliotecă. E minunată.

S-a relaxat în timpul discuției despre ceramică și și-a închipuit că încerca s-o ademenească.

Mai târziu, au luat cafeaua și coniacul înainte de a se instala în fața focului, în salon. Conversația era din nou plăcută, ca între vechi prieteni. Tot timpul, nervii Dorei erau întinși la maximum.

– Îmi pare rău că nu poți să-ți prelungești vizita. Finley trecea o mică figurină de porțelan dintr-o mână în alta.

– Conducerea unei afaceri nu-ți asigură un program flexibil, așa cum crede lumea. Sunt sigură că înțelegi.

– Da, bineînțeles. Sunt situații în care mă simt ca un prizonier al propriului meu succes. Și tu? A trecut un deget peste sânul alunecos al nudului. Te simți încătușată?

– Nu. Dar avea senzația că zidurile încăperii se strângeau în jurul ei. Trebuie să ai multe contacte. A cercetat din nou camera. Nu putea să nu observe cum mângâia nudul. Trebuie să călătorești mult ca să achiziționezi, nu-i așa?

–Nu atât de mult cât aș dori. Cu timpul am lăsat altora plăcerea asta. Dar călătoresc uneori în Orient sau în Europa. Merg chiar pe Coasta de Est din când în când.

–Sper să mă lași să-ți întorc ospitalitatea, dacă ajungi vreodată în Philadelphia.

–Nici nu mă gândesc să fac un drum fără să te vizitez.

–Atunci nu-mi rămâne decât să sper că vei ajunge cât mai curând în Est. A fost o masă minunată, Edmund. O seară încântătoare. S-a ridicat să joace scena finală. Scena musafirului mulțumit, care se desparte cu greu de gazda sa.

–Crede-mă, a fost plăcerea mea. S-a ridicat, i-a luat mâna și i-a sărutat galant încheietura. Aș fi fericit dacă ai accepta ca mașina mea să te ducă mâine la aeroport.

–E un gest foarte drăguț. S-a simțit rușinată de graba cu care și-a frecat mâna de jachetă, ca s-o șteargă. Dar deja am aranjat cu transportul. Te rog, sună-mă dacă... dacă apar ceva noutăți despre DiCarlo.

–Așa o să fac, dar am sentimentul că asta se va rezolva foarte curând.

Când s-a întors la hotelul Beverly Hills, Dora a așteptat până când limuzina albă a plecat, apoi a rămas pe trotuar respirând încet și așteptând să se calmeze. Nu voia să dea ochii cu Jed înainte de a se putea controla.

I se părea stupid să fie tulburată. Deși știa că o să-i spună cât de tare o afectase întrevederea, voia să fie liniștită când o făcea.

A văzut apoi sedanul închis la culoare traversând strada. Și bărbatul în costum gri.

Într-un acces de panică, a luat-o la goană spre holul hotelului.

„Alungă fantomele, Conroy", și-a spus, în timp ce inima îi bătea nebunește. Cu bărbia ridicată, a apăsat pe butonul de la lift. N-a fost decât un val care a trecut. A avut nevoie de un mare efort de voință ca să se convingă

de asta. Era foarte obosită și foarte stresată. După ce o să-i povestească totul lui Jed, o să doarmă bine noaptea și o să treacă totul.

Când a ajuns la etajul ei și a băgat cheia în broască, aproape își revenise. A fost chiar capabilă să zâmbească, atunci când a pășit înăuntru și l-a văzut pe Jed încruntat lângă fereastră.

– Ah, mă așteptai.

– Întotdeauna te-ai ținut de șotii, Conroy. Ar fi cazul să... A izbucnit înainte să se întoarcă și s-o privească. Părea extenuat.

– Ce este? Cu nervii întinși la maximum, a făcut un pas înapoi.

– Nimic. Mă întrebam doar. Stai jos.

– Mai întâi, să-mi scot hainele astea. S-a întins să ia un umeraș din dulap.

– Lasă-mă să te ajut. I-a tras apoi fermoarul. A profitat și i-a masat ușor umerii care erau extraordinar de încordați. Vrei o cămașă de noapte sau altceva?

– Orice. S-a așezat obosită pe marginea patului, ca să-și scoată ciorapii. Ai mâncat ceva la cină?

– Sunt băiat mare, Conroy. I-a deschis copcile de la sutien, l-a pus alături, apoi i-a tras pe ea cămașa de noapte.

– Am mâncat rață.

– Nici nu se compară cu hamburgerii mei.

– A fost excelentă. Casa – realmente trebuie s-o vezi. Simt nevoia să mă spăl pe față. Trebuie s-o vezi dacă faci vreun raport financiar despre E.F. Incorporated. În baie a dat drumul la apa rece, umplându-și amândouă mâinile ca să-și spele fața. Valetul a servit cafeaua în porțelanuri de Meissen de vreo zece, douăsprezece mii. S-a spălat cu mai multă apă. Și un prespapier din bibliotecă era un Almeric Walter. Cu câțiva ani în urmă, am văzut unul cu vreo cincisprezece mii. Plus acele...

– Nu vreau un inventar.

–Scuze. După ce a luat un tub din dulăpiorul de la baie, a început să-și curețe fardul. N-am mai văzut niciodată o colecție asemănătoare, zău. E mai mult decât un mic imperiu personal. S-a uns bine cu cremă. Și era ceva ciudat în felul în care mă îmboldea.

–În ce fel?

–Ca și cum aștepta de la mine să fac ceva, să spun ceva. A clătinat din cap. Nu știu. Nu pot să explic exact, dar atmosfera era diferită față de cea de la birou. Ochii ei i-au atras atenția. Acum că nu mai avea fard, se observa o umbră de oboseală sub ei și fragilitatea pielii. M-a speriat, Jed. A fost un gentleman perfect, o gazdă perfectă. Dar când am rămas singură cu el m-am îngrozit.

–Povestește-mi. I-a netezit părul. Nu prea are sens ce spui.

Ușurată, a dat din cap și s-a îndreptat spre scaunul de lângă pat.

–M-a plimbat prin toată casa. Și, așa cum am spus, era ceva în felul în care îmi arăta piesele. Mai ales o parte dintre ele. L-am simțit cum mă supraveghea când mă uitam la ele, iar asta era... era ca și cum urmărești pe cineva care se masturbează. Mi-am spus că îmi imaginez asta pentru că se străduia să fie fermecător. Am cinat într-o cameră elegantă, cu veselă elegantă. Și am discutat despre artă și muzică. Nu m-a atins niciodată altfel decât foarte civilizat, dar... A râs ușor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai spune că nu sunt decât o femeie cu multă imaginație, dar așa am simțit. Da, m-am simțit ca și cum mă privea goală. Am mâncat un sufleu delicat cu argintărie georgiană și am simțit că poate privi chiar pe sub hainele mele. Nu am nici o explicație pentru asta, doar o senzație de dezgust.

–Poate că se gândea la tine în ipostaza asta. Bărbații o fac, chiar și cei mai eleganți.

–Nu, nu era ceva în genul ăsta – nu chiar sexual. Mă simțeam lipsită de apărare.

–Erai singură.

–Nu complet – sau nu mereu. Era o armată de servitori. Mi-era pur și simplu teamă să nu-mi facă ceva rău. Mă temeam că asta vrea. Și a mai fost și chestia aia din baie.

–Te-a dus în baie?

–Nu. Eu m-am dus să mă pudrez după masă. Mi-am împrospătat machiajul și m-am simțit ca și cum ar fi fost chiar acolo, lângă mine, privind peste umărul meu. A respirat adânc, mulțumită că Jed n-a ridiculizat-o. Sincer, n-am crezut că este amestecat în vreun fel în afacerea asta după ce am fost după-amiază la birou. Dar acum nu știu ce să mai cred. Știu doar că nu m-aș mai întoarce în casa aia nici dacă mi-ar oferi colecția lui de cutiuțe pentru pomezi. Care, trebuie să recunosc, erau minunate.

–Nici n-o să te mai duci. O să vedem dacă fiscul vrea să-și bage degetele în plăcinta lui Finley.

–Bine. I se zbătea ochiul stâng. Vezi ce poți să afli despre o broșă cu safir – probabil din secolul al XVI-lea. Piatra părea să aibă vreo opt carate, montată orizontal în filigran de aur cu câteva diamante mici tăiate rotund. Mi-a spus o întreagă istorie când mi-a arătat-o.

–Grozav. Ai făcut foarte bine.

–Da. I-a adresat un zâmbet adormit. Primesc steaua de aur pentru detectivi?

–Ăsta e un scut de aur, Nancy. Am decis însă să te retragi.

–Bine.

–Vrei ceva contra durerilor de cap?

A încetat să-și frece tâmpla.

–Morfină, dar n-am luat-o cu mine. Trebuie să am ceva mai puțin eficace în poșetă.

–Ți-l aduc. Întinde-te.

–Era cât pe-aci să uit. Am văzut un tip într-un sedan închis la culoare. Doamne, asta sună ca într-un film cu Charlie Chan. Oricum, l-am văzut cum s-a luat după limuzină când am plecat. Apoi a apărut la câteva minute

după ce am venit la hotel. Nu știu de ce Finley a vrut să mă urmărească și spre și de la casa lui.

–N-a făcut-o el. Eu am făcut-o. Unde dracu' ții pastilele? Am căutat în toate sticluțele.

–Pastilele nu sunt în sticluțe, ci în cutie. Una mică, cu violete de email. Cum adică m-ai urmărit?

–Am fost pe urmele tale toată ziua. Am tocmit pe cineva de la fața locului.

Când s-a întors cu pastilele, a zâmbit.

–Aproape la fel de bun ca niște flori, a murmurat. Ai angajat un bodyguard pentru mine.

–L-am angajat pentru mine, a precizat el.

După ce și-a pus capul pe pernă cu brațele încrucișate, a închis ochii. El a început s-o frece pe gât și pe umeri.

–Relaxează-te, Conroy, n-o să scapi de durerea de cap dacă nu te calmezi.

Dar degetele lui deja făceau minuni.

–Jed? Avea o voce slabă, abia auzită.

–Da.

–Oglinzile. Avea duzini. Nu puteai să pătrunzi într-o cameră fără să te vezi intrând și ieșind.

–Deci este înfumurat.

–Am o oglindă înaltă și cred că aș putea să i-o vând.

–Gura, Conroy. S-a terminat programul.

–Bine, dar nu cred că îi place doar să se privească. Mai degrabă îi place să privească.

–Este un înfumurat pervers. Își plimba mâinile în sus și în jos de-a lungul coloanei.

–Știam. Asta nu face din el un contrabandist. Speram...

–Ce sperai?

Dar orice ar fi sperat, a rămas nerostit. A adormit.

Încet, a dat deoparte cuvertura și, ridicând-o, a culcat-o între cearșafuri. Nici n-a mișcat. A privit-o o clipă, înainte să stingă lumina, și s-a culcat alături de ea. După un timp, a tras-o mai aproape și a luat-o în brațe.

Pentru că avea brațele în jurul ei, la prima mișcare l-a trezit. Instinctiv, a strâns-o mai tare și a zgâlțâit-o.

– Hei, hei, Dora, haide! Revino-ți! A auzit-o încercând să respire, tremurând din tot corpul. Un coșmar, nu? a murmurat.

A răspuns, lipindu-și fața de pieptul lui.

– Poți să aprinzi lumina? Vreau lumină.

– Sigur. Ținând-o strâns cu un braț, s-a întins să apese întrerupătorul. Lumina a izbucnit, alungând întunericul. Mai bine?

– Da. Dar a continuat să tremure.

– Vrei puțină apă?

– Nu. Din cauza panicii, cuvintele îi tremurau pe buze. Stai lângă mine, bine?

– Bine.

– Și nu pleca.

– Nu plec.

Și pentru că nu a plecat, a început să se liniștească.

– Este primul coșmar pe care l-am avut de când am citit *The Shining* de Stephen King.

– Înfiorătoare carte. A sărutat-o ușor pe păr. Filmul era și mai rău.

– Da. A râs chinuit, dar a râs. Nu pricep de ce mergi la asemenea filme de groază, Skimmerhorn.

– Eliberează tensiunea. Nu te mai temi de problemele cotidiene, dacă citești despre vampiri și morți care merg.

– Am urmărit întotdeauna cu interes morții care merg. Pentru că nu i-a pus nici o întrebare, s-a simțit în stare să-i povestească singură. Eram în casa aceea, casa lui Finley, cu toate camerele, oglinzile și lucrurile acelea frumoase. Ai citit vreodată *Something Wickel?*

– Bradbury. Sigur.

– În parcul de distracții erau acele case ale oglinzilor? Îți amintești, dacă luai un bilet îți promiteau că găsești înăuntru tot ce-ți doreai. Dar era un truc. Și în cazul meu a fost la fel. Am vrut să văd lucruri frumoase.

Apoi nu am putut să mai ies. DiCarlo era acolo, la fel și Finley. De câte ori mă întorceam, unul dintre ei era acolo, reflectat de oglindă. Am început să alerg printre pereții de sticlă. Cuibărindu-se la pieptul lui Jed, l-a strâns mai tare în brațe. M-am simțit ca o cretină.

–N-ai fost. Am avut și eu minunile mele.

–Adevărat? Intrigată, și-a ridicat capul și i-a studiat fața.

–Când eram recrut, reacționam la împușcături. Am fost destul de norocos să asist prima oară la o scenă de crimă-sinucidere. N-a mai adăugat că ceea ce rămâne din capul unui om după ce explodează împușcătura nu e o priveliște prea frumoasă. Am retrăit scena în miezul nopții, săptămâni în șir. Și după moartea lui Elaine... A ezitat, apoi a continuat: Am retrăit scena. Alergam pe peluză printre trandafiri. Privind-o cum își întorcea capul și mă privea. Zgomotul exploziei când a răsucit cheia. Vampirii mă urmăreau toată ziua.

–Da. Și pe mine la fel. Au rămas tăcuți pentru un timp. Jed?

–Mmm?

–Nu vrei să vezi dacă nu e un film de groază la televizor?

–Conroy, e aproape șase dimineața.

–E prea întuneric ca să fie șase.

–Sunt trase draperiile!

–Oh.

–Îți spun eu cum facem. S-a îndreptat, răsucindu-se spre ea și i-a apucat bărbia cu dinții. De ce nu ți-aș arăta ceva cu adevărat înspăimântător?

A chicotit și i-a înlănțuit gâtul cu brațele, chiar în clipa în care a sunat telefonul. Fără să vrea, a scos un țipăt.

–Ține-ți gândul, a mumurat el și a ridicat receptorul. Skimmerhorn.

–Jed, iartă-mă că te trezesc. Brent era foarte agitat. Am primit ceva ce trebuie să verifici.

–Da? Automat, Jed s-a răsucit și a luat creionul de pe noptieră.

–Tocmai am primit un fax de la șeriful departamentului de-acolo. Niște excursioniști au dat peste un cadavru cu câteva zile în urmă, într-o vâlcea dintre coline. Putem renunța la căutarea lui DiCarlo. E mort de-a binelea.

–De când?

–Le-a fost greu să stabilească asta, din cauza locului unde a fost găsit și a animalelor sălbatice. Cândva în preajma Anului Nou. Cum tot ești acolo, mi-am imaginat că vrei să vorbești cu medicul legist și cu ofițerii de investigații.

–Dă-mi numele. Jed a notat informațiile.

–O să le trimit un fax imediat ce închid telefonul, a continuat Brent. Spune-le că investigai ceva pe-acolo. Or să te ajute.

–Mulțumesc. Ținem legătura.

Dora s-a ridicat în pat cu bărbia proptită de genunchi, studiindu-l pe Jed în timp ce închidea telefonul.

–Ai o față perfectă de polițai. E interesant să fii martor la o asemenea metamorfoză.

–De ce nu comanzi ceva pentru micul dejun? Se dăduse deja jos din pat și se îndrepta spre duș. O să plecăm cu ultima cursă.

–Bine. A auzit cum a dat drumul la apă. A intrat în baie și a tras perdeaua de la duș. Nu e suficient să dai ordine, căpitane. Unii recruți au nevoie de informații minime.

–Am ceva de verificat. A luat săpunul. Înăuntru sau afară, Conroy, se udă podeaua.

–Ce ai de verificat?

S-a decis să rezolve singur problema, ridicând-o și scoțându-i cămașa de noapte. N-a obiectat când a pus-o

în cadă alături de el. Fără să spună nimic, a potrivit apa caldă ca să n-o opărească.

Ea și-a scos părul ud din ochi.

–Ce ai de verificat? a repetat.

–DiCarlo, a spus pe un ton sec. L-au găsit.

capitolul 27

Șeriful Curtis Dearborne avea o neîncredere înnăscută în străini. Cum orice membru al LAPD era pentru el un străin, un polițist de pe Coasta de Est reprezenta o entitate care trebuia privită cu foarte mare atenție.

Era cât un munte, un bărbat musculos, cu o uniformă foarte îngrijită și cu cizmele lustruite. Dincolo de aparențele de militar dichisit răzbătea farmecul unui băiat de la țară, inteligent și eficient.

Când Jed și Dora au intrat, s-a ridicat de pe scaunul de după birou. Fața pătrățoasă de bărbat prezentabil era serioasă și strângerea de mână, fermă.

–Căpitan Skimmerhorn. V-ați descurcat foarte bine când ne-ați ajutat să-l identificăm pe John Doe.

Jed l-a cucerit instantaneu. Dearborne se pregătea să-și apere autoritatea teritorială. Prin atitudinea sa, Jed nu a făcut altceva decât să i-o consolideze.

–Apreciez că ați transmis informația, domnule șerif. Sunt sigur că locotenentul Chapman o să țină seama de implicarea dumneavoastră în afacere când o să ne întoarcem acasă. Faptul că v-ați mișcat atât de repede o să fie o consolare pentru văduva ofițerului Trainor.

Era exact butonul care trebuia apăsat. Privirea lui Dearborne era glacială, buzele strânse.

–Locotenentul mi-a spus că stârvul aparținea unui ucigaș de polițiști. Regret doar că nu s-a bucurat de-o atenție mai mare din partea coioților. Luați loc, căpitane, domnișoară Conroy.

–Mulțumesc. Stăpânindu-și nerăbdarea, Jed s-a așezat. Dacă l-ar fi bruscat pe Dearborne, risca să piardă timp prețios. Mi s-a spus că trupul n-a fost încă identificat.

–Nu cunoaștem motivul. Scaunul lui Dearborne a scârțâit când s-a așezat. Dar am exclus total jaful. Portofelul a dispărut, dar tipul avea un diamant pe degetul mic și un lanț de aur la gât. Dearborne a zâmbit disprețuitor, destul cât să-i sugereze lui Jed că tipul era suspectat de homosexualitate. Corpul nu era într-o stare prea bună, dar n-am avut nevoie să-mi spună medicul legist cum l-a găsit. A fost împușcat în stomac. Nu era prea mult sânge la fața locului. Asta confirmă presupunerea că trupul a fost mutat din loc ulterior. Probabil, a zăcut mult în starea asta. Vă rog să mă scuzați, domnișoară, a spus adresându-se Dorei. Legistul a confirmat faptul.

–Aș vrea să mă uit pe raportul legistului, dacă se poate, a început Jed. Și pe toate probele pe care le-ați adunat. Cu cât mă întorc cu mai multe date, cu atât mai bine.

Dearborne a bătut cu degetele în birou, în timp ce se gândea. Coasta de Est nu era prea agresivă, s-a decis el.

–Cred că putem să vă primim acolo. Avem obiectele și ce a mai rămas din haine jos. O să pun hârtiile la punct după ce terminați. Dacă vreți să aruncați o privire asupra cadavrului, pot să trimit după legist.

–Sunteți foarte amabil. Vreți să așteptați aici, domnișoară Conroy? a întrebat-o în timp ce se ridica.

–E foarte bine.

Dearborne admira femeia care își cunoștea locul.

–Instalați-vă cât mai comod.

–Mulțumesc, domnule șerif. Nu vreau să vă stau în cale. Din vocea ei răzbătea sarcasmul, dar Dearborne nu era omul subtilităților. Pot să-mi folosesc cardul și să dau un telefon?

–Desigur. Dearborne a arătat spre telefonul de pe biroul lui. Folosiți linia unu.

–Mulțumesc. Nu era cazul să-l incomodeze pe Jed. În orice caz, în timp ce el își făcea treaba de polițist, ea o să-și anunțe familia că mai întârzia câteva ore. După ce Jed și Dearborne au ieșit, s-a așezat la biroul acestuia.

Și a zâmbit. Se întreba dacă Jed își dăduse seama că Dearborne i-a zis „căpitane", fără ca el să protesteze.

„O să-și ia insigna înapoi la primăvară", a prezis și s-a întrebat ce ar mai vrea Jed ca să fie complet fericit.

–Bună ziua, ați sunat la Magazinul Dora.

–Ai o voce grozavă, iubito. Ce părere ai despre sexul la telefon?

Lea a răspuns chicotind:

–Oricând. Hei, unde ești? La trei mii de kilometri distanță?

–Nu. Dora și-a dat părul pe spate și i-a zâmbit ofițerului care a pus o cană de cafea pe teancul de dosare. Mulțumesc, sergent, a spus greșind intenționat gradul.

–Oh, sunt doar adjunct, doamnă. Dar s-a îmbujorat și a zâmbit. Cu multă plăcere.

–Sergent? a întrebat Lea. Ce, ești la închisoare sau unde? Ești în lanțuri?

–Încă nu. A luat cana, bătând cu degetul în dosarul pe care adjunctul îl lăsase pe birou. Tocmai ne ocupăm de o mică afacere pe care Jed o are de rezolvat aici. Nu trebuia să pomenească de tipul mort și de împușcături, s-a gândit. Deci vom lua un avion mai târziu. Totul e în regulă?

–Da. Am vândut masa Sherbourne azi-dimineață.

–Oh! Ca întotdeauna când era vorba de o piesă care îi plăcea, Dora încerca un sentiment dublu, de plăcere și de regret.

–N-a existat nici o tocmeală. Mândria răzbătea din vocea ei. Oh, cum ți-a mers la întâlnire?

–Ce întâlnire?

–Cu tipul de la Import-Export.

–Oh! Eschivându-se, Dora mângâia dosarul. A mers. În cele din urmă, nu cred că mai facem afacerea. Nu face parte din categoria mea.

–Bine, dar sper că nu consideri inutilă călătoria. Ai văzut vreun star de cinema?

–Nici unul, îmi pare rău.

–Ei bine. Îl ai pe Jed ca să te ajute să admiri soarele din LA.

–Asta așa este. N-a mai adăugat că petrecuse cu Jed mai mult timp în avion decât la sol.

–Sună-mă când ajungi, ca să știu că ești sănătoasă.

–Bine, mami. Nu cred că o să ajungem înainte de zece, ora ta, așa că nu te neliniști decât după unsprezece.

–O să încerc să mă stăpânesc. O, vreau să te avertizez, mama a pus la cale o sindrofie neprotocolară – așa, ca să afle mai multe despre viața personală a lui Jed. M-am gândit că e bine să știi.

–Mulțumesc mult. Oftând, Dora a deschis dosarul. O să încerc să-l pregătesc pe Jed pentru... Și-a simțit gura uscată când s-a uitat în jos, spre fotografie. Vocea surorii ei părea să vină de departe.

–Dora? Dory? Mai ești acolo? S-a întrerupt?

–Nu. Cu un efort uriaș, Dora a deschis gura. Chiar și când și-a ridicat ochii ca să privească spre perete, imaginea din fotografie îi apăru înaintea ochilor. Îmi pare rău. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

–Bine. Ne vedem mâine. Călătorie plăcută!

–Mulțumesc. Pa. Foarte încet, Dora a pus jos telefonul. Cu mâinile reci ca gheața și-a șters transpirația. A privit în jos cu respirația tăiată.

Era DiCarlo. Rămăsese destul din fața lui ca ea să fie sigură că el era. Mai știa cu certitudine și că nu murise de moarte bună. Cu vârful degetelor, a dat prima fotografie deoparte și a luat-o pe a doua. Înțelegea acum exact de ce moarte crudă poate avea parte trupul uman. Nici una dintre fanteziile horror de la Hollywood n-o pregătiseră pentru o realitate atât de înspăimântătoare. Putea vedea locul unde glonțul sfâșiase carnea, din care se înfruptaseră animalele. Soarele deșertului fusese la fel de nemilos, ca și glonțul și animalele care se hrăniseră cu stârvul. Nu s-a putut împiedica să privească nici când imaginea tulbure,

cenușie, a trupului umflat părea că începea să plutească deasupra fotografiei spre ochii ei îngroziți.

Când a văzut-o cu fața albă în dreptul dosarului deschis, Jed nu s-a putut stăpâni să nu înjure. Chiar când s-a apropiat de ea a văzut cum își dădea ochii peste cap. Din două mișcări scurte, i-a tras scaunul de sub birou și i-a împins capul între genunchi.

–Respiră adânc. Avea vocea răstită, dar a mângâiat-o încet pe ceafă, în timp ce s-a întins și a închis dosarul.

–Vorbeam cu Lea. Dora înghițea anevoie. Bila îi umplea gâtlejul. Tocmai vorbeam cu Lea.

–Ține-ți capul în jos, i-a poruncit. Și respiră.

–Dă-i să bea asta. Dearborne i-a întins lui Jed un pahar de apă. În glasul lui se simțea simpatia. Și-a reamintit de prima victimă a unei crime din viața lui. Mulți polițiști buni o pățesc. E un pat în camera din spate, dacă vrea să se întindă.

–O să-i treacă. Jed a luat apa. Vrei să ne lași un minut, șerifule?

–Sigur. Stați liniștiți, a adăugat Dearborne, înainte de a închide ușa în spatele său.

–Vreau să te ridici foarte încet, i-a spus Dorei. Dacă simți din nou că leșini, lasă capul în jos.

–Mi-e bine. Dar tremurul era mai rău decât greața și mult mai greu de controlat. Și-a lăsat capul pe spătarul scaunului și a închis ochii. Cred că l-am speriat zdravăn pe șerif. I-a dus paharul la gură, obligând-o să bea.

–Vreau să-ți revii, înainte să țip la tine.

–Poți să mai aștepți puțin. A deschis ochii și a sorbit apa. Da, și-a dat seama, era furios. Foarte furios. Dar nu asta o preocupa acum. Cum poți să faci față când vezi așa ceva? a spus ea încet.

El și-a înmuiat degetele în apa rece și a stropit-o pe ceafă.

–Vrei să te întinzi?

–Nu, nu vreau să-mă întind. Și-a dezlipit privirea de pe chipul lui. Și dacă ai de gând să țipi, dă-i drumu'. Dar înainte, trebuie să știi că n-am făcut pe detectivul. Crede-mă, n-am vrut să văd asta.

–Acum trebuie să te străduiești să uiți.

–Asta faci tu? Îndosariezi un astfel de lucru și apoi îl uiți?

–Aici nu vorbim despre mine. N-ai de ce să te implici în asta, Dora.

–N-am de ce să mă implic? Și-a mușcat buzele uscate și a dus cana la gură. Bărbatul acela a încercat să mă violeze. Cu siguranță, putea să mă omoare. Asta mă face să fiu al naibii de implicată. Cu toate acestea, nimic nu poate justifica ce am văzut în pozele alea. Eu nu pot să rămân indiferentă. Aș vrea să știu dacă tu poți.

–Nu mă justific, Dora. Mă întrebi dacă pot să trăiesc cu asta. Ei bine, răspunsul este afirmativ. Pot să mă duc la medicul legist chiar acum și să privesc în față lucrurile reale.

Ea a dat din cap, apoi s-a îndreptat cu pași șovăielnici spre ușă.

–O să aștept în mașină.

Înainte de a deschide dosarul, Jed a așteptat ca ea să plece. A înjurat, gândindu-se la ceea ce văzuse Dora.

–E bine?

–O să-și revină. A ridicat dosarul. Aș vrea să discut cu medicul legist.

–Presupun că vrei să vezi și cadavrul.

–Ți-aș rămâne recunoscător.

–Nici o problemă. Dearborne și-a luat șapca și a pus-o pe cap. Poți să citești raportul autopsiei pe drum. Este interesant.

Dora a refuzat gustarea oferită de însoțitoarea de bord și s-a mulțumit cu o bere rece de ghimbir. Numai la gândul de a mânca simțea cum stomacul i se răzvrătește.

Încerca să ignore mirosurile care veneau de la mâncarea vecinilor.

Avusese destul timp să se gândească, întinsă pe scaunul din față al mașinii închiriate, cât timp Jed fusese cu Dearborne. Timp suficient pentru a-și da seama că scăpase de șoc și de repulsie datorită lui. Și că el nu își vărsase nervii pe ea.

–N-ai țipat la mine.

Jed a continuat să aranjeze în minte piesele de puzzle. Voia în primul rând să citească încă o dată rapoartele lui Dearborne, dar trebuia să aștepte până când rămâneau singuri.

–Nu mi s-a părut necesar.

–Aș fi preferat să țipi, iar acum să nu mai fii supărat pe mine.

–Nu sunt supărat.

–Asta e părerea mea. Simțea că trebuia să lase totul în urmă. Abia ai scos un cuvânt de când am plecat din LA. Și dacă nu m-aș fi comportat ca o tâmpită în biroul șerifului, te-ai fi năpustit la mine ca o furtună. Ochii lui s-au ridicat de pe hârtii ca s-o privească. Asta voiai.

–Da, asta voiam. Dar nu eram supărat din cauza ta. N-aș fi vrut să vezi fotografiile alea. Știam că dacă treci de ușă nu mai poți s-o închizi ușor și, niciodată, complet. Nu pot să fac nimic pentru a îndrepta lucrurile.

Și-a pus o mână peste a lui.

–N-o să merg atât de departe încât să afirm că sunt bucuroasă că am deschis dosarul ăla. Dar ai dreptate, am devenit mai realistă. Spune-mi ce ai aflat de la șeriful Dearborne și de la medicul legist. Speculațiile pot fi chiar mai rele decât realitatea.

–Nu sunt prea multe de spus. Dar a lăsat hârtiile să zacă în poală. Știm că DiCarlo a zburat de pe Coastă spre New York în ajunul Anului Nou, a închiriat o mașină și a făcut o rezervare la hotel. Nu a dormit în cameră în acea

noapte și nu a returnat mașina. Se pare că a făcut și o rezervare pentru Cancun, dar n-a folosit biletul.

–Așadar, nu intenționa să se întoarcă prea curând în Est. Și-a ridicat mâna de pe a lui, încercând să se concentreze. Crezi că s-a dus să-l viziteze pe Finley?

–Dacă a făcut-o, n-a lăsat nici un indiciu. Nu există nici o înregistrare că s-a dus la birou la acea dată. Dacă pornim de la premisa că lucra pe cont propriu, s-ar putea ca DiCarlo să fi avut ghinion când a încercat să fugă din țară. Sau avea o neînțelegere cu un partener de afaceri.

–Mie îmi place să fac afaceri pentru mine, a murmurat Dora.

–Sau, a treia posibilitate, și cea mai plauzibilă, după părerea mea, lucra pentru Finley, a ieșit să-i dea raportul și Finley l-a omorât sau a pus să fie omorât.

–Dar de ce? DiCarlo nu și-a dus munca la bun sfârșit, nu? Eu am încă pictura.

–Chiar ăsta poate fi un motiv, a ridicat din umeri Jed. Dar nu există nici o dovadă certă care să-l implice în vreun fel pe Finley. Știm că DiCarlo s-a întors în LA și a murit aici. A fost ucis între 31 decembrie și 2 ianuarie, potrivit estimărilor făcute de medic. A murit din cauza unei singure răni pe care glonțul a făcut-o în abdomen, apoi, pentru că sângele lipsea din groapă, am presupus că a fost mutat câteva ore mai târziu. Cineva a avut prezența de spirit să-i ia portofelul pentru a îngreuna identificarea cadavrului. Rănile de pe față erau vechi de câteva zile. I le-am făcut chiar eu.

Nu s-a putut abține să nu-i spună că DiCarlo avea și picioarele tăiate.

–Înțeleg. Ca să nu-i tremure vocea, a continuat să bea din berea de ghimbir ca dintr-un medicament. Nu sunt semne de luptă, nu-i așa?

–Corect, Miss Drew. I-a scuturat mâna privind-o aprobator. Se înviorase și o admira pentru asta. Condamnatul

a avut parte de o masă bogată cu fazan și o considerabilă cantitate de vin și căpșune cu ciocolată albă.

„Nu, s-a gândit Dora, cu stomacul strâns, nu va putea mânca nimic în următoarele ore."

–Atunci un lucru e sigur, a spus ea, presând cu mâna liberă stomacul care i se răsucea: fapul că decedatul era relaxat înainte de-a muri.

–Un fel destul de dur să dai afară ce-ai mâncat. Dearborne susține că păstrase nenumărate chitanțe de la restaurant. În groapă mai erau și niște pietre albe și frunze uscate amestecate cu paie. Ca acelea pe care le găsești în straturile de flori și în tufișurile ornamentale.

–Mă întreb câte straturi de flori există în zona LA.

–Ți-am spus că munca polițiștilor e foarte grea. Finley avea grădină?

–Una foarte mare. A oftat adânc. Era foarte mândru de ea și a fost foarte dezamăgit că nu mi-a putut-o arăta în toată splendoarea ei din cauza norilor. Am admirat o parte din ea la solar. Culoarea i-a dispărut din obraji, în timp ce se uita la Jed. Dar era foarte multă ordine, cu straturile bine delimitate de pietricele albe.

–Ai privirea ageră, Conroy. S-a întins și a sărutat-o. Acum, s-o lăsăm baltă un timp.

–Cred că m-aș simți mai bine dacă m-aș uita la un film. S-a întins după cască. Ce ziceau că rulează?

–Un film nou cu Costner. Jed i-a fixat cablul. Cred că joacă rolul unui polițist.

–Perfect. Dora a suspinat, și-a pus casca și s-a lăsat furată de film.

În LA, Winesap a intrat în biroul lui Finley. Bărbatul, timid ca un cățeluș, simțea adesea dispoziția șefului său după mirosul din aer. Winesap și-a frecat mâinile.

–Ați vrut să mă vedeți, domnule Finley?

Fără să-și ridice ochii de pe hârtii, Finley i-a făcut semn lui Winesap să intre. Dintr-o mișcare a stiloului a parafat

schimbările din contract care eliminau aproape două sute de posturi. Când s-a întors, avea o privire absentă.

–De câtă vreme lucrezi pentru mine, Abel?

–Domnule? Winesap și-a mușcat buzele. Se împlinesc opt ani.

–Opt ani. Dând încet din cap, Finley și-a ridicat arătătorul la buze. O grămadă de timp. Ești mulțumit de munca ta, Abel? Simți că ești bine tratat, bine retribuit?

–Oh, da, domnule. Sunteți foarte generos, domnule Finley.

–Așa îmi place să cred. Și corect, Abel. Mă consideri un om corect?

–Întotdeauna. Pe neașteptate, imaginea trupului însângerat al lui DiCarlo i-a trecut prin minte. Fără excepție, domnule.

–M-am gândit la tine, Abel, toată dimineața și după-amiaza. Și când am făcut asta, mi-am dat seama că în tot acest timp... opt ani spuneai?

–Da, opt. Winesap se simțea ca un păianjen amețit de un bărzăune.

–De-a lungul acestor opt ani, a continuat Finley, am avut prea puține motive să-ți critic munca. Ești prompt, eficient și, în cele mai multe cazuri, scrupulos.

–Mulțumesc, domnule. Dar Winesap nu a auzit decât cuvintele „în cele mai multe cazuri". L-a cuprins frica. M-am străduit din răsputeri.

–Cred că așa ai făcut. De asta mă simt atât de dezamăgit astăzi. Cred că te-ai străduit, dar n-a fost suficient.

–Domnule? I se simțea teama în glas.

–Poate agenda ta prea încărcată nu ți-a lăsat timp să citești ziarele de dimineață?

–Am citit titlurile, a spus Winesap scuzându-se. Am avut de lucru.

–E nevoie întotdeauna să-ți faci timp pentru a fi la curent cu evenimentele. Cu ochii fixați pe figura lui

Winesap, Finley arăta cu degetul spre ziarul de pe birou. Cum ar fi asta. Fii bun și citește, Abel.

–Da, domnule. Tremurând tot de frică, Winesap s-a apropiat de birou și a luat ziarul. Articolul la care se referea Finley era înconjurat de nenumărate ori cu cerneală groasă. „Corp descoperit de turiști", a început Winesap și a simțit că i se scurge sângele din vene. „Un... un corp neidentificat a fost descoperit acum câteva zile într-o r...râpă."

Finley i-a smuls ziarul dintr-o mișcare.

–Ai citit prea încet, Abel. Lasă-mă să-ți citesc eu. Cu un ton teatral, Finley a citit fragmentul de articol, încheind cu ultimul rând, despre investigația poliției. Desigur, a adăugat, trântind ziarul pe birou, o să reușim să identificăm corpul. O să reușim, nu-i așa, Abel?

–Domnule Finley. A fost găsit la câteva mile de-aici. Nimeni n-ar putea... S-a făcut mic, coborând ochii.

–M-am așteptat la mai mult din partea ta, Abel. Asta a fost greșeala mea. Nu te-ai dovedit destul de scrupulos, a spus, accentuând cu grijă fiecare cuvânt. Desigur, o să identifice corpul mai devreme sau mai târziu. Și o să fiu obligat să răspund la mai multe întrebări. Normal, sunt încrezător că o să manipulez poliția, dar e neplăcut, Abel. Sunt convins că o să mă scutești de aceste neplăceri.

–Da, domnule. Îmi pare extrem de rău. Winesap s-a gândit la drumul groaznic spre munți, la opririle pe care le făcuse târând cadavrul după el. A fost străbătut de un fior. Nu găsesc destule cuvinte de scuze.

–Nu. Nu, nici eu nu cred că poți găsi. Fiindcă ți-am analizat munca atent și nu am găsit deficiențe grave, o să încerc să trec peste asta. Într-o zi, două pleci spre est, Abel. Cred că o să te descurci cu mai multă abilitate cu domnișoara Conroy, decât ai făcut-o cu DiCarlo.

–Da, domnule. Mulțumesc... O să fiu foarte scrupulos.

–Sunt sigur că așa o să fii. Finley l-a gratulat cu un zâmbet strălucitor, ceea ce l-a făcut pe Winesap

să se gândească la hrana rechinilor. Să ne scoatem din minte această nefericită eroare. Nu cred că e nevoie să mai vorbim despre asta.

–Sunteți foarte înțelegător, domnule Finley. Prudent, Winesap a ieșit din cameră cu spatele. Mulțumesc.

–Oh, și încă ceva, Abel. Finley era foarte încântat să-l vadă făcându-se mic și umilit. Sunt convins, date fiind împrejurările, că o să aduci înapoi și cutia cu tacâmuri.

–Oh! Winesap nu-și putea ascunde surprinderea. Desigur.

Într-o stare de spirit mult mai bună, Finley s-a lăsat pe spate în scaun, în timp ce ușa se închidea respectuos. De când citise articolul era într-o stare de confuzie, dar se liniștise acum, când terminase exercițiile de respirație. Nimic nu se compara cu yoga în calmarea sufletului. O să-l supravegheze mai îndeaproape pe Abel, s-a gândit supărat. Mult mai îndeaproape. Dacă lucrurile se complicau cu DiCarlo, putea pur și simplu să-l arunce pe dragul, devotatul Abel la lupi ca pe-o bucată de carne.

Dar credea sincer că nu va fi nevoie.

Nu-și făcea griji pentru el. Când un bărbat este destul de bogat și destul de puternic, s-a gândit Finley, aproape că se situează deasupra legii.

Poliția nu putea să-l atingă. Nimeni nu putea. Și dacă, printr-un miracol, ajung prea aproape, există întotdeauna o biată pradă – ca Abel – să le atâțe mirosul.

Dar era un om iertător. Zâmbind, Finley a luat un etui de pe birou și l-a mângâiat. Uneori, este o greșeală să fii foarte iertător.

Câtă vreme Abel urmează cu atenție instrucțiunile și rezolvă cazul domnișoarei Conroy, nu trebuia să-l omoare.

capitolul 28

Era bine să fii acasă, să-ți reiei obișnuințele de fiecare zi. Dora se încuraja singură și încerca să nu se gândească la întâlnirea cu domnul Petroy, cu care avea să dea ochii.

Nu și-a dat seama că era destul de mondenă ca să nu-i lipsească simțul aventurii. Dar adevărul era că tânjea după viața ei simplă de dinainte. Mai mult, dorea să aibă șansa să se plictisească.

Jed n-a observat nimic din toate acestea. Dora era sigură că ar fi fost mai pătrunzător dacă ea nu s-ar fi ascuns așa de bine. Adevărul mascat de arta femeilor de a folosi cosmeticele. Buzele i-ar fi putut fi mai palide, ochii mai încercănați, dar cu ajutorul cremelor și al pudrei putea arbora o mască înșelătoare. Spera să-și facă efectul până după ziua de joi.

Se freca și se masa între sprâncene, pentru că doza de aspirine se dovedea ineficientă, când ușa magazinului s-a deschis. Nimic n-o putea face mai fericită decât fața zâmbitoare și ușor cherchelită a tatălui ei.

–Izzy, dulceața mea.

–Tati, singura mea iubire. A ieșit de după tejghea ca să-l sărute, apoi și-a lipit fața de umărul lui și l-a îmbrățișat cu putere.

El i-a întors îmbrățișarea. Deși îngrijorarea îi umbrea ochii, aceștia au redevenit zâmbitori, când a făcut un pas înapoi.

–Singură, fetițo?

–Nu mai sunt. A fost o dimineață liniștită. Puțină cafea?

–Jumătate de cană. Făcea presupuneri urmărind-o cum se îndrepta spre serviciul de cafea. Își cunoștea copiii

– feţele lor, tonul vocii, subtilitatea limbajului trupului. Isadora ascundea ceva, şi-a zis. Trebuia să descopere cât mai repede. Mama ta m-a trimis ca ambasador. A acceptat cana, apoi a scos sticluţa şi şi-a turnat whisky din plin. Lansez o invitaţie la cocktail şi o conversaţie cu tine şi cu tânărul tău.

–Dacă te referi la Jed, cred că o să aibă obiecţii în privinţa descrierii, dar acceptă invitaţia. Când?

–Joi noaptea. A ridicat din sprâncene când a observat tresărirea de pe faţa ei. După spectacol, desigur.

–Sigur. O să-i dau de ştire.

–Îl pot întreba eu personal. E sus?

–Nu, cred că a ieşit. A sorbit din cafea, mulţumită că cei doi trecători care s-au oprit la vitrină au plecat fără să intre. O să-l inviţi mai târziu, dacă vrei.

Quentin a privit-o.

–Aţi avut o ceartă ca între iubiţi?

–Nu ne-am certat. A schiţat un zâmbet. Ne certăm din când în când, dar ciondăneala face parte din ritual. A luat o prăjitură, apoi a pus-o la loc. Ştii, presimt că o să fie o zi cam agitată. Vrei să faci o plimbare?

–Cu o femeie frumoasă? Oricând.

–Stai să-mi iau haina.

Ochii lui Quentin s-au îngustat îngrijoraţi. Se întreba dacă partenerul pe care îl alesese îi făcuse fata atât de neliniştită. Dar când s-a întors i-a zâmbit şi i-a încheiat haina.

–Mi se pare că-mi amintesc de cineva căruia îi plăceau zilele petrecute împreună. Poate facem o mică plimbare la New-Market şi căscăm gura pe la vitrine.

–Eroul meu! Dora a întors cartonul pe care scria „Închis" şi şi-a strecurat braţul pe sub cel al tatălui ei.

I-a cumpărat jeleu de dovleac şi ea n-a avut inima să nu-l mănânce. Au stat afară, bucurându-se de frig

și de vitrinele cosmopolite. Dora știa că se simțea mai bine admirând cutia de Limoge și puloverul de cașmir.

Vântul sufla printre copacii desfrunziți când s-au așezat să mai bea niște cafea. Quentin era din nou derutat.

–Aș putea să-ți cumpăr un cadou? a întrebat-o. Întotdeauna zâmbeai când îmi cereai câte un fleac.

–Sunt o interesată, nu-i așa? Amuzată, și-a lăsat capul pe umărul lui.

–Întotdeauna ți-au plăcut lucrurile frumoase – și le-ai apreciat. Ăsta e un dar, Izzy, nu un defect.

A simțit cum lacrimile îi umpleau ochii.

–Cred că sunt capricioasă. Întotdeauna am crezut că Will e capricios.

–Toți copiii mei sunt încântător de capricioși, a spus Quentin fără ezitare. Au teatrul în sânge. Cu artiștii nu e niciodată ușor, știi. Nu are sens să fie.

–Dar cu polițiștii?

A făcut o pauză să bea, să se amuze.

–Consider forța legii tot ca pe o artă. Unii o numesc știință, desigur. Dar presupune sincronizare, coregrafie, dramă. Este artă pură. A pus un braț ocrotitor în jurul ei. Spune-mi ce simți, Izzy.

Întotdeauna îi mărturisise ce simțea fără să se teamă că o certa sau că o dezaproba.

–Sunt foarte îndrăgostită de el. Aș vrea ca asta să mă facă fericită. Aproape sunt, dar el nu crede în astfel de emoții. Nu are nici o experiență în privința asta. Părinții lui nu i-au dat ce ne-ați oferit nouă, tu și mama.

A oftat și a privit-o pe tânăra mămică ce împingea un cărucior pe pietre. Copilașul dinăuntru avea obrăjorii roșii și râdea. A simțit o dorință pe care nu și-a putut-o reprima. Voia să-și petreacă o oră plimbându-și copilul în soare și zâmbind.

–Mă tem că nu ne putem oferi unul altuia ce avem nevoie, a spus îngrijorată.

–Mai întâi, trebuie să descoperi de ce anume aveţi nevoie.

Cu un aer visător, s-a uitat după mama şi copilul care se îndepărtau.

–Cum să aştept eu de la un bărbat care n-a cunoscut fericirea în copilărie să facă primul pas spre a-şi înjgheba o familie proprie? E nedrept să-l împing pe el spre acest pas şi e nedrept să refuz să fac eu asta.

–Crezi că numai oamenii care provin din familii fericite îşi întemeiază propria familie?

–Nu ştiu.

–Bunica lui Jed se pare că deja s-a gândit că el a făcut primul pas şi că îl ia în calcul şi pe-al doilea.

–Eu nu... S-a oprit şi s-a încruntat la tatăl ei. Bunica lui? Ai vorbit cu ea?

–Ria, mama ta şi cu mine ne-am întâlnit cu ea şi am petrecut împreună timpul foarte plăcut, cât timp ai fost în California. O femeie adorabilă, a adăugat. Chiar ţine la tine.

Dora a făcut ochii mari.

–Se pare că trebuie să-ţi amintesc că sunt om mare, ca şi Jed. Nu cred că e drept ca tu să porţi discuţii despre noi, ca şi cum am fi doi copii tâmpiţi.

–Dar sunteţi copiii noştri. A zâmbit nevinovat şi a bătut-o pe obrajii îmbujoraţi. Când o să ai copiii tăi, o să înţelegi că dragostea nu încetează niciodată, la fel şi grija sau amestecul. A privit-o lung. Te iubesc, Izzy, şi am mare încredere în tine. I-a luat bărbia în mână. Acum spune-mi ce te frământă.

–Nu pot. Şi era supărată din cauza asta. Dar pot să-ţi spun că o să rezolv lucrurile în câteva zile.

–Nu mă bag, a spus. Cel puţin deocamdată. Dar dacă nu te văd curând mai fericită, o pun pe mama pe urmele tale.

–Uite, zâmbesc. Şi-a dezvelit dinţii. Vezi, nu se poate mai fericită.

Mulțumit, pentru moment, s-a ridicat. După ce a aruncat paharul într-o cutie de gunoi, a ridicat o mână.

–Și-acum, să mergem la cumpărături.

–Este un pachet de nervi. Jed se întâlnise cu Brent la sala de gimnastică, așa că putea să se elibereze de tensiune lovind sacul de box. Nu putea să admită asta, dar ea nu s-a manifestat în nici un fel. Mult mai puțin interiorizat, Jed a tras o serie de lovituri rapide în sac. Și, cum avea sarcina să țină sacul fix, Brent mormăia în timp ce simțea că-și pierdea puterile.

–Nu mai rezist.

–Trebuie să ne mișcăm rapid. Brent și-a șters sudoarea cu cămașa, sperând ca Jed să-i accepte invitația la o cafea. După întâlnirea de joi, o să putem s-o ținem departe de toate astea.

–Nu e numai asta. Jed s-a depărtat de sac, eliberându-l pe Brent. Cu ochii mici, a mai dat un pumn sacului. E îndrăgostită de mine.

Brent și-a scos ochelarii ca să-i șteargă de aburi.

–Asta ar trebui să fie o noutate?

–Merită mai mult decât pot eu să-i ofer.

–Poate. Se plânge?

–Nu. Jed și-a șters sudoarea care îi intra în ochi și a oprit zborul pumnilor.

–Atunci, relaxează-te și bucură-te.

Jed s-a repezit la el atât de violent, încât Brent a încasat lovitura în plin.

–Nu e o blestemată de călăreală. Nu e vorba de așa ceva cu Dora. Este... A izbucnit, cu atât mai furios, cu cât zâmbetul de pe fața lui Brent înflorea mai tare. Nu te juca cu mine, a spus foarte încet.

–Testam doar terenul, căpitane. Brent l-a ajutat pe Jed să-și scoată mănușile. Pentru că veni vorba, circulă zvonul că te întorci la slujbă la întâi ale lunii. Goldman e îmbufnat.

–O să fie mai încântat când o să-i semnez hârtiile de transfer.

–Oh, lasă-mă să mă plec la picioarele tale.

Un zâmbet de satisfacție a înflorit pe buzele lui Jed în timp ce-și relaxa pumnii.

–Luni o să facem un anunț oficial. Și dacă încerci să mă săruți aici, amice, te fac afiș. A luat un prosop ca să-și șteargă fața. Deocamdată, Goldman e în funcție. Este totul aranjat pentru joi?

–O să avem doi oameni în magazin. Altul o să fie afară și o mașină de supraveghere o să blocheze drumul. Atâta vreme cât Dora o să urmeze instrucțiunile, o să auzim fiecare cuvânt.

–O să le urmeze.

După ce petrecuse o oră cu tatăl ei, Dora a simțit nevoia apropierii de familie. S-a lăsat în voia sentimentului, a închis magazinul cu o oră mai devreme și și-a petrecut seara la Lea. Masa din sufrageria familiei i-a alinat sufletul.

–Cred că Richie și-a perfecționat trompeta, a remarcat Dora.

Amețită de cap, Lea asculta muzica languroasă de pe disc cu un amestec de mândrie și resemnare.

–O să fie un concert al formației școlii peste trei săptămâni. Ți-am rezervat un loc în primul rând.

–Dumnezeu să te binecuvânteze. O serie de bufnituri s-au auzit din camera alăturată, care semănau – dacă aveai destulă imaginație – cu un atac de cavalerie însoțit de strigăte de luptă. Am nevoie de asta. Mulțumită, Dora s-a lăsat pe spătarul scaunului.

–Aș fi încântată să ți-i las câteva ore în grijă, a adăugat Lea, turnând încă puțin vin roșu în mâncarea pe care o pregătea.

–Nu am nevoie de atât de mult. Dora a sorbit din vin. Am petrecut puțin timp cu tata azi după-amiază

și asta m-a făcut să-i apreciez abilitatea. Încruntată, Lea a scuturat lingura de marginea cratiței.

–Ai o dungă între sprâncene. Ești palidă. Întotdeauna ești palidă când te îngrijorează ceva.

–Și tu ai fi îngrijorată dacă ar trebui să găsești un contabil nou chiar înainte de inventarul de la sfârșitul lui ianuarie.

–Nu e suficient. Lea s-a apropiat de ea. Ești încordată, Dory, și asta nu are nici o legătură cu afacerile. Dacă nu-mi spui, o s-o pun pe mama pe urmele tale.

–De ce toată lumea mă amenință cu mama? a întrebat. Sunt neliniștită. E bine? Viața mea a luat o serie de întorsături. Vreau ca familia mea să-mi respecte intimitatea destul ca să mă lase să-mi rezolv singură problemele.

–Bine. Iartă-mă. Vorbesc serios.

Trecându-și mâna peste față, Dora a respirat ușurată.

–Nu. Mie îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Cred că sunt puțin iritată. Mă gândesc să plec acasă, să fac o baie și să dorm douăsprezece ore.

–Dacă nu te simți bine mâine-dimineață, pot să vin mai devreme.

–Mulțumesc. O să-ți spun. A încercat să se ridice din scaun, când un ciocănit s-a auzit la ușa din spate.

–Bună. Mary Pat a apărut în pragul ușii. Am venit să-mi iau echipa de monștri. A ascultat o clipă bușiturile și vaierul trompetei. Ah, tropăit de picioruțe! Încântător, nu?

–Stai jos, a invitat-o Lea. Numai dacă nu ești grăbită.

–Mi-ar plăcea să zăbovesc câteva clipe. A oftat și s-a așezat lângă Dora. Am stat în picioare opt ore. Avem stiluri diferite. A oftat din greu. Doamne, cum reușești să ai grijă de copii, să ai o slujbă și să mai și gătești?

–Am un șef înțelegător. Zâmbind, Lea i-a turnat lui Mary Pat puțin vin. Îmi dă o zi liberă.

–Apropo de serviciu, grozave noutățile despre Jed, nu-i așa?

–Ce noutăți?

–Despre întoarcerea lui la post. Cu ochii închiși, și-a răsucit gâtul și a lăsat-o pe Dora cu gura căscată. Brent e în al nouălea cer. Îl detesta pe Goldman, desigur. Cine n-ar fi făcut-o? Dar e mai mult decât atât. Departamentul are nevoie de Jed, și el are nevoie de departament. Acum, că a luat decizia să se întoarcă, e foarte clar că o să-și reia locul. Nu cred că o să aștepte până la întâi ale lunii ca să preia comanda. De altfel... O privire a Dorei a făcut-o pe Mary Pat să se bâlbâie. Oh, la naiba! Am aruncat bomba? Brent mi-a spus că urma să facă anunțul luni. Am presupus că știți.

–Nu, Jed n-a pomenit de asta. A reușit să zâmbească, dar ochii i-au rămas întunecați. Totuși, e o veste bună. Nu, una grozavă. Sunt convinsă că e ceea ce îi trebuie. De când știi?

–De câteva zile. Sunt sigură că avea de gând să vă spună el. Odată ce, ah... Nu i-au mai venit în cap alte scuze. Îmi pare rău.

–Nu e nevoie să te scuzi. Sunt fericită să aud asta. Ridicându-se, Dora și-a luat mecanic haina. Trebuie să plec.

–Rămâi la masă, i-a spus Lea repede.

–Nu, am ceva de făcut. Salută-l pe Brent, i s-a adresat lui Mary Pat.

–Sigur. Când ușa s-a închis, Mary Pat și-a luat capul în mâini. Simt că am sărit calu'. De ce dracu' nu i-o fi spus?

–Pentru că e un cretin. Din vocea Leei răzbătea furia. Toți bărbații sunt cretini.

–E adevărat, a fost de acord Mary Pat. Dar asta era ceva important. Și a dat dovadă de indiferență. Lea, îl știu pe Jed de multă vreme, și nu este indiferent. Prudent, dar nu indiferent.

–Poate a uitat diferența.

La ora două dimineața, multe lucruri ciudate pot trece prin mintea cuiva. Mai ales prin mintea unui bărbat care așteaptă o femeie. Începe să facă speculații, să-și imagineze, să se îngrijoreze și să transpire. Jed a ieșit din living, a trecut de ușa pe care a lăsat-o deschisă și a pășit pe coridor.

Deși făcuse acest lucru de multe ori în ultimele două ore, s-a strecurat până la ușa din spate și s-a uitat afară, pe aleea de pietriș. Mașina lui era la fel de singură afară pe cât de singur se simțea el înăuntru. Nici urmă de Dora.

„Unde dracu' putea fi?" S-a întors în apartament ca să se uite la ceas. Două. Dacă nu e acasă în zece minute, o să sune la spitale și o să alerteze toate posturile de poliție.

A privit telefonul. Până să ridice receptorul nu își dăduse seama că avea mâinile umede. Transpirând, a pus receptorul la loc, în furcă. Nu, n-o să telefoneze la spitale. N-a ajuns până acolo încât să gândească în felul ăsta.

„Dar unde dracu' ar putea fi? Ce făcea la ora două dimineața?"

S-a îndreptat iar spre telefon, când o nouă idee i-a trecut prin cap. Doar dacă se răzbuna pe el? Era un gând salvator, chiar convenabil, așa că a început să-l întoarcă pe toate fețele. Cum s-a simțit ea când el s-a întors târziu fără să-i fi spus un cuvânt? Poate că a făcut asta în mod demonstrativ?

N-o să-l scoată din minți cu așa ceva. N-are decât să vrea să se răzbune. Dar se îndrepta din nou spre telefon când a auzit cheia în broasca de-afară.

A fost în hol și la ușă înainte ca ea să apuce s-o deschidă.

–Unde dracu' ai fost? a întrebat-o el furios. Ai idee cât e ceasul?

–Da. Hotărâtă, a închis ușa și a încuiat-o. Nu m-am gândit că sunt consemnată la domiciliu.

A trecut pe lângă el, numai pentru că era prea zăpăcit ca s-o oprească. Dar și-a revenit repede. S-a luat după ea în apartament și a răsucit-o spre el.

–Doar un blestemat de minut, Conroy. Să lăsăm deoparte chestiile personale acum. Adevărul este că ești ținta principală și că a fost un gest iresponsabil din partea ta să rămâi singură jumătate de noapte.

–Sunt responsabilă, în general, și pentru mine, în special. A băgat cheia în broască și a împins ușa deschisă. Și, după cum vezi, n-am pățit nimic.

A dat din nou o palmă ușii, înainte de a o închide.

–N-ai dreptul să...

–Nu-mi vorbi mie de drepturi, l-a întrerupt ea cu răceală. Mi-am petrecut seara așa cum am crezut de cuviință.

Furia și indignarea clocoteau în el.

–Adică?

–Singură. Și-a scos haina și a pus-o în dulap.

–Ai făcut asta ca să mă scoți din minți, nu?

–Nu. A trecut pe lângă el spre bucătărie ca să-și toarne un pahar de apă. Am făcut-o pentru că așa am vrut. Regret că ai fost îngrijorat. Nu m-am gândit că ai putea fi.

–Nu te-ai gândit. Furios, i-a luat paharul din mână și l-a trântit în chiuvetă. L-a făcut zob. Rahat, Conroy. Știi al dracului de bine că am fost pe jumătate nebun. Eram gata să sun la APB.

–Interesant, nu-i așa, felul în care îți vin pe limbă termenii ăștia polițiști? E un lucru foarte bun că te-ai întors, Skimmerhorn. Faci pe civilul de doi bani. Avea privirea la fel de dură ca și vocea. Preferi felicitări sau te mulțumești cu cele mai bune urări? Pentru că nu i-a răspuns, a dat din cap. Bine, le ai pe-amândouă.

–Nu este oficial până săptămâna viitoare. Vorbea rar, studiind-o. Privirea lui era rece și indiferentă. Cum ai aflat?

–Ce contează? Mult mai important este că nu am aflat de la tine. Iartă-mă. Brusc a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre living.

A închis ochii o clipă și și-a reproșat prostia.

–Așa că ești furioasă. Bine. Dar...

–Nu, l-a întrerupt. Nu este bine. Și nu sunt furioasă. Pentru că era foarte obosită, s-a așezat pe brațul scaunului. S-ar putea spune că m-am dumirit. Crede-mă, Jed, nu sunt furioasă.

Resemnarea calmă din vocea ei l-a durut.

–Dora, nu trebuie să te simți rănită.

–Știu. Ăsta este motivul pentru care m-am dumirit. Nu mi-ai spus pentru că nu ai considerat că e treaba mea. Dorința de a nu mă implica a fost probabil mai intensă. Era o decizie importantă din viața ta. Viața ta, a repetat ea. Nu a mea. Așa că de ce să-mi spui mie?

Se depărta de el. Stătea la doi pași de ea și vedea cum distanța dintre ei creștea. Asta îl îngrozea.

–Faci ca lucrurile să sune ca și cum aș fi vrut să păstrez secretul față de tine. Nu am crezut că vei înțelege.

–Nu mi-ai dat nici o șansă, Jed, a spus ea încet. Având în vedere sentimentele mele pentru tine, crezi că nu aș fi înțeles cât de important era lucrul ăsta?

Faptul că a folosit trecutul l-a făcut să simtă un fior de panică pe șira spinării.

–N-are nimic de-a face cu tine. Imediat ce cuvintele i-au ieșit de pe buze și-a regretat izbucnirea, și-a dat seama că a jignit-o. Nu asta am vrut să spun.

–Te-ai exprimat foarte clar. Speram să nu te acuz pentru asta, dar am făcut-o. Știu că ți-a venit greu, dar în ultima vreme ai luat singur hotărâri. Ai ales să nu accepți sentimentele mele pentru tine și ai decis să nu răspunzi la ele. Și te acuz pentru asta, Jed.

Vocea nu-i tremura, ochii i-au rămas ficși, dar mâinile îi erau încleștate în poală.

–Te acuz și pentru că m-ai rănit. Ți-am spus că nu suport durerea. Și fiindcă ești primul bărbat care mi-a zdrobit inima, cred că trebuie s-o știi.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Dora! S-a îndreptat spre ea, dar felul în care a sărit și a dat înapoi l-a oprit.

–Nu vreau să mă atingi acum. Vorbea foarte calm. Chiar nu vreau. E umilitor pentru mine să înțeleg, în fine, că asta a fost tot.

–Nu e adevărat. Și-a strâns pumnii, dar știa că nu putea dărâma zidul dintre ei. Exagerezi, Dora. Nu este decât o slujbă.

–Speram să fie așa. Dar știm amândoi că nu e. Este cea mai importantă parte a vieții tale. Ai abandonat-o ca să te pedepsești, dar ai revenit pentru că nu puteai fi fericit fără ea. Mă bucur pentru tine, Jed. Mă bucur cu adevărat.

–N-am nevoie de analize. Te rog să încetezi cu asta și să fii rezonabilă.

–Am fost rezonabilă, crede-mă. Destul de rezonabilă ca să fac lucrurile mai ușoare pentru amândoi. Poimâine o să poți pune capăt poveștii cu pictura. După asta, n-o să mai ai nevoie de mine.

–La dracu', știi că am nevoie de tine. Lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

–Nu-ți poți imagina ce-am simțit auzind ce-ai spus mai devreme. Măcar o dată ai fost în stare să mă privești în ochi și să-mi spui că ai nevoie de mine. Dar nu sunt o femeie curajoasă, Jed, și trebuie să mă apăr.

Se folosea de slăbiciunile lui și îl lovea.

–Ce vrei, Dora?

–Când totul va fi terminat joi, am de gând să închid magazinul pentru câteva săptămâni și să plec într-un loc cald. Astfel, o să ai răgazul necesar să găsești altă gazdă și să te muți.

–Ăsta nu e un mod de-a rezolva lucrurile.

–Este modul meu. Și cred că sunt în situația de a pune condițiile. Îmi pare rău, dar nu vreau să te mai găsesc aici când mă întorc.

–Așa, pur și simplu?

–Da.

–Bine. Avea și el mândria lui. Mai fusese respins și altă dată. Dacă îl rănise de data asta, era pentru că simțea ceva. Dar n-o să se umilească. Să fie al naibii dacă o să se umilească. O să plec imediat ce se vor lămuri lucrurile. Pentru că simțea o mare durere, își acoperea rănile sub haina profesională. Mâine o să vină aici o echipă. O să instaleze tot felul de fire. Când sunt gata, o să-ți explic ce ai de făcut.

–Foarte bine. Mă simt obosită. Aș vrea să pleci acum. S-a îndreptat spre ușă și a ținut-o deschisă. Te rog.

Când a atins-o, și-a dat seama că îi tremurau mâinile. Când a auzit ușa închizându-se în spatele lui, a avut senzația că cel mai bun lucru care i se întâmplase în viață era de domeniul trecutului.

capitolul 29

–Ce s-a întâmplat cu voi? l-a întrebat Brent pe Jed când s-a urcat în mașina de supraveghere.

Ignorând întrebarea, Jed a scos o țigară.

–Cum e sunetul?

–Puternic și clar. Când i-a dat căștile, Brent a adăugat: Destul de puternic și destul de clar ca să se audă discuția pe care o purtați între voi ca doi străini politicoși. Nu ți se pare că în loc să citească regulamentul a fost puțin cam moralizatoare?

–Las-o baltă. Jed și-a pus căștile și s-a uitat printre jaluzelele mașinii ca să fie sigur că magazinul se vedea bine. Toată lumea și-a ocupat locul?

–Suntem la posturi, l-a asigurat Brent. Poate că te simți mai bine dacă te duci înăuntru.

–O să-mi văd de treaba mea. Jed a aruncat țigara. Și tu de-a ta.

–Încă nu conduci spectacolul, căpitane. Iritarea din vocea lui Brent a stârnit în Jed dorința de a-i răspunde pe măsură. Dar înainte de a riposta, radioul a pârâit.

–Baza, aici unitatea unu. Un bărbat care corespunde descrierii subiectului tocmai a coborât dintr-un taxi la colțul dintre South și Front Street. Merge spre vest.

–Se pare că a sosit momentul, a murmurat Brent, dar Jed era deja pregătit cu telefonul mobil. Dora a răspuns la primul apel.

–Bună ziua, Magazinul Dora.

–Este aproape la jumătatea drumului, a spus Jed pe un ton sec. Îl am în vizor.

–Bine. Aici totul este pregătit.

–Ținem legătura, Conroy.

–Sigur.

–Dora... Dar ea deja întrerupsese legătura. La dracu', și-a zis, în cele din urmă.

–O să se descurce, Jed.

–Da. Dar nu știu dacă mă descurc eu. L-a urmărit pe Winesap grăbindu-se în jos pe trotuar, cu umerii aplecați din cauza vântului. Chiar cred că sunt îndrăgostit de ea. Reprimându-și emoția, și-a pus căștile exact la timp ca să audă sunetul clopoțelului, în timp ce Winesap deschidea ușa magazinului.

–Bună ziua. Dora a ieșit de după tejghea și i-a adresat un zâmbet fermecător noului client. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

–Domnișoara Conroy? Sunt Francis Petroy.

Fața ei era numai zâmbet.

–Da, domnule Petroy, vă așteptam. S-a îndreptat spre ușă ca să pună în vitrină afișul „Închis". A aruncat un ochi către mașină, apoi în lături. Sunt încântată că ați putut veni. Pot să vă ofer o cafea? Ceai?

–Nu vreau să vă deranjez.

–Absolut deloc. Îmi primesc întotdeauna clienții cu brațele deschise. Asta face afacerile mult mai plăcute.

–Atunci aș vrea un ceai. Asta îi putea liniști stomacul mai mult decât Alka-Seltzer pe care o luase cu o oră mai devreme. Aveți un magazin impresionant.

–Mulțumesc. A privit în jur satisfăcută, deși avea mâna înțepenită pe mânerul ceainicului. Îmi place să fiu înconjurată de lucruri frumoase. Dar dumneavoastră puteți înțelege asta.

–Poftim?

–În calitate de colecționar de artă. I-a oferit o cană de ceai și a zâmbit. Frișcă? Lămâie?

–Nu, nu, nimic, mulțumesc.

–Ați spus că sunteți specializat în pictură abstractă, dar puteți găsi și câteva imprimate interesante de pe vremuri.

Și a arătat spre un afiș cu un Bugatti lucrat manual, care atârna deasupra fetei de Vargas.

–Da, ah, foarte drăguț. Cu adevărat foarte drăguț.

–Mai am și niște caricaturi bune ale *Vanity Fair* în cealaltă cameră. Privindu-l, a turnat ceai și pentru ea. Dar dintre lucrările abstracte trebuie să fiți interesat probabil de Bothby sau Klippingdale, a insistat subliniind numele.

–Da, desigur. Talente excepționale. Ceaiul curgea ca oțetul în stomacul lui Winesap. Obosise studiind cărțile despre pictura abstractă. Dar toate numele și operele i se amestecau în cap. Colecția mea nu este atât de mare, înțelegeți. De aceea m-am concentrat asupra artiștilor mai puțin cunoscuți.

–Ca Billingsly.

–Exact, a spus el cu un oftat. Sunt foarte nerăbdător să văd lucrarea, domnișoară Conroy.

–Atunci, asta înainte de orice. L-a condus în camera de alături. Prietena artistă a lui Jed făcuse între timp o copie a picturii. Acum aceasta era așezată ca un striper arătos printre niște doamne victoriene sclifosite, într-un salon elegant.

–Ah! Satisfacția a fost atât de mare, încât Winesap aproape a izbucnit în lacrimi. Absolut oribilă, dar corespundea descrierii.

–Ce stil îndrăzneț, a comentat Dora. De-a dreptul fascinant!

–Da, desigur. Este exact așa cum mă așteptam. S-a făcut că examinează mișcările pensulei. Aș fi foarte încântat s-o adaug colecției mele.

–N-am nici o îndoială. Din vocea ei răzbătea o undă de ironie. V-ați gândit la o ofertă, domnule Petroy?

–M-am gândit, firește, a spus încercând să fie viclean. Aș prefera să fixați un preț ca să putem negocia.

–Aș fi încântată. Dora s-a așezat picior peste picior. Dacă am începe de la două mii cinci sute?

Winesap a rămas cu gura căscată. A scos un sunet înfundat, încercând să-și dreagă vocea.

–Domnișoară Conroy, nu puteți vorbi serios.

–O, ba da. Arătați ca și cum ați simți nevoia să stați jos, domnule Petroy, i-a spus și i-a arătat un scaun. Acum, să fim drepți, a început, în timp ce el se trântea în scaun. Nu prea vă pricepeți în materie de artă, nu-i așa?

–Bine, e adevărat. Și-a lărgit nodul de la cravată. Așa cum v-am spus, am o colecție mică.

–Dar ați mințit, domnule Petroy, a spus ea cu amabilitate. Nu vă simțiți atras de abstracționism. N-ar fi mai simplu și mai prietenește dacă am admite amândoi că, pentru moment, suntem mai interesați de impresionism decât de expresionism?

O clipă n-a mai fost capabil s-o urmărească. Fața palidă i se albise.

–Știți despre pictură.

–Eu am cumpărat-o, nu?

–Da, dar a fost o greșeală. Ochii ca de nebun i s-au mărit. Nu? Știați... știați totul despre Monet? Ați lucrat cu DiCarlo? Ați... ați trișat, a acuzat-o el.

Dora a râs pe înfundate și a făcut un pas înapoi.

–Nu trebuie să fiți atât de ofensat. Până la urmă, dumneavoastră l-ați trimis pe DiCarlo aici, nu?

–A fost greșeala lui. Dezgustat, Winesap a ridicat brațele. Toată încurcătura asta s-a produs din vina lui. Nu pot să-mi dau seama de ce trebuie să mă simt atât de vinovat de moartea lui mizerabilă.

Și-a amintit de imaginea din fotografia de la poliție.

–Deci dumneavoastră l-ați omorât, a murmurat. Pentru asta.

Dar Winesap n-o mai asculta.

–Acum o să lămurim întreaga încurcătură, în sfârșit. Nu sunt mulțumit de cele două mii cinci sute, domnișoară Conroy. Nu sunt mulțumit deloc.

S-a ridicat. La fel și Dora. În timp ce se scotocea sub haină, doi ofițeri au năvălit pe ușa din dos.

–Nu mișca.

Winesap a aruncat o privire spre cele două pistoale îndreptate spre el și a leșinat. Carnetul de cecuri i-a alunecat din mâini și a căzut pe podea.

–Era gata să-mi plătească pentru tablou, a spus Dora plictisită. Îi urmărea cu privirea pe cei doi ofițeri care îl escortau pe Winesap. N-a mai fost nevoie să-și bage capul între genunchi, dar a rămas așezată. Era gata să completeze un cec. A izbucnit într-un râs vecin cu isteria. Iisuse Hristoase, mă întreb dacă i-aș fi cerut...

–Aici. Jed înainta cu o cană în mână.

–Ce e asta?

–Ceaiul pe care trebuie să-l bei – cu puțin coniac.

–Bună idee. L-a băut ca pe apă și i-a încălzit stomacul. Sper că băieții tăi au primit tot ce și-au dorit.

–Absolut tot. A vrut să-și treacă degetele prin părul ei, dar s-a temut să nu-l respingă. Te-ai descurcat bine, Nancy.

–Da, m-am descurcat. Și-a ridicat apoi ochii și i-a întâlnit pe-ai lui. Cred că într-un anume fel nu făceam o echipă rea.

A privit lung, în jos, la ea.

–A fost greu pentru tine.

–Cei din familia Conroy nu sunt ușor de dominat.

–Ai fost nemaipomenită. Brent s-a îndreptat spre Dora și a ridicat-o din scaun. A sărutat-o apăsat. Treabă de maestru, Dora. Dacă vrei o slujbă în poliție, ai o recomandare de la mine.

–Mulțumesc. Dar mi-am pus lupa și trăsura la naftalină.

–Mai spune o dată.

–Nancy Drew, a murmurat Jed și a simțit cum i se strânge inima. Mă duc jos cu Brent, pentru interogatoriu. O să te simți mai bine?

–O să-mi fie foarte bine. De fapt, grozav. Avea un zâmbet strălucitor, dar s-a așezat cu greu pe marginea scaunului. Nici acum nu-mi vine să cred că acest om micuț și jalnic a pus totul la cale și l-a omorât pe DiCarlo.

Brent a deschis gura, apoi a aruncat din nou o privire întrebătoare spre Jed.

–Avem destule date înregistrate pe casetă ca să scoatem și restul de la el. Pentru că nu știa ce să facă cu mâinile, Jed și le-a băgat în buzunare. Ești sigură că o să te simți bine?

–Ți-am spus că da. Du-te și fii polițist. Și-a îmblânzit cuvintele cu un zâmbet. Se pare că ți se potrivește. Și-a trecut o mână prin păr. Jed a privit cum șuvițele s-au aranjat frumos. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați suna să-mi spuneți rezultatul interogatoriului.

–O să primești un raport complet, i-a promis Brent.

–Dimineață. Hotărâtă, s-a ridicat din nou. Mă duc sus și mă culc. După ce terminați, să încuiați în urma voastră. I-a condus până la ușă. Când a ajuns acolo, Jed s-a întors și i-a luat mâinile.

–Aș vrea să vorbesc cu tine mâine, dacă se poate.

Era aproape gata să cedeze. Foarte aproape. Avea tot atât de multă durere în priviri, câtă strânsese și ea în sufletul ei. Dar și-a revenit repede.

–Agenda mea e puțin cam încărcată, Jed. Am rezervat, dimineață devreme, un loc la avionul spre Aruba. Trebuie să împachetez.

Nu era nimic în vocea ei, nimic pe fața ei care să lase cea mai mică portiță.

–Te miști repede.

–Așa e cel mai bine. O să-ți trimit o ilustrată. Pentru că detesta gustul amar al declarațiilor, și-a tras mâna din a lui și i-a strâns-o ușor. Lasă totul baltă, căpitane.

–De ce nu i-ai spus că am cerut poliției din LA să ia urma lui Finley? l-a întrebat Brent când Jed a ajuns pe trotuar.

Îl durea tot corpul, ca și cum cineva l-ar fi bătut metodic cu pumnii.

–Crezi că ar fi dormit mai bine?

–Nu, a murmurat Brent, când Jed i-a întors spatele. Cred că nu.

Și-a spus că somnul era singurul lucru de care avea nevoie. Nu mai dormise ca lumea de mai mult de o săptămână. Dora a aprins lampa de la ușa din față și apoi a făcut efortul de a strânge tava cu cafea și ceai.

Odată ajunsă în Aruba, își propusese să nu facă altceva decât să doarmă. Să doarmă în pat, pe plajă, pe apă. O să-și alunge depresia cu ajutorul soarelui caraibian, o să alunge tristețea miezului de iarnă și o să se întoarcă reconfortată.

A pus tava pe masă, a încuiat cu grijă ușa magazinului și a conectat sistemul de alarmă înainte de a se îndrepta spre apartamentul ei. Era mai mult un obicei decât o dorință să ducă tava în bucătărie, la spălat. Când s-a întors de la chiuvetă, s-a pomenit față în față cu Finley.

A zâmbit și i-a luat mâna tremurând în a lui.

–Am răspuns ospitalității tale, Isadora. Și pot să spun că ai o casă fermecătoare.

–Chiar nu cred că pot să fac vreo declarație în absența unui avocat. Winesap își rodea unghiile și îi privea fix pe Brent și pe Jed.

–Fă-te comod, a ridicat Brent din umeri și a tras un scaun. Noi avem tot timpul din lume la dispoziție. Vrei să-mi spui mie sau preferi să discuți cu avocatul din oficiu?

–Un apărător din oficiu? A ridicat indiferent din umeri. Oh, nu, pot să angajez un avocat. Am o situație foarte bună. Dar s-a gândit că avocatul lui era în Los Angeles. Dacă îmi mai explicați o dată de ce sunt aici, m-aș putea lipsi de un avocat.

–Te afli aici deoarece ești suspectat de furt, contrabandă, participare la uciderea unui polițist și crimă, printre altele, a adăugat Brent.

–Este absurd. Simțindu-se jignit din nou, Winesap s-a lăsat în scaun. Nu știu de unde v-au venit asemenea idei ridicole.

–Poate vrei să asculți înregistrarea conversației cu domnișoara Conroy. Jed i-a sugerat asta în timp ce se îndrepta spre casetofon.

–A fost o simplă tranzacție – una privată. Winesap încerca să strecoare și un strop de indignare în frica din glas. Dar când Jed a răsucit butonul, n-a mai scos nici un cuvânt. Era foarte clar după numai câteva momente că nu avea scăpare și că fusese complet idiot.

În timp ce mintea-i lucra cu febrilitate, a început să-și roadă unghiile. Nu credea că trebuia să-și facă griji din cauza închisorii. Winesap s-a gândit la Finley și știa că nu-i convenea ca unul dintre funcționarii lui să fie pedepsit.

–Poate că o să cădem la înțelegere. Puteți să-mi dați un pahar cu apă?

–Sigur. Amabil, Bret s-a dus la țâșnitoare și a umplut un pahar de hârtie.

–Mulțumesc. Winesap a sorbit în timp ce își evalua opțiunile. Cred că aș putea beneficia de imunitate și să intru în programul de protecție a martorilor. Asta mi-ar conveni de minune.

–Eu aș prefera să te știu într-o închisoare pentru următorii cincisprezece ani, i-a spus Jed amuzat.

–Căpitane. Brent a intrat în ritmul clasic al unui interogatoriu. Lasă-i tipului o șansă. Poate are ceva de vândut.

–Bineînțeles că am. Dacă primesc asigurări că toată cooperarea mea va fi recompensată, vă ofer toate datele pentru o arestare răsunătoare. Loialitatea, un lanț în jurul gâtului lui vreme de opt ani, dispăruse ca prin farmec. Una foarte importantă, a repetat.

Când Brent l-a privit, Jed a dat imperceptibil din cap.

–De ce nu stai jos? Finley o ținea strâns pe Dora de braț în timp ce o împingea spre living. O să avem o discuție plăcută.

–Cum ai intrat aici?

–A fost o mare zăpăceală în seara asta, nu-i așa? A zâmbit și a împins-o în scaun. N-am fost deloc sigur că Abel – domnul Winesap – este în stare să rezolve problema singur. Am venit să-l supraveghez. Un lucru foarte înțelept.

Finley s-a așezat pe scaun lângă ea cu mâinile încrucișate. A văzut-o pe Dora privind spre ușă și a dat din cap.

–Te rog nu încerca să fugi, Isadora. Sunt foarte puternic și foarte precis. Detest să recurg la violența fizică.

Și ea detesta asta. Mai ales că era sigură că nu ajungea prea departe. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să joace teatru și să aștepte să fie salvată.

–Tu ai fost cel care l-a trimis pe DiCarlo.

–Este o poveste lungă și tristă. Dar te consider o companie foarte plăcută. S-a așezat mai bine și a început să povestească. I-a spus despre jafurile plănuite cu grijă în mai multe țări diferite. Rețeaua de oameni și de finanțe de care a avut nevoie ca să-și ducă la bun sfârșit afacerile – legale și ilegale. Când a ajuns la rolul jucat de DiCarlo,

a făcut o pauză și a oftat. Dar nu trebuie să-ți spun ție despre asta, nu-i așa, dragă? Ești o actriță excelentă. E surprinzător că te-ai decis să renunți. Imediat după vizita ta la birou mi-am dat seama că erai în legătură cu DiCarlo.

Pentru o clipă a fost mult prea uimită ca să poată vorbi.

–Crezi că am fost partenera lui?

–Sunt sigur că l-ai considerat amantul potrivit. Cu adevărat dezamăgit de ea, Finley s-a tras nervos de manșetă. L-ai convins să mă trădeze. Și asta e păcat, a adăugat Finley încet. Avea potențial.

–Ce ți-am spus la birou a fost purul adevăr. A năvălit aici și m-a atacat.

–Sunt foarte sigur că ați avut unele neînțelegeri. Presupun că lăcomia și sexul nu merg mână în mână. Ochii i s-au micșorat, exprimând disprețul. Nu puteai să-ți găsești alt bărbat, unul mai inventiv, Isadora, unul pe care să-l poți manipula și să nu-l îndemni pe bietul DiCarlo să vină la mine cu acele amărâte de scuze, în loc să-mi restituie ceea ce îmi aparținea?

–Pictura nu era proprietatea ta. Ai furat-o. Și nu am fost niciodată implicată în afacerile lui DiCarlo.

–Și când nu s-a întors, a continuat Finley fără să ia în seamă spusele ei, ai devenit îngrijorată și ai hotărât să încerci marea cu degetul cu mine personal. Oh, ai fost foarte inteligentă. Atât de fermecătoare, atât de calmă. Aproape că te-am crezut. N-a fost decât o singură îndoială care m-a tulburat, care a restabilit tristul adevăr după ce am asistat la evenimentele de astăzi după-amiază. Sunt dezamăgit că te-ai adresat poliției, Isadora. Trist pentru un căutător de zâne. A ridicat un deget în semn de dojană. Mă așteptam la mai mult de la tine. M-ai costat doi oameni foarte buni și o pictură pe care o doream foarte mult. Spune-mi, cum o să ne împăcăm?

Prea îngrozită ca să stea jos, Dora a sărit în picioare.

–Îl au pe Winesap al tău la secția de poliție. O să le spună totul despre tine chiar acum.

–Crezi că o să îndrăznească? Finley a examinat o clipă această posibilitate, apoi a ridicat din umeri cu o elegantă indiferență. Poate. Dar nu contează. Domnul Winesap va suferi curând un accident fatal. Aș prefera să vorbim despre pictura mea și să-mi spui cum crezi că pot s-o recuperez.

–Nu poți.

–Dar cu siguranță, pentru că ai fost de ajutor, poliția o să mărturisească unde a ascuns-o.

N-a spus nimic, numai pentru că a surprins-o atât de tare, încât nu s-a gândit să pună întrebări.

–M-am gândit la asta. Finley a zâmbit detașat și s-a ridicat. Spune-mi doar unde este și de restul mă ocup eu.

–Nu știu unde este.

–Nu minți, te rog. Și-a băgat mâna în buzunarul costumului Savile Row și a scos un Luger strălucitor. Grozav, nu? a întrebat-o când Dora s-a holbat la butoiaș. Marfă nemțească, folosită în al Doilea Război Mondial. Îmi place să cred că ofițerii naziști omorau cu el cu maximă eficiență. Acum, Isadora, spune-mi unde este pictura mea?

A privit disperată în ochii lui.

–Nu știu. Forța glonțului a izbit-o de perete. Chiar și când focul i-a ars umărul, nu a crezut că o să tragă în ea. N-a putut crede asta. Năucită, a pus un deget în locul unde ardea mai tare și a privit prostește degetul plin de sânge.

Încă se mai holba la el când a alunecat de-a lungul peretelui.

–Sunt convins că este mult mai bine să-mi spui. Preocupat, Finley s-a îndreptat spre locul unde era prăbușită Dora. Ai pierdut ceva sânge. S-a ghemuit, atent să nu-și păteze costumul. Nu vreau să-ți provoc necazuri

inutile. Lui DiCarlo i-au trebuit ore bune ca să moară după ce l-am împușcat. Dar nu e nevoie ca tu să suferi la fel. A oftat când a auzit-o gemând. O să-ți las ceva timp să te aduni.

A început apoi să-i examineze metodic comorile.

–Micul ticălos o să ciripească. Brent se simțea ca și cum ar fi ciripit chiar el, în vreme ce se îndrepta spre South Street.

–Nu-mi place să mă târguiesc prea mult cu nevăstuicile, a mormăit Jed.

–Chiar pentru o nevăstuică grasă ca Finley?

–Chiar și pentru asta. Și-a cercetat ceasul. O să mă simt mai bine când o să aflu că poliția din LA a pus mâna pe el.

–Mandatul funcționează, amice. N-o să doarmă în patul lui în noaptea asta.

Se simțea oarecum liniștit. Jed ar fi fost însă mai fericit dacă l-ar fi pus el la pământ pe tip.

–Nu trebuie să te abați atât de mult din drum. Puteam să iau un taxi.

–Nimic nu e prea mult pentru un căpitan. Nu în seara asta. Și, dacă aș fi în locul tău, n-aș aștepta până dimineață să dau unei anume brunete splendide veștile bune.

–Are nevoie să doarmă.

–Are nevoie de puțină liniște sufletească.

–O să tot aibă parte de asta în Aruba.

–Ce-ai spus?

–Nimic. Jed s-a încruntat la lapovița subțire care începuse să cadă când se îndreptau spre South.

–Și acum, de la început. Finley s-a așezat din nou, încântat, când Dora a găsit puterea să se ridice în șezut, rezemându-se de perete. Sângele se scurgea din

rană, pe umărul ei, destul de încet. Vorbește-mi despre pictură.

Dinții îi clănțăneau. Nu îi fusese niciodată atât de frig, încât să-și simtă oasele ca pe niște bețe țepene. În vreme ce brațul și umărul îi luaseră foc, restul trupului părea că se transformase într-un sloi de gheață. A încercat să vorbească, dar cuvintele se împleticeau de parcă ar fi fost beată.

–Poliția... Poliția l-a luat.

–Știu asta. În cuvintele lui s-a simțit prima izbucnire de furie. Nu sunt un tâmpit, Isadora, așa cum îți închipui tu. Poliția are pictura și eu intenționez să o iau înapoi. Am plătit pentru asta.

–Au dus-o de-aici. Capul i-a alunecat pe un umăr, apoi s-a lăsat ușor pe perete. Camera își pierduse culorile, devenise gri. În casa bunicii, a spus, începând să delireze. Apoi au luat-o de-acolo. Nu știu unde au dus-o.

–Văd că ai nevoie de un stimulent. A pus pistolul alături și și-a slăbit nodul de la cravată. Plictisită, Dora îl privea cum își scotea haina. Când s-a întins după catarama de aur de la curea, s-a cutremurat de oroare.

–Nu mă atinge. A încercat să se târască afară, dar camera se învârtea cu ea, provocându-i greață, așa că n-a putut decât să se strângă ca o minge în balta de sânge închegat. Te rog, nu.

–Nu, nu. Spre deosebire de DiCarlo, n-am de gând să-mi bat capul cu tine. Dar o bătaie bună cu cureaua îți poate dezlega limba. Pare de necrezut, dar, de fapt, îmi place la nebunie să provoc durere. A înfășurat cureaua pe mână, cu catarama desfăcută, gata să lovească. Acum, Isadora, spune-mi unde e pictura?

L-a văzut ridicând pistolul și cureaua în același timp. Tot ce putea face ca să încerce să blocheze ambele arme era să închidă ochii.

–Poți să mă lași în față, i-a spus Jed lui Brent.

–Nu. Serviciu complet. A intrat în parcare făcând pietrișul să scârțâie.

–Dacă ai ceva inimă, ai putea să mă chemi la o bere.

–N-am inimă deloc. Jed a împins ușa deschisă și a privit înapoi la rânjetul satisfăcut al lui Brent.

–Sigur, dă-i drumu'. În lipsă de altceva, o să-și petreacă timpul așteptând să se facă dimineață.

–Ai primit ceva din marfa aia de import? Brent a pus un braț prietenesc în jurul umerilor lui Jed și așa au pornit pe scări. Poate mexicană? Mă simt ca...

Când au auzit strigătul ascuțit, fiecare dintre ei a luat pistolul în mână. Au pornit în goană spre ușă. Anii de parteneriat i-au făcut să ajungă în același timp. Jed a aruncat în lături ușa Dorei și a luat-o în stânga. Brent, în dreapta.

Când s-a întors, un fulger de enervare a străbătut fața lui Finley. Doi polițiști trăgeau simultan. Două gloanțe de 1 mm l-au nimerit pe Finley direct în piept.

–Doamne! O, Doamne! Îngrozit, Jed s-a năpustit asupra Dorei. A strigat-o pe nume iarăși și iarăși, ca într-o rugăciune, în timp ce-i rupea bluza ca să oprească cu ea sângerarea. Rezistă, iubito. Rezistă. „Este atât de mult sânge", s-a gândit înnebunit. Și pentru că începuse să se închege, știa că trecuse prea mult timp. Când s-a uitat la ea din nou și i-a văzut fața nefiresc de albă, s-a îngrozit la gândul că murise. Dar mișca. A simțit tremurul șocului chiar când și-a scos jacheta ca s-o învelească.

–O să fie bine. Dora, iubito, mă auzi?

Ochii ei erau deschiși, dilatați și goi. Al doilea glonț trecuse prin carnea antebrațului. Nici măcar nu îl simțise.

–Folosește asta. Brent a pus un prosop în mâinile tremurânde ale lui Jed și a rulat altul ca să-l așeze sub capul

Dorei. Ambulanța este pe drum. A tras un picior în trupul prăbușit pe podea. E mort.

–Dora, ascultă-mă. Ascultă-mă, la dracu'! Jed folosea prosopul să panseze rana de deasupra și ce mai rămăsese din bluză ca să improvizeze un bandaj. Vreau să reziști. Nu vreau decât să reziști. Apoi nu s-a mai putut gândi la altceva decât s-o țină strâns în brațe și s-o legene. Te rog, rămâi cu mine. Am nevoie să rămâi lângă mine.

A simțit mângâierea ușoară a mâinii ei pe obraz. Când a privit în jos, la fața ei, buzele îi tremurau.

–Nu le spune părinților mei, a șoptit. Nu vreau să-și facă griji.

capitolul 30

Dacă ar fi folosit la ceva, ar fi plâns. A încercat orice altceva. Să înjure, să se calmeze, să se roage. Acum nu mai putea decât să stea și să aștepte.

Familia Conroy era acolo. Jed se întreba dacă Dora ar fi fost surprinsă de rezistența pe care o manifestau. Se îndoia. Au vărsat lacrimi, dar ei erau strâns uniți în sala de așteptare a spitalului, numărând minutele de când Dora era la chirurgie. El se aștepta la acuzații. Ei n-au făcut-o. Nu l-au învinuit nici măcar când s-a aflat în fața lor, pătat de sângele Dorei, și le-a spus că a lăsat-o singură acasă, fără apărare.

În schimb, John le-a adus tuturor cafea, Lea s-a dus jos să-l aștepte pe Will care venea de la New York, iar Quentin și Trixie stăteau pe canapea, unul lângă altul, cu mâinile împreunate.

După ce a trecut și a doua oră, Trixie i-a șoptit ceva soțului ei. Primind aprobarea tăcută a acestuia, s-a ridicat și s-a dus să se așeze lângă Jed.

– A fost întotdeauna o fetiță foarte rezistentă, a început Trixie. La școală ieșea întotdeauna învingătoare când se bătea – mă rog, de fapt, nu-i bătea pe băieți, dar ținea la mândria ei. Mă uluia că țipa ca o furie dezlănțuită când se rănea la vreun genunchi. Dar dacă venea acasă cu buza ruptă sau cu un ochi umflat, nu scotea nici un sunet. O chestiune de mândrie, presupun.

– Asta n-a fost lupta ei. Jed își ținea mâinile apăsate pe ochi. Nu ar fi trebuit să fie.

– Ea trebuie să decidă. Știi că vrea să fie foarte răsfățată. Niciodată n-a fost foarte bolnavă, dar când era... Vocea lui Trixie a tremurat. Și-a șters repede ochii și și-a revenit.

Când era, se aștepta ca toată lumea s-o înconjoare cu grijă și devotament. Dora n-a fost niciodată o persoană care să sufere în tăcere. Tandră, l-a mângâiat pe mână și apoi i-a strâns-o cu putere. E atât de greu să aștepți singur.

–Doamnă Conroy... Dar nu și-a găsit cuvintele. Pur și simplu s-a aplecat spre ea și s-a lăsat îmbrățișat.

S-au ridicat cu toții în picioare la auzul lipăitului pantofilor moi pe dale. Mary Pat se îndrepta spre ușă.

–Au scos-o din sala de operație, a spus repede. Arată bine. O să vină și doctorul imediat. Abia atunci Trixie a început să plângă, cu suspine și lacrimi fierbinți, care picurau pe cămașa lui Jed. Brațele lui au înconjurat-o automat când a întâlnit privirea lui Mary Pat.

–Când putem s-o vedem?

–O să ne spună doctorul. Pot să vă asigur că a fost foarte tare.

–Nu ți-am spus eu? a comentat Trixie. S-a aruncat în brațele lui Quentin ca să poată plânge amândoi ușurați.

Când a rămas din nou singur, Jed a început să tremure. A ieșit, hotărât să plece acasă. Nu voia să stânjenească familia. Acum, când știa că ea depășise momentul critic, nu mai era nevoie să se învârtească pe-acolo.

Dar nu avea putere să treacă strada și să agațe un taxi, așa că s-a așezat pe trepte și a așteptat să i se potolească tremurul. Lapovița s-a transformat într-o ninsoare repede, ușoară și deasă. Era ceva hipnotic în felul în care fulgii dansau în lumina de pe stradă. A fumat o țigară, apoi alta. După aceea, s-a întors în spital și a luat liftul spre etajul unde se odihnea Dora.

–Mi-am imaginat că o să te întorci. Mary Pat i-a zâmbit cu ochii înroșiți de oboseală. La naiba, Jed, ești ud leoarcă.

–Vreau doar s-o văd. Știu că e sedată. Știu că n-o să știe că sunt acolo. Dar nu vreau decât s-o văd.

–Lasă-mă să-ți aduc un prosop.

–Mary Pat...

–Trebuie, mai întâi, să te usuci, i-a spus. Pe urmă, te duc la ea.

Era la fel de bună ca și cuvintele ei. După ce l-a privit cu mulțumire cum se ștergea, l-a condus spre camera Dorei.

Dora stătea întinsă și era albă ca varul la față. Jed a simțit că i se strânge inima.

–Ești sigură că o să se facă bine?

–Este stabilizată și nu au existat complicații. Doctorul Forsythe este foarte bun. Crede-mă. N-a vrut să-i spună cât de mult sânge au fost nevoiți să pompeze în Dora sau cât de mult a durat până i-au simțit pulsul slab. Au extras glonțul – țesutul a fost puțin afectat, dar o să fie bine. O să fie fragilă ca un copil un timp, așa că nu trebuie supărată.

–Nu vreau s-o supăr. Se controla cu greu. Asigură-te că n-are dureri.

–De ce nu stai pur și simplu cu ea un timp? i-a spus Mary Pat, în timp ce-l mângâia pe spate. Asta o să te facă să te simți mai bine.

–Mulțumesc.

–Lipsesc o oră. O să mă întorc.

Dar când s-a întors, dintr-o privire și-a dat seama că trebuia să plece și l-a lăsat singur.

Dimineață era tot acolo.

S-a trezit încet, ca și cum ar fi înotat spre suprafața unei ape liniștite și întunecate. Aerul părea greu de respirat și în capul ei era un zgomot ca de valuri care loveau ușor malul.

El urmărea cum își revenea, fiecare fluturare a genelor. Mâna ei s-a mișcat ușor între palmele lui, apoi s-a liniștit din nou.

–Haide, Dora, nu te întoarce iarăși. I-a mângâiat părul cu degetele. Era încă foarte palidă, s-a gândit, mult prea

palidă. Dar genele i-au tremurat din nou, apoi ochii i s-au deschis. Aștepta să-l privească.

–Jed? Avea o voce slabă, lipsită de viață, și la auzul ei s-a simțit zguduit.

–Da, iubito. Sunt aici.

–Am avut un coșmar.

I-a sărutat mâna.

–Acum totul este bine.

–A părut îngrozitor de real. Eu... Oh, Doamne! A tresărit, simțind cum o săgeta durerea din braț.

–Trebuie să stai întinsă.

Odată cu durerea i-a revenit și memoria.

–A tras în mine, Dumnezeule! A început să-și miște mâna și durerea a izbucnit în umăr, dar el i-a strâns ușor degetele. Finley a fost.

–Acum totul s-a sfârșit. O să te faci bine.

–Sunt în spital. Panica a cuprins-o repede, combinată cu durerea. Cât... cât de gravă e starea mea?

–Doctorii au avut grijă de tot. Trebuie doar să te odihnești. Nimic din cei paisprezece ani de poliție nu îl pregătiseră să facă față durerii îngrozitoare care se citea în ochii ei. Mă duc să chem o asistentă.

–Îmi amintesc. Degetele îi tremurau în timp ce se agățau de-ale lui. Era în apartament și mă aștepta. Voia pictura înapoi. I-am spus că nu știu unde este și a tras în mine.

–N-o să te mai rănească niciodată. Îți jur asta. Și-a lipit fruntea de mâinile ei împreunate și s-a simțit zdrobit. Iartă-mă, iubito. Îmi pare atât de rău.

Dar ea a alunecat din nou în apa întunecată. Departe de durere.

–Nu mă lăsa singură aici.

–Nu te las.

Data următoare când a văzut-o era conștientă, înconjurată de flori, adevărate turnuri de flori exotice. În locul

halatului de la spital, era îmbrăcată într-un neglijé. Avea părul proaspăt spălat și se fardase.

Dar lui Jed i s-a părut teribil de fragilă.

–Ce mai faci, Conroy?

–Bună. A zâmbit și i-a întins o mână. Cum ai pătruns aici? E interzis în afara orelor de vizită.

–Am dat șpagă. A avut o ezitare. Mâna pe care i-o ținea o simțea fragilă ca o aripă de pasăre. Dacă ești prea obosită, pot să mă întorc mai târziu.

–Nu, dacă rămâi, poți să-i gonești când apar cu acele lor.

–Sigur, e plăcerea mea. Teribil de stângaci, s-a întors ca să privească marea de flori. Arată ca și cum te-ai ocupa de altă afacere.

–Grozav, nu? Ador să fiu răsfățată. S-a îndreptat tresărind, mulțumită că era cu spatele la ea. M-ai trădat, Skimmerhorn.

–Ce?

–I-ai spus familiei.

–M-am gândit că e preferabil așa decât să afle din ziare.

–Probabil că ai dreptate. Deci ce se mai întâmplă în lumea voastră? Mary Pat mi-a spus că l-ai dat afară pe Goldman și că te-ai întors la muncă.

–Da. Ori își rezolva problemele zilele astea, ori își pierdea mințile.

–Pot să-ți văd insigna?

–Ce?

–Pe bune. A zâmbit. Pot s-o văd?

–Sigur. A scos legitimația și i-a întins-o peste pat. Ea a luat-o, a studiat-o, a închis-o și a deschis-o de mai multe ori.

–Grozavă. Cum te face să te simți?

–Bine, i-a spus în timp ce-și băga legitimația în buzunar. Îi era imposibil să rămână aici și să stea de vorbă făcând abstracție de bandajele albe, bine strânse, care

se vedeau prin cămașa de noapte subțire. Ascultă, am trecut doar să văd cum te simți. Trebuie să plec.

–Înainte să-mi dai cadoul? Cum el n-a spus nimic, a zâmbit din nou, deși îi venea destul de greu să-și reprime durerea. Cutia pe care o ții? Nu e pentru mine?

–Da, e pentru tine. I-a pus-o în poală. Am venit de câteva ori când erai sub efectul sedativelor. După ce am văzut magazinul de flori de aici, mi-am imaginat că nu mai ai nevoie de fleacuri.

–Niciodată nu ai prea multe. Așa că s-a întins după funda savant înnodată, apoi s-a tras înapoi. Dă-mi o mână de ajutor, te rog. Întâmpin unele dificultăți să-mi folosesc brațul.

El nu s-a mișcat, dar privirea lui era cât se poate de grăitoare.

–Mi-au spus că problema asta se va rezolva cu timpul.

–Exact. Gura i s-a strâns. Cicatricea e permanentă. N-o să mai arăt niciodată la fel în bikini.

Nu știa ce să-i spună. Întorcându-se brusc, s-a îndreptat spre fereastră și a privit absent afară, amețit de mirosul de trandafiri.

–Trebuia să fiu acolo, a zis după un moment. Am greșit lăsându-te singură.

Avea vocea atât de furioasă, umerii atât de rigizi, încât Dora aștepta furtuna. Văzând că nu venea, a apucat funda cu mâna cea sănătoasă.

–După câte mi-a spus Brent, Finley a trecut chiar pe lângă sediul poliției din LA. Nimeni n-a știut că părăsise California. Nu înțeleg cum nu și-a imaginat nimeni că a ajuns direct în apartamentul meu și m-a împușcat.

–Era treaba mea să știu.

–Deci ți-a trecut prin cap. Ei numesc asta sindromul John Wayne – treabă de superpolițist. A reușit să tragă de panglică și să ridice capacul cutiei când el s-a întors. Ei bine, călătorule, a spus imitându-l destul de prost

pe Wayne. Nu puteai să fii în mai multe locuri deodată. Deşi mâna începuse să-i tremure, a scotocit încântată sub hârtia de mătase. Ador cadourile şi nu mi-e ruşine s-o recunosc. Oh, Jed, e splendid! Năucită, realmente năucită, a scos o cutiuţă de lemn, delicat pictată şi împodobită cu imagini din mitologie. Când i-a ridicat capacul, cânta încetişor „Greensleeves".

–Am găsit-o în depozit. Stingherit, şi-a înfundat mâinile în buzunare. Mi-am imaginat că am aruncat-o.

–E splendidă, a spus din nou. Privirea ei era atât de sinceră, încât s-a simţit şi mai prost. Mulţumesc.

–Nu e mare lucru. Mi-am zis că poţi să pui în ea câteva fleacuri de pe-aici. Ai nevoie de ceva?

Ea a continuat să-şi plimbe degetele pe cutie în timp ce-l privea.

–Vreau să-ţi cer o favoare.

–Spune.

–Poţi să tragi nişte sfori să mă scoţi de-aici? Ochii i s-au umplut de lacrimi. Vreau să plec acasă.

A avut nevoie de câteva ore de negocieri, dar în cele din urmă Dora şi-a pus din nou capul pe pernă în propriul pat.

–Mulţumesc lui Dumnezeu. Dora a închis ochii, a oftat adânc, apoi i-a deschis din nou şi i-a zâmbit lui Mary Pat. Nu am nimic împotriva locului tău de muncă, MP, dar îl detest.

–Nu ai fost chiar pacientul ideal, fetiţo. I-a pus Dorei termometrul în gură.

–Am fost o comoară, a mormăit Dora.

–Poate una neşlefuită. Foarte rezistentă. Dar nu mă plâng; câteva zile de muncă la domiciliu o să-mi prindă bine. Eficientă, i-a pus aparatul de luat tensiunea în jurul braţului. Exact cât trebuie, a anunţat când a scos termometrul ca să-l citească. Dora s-a încruntat când a văzut ce tensiune avea.

–Ce s-a întâmplat?

–Nu e nevoie decât de liniște și odihnă ca să te stabilizezi.

–Am fost liniștită. N-am crezut niciodată că o să mă aud spunând asta, dar m-am săturat să stau în pat.

–O să supraviețuiești. Așezată pe marginea patului, Mary Pat i-a luat mâna ca să-i măsoare pulsul. O să fiu sinceră cu tine, Dora. O să te faci bine, dacă respecți regimul de odihnă. Dar nu e vorba de un genunchi julit. Cum Jed te-a adus aici când ai vrut, nu ai de ce să te plângi. Asta a fost, așa că subiectul este închis.

–Știu. Am cerut să fiu externată doar ca să mă simt puțin mai bine.

–Ești îndreptățită să te vaiți și să gemi. Dar trebuie și să urmezi instrucțiunile ca la carte, altfel îi raportez căpitanului.

Dora a zâmbit ușor.

–Voi, asistentele, aveți grade?

–Vorbeam despre Jed. El plătește această operațiune.

–Ce vrei să spui?

–Vreau să spun că ai îngrijire la domiciliu douăzeci și patru de ore, datorită amabilității căpitanului J.T. Skimmerhorn.

–Dar... am crezut că asta au rezolvat asigurările.

–Trezește-te la realitate. Chicotind ușor, Mary Pat a ridicat perna și a întins cearșaful. Acum odihnește-te. Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

–Nu trebuia să se simtă vinovat, a murmurat când Mary Pat a ieșit din cameră.

Mary Pat s-a oprit și a privit înapoi.

–S-a simțit mult mai mult decât vinovat în ce te privește. Știi că nu s-a mișcat din spital în primele patruzeci și opt de ore?

–Nu. Dora și-a privit mâinile. Nu știam.

–Sau că a avut grijă de tine în fiecare noapte?

Dora a scuturat din cap.

–O grămadă de femei așteaptă toată viața ca cineva să se simtă vinovat în felul ăsta.

Rămasă singură, Dora s-a întins după cutia muzicală. A deschis capacul, a închis ochii și s-a întrebat ce să facă.

La sfârșitul turei, Mary Pat a prezentat înlocuitoarei sale progresele pacientei. După aceea, a străbătut holul și a bătut la ușa lui Jed. Când a deschis, și-a înfipt un deget în pieptul lui.

–Nu găsești atâta energie încât să traversezi blestematul ăla de hol și... S-a întrerupt, uitându-se la el nedumerită. Ce făceai?

–Împachetez.

Săgeți de furie i-au țâșnit din ochi.

–Asta s-o crezi tu. Nervoasă, s-a îndreptat spre cutia cu cărți și a răsturnat-o pe jos. N-o s-o părăsești atâta vreme cât este la pat și lipsită de apărare.

–Nu o părăsesc. Se străduia să-și păstreze calmul. Ea mi-a cerut să plec. O să se supere dacă o să afle că încă nu m-am mutat.

Mary Pat și-a dus mâna la buze.

–Ești un idiot. Deja m-am obișnuit cu gândul ăsta. Dar nu bănuiam că ești și laș.

–Încetează, MP.

–Nici o șansă. Poți să stai în fața mea și să-mi spui că nu ești îndrăgostit de ea?

S-a întins după o țigară. Mary Pat i-a smuls-o și a rupt-o în două. S-a uitat la ea furios, dar ea i-a susținut privirea.

–Nu. Nu pot. Dar nu asta este problema. Doctorul a spus foarte clar că trebuie ferită de stres. Nu are nevoie de mine ca s-o supăr.

–Stai jos. Stai jos, la naiba. I-a dat un brânci iute. O să-ți spun exact de ce are nevoie.

–Bine. S-a trântit într-un scaun. M-am așezat.

–I-ai spus vreodată că o iubești?

–Nu cred că asta este treaba ta.

–Te înșeli. Neliniștită, a dat un tur prin cameră, stăpânindu-se să nu-l pocnească. I-ai cules și dus vreodată flori de câmp?

–Suntem în luna februarie.

–Știi foarte bine despre ce vorbesc. S-a întors spre el și s-a proptit cu amândouă mâinile în brațele fotoliului în care era prins ca într-o colivie. Aș putea să jur că n-ai așteptat-o niciodată cu lumânări aprinse. Că n-ai plimbat-o pe malul râului și nu i-ai cumpărat un cadou.

–I-am dat o cutiuță muzicală.

–Nu e destul. Are nevoie să fie curtată.

A simțit cum îl năpădea un val de furie.

–Dă-mi o pauză.

–Mi-ar plăcea să ți-o acord, dar am făcut un jurământ. Aproape ai pierdut-o.

S-a uitat la ea cu o privire tăioasă.

–Crezi că nu știu asta? Mă trezesc în fiecare noapte transpirat de spaimă.

–Atunci fă ceva pozitiv. Arată-i că-ți pasă de ea.

–Nu vreau s-o forțez câtă vreme este vulnerabilă.

Mary Pat și-a rotit privirea.

–Atunci ești un prost. Înduioșată, l-a sărutat. Du-i niște flori de câmp, Jed. Am încredere în tine.

Pachetul a ajuns în după-amiaza următoare.

–Încă un cadou, a anunțat Lea, chinuindu-se să târască cutia uriașă de-a lungul sufrageriei unde Dora stătea întinsă pe canapea. Aș fi preferat să fiu rănită eu.

–Crede-mă, nu e nici o fericire. Adu foarfeca, te rog. Lasă copilul s-o deschidă. S-a întins pe canapea. Nu este menționat expeditorul.

–Ah, un admirator secret. Cu limba între dinți, Lea a smuls hârtia de împachetat. Oh, a spus dezamăgită când a ridicat capacul. Sunt numai cărți.

–Doamne. O, Doamne. Carolyn Keene. Era în genunchi, scotocind. Nancy Drew – pare un set complet. Și prima ediție. Uite, uite. Este *The Clue of the Leaning Chimney*, *The Hidden Staircase*.

Dintr-odată a strâns cărțile la piept și a început să plângă.

–Iubito, oh, iubito, te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut să te urci în pat.

–Nu. Și-a lipit de obraz *Password to Larkspur Lane*. Sunt de la Jed.

–Înțeleg, a spus Lea prevenitor.

–După toate necazurile astea a devenit foarte drăguț. Uite, acum câteva zile mi-a trimis brățara asta. A întins mâna și a continuat să flecărească. Și văcuța asta, și acuarelele. De ce face toate astea? Ce s-a întâmplat cu el?

–E cuprins de chinurile iubirii.

Dora și-a șters lacrimile cu mâneca halatului.

–Este ridicol.

–Iubito, nu mai știi cum e să fii îndrăgostit? Lea a ridicat o carte, a răsucit-o și a dat din cap. Eu, personal, prefer un stil ușor diferit, dar cu siguranță pe tine te-a atins la punctul sensibil.

–Nu simte decât milă pentru mine. Și vinovăție. I-au dat din nou lacrimile. Nu-i așa?

–Iubito, bărbatul care bântuia prin spitalul ăla nu părea deloc vinovat. S-a întins ca să-i dea părul după urechi. Ai de gând să te desparți de el?

A pus o carte în poală, mângâindu-i copertele.

–Înainte de a fi împușcată, am rupt relațiile cu el și i-am spus să se mute. M-a rănit, Lea. Nu vreau să mă mai rănească și altă dată.

–Nu vreau să mă amestec, dar mi se pare foarte nedrept să-l faci să sufere. A sărutat-o pe Dora pe frunte, apoi s-a ridicat să răspundă la bătaia din ușă. Bună, Jed. Lea a zâmbit și l-a sărutat. Surpriza ta a făcut impresie. Este dincolo, plângând cu cărțile în brațe.

A făcut automat un pas înapoi, dar Lea i-a luat mâna și l-a împins înăuntru.

–Uite cine a venit.

–Bună. Dora și-a șters lacrimile și a schițat un zâmbet. Astea sunt grozave. Ochii i s-au luminat. Chiar grozave.

–O să le scadă valoarea dacă se udă, a avertizat-o el.

–Ai dreptate. Dar devin întotdeauna sentimentală în fața primei ediții.

–Eu tocmai plecam. Lea și-a luat haina, dar nici unul dintre ei nu i-a dat atenție când a părăsit încăperea.

–Nu știu ce să spun. A continuat să strângă la piept *The Hidden Staircase* ca pe un copil iubit.

–Spune „mulțumesc", i-a sugerat.

–Mulțumesc. Dar, Jed...

–Ascultă, am venit să te iau la o plimbare ca să te mai înviorezi puțin. Te duc cu mașina?

–Glumești? A sărit în picioare. Afară? Numai afară, fără spital?

–Ia-ți haina, Conroy.

–Nu-mi vine să cred, a spus câteva minute mai târziu, când s-a instalat confortabil în scaunul mașinii lui Jed. Fără asistente. Fără termometru sau aparat de tensiune.

–Ce-ți face umărul?

–Doare. A deschis geamul, dornică să simtă asprimea aerului în față. M-au pus să fac fizioterapie, care este foarte neplăcută. Dar este eficace. Și-a mișcat cotul ca s-o dovedească. Nu e rău, nu? E grozav. Simțind supărarea reținută din privirea lui, a ridicat dintr-o sprânceană. Totul e în regulă la slujbă?

–E bine. Ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să renunț.

–Doar ai avut nevoie de ceva timp. I-a atins brațul, lăsându-și mâna să cadă când el și l-a retras. Jed, știu că eram într-o situație dificilă înainte – mă rog, înainte să fiu rănită. Recunosc că am fost rea.

–Ai avut dreptate. Tot ce ai spus era adevărat. Nu am vrut să te apropii, am făcut tot posibilul să nu reușești.

Ai fost unul dintre motivele principale pentru care m-am întors la lucru, dar nu ți-am împărtășit vestea pentru că ar fi însemnat să admit că era important. La fel credeai și tu.

Ea a ridicat geamul, apărându-se de vânt.

–Nu mai are nici un sens să răscolim trecutul.

–Ar trebui să-ți spun că sunt gata să-ți cer iertare, că îmi doresc să-mi acorzi o nouă șansă. I-a aruncat o privire, i-a văzut ochii larg deschiși, apoi s-a întors spre geam. Da, asta e tot ce am vrut să-ți spun.

–Nu sunt foarte sigură, a spus ea precaut, că e nevoie de o altă șansă.

Se pregătea să-i demonstreze. A ieșit de pe șosea, a tras frâna, apoi a înconjurat capota ca s-o ajute să coboare. Pentru că se holba la casă, a făcut o mișcare greșită și și-a lovit mâna de ușa mașinii.

Geamătul ei de durere l-a făcut să tresară.

–Nu suport să te văd suferind. Luând-o de braț, a strâns-o cât mai aproape. Îmi face rău, Dora. De câte ori mă gândesc la asta, de fiecare dată îmi amintesc cum te-am văzut întinsă pe podea, cu sângele care îți curgea pe mâinile mele. A început să tremure din tot corpul. Am crezut că ai murit. Mă uitam la tine și mă gândeam că ești moartă.

–Termină. Acum sunt bine.

–N-am putut preveni ceea ce s-a întâmplat. Am ajuns prea târziu.

–Ba nu-i adevărat. Mi-ai salvat viața. Mă omora. Asta voia, la fel de mult cum își dorea și pictura. Tu l-ai oprit.

–Nu a fost destul. Încercând să se controleze, a slăbit strânsoarea și a făcut un pas înapoi.

–Mi-a prins foarte bine, Jed. A ridicat o mână și l-a mângâiat pe obraz. El i-a luat mâna și a lipit-o de buze.

–Lasă-mă doar un minut. A rămas pe loc un moment în aerul rece care șuiera printre copacii goi și iarba înghețată. Nu trebuie să stai afară în frig.

–E grozav.

–Vreau să intri.

–Foarte bine. Deși nu se simțea slăbită, l-a lăsat s-o susțină în timp ce urcau drumul. S-a gândit că avea nevoie de asta.

Dar el a fost cel nesigur când a descuiat ușa, a deschis-o și a condus-o înăuntru. A tresărit când ea a scos o exclamație de încântare.

A pășit pe covorul Bukhara de la intrare.

–Ai pus lucrurile la loc.

–Câteva. A urmărit-o cum își plimba degetele pe masa din lemn de trandafir, pe spatele curbat al scaunului, cum zâmbea în luciul oglinzii. Proprietăreasa mea m-a dat afară, așa că am scos câteva lucruri din depozit.

–Lucruri adevărate. S-a îndreptat către salon. În spatele unei canapele cu spătarul curbat așezase o lampă Tiffany, pe o măsuță de lemn. Focul ardea încet în cămin. A simțit în același timp o plăcere și o strângere de inimă. Te-ai mutat înapoi.

–Depinde. I-a luat grijuliu haina de pe umeri și a pus-o pe unul dintre brațele canapelei. M-am întors aici săptămâna trecută. Nu mai era același lucru. Te-am văzut urcând scările, stând pe scaunul meu de la fereastră, uitându-te pe geamul de la bucătărie. Ai schimbat casa, a spus, în timp ce ea se întorcea încet cu fața spre el. M-ai schimbat pe mine. Vreau să mă mut înapoi și s-o fac să trăiască. Dacă vii cu mine.

Dora nu știa dacă amețeala care o cuprinsese dintr-odată avea vreo legătură cu sistarea tratamentului.

–Simt nevoia să stau jos. S-a așezat și a respirat adânc. Ești gata să te muți înapoi aici?

–Da.

–Și îmi ceri să trăiesc alături de tine?

–Este tot ce îmi doresc. A luat o cutiuță din buzunar și i-a pus-o în mână. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Pot... Vocea i se transformase într-un scâncet. Poți să-mi dai puțină apă?

Neliniștit, și-a trecut o mână prin păr.

– La naiba, Conroy – sigur. Și-a stăpânit emoția. Sigur, îți aduc imediat.

A așteptat până a ieșit din cameră, ca să aibă curajul să deschidă cutia. A fost fericită că a făcut-o, pentru că a rămas cu gura căscată. Încă privea năucită la inel când s-a întors cu un pahar Baccarat, plin cu apă.

– Mulțumesc. A luat paharul și l-a băut cu lăcomie. Este enorm.

Nemulțumit de el însuși, și-a aprins o țigară.

– Cred că este exagerat.

– Oh, nu! Nu există nici un diamant pe lume care să fie exagerat. Și-a pus cutia în poală, dar și-a ținut posesiv o mână pe ea. Jed, cred că aceste săptămâni care au trecut au fost grele și pentru tine, și pentru mine...

– Te iubesc, Dora. Cuvintele lui au făcut-o să înghețe. Înainte să poată face vreo mișcare a fost lângă ea pe canapea. Te rog, nu-mi mai cere alt pahar cu apă. Dacă nu poți încă să-mi dai un răspuns, aștept. Vreau să-mi oferi o altă șansă, să te fac să mă iubești din nou.

– Doar despre asta era vorba? Cadourile și telefoanele? Voiai să-mi distrugi apărarea când eram cu garda lăsată?

A privit în jos la mâinile ei încrucișate.

– Măsura e bună?

A dat din cap. Apoi s-a ridicat și s-a dus spre fereastră. Voia acolo lalele, la primăvară, s-a gândit. Și o grămadă de narcise galbene.

– Bună treabă, a spus încet. Al naibii de bună, Skimmerhorn. Totuși, cărțile m-au dat gata. Cum aș fi putut rezista unui set complet cu prime ediții Nancy Drew? A privit la inelul cu diamante șlefuite pe care încă îl avea în mână. Ai exploatat slăbiciunea mea pentru amintiri, povești de amor și bunuri materiale.

–Mă pricep puțin la afaceri. Cu nervii încordați, s-a apropiat de ea ca s-o mângâie pe păr. Am câteva puncte slabe, desigur, dar le-am ascuns.

Buzele i s-au arcuit.

–Așa puteai să mă cucerești cândva, dar m-am aranjat foarte bine de când am fost răsplătită pentru găsirea unui Monet. Poate că sunt lacomă, Skimmerhorn, dar am și eu standardele mele.

–Sunt nebun după tine.

–Așa e mai bine.

–Ești singura femeie cu care mi-am dorit vreodată să-mi împart viața. A sărutat-o la îmbinarea dintre umeri și gât și a făcut-o să suspine. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată sau am vrut s-o iubesc.

–Asta este excelent.

–Nu cred că pot să trăiesc fără tine, Dora. Lacrimile i-au ars gâtul, alterându-i vocea.

–Lovitură directă.

–Ce trebuie să fac ca să te îndrăgostești de mine din nou?

–Ce te face să crezi că am încetat să te iubesc?

Mâna pe care i-o ținea în păr s-a strâns și a făcut-o să tresară.

–Și inelul de nuntă? O să-l accepți?

Râdea în soare. Nu fusese cea mai romantică cerere în căsătorie din lume, dar îi plăcuse. Îi plăcuse chiar foarte mult.

–Avem nevoie de draperii de dantelă, Jed. Și am o băncuță Chippendale care așteaptă să fie pusă în fața focului.

A răsucit-o spre el, dându-i părul pe spate ca să-i poată lua fața în mâini. Voia doar să-i vadă ochii ca să calculeze.

–Copii?

–Trei.

–Bună cifră. Copleșit, și-a lipit fruntea de-a ei. E un pat sus, în dormitorul principal. Cred că e un George al III-lea.

–Cu baldachin?

–Cu baldachin. Rămâi cu mine în noaptea asta.

A râs din nou și l-a sărutat.

–Mult ți-a trebuit să mi-o ceri.

Hotărât lucru, Jed Skimmerhorn, noul chiriaș al frumoasei Isadora Conroy, este un tip ciudat. Taciturn, coleric, antipatic și, în plus, plin de secrete. De ce și-a abandonat excelenta carieră de polițist? De ce și-a părăsit familia bogată și splendida locuință, pentru a se instala într-un apartament cu chirie și a-și petrece timpul antrenându-se cu halterele? Nimeni nu știe. Dar Isadora are propriul magazin de antichități, o familie iubitoare și o viață frumoasă și plină de afecțiune. Nici o legătură cu frumosul Jed, dacă nu ar interveni între ei o puternică atracție și acțiunea criminală a bogatului și puternicului Finley, un colecționar de artă pasionat, dar complet lipsit de scrupule când vine vorba să-și recupereze obiectele pierdute.

Stea incontestabilă a literaturii feminine, Nora Roberts cucerește din nou publicul cu o poveste plină de secrete, acțiune și pasiuni dezlănțuite.

Nora Roberts este primul autor prezent în Galeria Celebrităților înființată de Asociația Scriitorilor de Romane de dragoste din America. Recent, *The New Yorker* a numit-o „scriitorul favorit al Americii".

- Publicate în 35 de țări, cărțile Norei Roberts s-au vândut în peste 400 de milioane de exemplare în lumea întreagă.
- Este al treilea autor care a vândut mai mult de 1 milion de cărți în format Kindle.
- De mai bine de 30 de ani, în fiecare minut se vând 27 de cărți ale Norei Roberts.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-405-3
9 786066 004053
Lira